

VICTORIA HOLT

*Vîrtejul
pasiunilor*

COLECȚIA DRAGOSTE ȘI MISTER

bestseller

VICTORIA HOLT

... este considerată regina intrigilor romantice, desfășurate în decoruri fascinante, exotice.

Eroinele sale și-au făcut milioane de prieteni în întreaga lume, iar romanele ei, tipărite în zeci de milioane de exemplare, au devenit bestseller-uri de neuitat.

VÎRTEJUL PASIUNILOR

Philippa se hotărăște să afle adevărul despre moartea aventuroasei ei surori Francine, victimă a unui scandal celebru din înalta societate a țării unde fugise cu misteriosul ei iubit.

Prinsă într-o urzeală de intrigi politice și amoroase, va fi atrasă însă, la rîndul ei, într-o pasiune mistuitoare ce tinde să-i devină fatală...

editura
Karat

Lei 300

C o p e r t a : George Cristea
Tehnoredactare : Dan Drăgotescu

The Judas Kiss
by Victoria Holt

Copyright © Mark Hamilton as Literary Executor to the
Estate of the late E.A.B. Hibbert

© Editura KARAT - 1994

VICTORIA HOLT

Vîrtejul pasiunilor

Traducere de
Claudia Vilan

Editura KARAT

București - 1994

... toate principiile morale se îndepărtau de mine, în timp ce dorința mă învăluia într-un vârtej amețitor, transformându-se în pasiune mistuitoare. Încercam să-mi imaginez viața fără el, dar nu suportam să privesc în față un viitor deprimant...

Capitolul 1

*Greystone Manor**

Aveam șaptesprezece ani cînd am aflat că sora mea fusese ucisă. Nu o mai văzusem de cinci ani dar, ori de cîte ori mă gîndisem la ea, tînjisem după făptura ei minunată, jelind dispariția ei din viața mea.

Înainte ca Francine să plece, fuseserăm nedespărțite. Fiind cu cinci ani mai mică decît Francine, cred că așteptam să mă ocrotească. După moartea părinților, cînd a trebuit să ne mutăm la Greystone Manor, avusesem atîta nevoie de protecția ei!

Asta se întîmplase cu șase ani înainte și, cînd priveam înapoi la acele zile minunate ale primei copilării, mi se părea că trăiserăm în paradis. "Timpul înfrumusețează lucrurile", spunea Francine pentru a mă consola, lăsîndu-mă să înțeleg totodată că viața pe insula Calypse nu fusese chiar perfectă. Prin urmare, spunea ea, viața la Greystone Manor nu era atît de sumbră pe cît mi se părea cînd am sosit acolo prima dată. Deși fragilă ca un porțelan de Dresda, n-am cunoscut pe nimeni care să înfrunte viața cu atîta curaj.

* *Manor* (lb. engleză) = conac (N.T.)

Era realistă, plină de resurse, nestăpînită și mereu optimistă. Părea incapabilă să conceapă eșecul. Totdeauna crezusem că orice vroia Francine să întreprindă era sortit succesului. De aceea am fost atît de șocată, de copleșită de neîncredere, cînd am găsit ziarul acela în cufărul mătușii Grace din podul de la Greystone. Am îngenuncheat cu ziarul în mîină, în timp ce cuvintele îmi dansau în fața ochilor:

“Baronul von Gruton Fuchs a fost găsit asasinat în patul său din pavilionul de vînătoare din provincia Gruton din Bruxenstein, miercuri dimineața. Împreună cu el a fost găsită și amanta sa, o tînără englezoaică a cărei identitate nu a fost încă descoperită. Se crede că era împreună cu el în pavilion de cîteva săptămîni”.

Mai era o tăietură:

“A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul von Gruton Fuchs. Este vorba despre Francine Ewell, care era o bună prietenă a baronul de mai mult timp”.

Asta era tot. De necrezut. Baronul era soțul ei! Îmi aminteam atît de bine cum îmi spusese că se va mărita cu baronul și cum încercasem din răspuțeri să-mi alung dezolarea ce mă cuprinsese la gîndul că va pleca din viața mea. Încercasem să mă bucur alături de ea, să-i împărtășesc fericirea.

Am stat acolo în genunchi pînă cînd mi-am simțit picioarele amorțite. Am luat apoi tăieturile din ziar și m-am întors în dormitor. M-am așezat pe pat năucită, gîndindu-mă la tot ceea ce reprezentase Francine pentru mine pînă în clipa în care a plecat.

Zilele acelea idilice ale primei copilării le petrecuserăm pe insula Calypse cu părinții noștri care trăiau cu capul în nori. Ne adorau și îi adorăm la rîndul nostru.

Aceasta a fost cea mai frumoasă perioadă a vieții noastre. S-a terminat cînd eu aveam unsprezece ani și Francine șaisprezece. Cred că, fiind atît de tînără, nu prea înțelegeam mare lucru din ceea ce se întîmpla în jurul meu. Nu eram conștientă de greutățile materiale și nici de neliniștea trăită de ai mei cînd nici un cumpărător nu venea în atelierul tatălui meu. Probabil și pentru că Francine reușea să aibă grijă de noi. Cu îndemînarea și energia ei ne făcea să trecem ușor prin orice situație dificilă.

Tata era sculptor în piatră. A sculptat cele mai frumoase întruchipări ale lui Cupidon și Psyche, Venus înălțîndu-se din valuri, nimfe, dansatoare, ume și coșuri cu flori. Vizitatorii veneau și le cumpărau. Mama era modelul lui preferat, iar după ea Francine. Și eu îi pozasem. Nu s-ar fi gîndit niciodată să mă ignore deși n-am avut grația lui Francine sau a mamei, care erau făcute parcă pentru a fi sculptate în piatră. Ele erau frumoase. Eu semănam cu tata, aveam părul de o culoare nedefinită ce ar fi putut fi numită un fel de castaniu, cu firul gros, neted și veșnic dezordonat. Ochii îmi erau verzi iar nuanța lor se schimba odată cu lumina. Francine spunea despre nasul meu că e "obraznic" și despre gura mea că este "generoasă". Întotdeauna reușea să mă consoleze. Mama era frumoasă ca în basme. Francine îi moștenise frumusețea - părul blond și buclat, ochii albaștri cu gene lungi, întunecate, nasul drept și buza de sus puțin mai scurtă descoperind dinții sidefii. Și, mai presus de orice, amîndouă aveau un aer de feminitate neajutorată care-i făcea pe bărbați să le îndrăgească și să-și dorească să le ocrotească în fața greutăților vieții. Mama poate că avea nevoie de ocrotire, Francine însă, niciodată.

Zilele erau lungi și calde. Ne plimbam cu barca pe laguna albastră și înotam. Antonio Farfalla ne era un fel de profesor, iar pentru această muncă tata îi dăruia cîte o statuie sculptată de el, spunîndu-i:

- Într-o bună zi, o să valoreze o averé.

Francine îl asigura:

- Trebuie numai să aștepți pînă cînd tata va fi apreciat la valoarea lui adevărată.

În ciuda înfățișării delicate, Francine impunea autoritate și Antonio o credea. O adora. Pînă cînd am sosit la Greystone, toată lumea părea s-o adore pe sora mea. Încerca să-l ocrotească pînă și pe Antonio, deși făcea o mulțime de glume pe seama numelui său de familie care în italiană înseamnă fluture. Antonio era însă un timid, iar pe Francine o înduioșa stîngăcia lui.

Apoi sănătatea șubredă a mamei a început să mă îngrijoreze. Zăcea în hamacul pe care i-l instalaserăm afară, în fața atelierului de sculptură. Cineva era lîngă ea întotdeauna. Tata îmi povestise că la început nu fuseseră acceptați pe insulă cu prea mult entuziasm. Erau niște străini pentru localnicii care trăiseră acolo de sute de ani cultivînd vița de vie, crescînd viemi de mătase sau lucrînd în cariera de unde proveneau alabastrul și serpentinel în care sculpta tata. Dar cînd cei de pe insulă și-au dat seama că erau asemenea lor, gata să trăiască la fel cu ei, i-au acceptat cu bucurie.

- Mama voastră a fost cea care i-a cucerit pe deplin, obișnuia să spună tata.

Îmi dădeam seama cu ușurință că așa fusese. Mama era atît de frumoasă, de diafană. Aveai impresia că orice adiere de vînt ar fi putut-o purta ca pe un fulg.

- Încet-încet au început să se apropie și de noi, spunea tata. Ne lăseau mici daruri pe prag, iar cînd s-a născut Francine toți ne-au sărit în ajutor. La fel și la nașterea ta, Pippa. Ai fost la fel de bine venită ca și sora ta.

Mereu îmi reaminteau de asta. La un moment dat am început să înțeleg de ce.

Francine descoperise o mulțime de amănunte despre istoria familiei noastre. Era totdeauna dornică să învețe orice. Ignoranța o speria. Vroia să cunoască cele mai mărunte detalii - de ce producția de gogoși de mătase era mai mare sau mai mică, cît a costat nunta Vittoriei Guizza și cine era tatăl copilului născut de Elisabetta Caldari. Pe Francine o interesa tot ce se întîmpla în jurul ei. Trebuia să știe tot.

- Se spune, îi zicea Antonio, că aceia care vor să afle

tot, într-o bună zi pot afla și ceva foarte neplăcut.

Francine replica:

- Cine știe prea multe moare devreme, spun englezii. Îmi place să știu cât mai mult, chiar dacă voi muri repede.

Pe vremea aceea rîdeam de vorbele ei, dar privind acum înapoi îmi dau seama că așa s-a întîmplat.

Zilele trăite pe insulă erau binecuvîntate. Simțeam mîngîierea plăcută a soarelui, mirosul ușor înțepător al florilor, auzeam foșnetul bînd al valurilor desprinse din albastra Mediterană, izbindu-se ușor de țarm. După ce înotam, stăteam întinse în barcă visînd cu ochii deschiși. Apoi ne întorceam acasă și ne așezam lîngă hamacul în care mama se legăna încet.

Aveam deseori vizitatori. Veneau din America și din Anglia, dar mai ales din Franța și Germania. De-a lungul anilor și eu și Francine am început să înțelegem bine aceste limbi.

Francine aducea pahare cu vin frumos ornate cu flori culese de pe insulă. Vizitatorilor le plăcea foarte mult și-i plăteau tatei sume frumoșele pentru sculpturile lui cînd era și Francine prezentă. Sora mea îi asigura că făceau o investiție foarte bună, deoarece tata era un mare artist. Se află pe insulă, spunea ea, numai din cauza sănătății fragile a soției lui. Altfel ar fi trebuit să fie în salonul lui din Paris sau Londra. Oricum, în felul acesta le dădea posibilitatea să achiziționeze opere de artă la cele mai avantajoase prețuri.

Străinii recunoșteau frumusețea lui Francine în statuile făcute de tata și le cumpărau. Sînt sigură că le păstrau cu grijă și-și aminteau multă vreme după amiezile încîntătoare cînd erau întîmpinați de o fetișcană frumoasă care le servea vin în pahare împodobite cu flori.

Așa am trăit în zilele acelea de mult apuse, fără să ne gîndim la ziua ce urma - dimineața stînd la soare, iar seara ducîndu-ne la culcare plăcut obosite după o zi petrecută încîntător. Era bine chiar și cînd stăteam în atelierul tatei ascultînd zgomotul ploii.

- Să vezi că vor apărea melcii, îmi spunea Francine.

Cum înceta ploaia ieșeam afară și-i adunam în coșulețe. Francine era specialistă în culesul melcilor pe care îi vindeam unei franțuzoaice, Madame Descartes, proprietara hanului de pe țarm. Ne spunea să nu-i adunăm pe cei cu cochilia foarte netedă fiindcă erau prea tineri.

- Bieții pușori, nici n-au apucat să trăiască prea mult. Să-i lăsăm să se bucure puțin de viață.

Deși părea atât de omenoasă, Madame Descartes îi vroia de fapt pe cei mai puțin tineri pentru că erau comestibili. Duceam melcii la han și primeam ceva bani pentru ei. După câteva săptămîni, timp în care melcii erau ținuți la îngrășat, Madame Descartes îi gătea și ne chema, pe mine și pe Francine, să gustăm. Francine spunea că sînt delicioși cu usturoi și pătrunjel. Eu nu mă dădeam în vînt după ei. Dar era un adevărat ritual celebrînd sfîrșitul recoltei de melci și, împreună cu sora mea, luam parte la el cu solemnitate.

* Urma apoi culesul viilor, cînd ne puneam saboți de lemn și ajutam la zdrobitul boabelor cu picioarele. Francine era plină de vervă: cînta și dansa cu bucele fluturîndu-i în vînt, cu ochii strălucitori. Toată lumea îi zîmbea, iar tata spunea:

- Francine e ambasadoarea noastră.

Zilele acelea erau atât de fericite încît nici unul dintre noi nu credea că s-ar putea schimba. Mama era foarte slăbită, dar reușea să-mi ascundă asta. Poate o făcea și pentru tata, dar mă întreb dacă pe Francine reușea s-o păcălească. Și chiar dacă sora mea ar fi știut, ar fi alungat acest gînd așa cum făcea cu tot ceea ce nu dorea să se întîmple. Uneori credeam că viața o înzestraseră pe Francine cu atîtea daruri încît chiar și ea considera că zeii lucrează pentru ea. Trebuia numai să le spună "nu vreau ca asta să se întîmple" și nu se întîmpla.

Era septembrie, luna recoltării strugurilor și în aer plutea însuflețirea care însoțea întotdeauna acest eveniment. Îmi amintesc atât de bine ziua aceea!

Ne-am dus amîndouă împreună cu tinerii de pe insulă să zdrobim boabele cu picioarele în ritmul unei melodii dintr-o operă de Verdi pe care bătrînul Umberto o chinuia la vioară. Cîntam cu voioșie în timp ce vîrstnicii stăteau și ne priveau

cu amintiri nostalgice în ochi și cu mîinile noduroase și marcate de reumatism încrucișate în poală. Dansam și cîntam pînă nu ne mai simțeam picioarele și pînă cînd vocile noastre erau din ce în ce mai răgușite.

Dar a mai fost și o altă recoltă. Una din poeziile care îmi plăceau cel mai mult se numea "Secerătorul și florile":

*Secerătorul Moarte, cu brațele-i hidoase
Cînd vara lin sosește, pe aripă de nor
Fără preget retează spicele lungi, stufoase
Tăind cu ele-odată florile din ogor.*

Francine îmi descifra înțelesul versurilor. Știa să explice atît de bine!

- Înseamnă că uneori și tinerii pot ieși în calea acestui crunt secerător. Atunci sînt pe dată răpuși.

Acum mi se pare semnificativ faptul că ea însăși a trebuit să fie una din acele flori. Dar atunci mama a fost răpusă fiind și ea o floare tînără ieșită în calea nemiloasei seceri. Nu era la vîrsta cînd trebuia să moară. Era atît de tînără!

A fost îngrozitor cînd am găsit-o moartă. Francine intrase la ea cu paharul cu lapte pe care mama obișnuia să-l bea dimineața. Stătea întinsă și nemișcată. Francine ne-a povestit că a continuat o vreme să vorbească cu mama pînă cînd și-a dat seama că nu o asculta.

- Apoi m-am apropiat de patul ei. După ce am privit-o am înțeles imediat.

Murise. Puterea "magică" a surorii mele nu a putut s-o reînvie. Moartea venise cu brațele-i hidoase și-i secerase floarea vieții.

Tata își ieșise din minți. Era un boem. Cînd sculpa în atelierul lui acele statui frumoase reprezentînd tinere semănînd cu mama sau cu Francine, gîndurile îi erau departe. Rîdeam cu simpatie de zăpăceala lui. Francine se ducea în atelier pentru a ne ține la curent cu ceea ce făcea tata. De multă vreme mama, din cauza bolii, nu mai făcea mare lucru. Era doar o prezență binefăcătoare și o sursă de inspirație pentru noi toți. Vorbea cu vizitatorii

urîndu-le bun venit, iar aceștia erau încîntați. Cîtă vreme era și Francine de față, lucrurile mergeau de minune.

Acum mama nu mai era printre noi. Francine preluase toate atribuțiile de gazdă. Vorbea cu vizitatorii lăsîndu-le impresia că dacă achiziționau o sculptură de-a tatei făceau o afacere nemaipomenită, un adevărat chilipir. Nu știu cum ne-am fi descurcat fără ea. După ce am așezat-o pe mama să se odihnească pe veci în micul cimitir de lîngă cîngul cu măslini, am fi fost pierduți fără Francine. Într-un fel, devenise capul familiei, deși avea doar cincisprezece ani. Făcea cumpărăturile, gătea, avea grijă de mine și de tata. N-a rmai vrut să ia lecții de la *domnul Fluture*, așa cum îi spunea lui Antonio, dar a insistat ca eu să continui să studiez cu el.

Tata trăia printre pietrele lui dar își pierduse entuziasmul și încîntarea. Nu mai vroia ca Francine să-i pozeze. Îi răscolea amintiri prea dureroase.

Lunile treceau mohorîte, una cîte una, și îmi dădeam seama că încep și eu să mă schimb. Aveam doar zece ani, dar nu mă mai simțeam copil.

Adesea tata stătea de vorbă cu noi două. Ne așezam seara pe panta înnegrită ce cobora spre mare. În timp ce întunericul ne învăluia încet, priveam lumina fosforescentă răspîndită de bancurile de pești, asemenea unor flăcări strălucitoare deasupra apei... ciudate și în același timp reconfortante.

Tata ne vorbea despre viața lui dinaintea venirii pe insulă. De multă vreme Francine fusese foarte curioasă să știe cît mai mult despre asta și adunase ceva informații de la tata sau mama în momentele lor de confidențe.

Ne întrebam deseori de ce nu vor să vorbească despre trecutul lor. Aveam să descoperim destul decurînd motivul. Cred că toți cei care locuiseră la Greystone Manor doriseră să scape de acolo și chiar să uite că trăiseră vreodată în acel loc. "Era ca o temniță". Așa ne spusese tata, iar mai tîrziu aveam să înțelegem.

- E o casă veche pe cîste, un adevărat conac. Familia Ewell a trăit acolo patru sute de ani. Primul Ewell a construit-o

înainte de domnia reginei Elisabeta. Gîndiți-vă la asta!

- Trebuie să fie foarte solidă dacă a rezistat atîtor veacuri, am început eu, dăr Francine mi-a făcut semn să tac. Am înțeles imediat că nu trebuia să-i reamintim tatei că gîndea cu voce tare.

- În zilele acelea știau cum să ridice o casă. Chiar dacă nu aveau confortul de astăzi, ele rezistau intemperțiilor și diferiților atacatori.

- Atacatori! am țipat însuflețită, dar Francine mi-a făcut din nou semn să tac.

Tata continuă:

- Semăna cu o temniță. Pentru mine așa era.

A urmat apoi o tăcere adîncă. Tata privea înapoi spre anii copilăriei și adolescenței, în vremea cînd nu o cunoscuse încă pe mama, înainte de nașterea lui Francine. Îmi era alît de greu să-mi imaginez o lume fără Francine!

Tata fremăta.

- Voi habar n-aveți. Ați fost înconjurate de dragoste de la naștere. Am fost săraci, e adevărat. Nu întotdeauna am dus-o pe roze, dar dragoste ați avut din belșug.

Am alergat spre el și i-am sărit de gît. Mă strînse la piept.

- Micuța mea Pippa, ai fost mereu fericită, nu-i așa? Trebuie să-ți amintești mereu "*Cîntecul Pipsei*". După el ți-am pus numele.

*Domnu'n ceruri ne zîmbește
Este pace pe pămînt...*

- Da, da! am strigat. Da, da!

Francine a spus:

- Stai jos, Pippa. Îl întrerupi pe tata. Vrea să ne spună ceva.

Tata a tăcut o clipă, apoi a spus:

- Bunicul vostru e un om cumsecade. Să nu vă înșelați în privința asta. Dar uneori viața lîngă asemenea oameni nu e prea comodă... mai ales pentru păcătoși.

Din nou liniște, de data asta întreruptă de Francine care a șoptit:

- Povestește-ne despre bunicul, despre Greystone Manor.

- Era totdeauna mîndru de strămoșii lui. Familia Ewell și-a servit țara așa cum se cuvine. Bărbații Ewell au fost ostași, politicieni, moșieri, dar niciodată artiști. De fapt, demult de tot, a trăit și un Ewell poet. A fost ucis într-o tavernă lîngă Whitehall. Numele lui a fost totdeauna pomenit cu dezgust. "Un bărbat nu poate trăi din poezie" spunea bunicul vostru. Vă imaginați ce a spus cînd a aflat că vreau să devin sculptor!

- Povestește-ne, a șoptit Francine.

Tata a dat din cap și a continuat:

- Mi se părea de-a dreptul imposibil. Cineva să-mi planifice propriul meu viitor! Trebuia să-i calc pe urme. Nu urma să fiu nici ostaș, nici politician. Eram singurul fiu al moșierului, așa că moșier urma să devin. Trebuia să învăț cum să conduc și să administrez moșia și să-mi petrec viața încercînd să fiu copia fidelă a tatălui meu.

- Și nu puteai face asta, a spus Francine.

- Nu. Uram tot ceea ce era legat de Greystone: conacul, regulile impuse de tata, atitudinea lui față de noi toți, adică față de mama, de sora mea Grace și de mine. Se considera un fel de stăpîn al nostru. Dorea să-l ascultăm orbește în tot ceea ce făceam. Era un tiran. Apoi am întîlnit-o pe mama voastră.

- Povestește-ne cum s-a întîmplat, l-a rugat Francine.

- A venit la conac să-i facă niște rochii mătușii voastre Grace. Era atît de dulce, de fragilă, atît de frumoasă! Întîlnirea cu ea mi-a hotărît destinul.

- Deci ai fugit de la Greystone Manor? a întreat Francine.

- Da. Am evadat din temniță. Am fugit amîndoi spre libertate. Mama voastră a părăsit corvoada de la croitoria unde lucra, iar eu... Greystone Manor. Nici unul n-am regretat asta vreun moment.

- Romantic... minunat, a murmurat Francine.

- La început a fost greu. Am trăit la Londra... la Paris... încercînd să ne cîștigăm existența. Apoi, într-o cafenea

am întîlnit un bărbat. Avea atelierul ăsta de pe insulă și mi l-a oferit, așa că am venit. Francine s-a născut aici... și tu la fel, Pippa.

- Nu s-a întors să vă ceară înapoi atelierul? a întrebat Francine.

- Ba da. A locuit un timp la noi. Erați prea mici ca să țineți minte. Pe urmă a plecat la Paris unde s-a îmbogățit. A murit apoi și mi-a lăsat atelierul moștenire. Am trăit modest, dar nu am depins de nimeni.

- Am trăit fericite, tată, a spus Francine cu hotărîre. Nici o fată nu ar fi putut să fie mai fericită ca noi.

Ne-am îmbrățișat toți trei, ca o adevărată familie. Apoi Francine a revenit cu picioarele pe pămînt și ne-a spus că era vremea să mergem la culcare.

La numai cîteva săptămîni după acea discuție, tata s-a înecat. Plecase cu barca spre laguna albastră, cum făcea adeseori, cînd o furtună puternică s-a iscat din senin și barca s-a răsturnat. Mai tîrziu m-am întrebat cît de mult încercase să se salveze. De la moartea mamei, viața nu mai avea nici un sens pentru el. Avea două fiice, e drept, dar sînt sigură că o considera pe Francine în stare să aibă grijă de mine și de ea mai bine decît avea el. Și pe lîngă toate astea, probabil că o fi intuit întorsătura pe care o vor lua evenimentele și o fi crezut că așa era mai bine pentru noi toți.

Credeam în fatalitate, presimțeam parcă ce urma să se întîmple. Deja ajunseseam la concluzia că nimic nu mai putea fi la fel după moartea mamei. Încercaserăm să ne recăpătăm buna dispoziție dinainte și Francine reușise destul de bine, dar nici măcar ea nu se putea preface întotdeauna.

În ziua în care tata a fost așezat alături de mama, lîngă crîngul de măslini, ne-am dus amîndouă în atelier.

- Acolo, lîngă mama și-a dorit să fie de la moartea ei.

- Ce o să ne facem?

Francine mi-a răspuns liniștită:

- Ne avem una pe alta. Sîntem două.

- Întotdeauna te-ai descurcat și ai avut grijă de mine, i-am replicat.

- Așa e, mi-a răspuns ea.

Prietenii noștri de pe insulă ne consolau cu blîndețe. Ne dădeau de mîncare și ne alintau făcîndu-ne să simțim cît de mult ne iubeau.

- Pentru moment e bine, a spus Francine, dar nu va dura prea mult. Trebuie să ne gîndim serios.

Aveam aproape unsprezece ani, iar Francine șaisprezece.

- Desigur, a exclamat ea, aș putea să mă mărit cu Antonio.

- N-ai putea. Să nu faci asta!

- Țin la domnul *Fluture*, dar ai dreptate. N-aș putea și nici nu mi-aș dori să mă mărit cu el.

Au privit-o întrebător. Rareori era în criză de idei așa cum era atunci.

- Am putea să călătorim, a spus visătoare.

- Unde?

- Undeva.

Apoi mi-a spus că totdeauna știuse că într-o bună zi va călători departe. N-ar fi putut suporta să stea prea mult izolată așa cum era pe insulă.

- Cînd trăiau părinții noștri era cu totul altceva. Atunci căminul nostru era cu adevărat pe insulă. Acum, cînd ei nu mai sînt, nu mai avem nici un cămin. Și apoi, ce vom face aici?

Problemele noastre s-au rezolvat printr-o scrisoare primită de Francine. "*Domnișoarei Ewell*", scria pe plic.

- Eu sînt aceea, mi-a explicat Francine. Tu ești domnișoara Philippa Ewell.

În timp ce deschidea plicul îi vedeam în priviri freamătul.

- E de la un avocat aflat în slujba lui Sir Matthew Ewell. Țsta e bunicul nostru. Avînd în vedere împrejurarea nefericită în care ne aflăm, Sir Matthew dorește să nergem

imediat în Anglia la Greystone Manor. Acolo este căminul nostru acum.

Am privit-o speriată; ochii îi străluceau însă.

- Oh, Pippa, mi-a spus, plecăm spre temniță.

Agitația pregătirilor de plecare a fost binevenită. Ne-a făcut să mai uităm durerea provocată de moartea părinților noștri și goiul imens pe care ni-l lăsaseră în suflete. Am împachetat lucrurile și i-am vîndut lui Antonio casa și atelierul cu tot ce era în el. Antonio era trist.

- Așa e cel mai bine pentru voi, ne-a spus el. Întotdeauna am știut că Signor Ewell este un mare nobil.

Un funcționar de la biroul avocatului care ne scrisese a venit să ne conducă la noul nostru cămin: Purta o redingotă neagră, iar jobenul îi strălucea. Părea a fi nelalocul lui pe insulă, deși localnicii îl priveau cu respect. La început a fost puțin stingher în prezența noastră, dar Francine l-a făcut repede să se simtă în largul lui. De cînd murise tata, Francine devenise foarte demnă. Acum era domnișoara Ewell care avea un rang mai înalt decît domnișoara Philippa Ewell. Pe funcționar îl chema Counsell. Se vedea bine că sarcina de a însoți două tinere fete în Anglia era ciudată pentru un om cu funcția lui.

Ne-am luat rămas bun cu tristețe de la prietenii noștri de pe insulă și le-am promis că ne vom întoarce. Eram pe punctul de a-i invita pe toți în Anglia, dar Francine m-a avertizat din privire:

- Imaginează-ți-i acolo, în temnița aia! a exclamat ea.

- Oricum n-ar veni niciodată, i-am replicat.

- Mai știi? a adăugat ea.

A fost o călătorie lungă. Mai fusesem pe continent de cîteva ori, dar acum era prima noastră călătorie cu trenul. Mi s-a părut foarte interesant și îmi era puțin rușine că mă bucuram atît de mult. Sînt sigură că și Francine se simțea la fel. Ca de obicei, toată lumea o admira pe Francine.

Chiar și domnul Counsell era oarecum fascinat de farmecul ei. O trata ca pe o tânără doamnă și nu ca pe un copil de șaisprezece ani. Cred că Francine era undeva pe la mijloc, între copilărie și tinerețe. În anumite privințe era o fetiță naivă de șaisprezece ani, iar în altele o femeie matură. Avusese grijă de gospodăria noastră, se ocupase de clienții tatei și fusese îngerul nostru păzitor. Pe de altă parte, viața pe insulă era altfel, mai simplă și mai cinstită, iar Francine avea tendința să-i judece pe cei din jur la fel ca pe cei de pe insulă.

Am traversat Canalul Mîneicii și, spre disperarea domnului Counsell, am pierdut trenul spre Preston Carstairs, gara Greystone. Ni s-a spus că mai avem de așteptat câteva ore pînă la următorul tren. Domnul Counsell ne-a condus la un han lîngă port, unde am mîncat friptură cu cartofi în coajă. Mîncarea ni s-a părut delicioasă și oarecum exotică. În timp ce mîncam, soția hangiului s-a așezat la masa noastră. Cînd a auzit cît aveam de așteptat pînă la sosirea trenului, ne-a spus:

- De ce nu mergeți să vizitați împrejurimile? Aveți timp destul. Puteți lua brișca noastră. Oricum, Jim, vizitiul, e liber acum.

Domnul Counsell a considerat sugestia minunată și așa am ajuns la biserica Birley. În timp ce treceam pe lîngă ea, Francine s-a entuziasmat foarte mult. Biserica avea ceva deosebit. Era construită din piatră cenușie, în stil normand. Cînd o vedeai, spunea Francine, nu puteai să nu te gîndești la cît de bine rezistase intemperțiilor naturale și vicisitudinilor istoriei. Domnul Counsell a spus că ar fi bine să o vizităm și așa am și făcut. El însuși se pricepea foarte bine la arhitectură și-i făcea plăcere să ne transmită cunoștințele lui de care era foarte mîndru.

În timp ce ne explica, eu și Francine eram mute de uimire. Nu eram impresionate de coloanele și arcadele semicirculare aruncate peste zidurile înalte ce sprijineau turla. Eram fascinate de mirosul ciudat de umezeală și lac de mobilă și de vitraliile ce aruncau umbre albastre și roșii. Am citit apoi lista cu numele preoților care oficiaseră în

biserică începînd din secolul al XII-lea.

- Cînd o să mă mărit, mi-ar place să mă cunun în biserica asta, a spus Francine.

Ne-am așezat în strană. Am îngenuncheat pe pernițele de rugăciune. Ne-am rugat în gînd în fața altarului.

- E frumos, a exclamat Francine.

Domnul Counsell ne-a anunțat că era timpul să plecăm. Ne-am întors la han și de acolo am mers la gară și am luat trenul pentru Preston Carstairs.

Cînd am ajuns acolo, ne aștepta o trăsură. Avea un blazon deosebit pe portieră. Francine mi-a atras atenția, șoptindu-mi:

- E blazonul familiei Ewell. Al nostru.

Trăsăturile domnului Counsell erau destinse. Era mulțumit că își îndeplinese misiunea așa cum se cuvine.

Francine era încîntată dar, ca și mine, ușor copleșită. Era simplu să faci glume despre temniță cînd erai la atîtea mile depărtare. Era însă cu totul altfel cînd mai aveai doar o oră pînă cînd să intri în ea.

Un vizitiu posomorît ne aștepta.

- Domnule Counsell, a întreat, acestea sînt cele două domnișoare?

- Da, a răspuns domnul Counsell.

- Trăsura vă așteaptă, domnule.

Vizitiul se uita la noi cu atenție și bineînțeles privirea îi era atrasă de Francine. Aceasta purta o pelerină simplă, gri, care fusese a mamei și o pălărie de pai cu o margaretă prinsă la panglică. Era îmbrăcată simplu, dar Francine nu putea să nu arate încîntător. Ochii lui m-au examinat repede și s-au întors spre Francine.

- Vă rog să urcați, domnișoarelor, ne-a invitat vizitiul.

Copitele cailor răsuna pe drum în timp ce treceam pe lîngă tufișurile ce formau garduri vii. Ne-am oprit în sfîrșit în fața unor porți din fier forjat. Porțile au fost deschise imediat de un băiat ale cărui bucle au atins portiera. Apoi cailor au pornit în galop și s-au oprit în fața unei peluze.

Am coborît amîndouă. Ne țineam de mîină și mi-am dat seama că pînă și Francine era ușor speriată. Priveam casa

despre care tata ne vorbise ca despre o temniță. Era uriașă, construită din piatră cenușie, așa cum îi era și numele*. Avea turnuri crenelate în fiecare colț. Am remarcat parapetele și arcadele înalte prin care se vedea o curte interioară. Era foarte mare, apăsătoare și m-am simțit copleșită.

Francine mi-a strâns mîna cu putere de parcă ar fi dorit să prindă și ea puțin curaj de la mine. Am traversat împreună peluza și ne-am îndreptat spre o ușă mare, deschisă. Vizitiul dispăruse sub o arcadă în curtea pavată. Din prag ne privea o femeie cu o bonetă scrobită.

- Stăpînul a spus că vrea să vă vadă de îndată ce ajungeți, domnule Counsell.

- Haideți cu mine, ne-a zîmbit încurajator domnul Counsell.

L-am urmat prin ușa deschisă.

Nu voi uita niciodată momentul cînd am pășit în casă. Emoția, amestecată cu o vie curiozitate, ne învăluise. "Căminul strămoșilor noștri", îmi spuneam. Apoi adăugam: "temnița".

Zidurile groase din piatră, răcoarea din interior, măreția sumbră a holului mare cu tavanul boltit, podeaua de piatră, pereții pe care luceau arme medievale - folosite probabil de membri ai clanului Ewell de mult dispăruți - mă fascinau dîndu-mi totodată fiori.

Pașii noștri răsunau puternic, așa că m-am străduit să merg cît mai încet. Am observat că Francine își dăduse ușor capul pe spate și avea privirea aceea îndrăzneată care pe mine însă nu mă înșela. Mi-am dat seama că încerca să-și ascundă teama ce o cuprinsese.

- Stăpînul a spus că dorește să mergeți direct la el, a repetat femeia. Era plinuță, cu părul încărunțit strîns la spate și acoperit de boneta albă. Avea ochii mici, iar buzele îi erau strînse ca o capcană. Înfățișarea ei se potrivea de minune cu atmosfera din casă.

- Vă rog să mă urmați, domnule, i s-a adresat domnului Counsell.

* *greystone* (lb. engleză) = piatra cenușie (N.T.)

S-a întors și noi ne-am luat după ea spre scara cea mare, urcînd. Francine mă ținea încă de mîină. Am mers printr-o galerie și ne-am oprit în fața unei uși. Femeia a bătut și s-a auzit o voce:

- Intră!

Scena aceea mi s-a întipărit în minte pentru toată viața. Era o cameră întunecoasă cu draperii grele și mobilier masiv, închis la culoare. Dar cel care domina cu adevărat încăperea era bunicul. Stătea pe un scaun ca un tron. El însuși părea un profet din Biblie. Era înalt și voinic. Își ținea mîinile încrucișate pe piept. Ceea ce m-a frapat a fost barba stufoasă care-i acoperea partea inferioară a figurii și-i atîna pînă la jumătatea trunchiului. În spatele lui stătea o femeie de vîrstă mijlocie cu o figură ștearsă. Am bănuț că era mătușa Grace. Părea mică, lipsită de măreție, modestă. Poate că era așa în comparație cu bunicul.

- Deci mi-ai adus nepoatele, domnule Counsell, a spus bunicul. Veniți aici.

Ultimele cuvinte ne-au fost adresate nouă și Francine a făcut cîțiva pași înainte trăgîndu-mă după ea.

- Hm! a mormăit bunicul, cercetîndu-ne atent de parcă încerca să ne găsească defecte. M-a uimit că nu părea impresionat de farmecul lui Francine.

Crezusem că poate o să ne îmbrățișeze sau cel puțin o să ne strîngă mîina. În loc de asta se uita la noi ușor nemulțumit.

- Sînt bunicul vostru și de acum aici este casa voastră. Sper că veți fi demne de ea. Nu-mă îndoiesc că aveți multe de învățat. Acum vă aflați printre oameni civilizați. Ar fi foarte bine să nu uitați asta.

- Întotdeauna am trăit printre oameni civilizați, a spus Francine.

A urmat o tăcere adîncă. Femeia din spatele bunicului a tresărit de teamă.

- Nu prea cred, i-a răspuns bunicul.

- Atunci te înșeli, a continuat Francine.

Era foarte încordată, vedeam bine, dar simțise în vocea bunicului o jignire la adresa tatei și nu avea de gînd să o

suporte. Încălcase deja regula cea mai importantă din acea casă și anume aceea că bunicul avea întotdeauna dreptate. A fost atât de uimit încît pe moment nu a avut replică. Apoi a spus pe un ton tăios:

- Într-adevăr, aveți foarte multe de învățat. Mă așteptam să am de-a face cu niște persoane necivilizate. Deci eram pregătit. Acum trebuie să-i mulțumiți Atotputernicului pentru că ați ajuns cu bine aici. Noi ne vom exprima speranța că cei care nu știu ce este umilința și recunoștința vor fi înzestrați cu aceste virtuți și vor urma calea cea dreaptă a smereniei - singura acceptată în această casă.

Eram uimite. Francine încă fremăta de indignare, iar eu eram copleșită și din ce în ce mai speriată.

Îngenuncheasem amîndouă pe podeaua rece din camera aceea întunecoasă, obosește, flămînde și cumplit de deprimată. Trebuia să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru că eram la conac și să-l rugăm să ne înzestreze cu umilința și recunoștința pe care bunicul o aștepta din partea noastră pentru căminul pe care ni-l oferea.

Mătușa Grace ne-a condus în camera noastră. Biata mătușă! De cîte ori o pomeneam foloseam acest cuvînt: "biata". Părea lipsită de viață. Era foarte subțire iar maroniul închis al rochiei de bumbac îi accentua paloarea feței. Părul, care ar fi putut fi încîntător lăsat liber, era strîns într-un coc deasupra cefei. Ochii îi erau plăcuți - căprui cu gene lungi și dese, semănînd la formă cu ai lui Francine. Dar în timp ce ochii surorii mele străluceau de bucuria tinereții, ai mătușii Grace erau triști și resemnați. Resemnarea! Asta era cel mai potrivit cuvînt pentru mătușa Grace.

Am urmat-o pe altă scară, în tăcere. Nu ne adresa nici un cuvînt. Francine s-a strîmbat în urma ei. Era mai degrabă un tic nervos. Bănuiam că Francine își dăduse seama că nu era prea ușor să-i intre în grații unei asemenea gazde.

Mătușa Grace a deschis o ușă și am urmat-o în cameră.

Era o încăpere plăcută, dar draperiile de culoare închisă ascundeau ferestrele și întunecau camera.

- Veți sta împreună, a spus mătușa Grace. Bunicul vostru a considerat că nu are rost să folosim două camere.

Am răsuflat ușurată și încîntată. Nu mi-ar fi plăcut cîtuși de puțin să dorm singură în casa aia ciudată. Mi-am adus aminte de Francine care spusese odată că nu există rău sau bine absolut. Orice rău are puțin bine și orice bine puțin rău. Era un gînd care acum mă consola.

În cameră se aflau două paturi.

- Vă puteți alege singure patul în care vreți să dormiți, ne-a spus mătușa Grace ca și cînd, vorba lui Francine, ne oferea împărțiriile lumii.

- Mulțumim, mătușă Grace, a spus Francine.

- Acum vreți probabil să vă spălați și să vă schimbați hainele. Peste o oră mîncăm. Bunicul vostru nu suportă lipsa de punctualitate.

- De asta sînt sigură! a pufnit Francine. E atît de întuneric aici! Nu se vede nimic.

S-a dus la fereastră și a tras draperiile.

-Uite, așa e mai bine! Oh, ce priveliște minunată!

M-am dus la fereastră și mătușa Grace m-a urmat.

- Acolo jos e pădurea Rantown, a spus mătușa.

- Pare interesantă. Toate pădurile sînt așa. Cît de departe sîntem de mare, mătușă Grace?

- Vreo zece mile.

Francine s-a întors înspre ea.

- Iubesc marea. Am trăit pe o insulă înconjurată de mare. Nu puteam să n-o iubim.

- Da, așa se parè, a răspuns mătușa. Acum o să-i spun fetei să vă aducă apă caldă pentru spălat.

- Mătușă Grace, a continuat Francine, ești sora tatălui nostru și nici nu i-ai pomenit numele. Chiar nu vrei să afli nimic despre fratele tău?

Îi vedeam bine fața în lumină. Era contorsionată de parcă ar fi vrut să izbucnească în plîns.

- Bunicul vostru ne-a interzis să-i pomenim numele.

- Dar e singurul tău frate...

- S-a comportat... de neiertat. Bunicul vostru...
- Înțeleg, el face legile aici, a spus Francine.
- Nu înțeleg ce vrei să spui.....

Mătușa Grace încerca să pară cît mai severă.

- ... ești tînără și ai multe de învățat. Vreau să-ți dau un sfat. Niciodată... dar niciodată să nu-i mai vorbești bunicului tău așa cum i-ai vorbit astăzi. Să nu-i mai spui niciodată că nu are dreptate...

- El are întotdeauna dreptate, a completat Francine. Atotputernic, atotștiutor, asemenea lui Dumnezeu, bineînțeles.

Brusc, mătușa Grace a prins-o ușor de mîină pe Francine:

- Va trebui să fii mai prudentă, să ai grijă cum vorbești, i-a spus aproape rugător.

- Mătușă Grace - am intervenit și eu pentru că văzusem pe fața ei ceea ce Francine, furată de indignare, nu văzuse. Din clipa aceea ea devenise pentru mine "biata mătușă Grace" - îți pare bine că am venit?

Din nou ochii i s-au întristat; a dat din cap și a spus:

- Voi trimite apă caldă.

Apoi a plecat. Noi am rămas uitîndu-ne una la alta.

- Îl urăsc, a izbucnit Francine. Și mătușa Grace ce este? O simplă marionetă?

Oricît de ciudat ar părea, eu eram cea care o putea calma pe Francine. Fiind mai mare decît mine, Francine își putea da seama ce viață ne aștepta. Poate că eu mă agățam ca de un fir de pai de confortul pe care ni-l oferea Greystone Manor.

- "Niciodată să nu-i mai vorbești bunicului tău așa cum i-ai vorbit astăzi!" a maimuțărit-o Francine. Ba, dacă am chef, o să-i vorbesc tot așa!

- Ar putea să ne dea afară. Unde-o să ne ducem dacă se întîmplă așa?

Era un gînd dezolant și Francine nu a mai avut replică. Am luat-o de mîină și i-am spus:

- Trebuie să așteptăm, Francine. Trebuie să așteptăm și să ne facem planuri.

Planurile o însuflețeau pe Francine. A spus încet:

- Ai dreptate, Pippa. Da, ai dreptate. Trebuie să avem răbdare... și să facem planuri.

Am stat întinse în pat fără să mai spunem nimic. Amîndouă retrăiam întâmplările din seara aceea.

Ne spălaserăm și ne schimbaserăm în rochiile noastre de bumbac colorate pe care le purtam totdeauna pe insulă. Nu ne-am dat seama că sînt nepotrivite cu atmosfera din Greystone pînă cînd nu ne-am întilnit din nou cu bunicul și cu mătușa. Ochii înspăimîntați ai bieteii Grace mi-au atras atenția. Am simțit apoi privirea ca de gheață a bunicului și m-am rugat lui Dumnezeu să n-o provoace pe Francine cu vreo remarcă. Né și vedeam alungate de acolo și, cu toate că nu mă dădeam în vînt după Greystone Manor și după rudele mele, mi-am dat seama că ar putea fi mult mai rău în altă parte.

Am fost conduse în sufragerie, o încăpere spațioasă care ar fi trebuit să fie luminoasă și îmbietoare. Dar prezența bunicului era suficientă pentru a întuneca orice cameră. O singură lumîinare pîlpîia la masa lungă, încărcată cu sculpturi. M-am trezit întrebîndu-mă ce simțise tata cînd stătuse la masa aceea. Din cauza dimensiunilor mesei, aveam impresia că stăm foarte departe unul de celălalt. Într-un cap stătea bunicul, la celălalt mătușa Grace, iar eu și Francine, față în față, pe fiecare latură.

Prima greșeală am făcut-o cînd ne-am așezat fără să știm că la Greystone Manor trebuia mai întîi să stai în picioare și să spui o rugăciune de mulțumire înainte de a sta la masă.

- Nu sînteți în stare să-i mulțumiți Creatorului pentru hrana voastră? a tunat bunicul mînios.

Francine i-a explicat că nu mîncasem încă, deci nu aveam pentru ce mulțumi.

- Barbarie, a bombănit bunicul. Imediat, în picioare!

Francine s-a uitat la mine și am crezut că avea de gînd

să refuze, dar n-a făcut-o. Rugăciunea părea că nu se mai termină. Bunicul îi cerea scuze lui Dumnezeu pentru nerecunoștința noastră și i-a promis că asta nu se va mai repeta. A mulțumit în locul nostru și a continuat să predice pînă cînd am simțit că leșin de foame, pentru că trecuse destul timp de cînd nu pusesem nimic în gură.

În cele din urmă a terminat și ne-am așezat la masă. Bunicul a vorbit tot timpul despre treburi bisericești, despre anumiți angajați care lucrau pe moșie, despre schimbările ce urmau să se producă la Greystone Manor datorită venirii noastre. Ne-a făcut să ne simțim ca o povară pe umerii lui.

Mătușa Grace murmură cîte un "da" sau cîte un "nu" dînd impresia că soarbe cu multă atenție monologul bunicului.

- Se pare că nu ați fost educate cum se cuvine. Vă trebuie neapărat o guvernantă. Grace, tu o să te ocupi de asta.

- Da, tată.

- Nu vreau să se spună despre nepoatele mele că sînt niște ignorante.

- Am avut un profesor pe insulă, a spus Francine. Era foarte bun. Ne-a învățat pe amîndouă limba italiană destul de bine, iar franceza și germana binișor...

- Aici vorbim englezește, a întrerupt-o bunicul. Se vede clar că sînteți lipsite de educație. Nu aveți nici cunoștințe, nici maniere.

- Părinții noștri au știut să ne crească...

Mătușa Grace ne privea atît de înspăimîntată încît m-am uitat semnificativ la Francine. M-a înțeles și a tăcut.

- Grace, a continuat bunicul, te vei ocupa de nepoatele tale pînă la sosirea guvernantei. Fă-le să înțeleagă că într-o societate civilizată copiii vorbesc numai atunci cînd sînt întrebați. Copiii trebuie să fie văzuți de cei mari, dar nu și auziți.

Pînă și Francine părea copleșită, deși după aceea mi-a spus că era prea înfometată pentru a-l putea contrazice pe bătrînul acela îngrozitor și nu se putea gîndi decît la mîncare. În plus, auzise că uneori copiii sînt trimiși nemîncăți la culcare dacă sînt obraznici. De aceea îi fusese teamă și

deocamdată fusese prudentă. "Deocamdată" devenise deviza noastră în acele prime zile. Eram hotărâte să răbdăm tirania bunicului pînă cînd aveam să descoperim cum puteam să scăpăm de ea.

- Mai întii însă, spunea Francine, trebuie să descoperim împrejurimile...

În prima noapte am stat liniștite în paturile noastre și am comentat întâmplările ce avuseseră loc în acea seară și în special confruntarea cu bunicul.

- Este cel mai odios bătrîn pe care l-am întîlnit vreodată, a izbucnit Francine. L-am urît din prima clipă în care mi-a vorbit. Nu mă miră că tata spunea că aici este o temniță și că a vrut să evadeze. Și noi vom evada la momentul potrivit, Pippa.

Apoi a început să vorbească despre casă.

- Ce loc bun de cercetat! Gîndește-te că strămoșii *noștri* au trăit aici de sute de ani. E ceva cu care te poți mîndri, Pippa. Trebuie să găsim un mijloc de a-i arăta bătrînelui că nu considerăm cîtuși de puțin că el este Dumnezeu și că dacă el ar fi fost Dumnezeu, eu aș fi fost atee. Puțin îi pasă de noi. Își face numai datoria. Se simte obligat. Dacă urăsc ceva pe lumea asta mai mult decît pe bunicul, este să fiu considerată o "obligație" pentru cineva.

- Atunci ambele lucruri pe care le urăști cel mai mult se află aici, la Greystone Manor, am adăugat eu.

Am izbucnit amîndouă în rîs. Eram atît de mulțumită că Francine există cum nu fusesem niciodată. Am adormit gîndindu-mă că atît timp cît eram împreună nici un rău prea mare nu ne poate atinge.

A doua zi am aflat multe lucruri. O fetișcană ne-a adus apă caldă să ne spălăm. Dormeam amîndouă cînd fata a intrat și ne-a trezit. Așa am întîlnit-o pe Daisy prima oară. Stătea între paturile noastre și rîdea. Am sărit în sus odată cu Francine. Apoi ne-am dat seama unde eram și am fost mirate că cineva ne primea rîzînd.

- Ce mai somnoroase, a chicotit Daisy.

- Tu cine ești? a întrebat Francine.

- Îs Daisy, ajutoare de cameristă. M-a trimis cu apă caldă

să vă spălați.

- Mulțumesc, a spus Francine și apoi a exclamat uimită. Pari foarte veselă!

- Cum de nu, don'șoară, de ce să fiu altfel... chiar și în casa asta unde dacă rîzi ți se zice că ai luat-o pă drumul spre iad.

- Daisy, a întrebat Francine, scuturîndu-și buclele ce-i căzuseră pe ochi, de cînd ești aici?

- De șase luni și parc'aș fi de douăzeci. O să-mi iau vaea cu prima ocazie. Mamă, mamă, ce drăguță ești!

- Mulțumesc, i-a spus Francine.

- Asta nu e pe gustul celor d'aici. Nici pe mine nu mă prea are la stomac.

- Chiar așa?

Daisy ne-a făcut cu ochiul. Am izbucnit amîndouă în rîs.

- Să vă spui un lucru. E cineva aici care se bucură că ați venit. E singura care mai înveselește nițel casa asta. Să vă mai zic ceva. E mult mai vesel la cimitir ca aici.

A rîs de parcă ar fi zis ceva foarte amuzant.

- Zău c'asa-i. Te distrezi mult mai bine acolo unde zisei, ca aici... numai dacă nu mergi acolo să îngropi pă cineva drag. Eh, io to'deauna am zis că morții cu morții și viii cu viii. Morții s-a dus și nimica rău n-o să se spună de ei că s-a distrat cînd a trăit.

Era o conversație deosebită și Daisy însăși părea să-și dea seama, pentru că brusc a tras concluzia că:

- Mai bine să fiți istețe. Stăpînului nu-i plac ai care-nfîrzie la masă. Și micu' dejun e la opt fix.

A ieșit și în prag ne-a făcut cu ochiul.

- Îmi place Daisy, a spus Francine. Mă mir că ne poate place cineva în casa asta.

- Pare de bun augur, am adăugat.

Francine a rîs:

- Hai să ne îmbrăcăm să ajungem la timp la micul dejun. Nu uita că bunicului nostru cel cucernic nu-i place să aștepte. Mai mult chiar, nu va tolera așa ceva. Mă întreb ce ne mai rezervă ziua de azi.

- Om trăi și om vedea.

- O remarcă foarte înțeleaptă, surioară, pentru că oricum nu putem face altceva.

Francine redevenise ea însăși și asta m-a liniștit.

Micul dejun era o reeditare a cinei, doar mîncarea era alta. Era din abundență. Probabil că, în ciuda pioșeniei sale, bunicului îi plăcea să mănînce bine.

Cînd ne-a văzut a dat din cap și, cum nu a spus nimic, mi-am dat seama că nu întîrziase nici măcar o fracțiune de secundă. S-a spus rugăciunea de mulțumire și apoi ni s-a permis să ne servim din platourile de pe bufet după ce bunicul și mătușa Grace s-au servit singuri. Pe platouri se găseau costiță prăjită, rinichi cu sos picant și ouă pregătite în multe feluri. Ce diferență între această abundență și micul dejun sărăcăcios pe care-l luam pe insulă: fructe și brioshi. Mîncam cînd ne era foame, uneori numai noi amîndouă, cînd tata lucra pînă tîrziu în atelier pentru a termina o lucrare mai deosebită și dimineața dormea pînă spre ora douăsprezece.

Aici era cu totul altfel - ordine și disciplină.

În timp ce-și savura mîncarea, bunicul dădea ordine. Mătușa Grace să ia imediat legătura cu Jenny Brakes. Trebuia chemată la Greystone Manor fără întîrziere pentru a le face nepoatelor lui haine onorabile. Era limpede că pe insula aceea barbară umblaseră îmbrăcate ca băștinașii. Nu puteau fi prezentate vecinilor echipate așa.

M-am uitat la Francine care era gata să pufnească în rîs. "Vorbea despre noi de parcă am fi fost soldați romani gata de bătălie", își amintea Francine cu haz.

Apoi, mătușa Grace trebuia să găsească o guvernantă potrivită.

- Interesează-te printre cunoștințele tale de la casa parohială, i-a spus bunicul mătușii Grace. Am avut impresia că a vorbit pe un ton sarcastic și, pentru că mătușa Grace se înroșise ușor, se părea că remarcă aceea ascundea o anumită aluzie. Mă hotărîsem să-i atrag atenția lui Francine în seara aceea, dacă nu cumva observase și ea.

După ce a terminat masa, bunicul și-a șters mîinile ceremonios cu șervetul și s-a ridicat greoi în picioare. Acesta

a fost semnalul pentru noi toți să ne ridicăm de la masă. Nimeni nu mai avea voie să lîncezească la masă după ce el hotărîse că s-a terminat. "Parcă ar fi regina Elisabeta, comentase Francine. Noroc că e atît de mîncău încît avem și noi ocazia să ne înfruptăm puțin".

- În primul rînd, a spus bunicul în timp ce se ridica, trebuie duse la bunica lor.

Am rămas uimite. Uitaserăm că aveam și o bunică. Crezuserăm că e moartă, fiindcă nimeni nu pomenise nimic despre ea.

- Veniți cu mine, ne-a spus mătușa Grace.

Am urmat-o. În timp ce ieșeam din sufragerie, l-am auzit pe bunicul spunîndu-i valetului:

- Costița nu a fost suficient de crocantă în această dimineață.

Urmînd-o pe mătușa Grace, mă gîndeam ce ușor ar fi fost să te rătăcești în Greystone Manor. Erau scări interioare în cele mai neașteptate locuri și multe coridoare lungi din care porneau altele mai scurte și întortocheate. Mătușa Grace călca cu siguranță, ca o persoană familiarizată cu acea casă. Ne-am oprit în fața unei uși. Mătușa Grace a ciocănit și o femeie îmbrăcată în mătase neagră, purtînd pe cap o bonetă albă, ne-a deschis.

- Doamnă Warden, am venit cu nepoatele mele să o vadă pe mama.

- Da. Le așteaptă deja.

Femeia ne-a privit și a dat din cap. Avea o față senină, blîndă. Am remarcat imediat chipul ei plăcut pentru că nu prea vedeai asemenea chipuri la Greystone Manor.

Mătușa Grace ne-a condus în cameră unde, așezată pe un scaun, în fața unui pat cu baldachi, stătea o bătrînică cu un capod cu panglici. Pe cap purta o bonetă cu volănașe. Părea atît de fragilă! Mătușa Grace s-a aplecat spre ea și a sărutat-o. Imediat mi-am dat seama cît de diferită era atmosfera în încăperea aceea față de cea din restul casei.

- Sînt aici fetele? a întrebat bătrîna.

- Da, mamă. Cea mare este Francine. Are șaisprezece ani. Philippa e cu cinci ani mai mică.

- Adu-le mai aproape.

Mătușa a dus-o mai întîi pe Francine lîngă bunica. Bătrîna a pipăit ușor fața surorii mele.

- Fii binecuvîntată, a spus. Mă bucur că ați venit.

- Ea este Philippa.

Am simțit atingerea ușoară a degetelor bunicii.

Și eu și Francine am amuțit. Deci era oarbă.

- Dragele mele, veniți și așezați-vă lîngă mine. Agnes, ai scaune?

Doamna Warden a adus două taburete pe care ne-am așezat. Degetele bunicii încă ne mai mîngîiau părul. Zîmbea.

- Deci voi sînteți fetele lui Edward. Ziua în care ne-a părăsit a fost tristă, dar eu l-am înțeles. Sper că a știut totdeauna că l-am înțeles.

Francine își revenise din surpriză și începuse să vorbească despre tata și despre viața fericită pe care o dusesem pe insulă. Din cînd în cînd interveneam și eu. Ora petrecută cu bunica era total diferită de tot ceea ce trăisem pînă atunci în casa aceea.

Mătușa Grace ne lăsase singure cu bunica. Spusese că are multe lucruri de făcut, cum ar fi de exemplu discuția cu croitoreasa și căutarea unei guvernante. Plecarea mătușii ne reamintise de lumea mohorîtă din afara acelei camere. "Ca o oază într-un deșert", așa cum remarcase Francine.

Era limpede că bunica era încîntată să ne aibă lîngă ea ca să-i răspundem la toate întrebările. Vroia să știe cît mai multe despre tata. Timpul trecea și, după ce ne revenisem din șocul inițial provocat de faptul că era oarbă, am început să ne simțim în camera aceea ca acasă.

- Putem veni să te vedem mai des? am întrebat.

- Cît puteți de des, a răspuns bunica. Sper că veți dori să veniți.

Francine a răspuns:

- Oh, fii sigură de asta! Ești prima persoană care ne-a făcut să ne simțim dorite aici.

- Dar *sînteți* dorite aici. Bunicul vostru nu s-ar gîndi nici o clipă să vă lipsească de un cămin.

- El consideră că așa se cuvine și bunicul are totdeauna dreptate, a spus Francine cu o umbră de ironie. Dar nu vrem să fim ținute aici numai pentru că așa se cuvine, ci pentru că sîntem dorite.

- Copila mea, sînteți dorite și acesta este căminul vostru. Eu vă doresc și căminul meu este al vostru.

Francine i-a luat mîna subțire și palidă și i-a sărutat-o.

- Acum lucrurile s-au schimbat, spuse ea.

Apoi doamna Warden ne-a spus că Lady Ewell era puțin obosită.

- Obosește ușor, ne-a șoptit. Și întîlnirea cu voi a tulburat-o. Trebuie să veniți s-o vedeți mai des.

- Vom veni, vom veni! a strigat Francine.

I-am sărutat obrazul delicat și doamna Warden ne-a condus afară. Stăteam pe coridor neștiind pe unde s-o luăm. Francine m-a privit cu ochi scăpărători:

- Iată șansa noastră să inspectăm casa. Ne-am rătăcit și nu mai știm pe unde s-o luăm, nu-i așa?

Ne-am luat de mîină și am alergat de-a lungul coridorului.

- Sîntem foarte sus, chiar la ultimul nivel al casei.

La capătul coridorului era o fereastră. Ne-am dus și ne-am uitat afară.

- Ce frumos este! a exclamat Francine. Complet diferit de insulă și de mare... un altfel de frumos. Toți pomii... și pădurea de acolo... și verdeața din jur. Dacă și bunicul ar fi fost ca bunica, aș fi putut să spun că îmi place aici.

M-am apropiat de sora mea simțindu-mă protejată de prezența ei. Nimic cu adevărat rău nu mi se putea întîmpla atît timp cît eram împreună.

- Ia uite, acolo e o casă! a strigat ea. Pare interesantă.

- Cred că e veche.

- Aș spune că e în stil Tudor a adăugat Francine. Cărămida roșie... și ferestrele cu vitralii... Îmi place. Va trebui să mergem s-o vedem mai îndeaproape.

- Mă întreb cum o fi guvernanta aia?

- Trebuie mai întîi s-o găsească. Hai să mergem mai departe!

Am coborît o scară mică în spirală și am ajuns pe un

palier. Am deschis o ușă și am pășit într-o cameră lungă în care se afla o roată de tors.

- Parcă am fi într-o expediție, a spus Francine. Vom descoperi toate ascunzișurile, toate secretele întunecate ale căminului nostru strămoșesc.

- De unde știi că sînt secrete întunecate?

- Secrete întunecate există întotdeauna. Aici poți să le și simți. Asta cred că se cheamă solariu pentru că are pe fiecare perete ferestre care lasă lumina să pătrundă tot timpul zilei. E frumos. Aici ar trebui să fie petreceri și baluri și o mulțime de oameni. Așa va fi dacă o să moștenesc vreodată această casă.

- Tu să moștenești? Cum așa, Francine?

- Eu sînt următoarea pe lista moștenitorilor, Tata a fost singurul fiu. Nu cred că mătușa Grace o să aibă copii. Poate că ea este moștenitoarea... cea aparentă, cel puțin. Eu aș putea fi moștenitoarea prezumtivă. Depinde cum or să creadă de cuviință.

Am început să rîdem amîndouă. Francine putea înveseli orice situație. Am străbătut solariul și, printr-un coridor, am ajuns la o scară interioară. La capătul ei era un șir de dormitoare pline de baldachine, draperii întunecate și mobilă greoaie. Am ajuns apoi la galeria de portrete.

- Portrete de familie! se strîmbă Francine. Uite, sînt sigură că e regele Carol I, Martirul. Și toți domnii ăștia seamănă atît de mult cu el! Pariez că familia noastră a fost credincioasă monarhiei. Mă întreb dacă e și tata pe aici. Poate că o să fim și noi două, Pippa.

Am auzit zgomot de pași și mătușa Grace a intrat agitată.

- Ah, iată-vă! Am fost sus în camera bunicii voastre să vă previn, dar nu v-am găsit. O să întîrziati la slujbă.

- Ce slujbă? a întrebato Francine.

- În trei minute trebuie să fim acolo, altfel bunicul va fi tare nemulțumit.

Biata Grace! Probabil va fi admonestată pentru asta. Am urmat-o în fugă împreună cu Francine. În capelă se ajungea pe niște trepte care porneau din holul principal. Era micuță, ca orice capelă făcută numai pentru familie și

servitori. Când am ajuns, erau toți acolo. Am văzut servitorii cum ne priveau curioși și am fost uimită de numărul lor. Chiar în spate era Daisy, fata care ne adusese apă caldă. Cum ne-a văzut, ne-a făcut cu ochiul. Ceilalți servitori stăteau cu ochii plecați în timp ce noi ne grăbeam spre locurile noastre din primul rînd.

Bunicul, deja așezat, nu se uita nici în stînga nici în dreapta. Mătușa Grace s-a strecurat lîngă el, apoi noi lîngă ea.

Slujba era oficiată de un tînăr de vreo douăzeci și ceva de ani. Era înalt, subțire și palid. Avea părul negru și ochii întunecați plini de neliniște. Am cîntat imnuri de slavă și rugăciunile în genunchi păreau că nu se mai termină. Apoi tînărul a ținut o predică reamintindu-le tuturor de bunătatea Atotpuțernicului care îi adusese la Greystone Manor unde găsiseră hrană și adăpost și tot ce aveau nevoie pentru liniștea lor trupească și sufletească.

În acest timp bunicul stătea cu brațele încrucișate și, din cînd în cînd, dădea din cap aprobator. Slujba s-a încheiat cu un imn de slavă și cîteva rugăciuni. Deși durase numai o jumătate de oră, mi se păruse fără sfîrșit. După plecarea servitorilor am rămas cu bunicul, cu mătușa Grace și cu predicatorul - un fel de paroh. Bunicul îl privea cu satisfacție.

- Arthur, vreau să-ți prezint verișoarele tale.

- Verișoare?! a exclamat Francine la fel de mirată ca și mine.

- Pastorul Arthur Ewell, a spus bunicul. Vărul vostru. Nu l-ați întîlnit seara trecută deoarece încerca să-i aducă liniștea unei vecine bolnave. Arthur, mă bucur că ai ajuns la timp pentru slujbă.

Pastorul Arthur și-a înclinat capul cu o falsă umilință și a spus că doamnei Glencorn se pare oă i-au fost de folos rugăciunile lui.

- Arthur, asta-i verișoara ta Francine...

Arthur s-a înclinat cu curtoazie.

- Bună ziua, vere Arthur, a spus Francine.

- Și, a continuat bunicul, aceasta este verișoara ta Philippa.

Ochii întunecați ai vărului Arthur m-au examinat în fugă, dar eram obișnuită ca oamenii să-i acorde mai multă atenție surorii mele.

- Liniștea voastră spirituală va fi pe mâini bune, a continuat bunicul. Și vă rog să nu uitați că slujba se ține în capelă în fiecare dimineață la ora unsprezece. Toată lumea trebuie să participe.

Francine nu s-a putut stăpîni și a spus:

- Văd că liniștea noastră spirituală se va bucura de o atenție deosebită.

- De asta poți să fii sigură, a replicat bunicul. Arthur, nu vrei să stai puțin de vorbă cu verișoarele tale? Poate vrei să vezi ce educație religioasă au primit. Mi-e teamă că o să fii șocat.

Arthur a spus că este o idee minunată. Bunicul și mătușa au plecat lăsîndu-ne cu vărul nostru. Acesta a început să-mi pună întrebări. A fost șocat cînd a auzit că pe insulă nu fusesem la biserică. A spus că probabil că băștinașii nu erau catolici ci se închinau altor idoli.

- Mulți se închină unor idoli, a spus Francine. Nu neapărat unor zei din piatră, ci unor reguli și convenții care uneori ajung să suprime dragostea și bunătatea.

Arthur a privit-o îndelung și, cu toate că expresia lui era dezaprobatore, am observat în ochii lui o lucire pe care o observasem la toți cei care o priveau pe Francine. Am mai stat cu el de vorbă, mai mult Francine decît mine. Sînt sigură că l-a șocat cu ceea ce i-a povestit despre educația noastră. Probabil că-i va spune bunicului că aveam nevoie de o educație intensă pentru a fi mîntuite.

Cînd am scăpat de el era ora prînzului. După masă mătușa ne-a sugerat o plimbare în grădină. N-ar fi fost înțelept să rătăcim prin casă. De asemenea, nu trebuia să uităm că la ora patru se servea ceaiul în salonul roșu. Ea se ducea la casa parohială pentru a discuta cu parohul. Vom putea merge și noi în vizită cînd vom avea haine potrivite. Asta se va întîmpla curînd, pentru că mîine chiar va veni Jenny Brakes cu materiale și va începe să ne lucreze rochiile.

- Libertate! a strigat Francine după plecarea mătușii. Să nu ieșim în grădină! Nici vorbă! Haide să dăm o raită și să vedem casa aceea interesantă pe care am zărit-o de sus.

- Francine, i-am spus, cred că începe să-ți placă aici.

Era adevărat. Greystone Manor o fascina. Simțea plutind în aer o provocare și tocmai de asta avea nevoie pentru a-și reveni din șocul dat de moartea părinților. Știam asta pentru că simțeam la fel. Așa că am pornit în după amiaza aceea mîinate de spiritul de aventură. Aveam la dispoziție două ore.

- Nu trebuie să întîrziem la ceai, a spus Francine. Nu trebuie să știe nimeni unde ne aventurăm. Trebuie să creadă că am rătăcit pe potecile grădinii admirînd curățenia și ordinea de peste tot, pentru că sînt sigură că ordinea domnește aici. Din cînd în cînd trebuie să ne minunăm de calitățile extraordinare ale bunicului care este atît de sfînt încît mă întreb dacă nu cumva este prea bun pentru a trăi pe pămînt.

Ne-am strecurat cu grijă pe lîngă căsuța paznicului. Din fericire, din căsuță nu ne-a observat nimeni. Probabil că ora la care bunicul își făcea siesta era singurul lor moment de relaxare.

Cînd am ieșit pe poartă, Francine a propus s-o luăm peste cîmp pentru că era sigură că într-acolo se afla casa. Așa am făcut și la capătul cîmpului erau patru colibe. În fața uneia, o femeie durdulie cu părul zburlit prins într-un coc ne privea mirată. Am presupus că nu prea era obișnuită cu lumea.

- Ziua bună dumneavoastră, ne-a spus și pe fața ei rumenă am remarcat o curiozitate nestăpînită și mulțumire - lucru neobișnuit la Greystone Manor, unde toată lumea era solemnă și posomorîță. Întindea niște rufe pe o sfoară și, scoțînd un cîrlig din gură, a spus:

- Sînteți domnișoarele nou venite la Greystone.

Era mai mult o afirmație decît o întrebare. Francine a întrebat-o de unde știe.

- Păi, Dumnezeu să vă păzească, nu prea îs multe pe care să nu le știu despre ce se întîmplă sus, la Greystone.

Fata mea lucrează acolo.

A făcut ochii mari privind-o pe Francine:

- Vai, ce frumoasă ești! Acolo nu-i așa cum credeai, nu?

- N-am prea știut ce să credem, a răspuns Francine.

- Păi, l-am cunoscut pe domnul Edward. Era un om bun, nu era ca... Oh, nu. Era altfel... Era și fata aia drăgălașă cu care a fugit... Frumoasă ca o cadră... Și tu, domnișoară, ești bucățică ruptă din ea. Te-aș fi recunoscut dintr-o grămadă.

- Mă bucur că i-ai cunoscut pe părinții noștri, a spus Francine.

- Morți amîndoi... Păi, așa e viața, nu? Cei mai buni se duce. Ceilalți rămîne.

A dat din cap întristîndu-se pe moment. Apoi a zîmbit din nou:

- O s-o cunoașteți pe Daise a noastră.

- Daise?! am exclamat amîndouă. Ah, Daisy!

- Și-a luat o slujbă acolo. Ajutoare de fată-n casă. Numai că nu prea știu dacă o să rămînă. Daise a noastră e cam trăznită...

Femeia ne-a făcut cu ochiul așa cum ne făcuse și Daisy.

- ...puțin cam apucată, a continuat ea. Nu știu ce să mă mai fac cu ea. l-am zis: "Bagă la cap ce-ți spun, Daise, o să dai dă bucluc într-o zi". A rîs dă asta. Nu știu, to'deauna i-a plăcut băieții și băieții pă ea. Așa a fost din leagăn. Am șase copii. Ea e cea mai mare. l-am spus lui Emms... tatăl lor.. i-am spus: "Ajunge Emms, îs dăstui". Dar mă credeți ori nu, mai e unul pă drum: Ce poți să faci cu un bărbat ca Emms? Dar am băgat-o pă Daise la conac. Dacă nici asta n-o face respectabilă, nimic n-o mai face.

- Am întîlnit-o pe Daise o dată, a spus Francine. Ne-a adus apă caldă. Ne-a plăcut de ea.

- E o fată bună... la inimă. Dacă n-ar fi băieții... Nu poate sta departe de ei. Și eu am fost ca ea odată. Asta e mersul lumii.

Francine a întrebat-o:

- Ce-i casa aceea mare în stil Tudor?

- E Granter's Grange, a răspuns ea rîzînd.
 - Ni s-a părut interesantă și am vrut s-o vedem mai îndeaproape.
 - A fost cumpărată dă străini... acum un an sau doi. Sir Matthew a vrut-o, da' n-a putut s-o ia. Asta l-a supărat. Crede că aceste locuri i se cuvin și cam așa e, într-un fel. Da' la Granter's Grange i-a luat-o străinii'nainte.
 - Cine sînt străinii?
 - Ce întrebare! Străini foarte de sus... Mari duci, sau cam așa ceva... din țări îndepărtate... Da' aici nu prea contează.
 - Mari duci... , a murmurat Francine.
 - Acum nu sînt acolo. Vin și pleacă. P'ormă vin servitorii și fac curățenie și p'ormă vin ducii. Ca la o curte regală. Și bunicul vostru nu prea-i înghite... nu-i înghite deloc.
 - Dar ce treabă are el cu asta? a întreat Francine.
 - Doamna Emms a izbucnit în rîs și ne-a făcut cu ochiul.
 - El pretinde că are. El e stăpînul acestor locuri. Emms zice că nici Regina nu e mai stăpînă peste toată Anglia decît Sir Matthew peste locurile astea... lertați-mă, că e bunicul vostru.
 - Nu e nevoie să ceri iertare. Cred că sîntem de acord cu tine, deși încă nu am văzut prea multe. Marii duci sînt acasă acum?
 - Sînt plecați dă două luni. Da' vor veni... da, vor veni. Asta ne mai înveselește. Nu știi niciodată. Într-o zi o să mă uit prin fereastra din spate și o să-i văd acolo. Sînt chiar în spatele meu, așa că eu îi văd cel mai bine.
 - O să mergem să ne uităm și noi. N-avem prea mult timp. La patru trebuie să fim înapoi. Deci, casa e chiar în spatele tău...
 - Da, uite! Este o scurtătură prin tufișuri și ajungeți acolo.
 - Mulțumim, doamnă Emms. Sperăm să te mai vedem. A dat din cap și ne-a făcut din nou cu ochiul.
 - Hai, Pippa! a spus Francine.
- Am ajuns în fața casei. Peste tot era liniște. Ne-a cuprins un freamăt. Mai tîrziu m-am întreat dacă n-a fost o presimțire, pentru că, aceea casă avea să joace un rol atît

de important în viața noastră.

Poarta era susținută de coloane de marmură. Pe arcadă era trecută data: 1525. Am deschis poarta și am intrat. Am luat-o de mână pe Francine. Am pășit în vârful picioarelor pe peluza acoperită de margarete. Am ajuns în fața casei și am pipăit cărămizile roșii; erau încălzite de soare. Francine s-a uitat înăuntru prin fereastră. S-a albit și a țipat:

- Ce este? am strigat eu.

- E cineva... acolo, în picidare... o stafie... în alb...

Am început să tremur și m-am uitat pe geam. Am izbucnit în râs.

- E o mobilă, am spus. Acoperită cu o hușă albă. Parcă ar fi un om în picioare.

Francine s-a uitat din nou și ne-a cuprins o veselie vecină cu isteria. Casa aceea avea ceva ce ne afecta profund. Am înconjurat-o. Ne-am uitat prin ferestre și peste tot era mobilă acoperită cu huse.

- Trebuie să fie mînutat cînd vin marii duci, am spus.

Francine a încercat ușa. Era încuiată. Inelul de metal cu care se bate în ușă avea forma unui cap de dragon ce părea că rînjește la noi.

- Sînt sigură că s-a mișcat, a zis Francine.

- Este un loc unde îți poți imagina orice, i-am amintit.

A fost de acord.

- Imaginează-ți că am veni aici noaptea. Mi-ar place.

M-am cutremurat îngrozită numai la gîndul ăsta.

- Hai să ne uităm la grădini, i-am propus.

Așa am făcut. Peluzele erau puțin neglijate. Printre tufe erau o mulțime de coloane și statui.

- Trebuie să ne întoarcem, am spus. Nu știm bine drumul și dacă întîrziem o să-și dea seama că am ieșit din grădină.

- Atunci, hai. S-o luăm pe scurtătură.

Aproape am alergat pentru că era trei și jumătate. Mama lui Daisy nu era acolo, dar sfoara plină de rufe ne-a arătat că-și terminase treaba. Am ținut-o într-o fugă și am ajuns la timp la ceai.

În timp ce ascultam rugăciunea obișnuită, ne gîndeam amîndouă la aventurile acelei după amieze.

Dimineața următoare am văzut-o pe Daisy când ne-a adus apa caldă. I-am spus că am întâlnit-o pe mama ei și a rîs încîntată.

- Bătrîna mea. A vrut să-și facă fata mai respectabilă.
- Ești respectabilă, Daisy? a întrebă Francine.
- Ah, nu cine știe ce. O să vină croitoreasa azi. Păcat! Îmi plac rochițele voastre. Sînt nostime.
- Nu prea te vedem în timpul zilei.
- Lucrez la bucătărie, asta e.
- Ne-a părut bine că am întâlnit-o pe mama ta. Ne-a povestit despre Granter's Grange.
- Ah, mi-ar place să fiu acolo.
- Acum e nelocuit.
- Cînd e locuit e nemaipomenit. Baluri și petreceri. O mulțime de oameni vin din străinătate. Se spune că aparține unui rege sau așa ceva.

- Un mare duce, spune mama ta.
- O ști ea ceva. Pun pariu că stă dă vorbă cu servitorii d'acolo. Străini majoritatea, da' au încredere în mama.

Ne-a făcut cu ochiul și a plecat. Ne-am îmbrăcat în grabă pentru a nu întîrzia la micul dejun. Era la fel cu cel din ziua precedentă. Intrasem de fapt în rutina zilnică. I-am făcut din nou o vizită bunicii. Mătușa Grace ne-a luat la timp ca să nu întîrziem la slujba din capelă. Ne-a spus că restul dimineții îl vom petrece cu Jenny Brakes pentru că trebuia să avem rochiile potrivite. De asemenea, trebuie să avem o guvernantă care va sosi în cel mult o săptămînă, iar vărul Arthur se va ocupa de educația noastră religioasă. Bunicul spusese că trebuie să învățăm să călărim deoarece asta face parte din educația unei domnișoare. Se părea că zilele noastre vor fi destul de ocupate.

Am scăpat și de slujba de la capelă, iar Francine mi-a mărturisit că nu-l poate suferi pe vărul Arthur mai ales pentru că părea atît de virtuos și pentru că bunicul avea o părere

atît de bună despre el.

Biata Jenny Brakes, era atît de palidă și domică să placă încît mi-a fost milă de ea și am stat cît am putut de liniștită la probă, în timp ce ea stătea în genunchi în fața mea, cu gura plină de bolduri și încerca să-mi potrivească mătasea bleumarin care nu-mi plăcea deloc. Francine era de aceeași părere.

- Pînă la urmă o să ajungem să fim la fel de cenușii ca Greystone Manor!

Nu avea dreptate, cel puțin în ceea ce o privea. Mătasea bleumarin a rochiilor noastre de toată ziua și poplinul maro al celor de sărbătoare nu făceau decît să-i accentueze frumusețea diafană. Mie nu-mi veneau la fel de bine. Uram acele culori care nu se potriveau cu tenul meu închis.

Era limpede pentru oricine, în afară poate de bunicul, că venirea noastră adusese o schimbare în casă. Bunicul era atît de absorbit de propria sa importanță și cucernicie încît cred că foarte rar se mai putea gîndi și la altceva. Probabil că nici habar n-avea cît de mult se bucura bunica de vizitele noastre zilnice. Sînt sigură că și el o vizita zilnic pentru că era de datoria lui și-mi puteam imagina cum erau vizitele astea.

Cam după o săptămînă a sosit și guvernanta. Domnișoara Elton avea vreo treizeci și cinci de ani și părul negru strîns bine într-un coc. În timpul săptămînii purta rochii gri închis, iar duminica una bleumarin pe care o înfrumuseța cu un guler cu dantelă. Ne-a verificat cunoștințele și ne-a găsit înfiorător de ignorante în afara limbilor străine. La rîndul ei, vorbea destul de bine franceza, iar germana ei era excelentă. Mai tîrziu ne-a spus că mama sa fusese nemțoaică și că o învățase germana la fel de bine ca engleza. Era încîntată de receptivitatea noastră și spunea că trebuie să ne perfecționăm mereu. Germana urma să fie unul dintre obiectele noastre preferate de studiu. Era servilă cu bunicul, politicoasă și amabilă cu mătușa Grace.

- Slugarnică, a comentat Francine.

- Nu înțelegi că vrea să-și păstreze slujba aici? Îi e frică să n-o piardă. Așa că mai bine încearcă să fii drăguță cu

ea și s-o înțelege.

Francine m-a privit gânditoare.

- Știi ceva, Philippa, ai o anume înțelepciune și te poți pune în locul oricui. Asta este o însușire rară.

- Mulțumesc, i-am răspuns recunoscătoare.

Am băgat de seamă că începea să-mi respecte din ce în ce mai mult părerile. Eram mai tăcută decât ea și aveam mai mult spirit de observație. Asta se datoră poate și faptului că eu eram mai mult o spectatoare a evenimentelor, în timp ce Francine era chiar în miezul lor.

A fost de acord cu atitudinea mea față de guvernantă și, în loc s-o tachineze, așa cum ar fi putut s-o facă, a devenit o elevă docilă. Ne-am împrietenit repede cu domnișoara Elton.

Luam și lecții de călărie cu vizitiul care ne adusesse de la gară. Îl mai ajuta și fiul lui Tom care era grăjdar și avea vreo optsprezece sau nouăsprezece ani. El, avea grijă de cai, îi aducea la lecție și apoi îi ducea înapoi în grajd. Am petrecut multe ore călare, mai întâi în jurul gardurilor în timp ce Tom ținea hățurile, apoi singure în șa. Am fost mândră când mi-a spus:

- Domnișoară Philippa, aveți talent la călărie.

- Dar eu? a întrebat Francine.

- Ah, și dumneavoastră veți învăța, domnișoară.

Eram emoționată. Era prima dată când eram mai bună la ceva decât Francine. Mă simțeam încântată, dar în același timp și jenată. Francine în schimb se bucura pentru mine.

Intr-o zi calul a aruncat-o din șa. M-am speriat foarte tare și, văzînd-o căzută, mi-am dat seama cât de mult înseamnă ea pentru mine. Am descălecat și am fugit spre ea, dar Tom era deja acolo.

Francine s-a strîmbat puțin și s-a ridicat glătîndu-se. A fost mișcată de grija pe care nu mi-o puteam ascunde și a exclamat cu o ironie prefăcută:

- Așa plătesc cei care nu au talent.

- Francine, te simți bine? ... ești sigură?

- Așa cred.

- E-n regulă, domnișoară, a spus Tom. Abia mîine o să

simțiți durerea. O să aveți nevoie de niște alifie să puneți pe vîntăi. Mai mult ca sigur că o să aveți cîteva mîine. Nu contează, oricum nu se vîd. O s-o trimit pe Daise cu alifia. Vă ungeți numai o dată. E foarte puternică și vă vindecă pielea cît ai zice pește.

- Trebuie să mă sui din nou pe bruta care m-a trîntit și să-i arăt cine e stăpîna!

Tom a rînjit:

- Oh, știe el cine este, domnișoară. Încă nu sînteți, dar veți fi. În locul dumneavoastră, aș pleca și pînă mîine m-aș odihni.

- Da, am spus, te însoțesc în cameră și Daisy poate veni cu alifia.

Am condus-o pe Francine în cameră, îngrijorată fiind încă de starea ei.

- Nu mai fi așa speriată, Pippa. Doar n-o să mă dea gata gloaba aia bătrînă!

Am chemat-o pe Daisy și i-am spus să aducă alifia:

- Tom te așteaptă în grajduri.

- Știu eu unde să-l găsesc pe Tom, mi-a spus Daisy și a plecat.

S-a întors repede cu alifia pe care am aplicat-o pe vîntăile ce începeau să se ivească. Am insistat ca Francine să stea întinsă, deși ea susținea că se simte bine. Daisy a venit iar și ne-a întrebat dacă poate să ducă înapoi alifia. I-am spus că da, pentru că nu mai aveam nevoie de ea.

Francine stătea întinsă, iar eu mă uitam pe fereastră și am văzut-o pe Daisy alergînd spre grajduri. Tom i-a ieșit în întîmpinare. Stăteau foarte aproape unul de altul. Daisy i-a întins alifia iar el a prins-o de mîină și o trăgea înspre grajduri. Ea se prefăcea că nu vrea, dar o vedeam că rîde. Imediat mi-am amintit de spusele mamei: "Se dă în vînt după băieți".

- La ce te uiți? a întrebat Francine.

- La Daisy și Tom. Se joacă într-un mod ciudat, i-am răspuns.

Francine a rîs și atunci a intrat mătușa Grace.

- Trebuia să ne așteptăm la asta, a spus, dar să sperăm

că nu e nimic grav.

Francine a rostit cu o voce slabă:

- Mătușă Grace, nu mă simt în stare să cobor la cină. Nu mi s-ar putea trimite ceva aici sus...?

- Bineînțeles.

- Și, mătușă Grace, nu s-ar putea ca Philippa să stea cu mine?

- O să aranjez. Acum odihnește-te, iar tu Philippa ai grijă de sora ta.

- Așa voi face, mătușă.

După ce mătușa a ieșit din cameră, Francine a izbucnit în rîs:

- Gîndește-te numai că o să scăpăm de una din mesele alea plicticoase! Orice rău are și un bine.

O oră mai tîrziu am văzut-o pe Daisy strecurîndu-se afară din grajd. Părul îi era ciufulit și-și rînduia nasturii de la bluză. A intrat repede în casă.

Căzătura lui Francine era mai serioasă decît am crezut și vîntăile deveniseră în dimineața următoare foarte vizibile. Daisy s-a speriat cînd le-a văzut și a spus că o să-l întrebe pe Tom dacă nu mai are și alte leacuri.

După cîteva zile vîntăile au dispărut și Francine călărea din nou. Vărul Arthur și-a exprimat oarecare îngrijorare și a sfătuit-o să se roage înainte de lecția de călărie. Poate că așa Dumnezeu o s-o păzească de căzături.

- Oh, bănuiesc că e prea ocupat ca să-și bată capul cu mine, a spus Francine cu ironie. Imaginează-ți numai: cînd El meditează la niște probleme ale Universului, vine în fugă un înger și-i spune că a sosit ora de călărie a lui Francine Ewell, cea pe care a lăsat-o să cadă de pe cal zilele trecute. Acum ea și-a spus rugăciunea. Să trimitem Îngerul Păzitor?

Îi plăcea să-l șocheze pe Arthur. De fapt, îi era la fel de antipatic ca și bunicul. Dealtfel, între Francine și bunicul domnea o continuă tensiune. Eu fiind mai liniștită și mai ștearsă, păream mai docilă. Bunicul regăsea în Francine pe rebelul care fusese tata. Considera probabil că eu semăn mai mult cu mătușa Grace. Eram hotărîtă să-i dovedesc contrariul.

Așteptam cu nerăbdare vizitele pe care i le făceam bunicii. De cîte ori ne auzea, se lumina. În timp ce Agnes Warden trebăluia prin cameră, bunica ne povestea despre trecut și noi o ascultam cu plăcere. Deși era bătrînă și aparținea unei alte generații, puteam vorbi cu ea deschis. Ne pusese atîtea întrebări despre insulă încît după o săptămînă știa aproape totul despre ea. Francine, care era totdeauna directă și vorbea fără să se gîndească prea mult, a întreat-o cum a putut să se mărite cu bunicul.

- Lucrurile au fost aranjate. Întotdeauna așa se procedează în lumea noastră.

- Dar tata n-a făcut ce a vrut tatăl lui, a spus Francine.

- Totdeauna au existat rebeli, scumpa mea. Chiar și în zilele acelea. Tatăl vostru a fost unul dintre ei. Ce-i ciudat este că el era un băiat liniștit. Philippa, tu îmi amintești de el. Știa ce vrea, așa cum și tu o să știi, dacă va fi cazul. Dar eu eram prea tînără atunci cînd m-au măritat cu bunicul vostru. Eram de vîrsta lui Francine. Aveam șaisprezece ani, însă păream mult mai tînără. Nu știam nimic despre viață.

Francine era îngrijorată. Să te măriți cu un om ca bunicul la vîrsta ei! Nu putea să-și imagineze ceva mai rău. Deși Francine nu scosese nici un cuvînt, bunica i-a simțit reacția. A spus deodată:

- Oh, era altul atunci. Nu mai seamănă cu tînărul care a fost.

- Săraca de tine! a spus Francine sărutîndu-i mîna.

- Chiar de la început a condus casa cu biciul lui de fier. A fost mulțumit de căsătorie pentru că s-au unit pămînturile și el a fost totdeauna preocupat de averea familiei. Toți din familia Ewell au fost așa. După părerea lui noi, familia Granter, eram niște parveniți. Noi ne stabilisem numai de o sută de ani în Grange.

- Da, casa aceea în stil *Tudor*.

- Au fost probleme cu conacul Grange, a continuat bunica. Fratele meu a refuzat să i-l vîndă bunicului vostru, deși el și-l dorea foarte mult. Nu putea suporta gîndul că exista ceva prin apropiere care să nu-i aparțină. Acum

stăpînește toată averea familiei Granter cu excepția conacului Grange. O mare parte din această avere i-am adus-o eu ca zestre. Restul a rămas fratelui meu care nu era la fel de priceput în afaceri ca bunicul vostru. De aceea a și pierdut cea mai mare parte din avere. Fratele meu spunea că bunicul vostru l-a tras pe sfoară. Bineînțeles că n-a fost așa, dar ei s-au certat. Deși bunicul a reușit pînă la urmă să obțină toată averea familiei Granter, fratele meu nu a vrut cu nici un chip să-i vîndă conacul Granter. L-a vîndut unui străin... cuiva de la o ambasadă a unei țări îndepărtate. Cred că din Bruxenstein... sau cam așa ceva.

- Casa aceea mă fascinează, a spus Francine.

- Pentru mine înseamnă foarte mult, i-a răspuns bunica. Acolo a fost căminul meu.

A tăcut o clipă. Mi-am dat seama că și Francine se gîndea ca și mine cum ne-am uitat pe fereastră și am crezut că vedem o stafie.

- Nu prea e folosită, a spus bunica. Agnes mi-a spus că vin din cînd în cînd, apoi pleacă iar și o lasă de izbeliște. Cînd se întorc prinde viață iar. Am auzit că la început au cumpărat-o pentru unul din nobilii lor exilați și că după ce a staț în ea o lună sau două, în țara lor a fost o lovitură de stat și el s-a întors acolo.

- Ar fi putut să-i vîndă casa bunicului, a spus Francine.

- Nu, vroiau s-o păstreze. Poate pentru un alt exil. Cred că totdeauna sînt tulburări în stătuțelele acelea germane. Am auzit că din timp în timp își schimbă conducătorii. Marii Duci... sau Margrafi... cum le-or fi spunînd. Oricum, îmi e greu să mă gîndesc că astfel de oameni sînt în vechea mea casă.

- Romantic, adăugă Francine, în timp ce bunica îi mîngîia cu gingășie părul.

Vedeam că Francine era din ce în ce mai interesată de conacul Grange acum, cînd știa că fusese casa bunicii. A spus că îi plăcea ideea că a fost cumpărată de niște prinți romantici sau ce or fi fost ei și că o dată în viața lui bunicul a fost întrecut.

Cu altă ocazie bunica ne-a povestit despre tata și mătușa

Grace. Înfloreau cînd vorbeau cu noi și compania noastră o întinerea. Aproape o puteam vedea venind ca mireasă la Greystone Manor, o tînără fată care nu știa ce e căsătoria. Trebuia să fim recunoscătoare că nu eram ignorante în privința asta. Pe insulă trăiau oameni pasionați și nu o dată văzusem pe plajă îndrăgostiți înlănțuiți într-o îmbrățișare. Știam că atunci cînd unele fete rămîneau însărcinate, era din cauza acestor îmbrățișări și eram perfect conștientă că asta le grăbise căsătoriile. Știam ce vroia să spună doamna Emms cînd zicea că lui Daisy îi cam plac băieții și puteam ghici cam ce făcuse ea atunci cînd intrase în grajduri cu Tom.

Dar căsătoria trebuie să fi fost un mare șoc pentru bunica și nu mi-l puteam închipui pe bunicul ca pe un îndrăgostit tandru.

- Era un bărbat pasionat în vremurile acelea, mi-a spus bunica. Își dorea foarte mult copii și a fost în culmea fericirii cînd s-a născut tatăl vostru. Din ziua aceea a început să facă planuri. Din păcate, pe Grace n-am putut s-o nasc decît după cinci ani. Bunicul vostru a fost dezamăgit că a fost fată. N-a avut niciodată față de ea grija pe care a avut-o pentru Edward. Credea că Edward o să fie ca el. Planurile de genul ăsta eșuează totdeauna. Apoi a apărut Charles Daventry.

- Povestește-mi despre el, a sărit Francine.

Bunica nu trebuia convinsă.

- Edward a plecat la Oxford și din momentul acela totul a mers de-a-ndoaselea. Înainte de asta îl interesau treburile moșiei. Bunicul vostru era sever și exigent, așa cum vă puteți ușor imagina. Dar între ei n-au fost niciodată fricțiuni pînă cînd n-a plecat la Oxford. Acolo l-a întîlnit pe Charles. Charles era sculptor și amîndoi aveau multe lucruri în comun. Au devenit prieteni la cataramă. Edward l-a adus cu el acasă în vacanță și bunicul l-a antipatizat din primul moment. Îi displăceau artiștii de orice fel. Obișnuia să spună că sînt visători și că nu fac nimic bun; nici pentru ei și nici pentru alții.

- Tata a fost un mare artist, a spus Francine înfierbîntată.

Ar fi trebuit să fie recunoscut. Cred că va fi într-o zi... toate minunățiile alea pe care le-a făcut... împrăștiate în toată lumea. Într-o zi...

Era Francine, cea din atelier, cea care îi impresiona pe cumpărători. Bunica a bățut-o ușor pe mână.

- L-ai iubit mult, a spus ea. Era firesc să-l iubești. Bunicul zicea că nu se pot face bani din cioplitul pietrei, dar putea tolera asta ca hobby. Mai era și Grace. Era timidă și retrasă... dar pe atunci, frumușică precum o căprioară - ochi căprui, păr castaniu... avea un păr foarte frumos pe atunci. Mi-amintesc că se duceau împreună în cimilitir... toți trei. Îi interesau statuile de pe morminte. Charles Daventry era nepotul actualului vicar și cei doi tineri s-au apropiat unul de altul din cauza acestei legături. E straniu că aveau amîndoi această pasiune pentru sculptură, dar probabil că tocmai din cauza asta au devenit buni prieteni.

- Cred că oamenii ar trebui lăsați să facă ce vor ei în viața asta, a comentat aprinsă Francine.

- Ah, da, aprobă bunica, și cei care au o voință puternică așa și fac. În cele din urmă, tatăl vostru s-a hotărît. Nu l-am văzut niciodată pe bunicul vostru așa de șocat ca atunci cînd a aflat că Edward a plecat. Pur și simplu nu putea să creadă. Știți că mama voastră venise aici la cusut...

- Da, știam asta, a răspuns Francine.

- Era extraordinar de frumoasă, grațioasă ca o zîină, iar tatăl vostru s-a îndrăgostit de ea de cum a văzut-o.

- Pînă cînd a murit, am adăugat eu liniștită.

Am simțit degetele bunicii mîngîindu-mi părul și am știut că înțelesese că eram gata să-mi dea lacrimile.

- Au plecat împreună. Tatăl vostru nu l-a văzut pe bunicul înainte de a pleca. Mi-a spus totuși: "Înțelegi mamă că nu pot vorbi cu tata. Asta e tragedia lui. Nimeni nu-i poate vorbi. Dacă uneori ar asculta... Cred că ar evita o mulțime de neplăceri". A suferit cînd a plecat Edward... deși nu recunoștea. S-a înfuriat, s-a dezlănțuit și l-a tăiat din testament. Cred că spera ca Edward să aibă un fiu care să se întoarcă înapoi aici.

- Și a avut două fete! a exclamat Francine.

- Acum, că vă cunosc, mă bucur că e așa. După ce a plecat tatăl vostru, atenția bunicului s-a întors spre Grace. Numai că ea era topită după Charles Daventry, însă el era în afara discuției.

- De ce? a întrebat Francine.

- Păi, bunicul vostru spunea că n-ar fi potrivit pentru ea. El a venit să locuiască aici... Cred că pentru a fi aproape de Grace. Avea un mic loc amenajat lângă casa parohială... un fel de curte, săzicem, unde își cioplea statuile. Oamenii le cumpărau pentru morminte și cimitirul nostru e vestit pentru statuile și efigiile făcute de el. Se spune că e foarte deștept, dar e sărac. Din fericire pentru Charles, poate sta cu unchiul său în casa parohială. Mai face și unele treburi prin parohie. E un tip încântător... puțin visător. El și Grace.... însă nu e nici o speranță. Nu e în situația unui om în stare să se însoare și bunicul nici nu vrea să audă de asta.

- Biata Grace, am spus.

- Da... biata Grace, repetă bunica. E o fată bună. Nu se plînge niciodată, dar îi simt tristețea...

- E monstruos! a strigat Francine.. Cum îndrăznesc unii oameni să se amestece în viața altora?

- Îți trebuie o voință puternică să te ridici împotriva bunicului și Grace a ocolit totdeauna complicațiile. Cînd era mică, se ascundea pînă se termina totul. Bunicul și-a luat mîinile de pe Grace. A început să-și manifeste interesul pentru băiatul fratelui lui mai mic, vărul vostru Arthur...

Francine se strîmbă cu dezgust.

- ... este tutorele lui Arthur de cînd băiatul avea șaisprezecé ani. Adică de cînd tatăl lui Arthur a fost ucis în Africa. Maică-sa se îmbolnăvise cîțiva ani mai înainte. Bunicul a zis că Arthur e destul de tînăr pentru a fi modelat. Tatăl lui Arthur nu i-a lăsat mare lucru și bunicul s-a ocupat de educația băiatului. Cînd a auzit că vrea să se facă preot, nu l-a împiedicat. După cum știți, bunicul e evlavios. Nu era nici un motiv ca Arthur să nu fie hirotonisit, chiar dacă urma să moștenească averea bunicului. Un argument în favoarea lui este și numele. Este un Ewell și pentru bunicul vostru este foarte important ca cineva să-i ducă numele

mai departe. Francine... cum îți place vărul Arthur?

- Cum îmi place? a strigat Francine. Nu-mi place în nici un fel. Sau mai bine zis deloc.

Bunica a tăcut.

- Ce te-a tulburat? am întrebât-o.

Bunica a prins-o pe Francine de mână.

- Cred că trebuie să te previn, i-a spus. Bunicul are anumite planuri. E drept că Arthur îți este văr de al doilea, dar verii de gradul doi se pot căsători.

- Să mă căsătoresc?! Cu vărul Arthur?!

- Înțelegi, draga mea, ar fi o soluție convenabilă, și bunicului îi plac soluțiile convenabile. Tu îi ești nepoată pe linie directă. Ar vrea ca tu să continui această linie și, dacă te măriți cu Arthur, copiii tăi ar fi de două ori Ewell, iar numele familiei ar supraviețui. Cred că intenționa de la început să-l lase pe Arthur moștenitor, dacă tatăl vostru nu avea un fiu. Mai mult ghicesc decît știu. Oricum, asta nu se va întîmpla mai devreme de un an sau cam așa ceva... dar, dragă Francine, n-am vrut să fii șocată cînd o să afli.

Am tăcut îngrozite. Știam că Francine dorea să ieșim și să discutăm această posibilitate înspăimîntătoare.

Am discutat despre asta o mulțime. Ne gîndeam ce-am face dacă s-ar fi pus problema. Francine spunea că va trebui să plecăm. Dar unde? Poate, să ne întoarcem pe insulă. Dar ce să facem? Din ce să trăim? Va trebui să ne găsim o slujbă. Francine se întrebă dacă ar putea fi guvernantă. Dar eu ce puteam face?

- Tu va trebui să stai aici pînă cînd vei fi suficient de mare să pleci.

Dar atunci am fi fost nevoiți să ne despărțim și asta nu trebuia să se întîmple. Perspectiva asta ne-a înspăimîntat cîteva zile, timp în care dezgustul lui Francine pentru Arthur a crescut. În orele de religie era foarte tăioasă cu el. M-a surprins cîtă răbdare avea cu ea. M-am gîndit că poate

avea și asupra lui efectul pe care îl avea asupra multor alora. Deși blînd și cuviincios, se vedea că era atras de ea. Dar poate că asta era din cauza faptului că aflase că bunicul vrea să-l însoare cu ea.

Nu-i stătea în fire lui Francine să fie deprimată prea multă vreme. După cîteva zile posomorîte, a început să-și revină. Se gîndea că mai e pînă atunci. Avea doar șaisprezece ani. E drept că și bunica avusese aceeași vîrstă cînd se măritase. Oricum, mai era timp pînă să-și facă griji. Între timp îl va face pe Arthur să înțeleagă că nu ține la el și poate că mîndria îl va împiedica să consimtă la o asemenea căsătorie. Și cu cît se va maturiza, cu atît va fi mai ușor pentru ea să găsească o soluție. Așa că problema era clasată.

După ce aflasem de idila mătușii Grace, ne-am dus la casa parohială unde l-am cunoscut pe Charles Daventry. Ne-a plăcut din prima clipă pentru că ne amintea de tata. Simpatia a fost reciprocă. Ne-a invitat în atelier unde ne-a făcut ceai pe o spirtieră veche în timp ce îi povesteam viața noastră pe insulă. Ne-a arătat cîteva din machetele lui și mi s-a părut că majoritatea femeilor modelate semănau cu mătușa Grace. Era un om tăcut și trist.

- M-a scos din sărite, a spus Francine după asta. Își merită soarta pentru că lasă viața să-l strivească fără să facă nimic. Nu așa se trăiește. Noi nu vom fi așa niciodată, Pippa. Tata n-a fost așa. Noi n-o să-l lăsăm pe bigotul ăla bătrîn (se referea la bunicul) să ne conducă viețile.

Venise vara. Peisajul era frumos și diferit de cel de pe insulă, care era atît de static. Aici totul se schimba în fiecare zi. Vedeați cu ochii tăi cum dau mugurii, cum înfloresc, cum florile se transformă în fructe. Era o încîntare să vezi efemeridele roind deasupra heleșteelor, să ascuți cîntecul păsărilor și să încerci să le recunoști, să vezi clopoțeii albaștri răsărind la umbra pomilor, iar mai tîrziu degeții și caprifoiul umplînd aerul cu o mireasmă dulce. Aveam sentimentul că trăisem aici de cînd lumea, deși mă născusem și trăisem unsprezece ani pe insulă.

Îmi plăcea să stau singură, tolănită în iarbă și să ascult

cîntecul greierilor și bîzîitul albinelor în jurul meu. Mă întrebam: “asta înseamnă pacea?” și vroiam să țin vremea în loc cît mai mult. Asta poate și pentru că simțeam în aer o amenințare. Creșteam. Foarte curînd, bunicul avea să ne anunțe despre planurile lui în legătură cu Francine, iar ea nu-l va asculta niciodată. Oare avea să ne alunge dacă nu îl asculta?

Mi-am amintit discuția cu tata pe malul mării și nostalgia din ochii lui pe care poate toți exilații o simt. Deseori îmi cita din ceea ce el numea “cîntecul meu”. Îmi spunea că acest cîntec - *Cîntecul Pippei* * - a fost scris de un mare poet care știa ce înseamnă dorul de casă.

*Primăvara'n voaluri albe
Lin coboară dintre nori
Dimineața pune salbe
Mii, de rouă peste flori.
Ciocîrlia se rotește
Cîntecu-i se'naltă-n vînt
Domnu'n ceruri ne zîmbește
Este pace pe pămînt.*

O simțeam zăcînd acolo, în iarbă. “Este pace pe pămînt”. Și numai atunci am fost în stare să uit norii amenințători care se adunau deasupra noastră.

“Norii se risipesc, spunea tata. Uneori te udă pînă la piele. Dar apoi soarele strălucește și iar este pace pe pămînt”.

În după amiaza aceea m-am dus din nou cu Francine la Granter's Grange. De cîte ori treceam pe acolo, ne uitam pe fereastră la mobila învăluită în huse albe și Francine rostea invariabil: “Oh, Mare Duce, cînd ai de gînd să intri în scenă?” Deși îi spuneam că pentru noi ar fi fost același lucru dacă veneau sau nu, ea îmi răspundea că n-ar fi deloc rău să-i vedem cum arată.

Ne-am dus să-l vizităm pe Charles Daventry. Ne plăcea să-l vedem cum lucrează. S-a bucurat să ne vadă și ne-a

* *Cîntecul Pippei* de poetul englez Robert Browning (1812-1889)

povestit întâmplări din viața lui și a tatei la Oxford, despre planurile pe care și le făcuseră să închirieze un atelier la Londra sau Paris și să înființeze un fel de cenaclu pentru artiști și scriitori.

- Ce feste poate juca uneori viața! ne-a spus Charles. Tatăl vostru și-a sfârșit zilele într-un atelier pe o insulă îndepărtată, iar eu sînt aici... un fel de meșter pietrar. La ce mă mai pot aștepta?

- Ai exact ceea ce vrei să ai, i-a răspuns Francine. Dacă te mulțumești cu atît, atunci trebuie să suporti consecințele!

- Oh, avem și un filozof printre noi! a ironizat-o Charles.

- După părerea mea, în viață trebuie să fii îndrăzneț și să acționezi, a izbucnit Francine care continua să-l condamne pentru că trăia singur la casa parohială iar mătușa Grace la Greystone Manor și nici unul dintre ei nu îndrăznea să-l înfrunte pe bunicul.

Apoi Francine a țîșnit brusc spunînd că trebuie să plecăm, dar s-a împiedicat de un bloc de piatră și a căzut. După ce s-a ridicat n-a mai fost în stare să se țină pe picioare și probabil că s-ar fi prăbușit iarăși dacă n-aș fi prins-o la timp.

- Nu pot să pun piciorul jos!

- Cred că ți l-ai scrîntit, a spus Charles în timp ce îngenunchease pentru a-i examina glezna.

- Va trebui să mă întorc acasă, dar cum?

- Într-un singur fel, i-a replicat Charles ridicînd-o în brațe.

Am pornit împreună spre casă. Cînd am ajuns s-a stîrnit o oarecare agitație. Daisy ne-a întâmpinat cu gura căscată de uimire la vederea lui Charles. S-a dus imediat s-o cheme pe mătușa Grace care a făcut fețe-fețe la vederea lui Charles. Mai tîrziu am aflat că bunicul îi interzisesese lui Charles să mai pună piciorul în casa lui, iar lui Grace să mai vorbească cu el. Bunicului i-ar fi plăcut să-l alunge pe Charles din localitate, dar parohul s-a împotrivit. Nu avea de gînd să-și pedepsească nepotul doar pentru a-i fi pe plac bunicului. De aceea bunicul nu se prea avea bine cu parohul.

Mătușa Grace a murmurat:

- Charles!

- Nepoata ta a avut un mic accident, a spus el.

Deși o dureau piciorul, Francine era încântată de cursul evenimentelor. Charles s-a oferit s-o ducă în camera ei și apoi să meargă după doctor. Albă ca varul și totuși mulțumită, mătușa Grace a bolborosit:

- Da... da... te rog, Charles... și mulțumesc. Sînt sigură că Francine îți este recunoscătoare.

Charles a așezat-o pe pat și Grace ardea de nerăbdare să-l vadă plecat din casă, deși ar fi vrut atît de mult să mai stea în preajma lui.

A venit doctorul. Francine își scrîntise piciorul destul de rău și trebuia să stea în pat cîteva zile, poate chiar o săptămînă, cu prișnițe calde și apoi reci aplicate pe gleznă. M-am autoproclamat infirmiera lui Francine, iar mătușa Grace a chemat-o pe Daisy să mă ajute.

În următoarele ore durerea s-a atenuat. O mai dureau doar cînd se sprijinea pe piciorul scrîntit, ceea ce doctorul îi interzisesese cu desăvîrșire. De aceea Francine sărea de colo-colo într-un picior susținută de mine sau Daisy. Curînd s-a felicitat chiar pentru căzătură fiindcă reușise iar să scape de mesele acelea plicticoase cu rugăciunile interminabile ce le însoțeau și mai ales de tovărășia nesuferitului Arthur.

A urmat cea mai plăcută săptămînă pe care am trăit-o de la sosirea noastră la Greystone Manor. Trăiam în "micuța noastră oază", cum o numea Francine, iar Daisy era cu noi în permanență. Ne distra cu ultimele bîrfe locale și ne învăța cum să ne strîmțăm rochiile pentru a ne pune în evidență formele.

- Nu că don'șoara Pip ar avea vreo formă deocamdată! glumea ea.

Îmi spunea "don'șoara Pip", lucru ce mă amuza la fel ca și pe Francine. Și apoi a continuat:

- Dar curînd o să aveți. Cît despre 'mneavoastră, don'șoară France (avea un obicei nostim de a scurta numele), aveți niște forme de nu se poate! Rotunjimile acolo unde trebuie, talia subțire ca o cle'sidră și nimic în plus pă nicăieri. E păcat să v-ascundeți în mătasea aia albastră.

Am văzut odată niște doamne mari la Granter's. Rochiile lor strălucea toate. Era un fel de bal și era toate afară-n curte. S'auzea muzica. M-aveam bine cu unu' din valeții d'acolo, unu' Hans... sau cam așa ceva... Un nume caraghios pentru un bărbat, da'-l chema Hans și gata! Îi cam umbla mîinile peste tot pă unde nu trebuie... Aoleu, nu să cadă să vorbesc așa în fața don'șoarei Pip!

- Sora mea înțelege ce vrei să spui, i-a spus Francine.

Am izbucnit în rîs toate trei.

- Păi, a continuat Daisy, lu' Hans ăla îi plăcea de mine. Mă ducea la bucătărie și-mi arăta ce era acolo. Îmi dădea cîte ceva și pentru acasă. Asta a fost înainte să vin aici, la Greystone. Speram să găsesc dă lucru acolo, la Granter's, și cred că aș fi găsit dacă nu plecau. Auziți, don'șoară France, lăsați-mă să yă pieptăn io păru'. To'deauna am vrut să pun mîna pă un păr ca ăsta. E cu adevărat' frumos.

Francine a rîs înveșelită și a lăsat-o pe Daisy s-o pieptene. Am rămas uimite de îndemînarea ei la coafat.

- Ce mai, am talent la asta! Într-o zi o s-ajung camerista unei doamne. Poate cînd v'oți mărita, don'șoară France?

Auzind-o vorbind despre măritiș, Francine s-a întristat.

- A, vă gîndiți la domnu' Arthur, nu? E rece ca un pește, da' cu bărbații nu știi niciodată! Deși nu prea e pă gustul 'mneavoastră și nici p'al meu. Nu cređ că s-ar uita la mine. Cel puțin, pentru însurătoare. Unora le cam fuge ochii deși spune că niică distracție ș'atît... și p'ormă a doua zi să uită la tine dă parcă nici nu te-ar cunoaște. Cunosce eu genu' ăsta. Da' domnu' Arthur nu e așa.

Mătușa Grace a venit să ne vadă. Își schimbase hainele și era limpede că venirea lui Charles Daventry avusese un efect asupra ei. Avea o sclipire ciudată în ochi. Oare era speranța? Francine era mîndră că i-a făcut să se întîlnească din nou pe Grace și Charles. "Acum, cum spunea ea, să așteptăm și să vedem urmarea".

Ce bine ne-am simțit în acele zile de libertate! Era palpitant să fii într-o asemenea casă veche și să încerci să-i descoperi tainele. Rîdeam din toată inima, uitînd de viitorul care se profila amenințător. Era atît de plăcut! Trăiam

pur și simplu clipa, și cred că Daisy făcea așa mereu.

Prima care a împrăștiat vraja plăcută în care trăiam a fost mătușa Grace. Ne vizita în fiecare după amiază la aceeași oră, aducîndu-ne mesaje de la vărul Arthur. Daisy spunea că Arthur considera că nu se cade să intre în dormitorul unei domnișoare cu care nu era înșurat încă. Ideea căsătoriei asociată cu numele vărului Arthur ne tăia tot elanul.

Mătușa Grace devenise mai caldă, mai blîndă. Mă întrebam dacă se mai întîlnise cu Charles Daventry și am ajuns la concluzia că da. O privea pe Francine cu ochii ei mari și duioshi ca ai unei căprioare, spunînd:

- Bunicul tău e bucuros să audă că te simți bine. Mereu mă întrebă cum îți merge.

- Îi sînt recunoscătoare, i-a spus Francine cu o nuanță de ironie. E foarte drăguț din partea lui.

Mătușa Grace a ezitat o clipă, apoi a continuat:

- Vrea să-ți spună ceva cînd vei fi în stare să cobori.

O privea stăruitor pe Francine, iar mie mi s-a strîns inima. Știam ce vroia să-i spună. Ziua de naștere a lui Francine - cînd împlinea șaptesprezece ani - era destul de aproape. Și la șaptesprezece ani o fată era suficient de matură... matură pentru a se mărita.

Ce era de făcut?

Încercările mătușii Grace de a înfrumuseța perspectiva erau zadarnice. De altfel, ea însăși cunoștea, pe propria-i piele, tirania bunicului care-i orînduise viața după voia lui.

- N-am să-i fac pe plac! a izbucnit Francine după plecarea mătușii. Nimeni n-o să mă convingă. Acum mai bine să ne gîndim cum putem scăpa.

În ziua următoare, în timp ce ne frămîntam ce și cum să facem, a venit Daisy fremătînd toată:

- Tocmai mă plecasem peste gard acasă să vorbesc cu Jenny Brakes, cînd i-am văzut sosind!

Jenny Brakes locuia într-o căsuță vecină cu a familiei Emms. În celelalte căsuțe locuiau grădinarii care lucrau la Greystone Manor.

- Vă dați seama că eram numai ochi și urechi. Au venit

toți de la gară... ca data trecută. Am chemat-o pă mama și am stat acolo amîndouă și ne-am uitat. Au intrat cu toții în casă. Era numai cîțiva servitori... o să mai vină și alții. Acu' totu' o să fie altfel... asta e. O să ne distrăm nițel. Mamă, ce bairam o să fie la Grange!

Cînd am coborît din camera noastră, uitasem deja de bunicul și de ceea ce dorea să-i spună lui Francine. Vorbisem cu Daisy și aflasem de la ea o mulțime de amănunte despre *locuitorii exotici* de la Granter's.

Capitolul 2

Străini la Grange

Totul începuse să se schimbe. Francine nu mai putea rămîne în camera noastră și a trebuit să coboare la masă. Bunicul a întîmpinat-o cu o scîlpire de mulțumire în priviri. Deși reținut, vărul Arthur era vădit bucuros s-o revadă. Mătușa Grace era încă sub impresia întîlnirii cu Charles Daventry. Se îmbrăca mai elegant, punîndu-și peste rochiile ei obișnuite gulere de dantelă care îi veneau foarte bine.

În jurul nostru plutea o atmosferă ușor tensionată, iar bunicul devenise de-a dreptul binevoitor. Părea că o simpatizează pe Francine, atît cît putea el să simpatizeze pe cineva.

Într-o zi s-a dus la ea în grădină și s-au plimbat împreună. Francine mi-a povestit că bunicul i-a vorbit despre moșie, cît de mare și de profitabilă era, și de cîte secole aparține familiei Ewell.

În altă dimineață a invitat-o pe Francine să viziteze niște arendași de pe moșie. Au mers cu trăsura bunicului însoțiți de vărul Arthur. S-au oprit acasă la unul dintre arendași, domnul Anderson, care i-a servit cu vin și a fost deosebit de politicos cu Francine.

- De fapt, spunea ea, situația e din ce în ce mai limpede.

După cum merg lucrurile, foarte curînd se va anunța căsătoria. Ce mă fac, Pippa?

Nu aveam nici o soluție, deși discutasem de atîtea ori acest subiect. Francine se hotărîse să fugă, aceasta fiind - după părerea ei - unica soluție. Ușor de zis. Dar unde?

Bunica simțea tensiunea ce se acumula în jurul lui Francine.

- Francine, nu-ți pierde speranța. Nu știi niciodată ce aduce ziua de mîine.

Într-o zi, Daisy a năvălit în camera noastră. Nu se mai purta cu noi ca o servitoare. Eram ca niște conspiratoare toate trei. Daisy nu prea respecta pe nimeni. Era impetuoasă, plină de afecțiune și bună la suflet. Tot timpul avea idei și se descurca în orice situație. Se certa într-una cu doamna Greaves, menajera, care o amenința că o va da afară. Dar lui Daisy nu-i păsa.

- Ce o fi, o fi! spunea ea. Nu știi niciodată ce aduce ziua de mîine, exclama ea filozofic, asemenea bunicii.

Daisy știa o groază de proverbe pline de înțelepciune și optimism.

- Să așteptăm și să vedem. Cine știe de unde sare iepurele! Bunul Dumnezeu are grijă de noi.

I-am spus odată că îl pomenește pe Dumnezeu numai cînd e nevoie să ne mîntuie păcatele.

- Lasă, că El nu se supără. O să spună că e nebuna aia de Daise.

În ziua aceea, fremăta toată:

- S-a întors Hans! a izbucnit ea.

- Hans căruia îi umblă mîinile peste tot? a întrebat-o Francine.

- Da, și încă mai rău ca oricînd! a chicotit Daisy. Se bucură că mă vede!

- Tom, în schimb, n-o să se bucure, i-am spus.

- Eh, Tom n-are de ce să se pîngă, vă spun eu.

- Nu ne spune nouă, spune-i lui! i-a răspuns Francine rîzînd.

Am izbucnit toate trei în rîs. Eram bucuroase să uităm, chiar și pentru o clipă, amenințarea ce plutea asupra lui

Francine.

- Hans zice că e fierbere mare la Grange. Vine baronu' ăla. E foarte important în familia lor. Dar ălalți e contra lui.

- Ce tot vorbești Daisy? a întrebat Francine.

- Hans mi-a povestit cîte ceva.

- Daisy, nu te băga în politica nemțească! a avertizat-o Francine cu ironie. Am auzit că cei de la Granter's sînt deja băgați.

- A zis Hans că ne arată casa. I-am spus c-ați vrea s-o vedeți. Da' înainte de venirea lor. Deci cît mai repede. Ei trebuie să sosească din clipă-n clipă.

- Ce bine că putem să ne trimitem agenții în recunoașterea! a tachinat-o Francine.

- Da', mai termină! i-a răspuns Daisy.

Cîteva zile mai tîrziu, Daisy ne-a anunțat că am putea merge imediat după prînz, deoarece familia urma să sosească în ziua următoare. Plutea în aer o însuflețire care ne cuprinsese și pe noi. În dimineața aceea nici nu știu cum am asistat la lecțiile domnișoarei Elton fără ca aceasta să-și dea seama că pusese ceva la cale. A fost nevoie să ne strecurăm cu mare grijă afară. Am aranjat să ne întîlnim cu Daisy la coliba mamei ei.

- Va trebui să ocolim pe la grajduri, ne-a spus Daisy. Hans zice că ăi mai mulți din servitori o să tragă un pui dă somn la ora asta. Știi, așa face ei, a plescăit Daisy. Străini, ce mai!

- Și unii de pe aici fac așa, știi bine, a spus Francine care nu se putea niciodată abține să nu facă o remarcă.

- Da, da' ei fac așa în fiecare zi. Și Hans zice că nu e nici un pericol pentru noi. El spune că chiar dacă ne vede unii, nu contează. Știi cine sînteți și o să se bucure să vă vadă acob. Hans spune că don^{oara} France e *schön*... sau cam așa ceva. Cînd i-am zis că vrei să vezi casa, el ți-a transmis sărutări de mîini. E mare, ce mai! Sînteți gata?

Asemenea lui Francine, și lui Daisy îi plăcea să

dramatizeze puțin orice situație. Mă gîndeam că atitudinea ei în fața vieții era tocmai ceea ce îi trebuia lui Francine pe vremea aceea și pentru asta îi eram recunoscătoare lui Daisy.

Cînd am ajuns la grajdurile de la Granter's Grange, Hans ne aștepta. A pocnit din călcîie și s-a înclinat în fața noastră. Se vedea clar, din felul în care o privea, că o admira pe Francine. Cînd i-a vorbit în germană, a fost încîntat. Era ațît de blond - avea părul aproape argintiu, iar ochii aveau o expresie de veșnică mirare pentru că genele și sprîncenele erau așa de blonde încît nici nu se zăreau. Avea pielea albă, dinți puternici și un zîmbet vesel.

- O să vină baronul, a spus el. E o vizită foarte importantă.

Daisy a insistat să-i traducem și ei și Francine a întreat cît va sta baronul. Hans a dat din umeri.

- Nu se știe, a răspuns. Depinde de multe, a spus în englezește cu un puternic accent străin. Nu sîntem siguri. Tocmai a fost...

- Nu... iarăși una din izbiturile alea? a sugerat Daisy.

- O... o izbitură... da, se poate spune și așa.

- La ei to'deaura se întîmplă de astea, a spus Daisy.

- Să mergem, a continuat Hans.

L-am urmat și am intrat printr-o ușă laterală. Eram într-un coridor întunecat și am intrat apoi într-o bucătărie spațioasă, pardosită cu gresie și cu banchete de jur împrejur. Tot acolo mai erau și coșuri încărcate cu legume și fructe exotice. Pe un scaun moșăia un grăsan.

Hans și-a dus degetul la buze și am pășit în vîrfurile picioarelor. Am ajuns într-un hol cu lambriuri superbe. Într-un capăt era un cămin cu două fotolii așezate de o parte și de alta. Am observat pe ele șervețele fine de in. În mijloc era o masă de stejar masiv cu un sfeșnic pe ea. De perete erau sprijinite cîteva scaune. Deasupra lor erau expuse arme care trebuie că fuseseră folosite de strămoșii noștri. Aici se născuse bunica, iar casa fusese vîndută cu mobilă cu tot.

- Sala mare, a spus Hans.

- E o casă veche încîntătoare, a remarcat Francine. E atît de diferită de Greystone Manor, simți Pippa? Nu este atmosfera aceea sumbră.

- Este din cauza mobilei, am spus.

- Este din cauza bunicului, a precizat Francine.

- Uitați scara, a continuat Hans. Sînt și trepte care coboară spre capelă, dar n-o să mergem acolo. Vom urca spre sufragerie.

Am ajuns acolo. Era o cameră frumoasă cu trei ferestre mari. Pe masa din mijloc era un sfeșnic asemănător cu cel din hol. Pereții erau acoperiți cu tapiserii albastre și crem care se potriveau cu stofa mobilei.

- Ce frumos! a exclamat Francine.

- Acum înțeleg de ce a vrut bunicul s-o cumpere, am murmurat eu.

- Mă bucur că n-a reușit, a spus Francine cu vehemență. Ar fi ajuns la fel de sumbră ca Greystone Manor. Acum este o casă minunată. Simți, Pippa? Parcă plutește ceva în aer.

Scumpa de Francine, era cu adevărat tulburată. Aștepta un miracol și era atît de deprimată încît îl căuta în locurile cele mai neobișnuite.

Am mai urcat niște trepte.

- Aici își beau vinul.

- Tot aici se retrag doamnele după masă, a spus Francine. Cînd îi lasă pe bărbați să-și bea paharul de Porto.

Scara dădea într-o arcadă și am ajuns într-un coridor. Am mers de-a lungul lui trecînd pe lîngă cîteva uși. Hans ne-a făcut semn cu degetul să nu facem zgomot. Daisy a chicotit încet și era cît pe-aci să fac și eu la fel. Faptul că venisem acolo fără permisiunea nimănui făcea ca lucrurile să fie mai palpitate. Abia așteptam să-i spun bunicii că îi văzusem vechea casă.

Am mai urcat cîteva trepte spre solariu. Semăna cu cel de la Greystone. Pe fiecare latură erau ferestre. Mi-am imaginat femei și bărbați fermecători, îmbrăcați elegant, discutînd cu însuflețire despre ultimele evenimente din țara lor. În solariu era o nișă pe care n-aș fi observat-o dacă Hans nu ne-o arăta.

- Din ea poți privi jos, în hol, ne-a explicat el. Mai e una pe partea cealaltă. De acolo te poți uita spre capelă. O idee foarte bună. Poți vedea cine vine.

- Fascinant! a strigat Francine. Astea erau poate ochiurile din zid de care ne povestea bunica. Spunea că uneori nu coborau la slujba din capelă, ci o urmăreau din solariu.

Hans a devenit brusc neliniștit. S-a oprit încordat și sîngele i-a fugit din obraji.

- Ce s-a întîmplat? a întreat Daisy.

- Aud roțile trăsurii. Ah, nu! Trebuie să fie...

A alergat la fereastră, s-a uitat prin ea și și-a pus mîinile în cap ca și cum ar fi vrut să-și smulgă tot părul.

- Oh, ce ne facem? Au venit. E prea devreme, ar fi trebuit să vină mîine. Ce mă fac cu voi?

- Nu-ți face probleme, i-a spus Daisy.

- Trebuie să plec, a strigat Hans disperat. Trebuie să fiu acolo. Tot personalul e prezent. N-am voie să lipsesc.

- Și noi ce-o să facem? a întreat Francine.

- Voi rămîneți... vă ascundeți...

S-a uitat de jur împrejur.

- Vedeți draperiile acelea? Ascundeți-vă după ele dacă vine cineva. Vă voi scoate de aici cît voi putea de repede. Dar acum... trebuie să plec.

- Du-te, a spus Daisy cu un ton liniștitor. N-o să ni se întîmple nimic. Las' pe noi!

Hans a dat din cap și a ieșit repede din cameră. Daisy se cutremura de rîs:

- Halal treabă! spunea ea.

- Ce o să creadă despre noi? a întreat Francine. Nu avem nici un drept să ne aflăm aici. N-ar fi trebuit să venim.

- Eh, morții de la groapă nu se mai întoarce, don'șoară France. Geaba mai închizi ușa dă la grajd după ce ți-a furat calu'. Hans o să ne scoată dă aici. E isteț Hans ăsta.

Casa, cufundată pînă atunci în liniște, fremăta de viață. Daisy s-a dus în vîrfurile picioarelor spre ochiul din zid și a început să ne spună ce vede.

Sala era plină de lume. Bucătarul cel gras pe care-l văzusem moțîind în bucătărie purta acum o haină albă, o bonetă albă înaltă și mănuși. Stătea în capătul rîndului și vizavi de el stătea o femeie mîndră cu o rochie lucioasă de culoarea lignitului.

Ușa s-a deschis și a intrat un bărbat admirabil îmbrăcat, care a spus ceva cu voce tare. Apoi au intrat stăpînii. Erau un bărbat și o femeie. Cele două rînduri de servitori așezați față în față le făcură o plecăciune atît de adîncă încît erau cît pe-aici să se ciocnească cap în cap. Beneficiarii acelu omagiu erau îmbrăcați în haine de călătorie. Cu ei mai era și un tînăr înalt și foarte blond. Au mai intrat încă vreo douăzeci de persoane printre care o fetiță și un băiat.

Servitorii au început să se miște de colo-colo în timp ce oaspeții se îndreptau spre scară.

- Trebuie să avem grijă acu', a spus Daisy. Mai bine ne-am ascunde după draperiile astea. O să știe Hans unde să ne caute cînd o veni.

- N-or să vină aici, am spus. Se vor duce în camerele lor să se spele după drum.

- Nu se știe, a replicat Francine. Hai mai bine să ne ascundem.

Se auzeau zgomotele pașilor pe scări și rumoarea vocilor. Tocmai ne ascunsesem, cînd s-a deschis ușa solariului. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și îmi imaginam ce ni se putea întîmpla. Ne și vedeam trimise înapoi, la Greystone, în timp ce plîngerile ar fi curs spre bunicul. Știam că eram într-o mare încurcătură.

În cameră a intrat o fată. Părea a fi de vîrsta mea. S-a oprit un moment privind în jurul ei, în timp ce ne țineam respirația întrebîndu-ne dacă sîntem bine ascunse. Fata a făcut cîțiva pași în vîrfurile picioarelor, apoi s-a oprit ca și cum ar fi ascultat. A întrebat în germană:

- Cine-i acolo?

M-am îmbolnăvit de frică, plină de rușine și oroare. A spus într-o engleză cu vădit accent german:

- Cine se ascunde? Știu că ești acolo. Văd un picior sub draperie.

Francine a fost cea care a ieșit prima. Și-a dat seama că oricum am fost văzute.

- Cine ești? a întrebat fata.

- Sînt Francine Ewell de la Greystone Manor.

- Ne faci o vizită?

- Da, a răspuns Francine.

- Mai sînt și alții?

Atunci am ieșit și eu și Daisy. Ochii fetei s-au oprit asupra mea poate pentru că eram cam de aceeași vîrstă.

- Tu, vizită? a spus privindu-mă.

M-am hotărît că cel mai bun lucru era să-i spun adevărul.

- Tocmai vizitam casa. Ne interesează pentru că a fost casa bunicii noastre.

- Cunoașteți tata, mama?

- Nu, am spus.

Francine a intervenit prompt:

- Fără nici o îndoială că-i vom cunoaște dacă rămîn mai mult. Sîntem de la Greystone Manor. Acum, poate ar trebui să plecăm.

- Așteaptă, a spus fata.

A fugit la ușă și a strigat "Mutti!" A intrat o femeie. Era impunătoare și ne privea cu uimire. Știam acum că fusesem descoperite. Francine a făcut un pas înainte și a spus cu demnitate, într-o germană corectă:

- Trebuie să ne iertați. Ne-am făcut vinovate de o mare indiscreție. Eram domice să vedem casa pentru că a aparținut odată bunicii. Ne povestește tot timpul despre ea. Nu știam că o să vă reîntoarceți astăzi... O privire...

Se cam pierduse. Scuza cam șchiopăta. Femeia continua s-o privească curioasă.

- Cum te cheamă? a întrebat.

- Francine Ewell. Locuiesc la Greystone Manor cu bunicul. Ea este sora mea Philippa și aceasta e Daisy, camerista noastră.

Femeia a încuviințat din cap. Apoi a zîmbit. Continua s-o privească pe Francine care era deosebit de drăgălașă, cu obrajii îmbujorați și ochii strălucind de freamătul aventurii.

- Tocmai am sosit, a zis. Drăguț din partea voastră că ați trecut pe aici. Trebuie să beți un pahar de vin cu mine.

Daisy s-a dat înapoi. Era mută de admirație în fața talentului lui Francine care ne scosese dintr-o situație atît de delicată.

- Veniți cu miné, a spus femeia. Și tu... tu ești...

- Daise, a răspuns Daisy, fiind și ea copleșită de respect.
- Voi trimite...

În momentul acela a apărut Hans. Nu știa ce să facă, să se întoarcă și s-o ia la fugă sau să dea explicații incoerente.

- Avem oaspeți, Hans, i s-a adresat femeia într-o germană pe care eu și Francine o înțelegeam perfect. Du-o pe Daisy la bucătărie și dă-i niște vin. Și mai trimite niște vin în *Weinzimmer**.

Hans privea siderat. Daisy s-a dus spre el și sînt sigură că i-a făcut cu ochiul deși nu puteam s-o văd. Au plecat, iar eu și Francine am urmat-o pe gazda noastră pe scări spre camera mai mică prin care tocmai trecusem.

- Luați loc vă rog, ne-a invitat gazda. Acum povestiți-mi. Sînteți de la Greystone Manor. Casa aceea mare. Mai mare decît asta. Drăguț din partea voastră că ați venit.

Francine i-a spus că nu prea fusese o vizită ci mai degrabă o impertinență.

- Impertinență? s-a mirat doamna. Ce înseamnă "impertinență"? E un obicei englezesc?

Francine a început să rîdă în felul ei molipsitor și gazda noastră i s-a alăturat repede.

- Știți, i-a explicat Francine, am fost foarte curioase.

Femeia ne-a ascultat cu interes. Ni s-a adus vinul și odată cu el a venit și fata care ne descoperise.

- Tatiana, ce dorești? a întrebat doamna.

Fata i-a spus în germană că vrea să vadă oaspeții, însă doamna, care presupuneam că îi este mamă, a muștrat-o:

- Nu este politicos să vorbești în altă limbă decît cea a oaspeților tăi. Ai luat lecții de engleză. Hai, trebuie să vorbești în această limbă.

- Știm și noi puțină germană, a intervenit Francine. Am învățat-o cînd eram cu părinții noștri. Acum avem o guvernantă pe jumătate nemțoaică și cu ea vorbim în germană.

- Ah, foarte bine. Limba poate fi o problemă. Mi s-a spus că această cameră era cunoscută sub numele de "camera de punch". Am întrebat ce e punch-ul și mi-au spus că e o

* *Weinzimmer* (fb. germană) - cameră în care se degustă vinul (N.T.)

băutură... un fel de vin. Atunci am spus: "Acum va fi *Weinzimmer*"... așa că bem aici cu oaspeții noștri.

Tatiana s-a așezat și ne observa cu atenție. Gazda ne-a povestit că mama ei fusese rusoaică și de aceea pusese numele ei fetei. Era contesă de von Bindorf și, împreună cu soțul ei și cu familia, urma să rămână o perioadă la Granter's. A fost o jumătate de oră extraordinară. Eram cu contesa von Bindorf și ne sorbeam vinul ca niște oaspeți de onoare în loc să fim tratate ca niște răufăcătoare. Ne-a pus o mulțime de întrebări și i-am povestit cum, după moartea tatei, veniserăm să locuim cu bunicii la Greystone Manor. Tatiana mi-a pus câteva întrebări și cum Francine vorbea atît de degajat cu contesa, nu vedeam de ce nu aș fi făcut același lucru cu Tatiana.

În cele din urmă Francine a spus că trebuie să plecăm și contesa ne-a invitat să-i mai facem o vizită. Mi-am dat seama că Francine la rîndul ei ar fi vrut s-o invite la Greystone, dar s-a abținut la timp.

Am fost conduse la ușă, unde ne-am întîlnit cu Daisy. Toate trei fremătam și vorbeam incoerent pe drumul spre casă. Daisy ne spunea cît de uimit fusese Hans cînd văzuse ce întorsătură luaseră lucrurile. Ne era recunoscător că nu-l amestecasem. Francine o găsea pe contesă încîntătoare. Era îngrozită de perspectiva de a o invita la Greystone Manor.

- Te face să-ți dai seama ce existență limitată ducem. Oare așa va fi totdeauna?

Am văzut în sclipirea din ochii ei că era hotărîtă să nu se întîmple așa.

În noaptea aceea nu am dormit și am vorbit despre aventura noastră. Francine a ajuns la concluzia că am putea după o săptămînă să ne ducem iar. Daisy nu-și mai găsea locul de bucurie. Se împrietenise cu Hans, iar Tom grăjdarul era verde de gelozie. Daisy era încîntată să fie obiectul unei dorințe atît de mari.

Mai erau cîteva săptămîni pînă la ziua de naștere a lui Francine, cînd împlinea șaptesprezece ani. A doua zi după aventura noastră la Granter's Grange, în timpul cinei, bunicul a comentat acest eveniment spunînd că era o ocazie pe care trebuia să o sărbătorim. Mătușa Grace și-a aranjat nervoasă gulerul încercînd să simuleze un interes deosebit. Știa foarte bine care era scopul acestei sărbătoriri. Fiind ea însăși o victimă a dorințelor despotice ale bunicului, se temea pentru Francine.

Francine mi-a spus după aceea:

- Știi ce o să facă la petrecere. Va anunța logodna.

Am aprobat-o cu tristețe așteptînd o idee salvatoare.

- Am de gînd să-i fac o vizită contesei. Vom merge chiar după masă, a spus Francine.

- Va fi nostim, i-am răspuns. Dar asta cu ce te ajută?

- Nu știu. Dar i-am citit în privire că se gîndea la ceva.

Am trecut poarta cu curaj și am tras de șnurul clopoțelului. Sunetul lui se auzea în toată casa. Ne-a deschis un servitor în livrea colorată și ne-a poftit în hol.

- Am venit în vizită la contesă la invitația ei, a spus Francine în germană cu un aer important.

- Contesa nu este acasă.

- Oh!

- Dar domnișoara Tatiana? am întrebat eu.

Mă gîndeam că manifestase interes pentru noi, așa că poate ne-ar fi primit. Servitorul a scuturat din cap. Se părea că nici una nu era acasă. Deci nu era nimic de făcut decît să ne retragem descurajate. Ușa s-a închis în urma noastră și ne pregăteam să plecăm cînd a apărut un bărbat călare. A descălecat, s-a uitat la noi și s-a înclinat. A strigat ceva și un băiat a venit și i-a luat calul.

- Păreți... descumpănite, ne-a spus privînd-o pe Francine. Poate v-aș putea ajuta.

Vorbea bine englezește, cu o ușoară urmă de accent nemțesc. Francine se însuflețise dintr-odată. Tînărul era deosebit de chipeș, înalt, blond, cam de vreo douăzeci și ceva de ani. Avea ochii cenușii și un zîmbet amabil.

- Am venit s-o vedem pe contesă, i-a explicat Francine.

Ea ne-a invitat și acum am constatat că nu este acasă.

- Se întorce puțin mai târziu. Mă întreb dacă ați fi de acord s-o înlocuiesc... Permiteți-mi să vă ofer un ceai... Parcă așa se obișnuiește la ora asta...

Obrajii lui Francine se îmbujoraseră. Ochii ei albaștri străluceau de încântare.

- Ar fi foarte drăguț, a spus ea.

- Atunci, haideți.

A tras de șnurul clopoțelului și servitorul a deschis ușa.

- Avem oaspeți, a spus tînărul.

Servitorul n-a părut surprins să ne vadă întorcîndu-ne.

Tînărul i s-a adresat în germană rugîndu-l să ne aducă ceaiul.

Apoi ne-a invitat în camera în care contesa ne servise cu vin data trecută. Ne-am așezat.

- Probabil sînteți rudă cu contesa, a spus Francine.

- Nu... nu sîntem rude. Povestiți-mi despre voi.

Francine i-a explicat că locuiam la Greystone, povestindu-i cum o întîlnisem pe contesă.

- A insistat să venim iar, a spus Francine.

- Chiar spera să veniți. Va fi dezolată că nu ați găsit-o.

Ghinionul ei și... norocul meu.

- Ești foarte curtenitor, a spus Francine cu o nuanță de cochetărie.

- Cine ar fi altfel în fața unei asemenea frumuseți?

Ca de obicei, Francine era încîntată cînd i se făceau complimente, de care de altfel nu ducea lipsă niciodată. A început să-i povestească viața noastră pe insulă și la Greystone Manor. El o asculta cu atenție.

- Sînt atît de fericit că v-am cunoscut, a spus el. A fost o mare plăcere să vă întîlnesc, pe tine și pe sora ta cea tăcută.

- Oh, Pippa nu este tăcută de obicei. În general, vorbește destul.

- Sînt nerăbdător să aflu ce are de spus.

Ni s-a adus ceaiul și cele mai apetisante prăjiturile pe care le văzusem vreodată. Erau frumos colorate și omate cu frișcă. Tînărul se uita la Francine.

- Tu trebuie să faci... Cum se spune?... Onorurile. Asta o fac doamnele, nu-i așa?

Francine a servit bucuroasă ceaiul. Părul îi cădea liber pe umeri, scăpat de sub panglica pe care era obligată s-o poarte la Greystone. De mult nu o mai văzusem atît de fericită. Am aflat că tînărul era Rudolf von Gruton Fuchs și că era din Bruxenstein.

- Sună foarte măreț și atît de îndepărtat! a exclamat Francine.

- Îndepărtat... da, poate. Măreț?... Într-o bună zi, poate o să-mi vizitați țara și o să vă convingeți singure.

- Mi-ar face mare plăcere.

- M-aș bucura mult să pot să vă ies în întîmpinare. În momentul de față...

A ezitat și a privit-o cu tristețe.

- ... sînt tulburări, lucru care se întîmplă destul de des.

- Bănuiesc că e un colț de lume agitat, a spus Francine.

- Ai perfectă dreptate. Dar e foarte departe, iar noi ne aflăm aici în această după amiază încîntătoare.

Și-a întors ochii spre mine, dar am avut impresia că îi era greu să-și desprindă privirea de la Francine.

- Înseamnă că ai avut multe aventuri, zise Francine.

- Dar nici una la fel de plăcută ca asta de acum, a asigurat-o el.

Francine vorbea într-una. Părea transportată de după amiaza aceea plăcută. Era hotărîtă să se bucure cît mai mult de fiecare clipă, fiindcă se temea de ce-i putea aduce aniversarea zilei de naștere. Deși jurase că nu va accepta niciodată căsătoria cu vărul Arthur, era suficient de realistă ca să se întrebe ce ne vom face cînd refuzul ei îl va înfuria pe bunic... sau, mai rău, cînd acesta nu-l va accepta. De aceea căuta să se bucure de fiecare clipă care-i mai rămăsese pînă atunci. Mă gîndeam că-i place Rudolph tot atît de mult cît o place și el. Vedeam cum încerca să prelungească vizita, dar în cele din urmă s-a ridicat și fără prea mult chef a spus că trebuie să plecăm.

- Așa de repede? a întrebat Rudolph.

Dar nu era deloc repede. Zăbovisem mai bine de o oră.

- În casa noastră e o regulă strictă.

Mi s-a părut o indiscreție din partea ei să vorbească despre

obiceiurile noastre în felul în care o făcuse. Rudolph a vrut să ne conducă, dar a renunțat văzînd panica din ochii lui Francine. Ne-a condus numai pînă la poartă, unde s-a înclinat adînc și ne-a sărutat mîinile. Am observat că asupra mîinii lui Francine a zăbovit mai mult.

Am fugit traversînd cîmpul către Greystone.

- Ce aventură! a exclamat Francine. Nu cred că am mai trăit vreodată una ca asta.

Francine a primit invitația prin Hans, care i-a dat-o lui Daisy. Era de la contesă și o ruga pe Francine să o viziteze în acea după amiază pe la ora trei, deoarece vroia să o roage ceva. Nu eram pomenită în invitație, așa că Francine s-a dus singură. Abia așteptam să aud ce se înfîplase, așa că m-am dus s-o întîmpin pe Francine pe cîmpul de lîngă colibe. Cînd s-a întors, era îmbujorată și mai însuflețită ca niciodată.

- L-ai văzut? am întrebat-o. Pe... cum îl cheamă?... Rudolph.

A dat din cap. Părea năucă. Găsise oare un alt admirator? m-am întrebat.

- Este atît de palpitant, a spus. Am văzut-o pe contesă. Ce crezi? M-a invitat la bal.

- La bal?! Ce vrei să spui?

- Că vor da un bal și eu sînt invitată. E foarte simplu.

- Mie nu mi se pare simplu deloc. O să te lase bunicul? Ai nevoie și de o rochie de bal.

- Știu, m-am gîndit la toate astea, dar am spus că mă voi duce.

- În uniforma aceea de mătase albastră, sau în cea de poplin?

- Nu fi defetistă. Fac eu rost cumva de o rochie nouă.

- Cumva, acesta e cuvîntul.

- Ce-i cu tine, Pippa? Ești geloasă?

- Niciodată! am țipat. Vreau să mergi la bal cu Rudolph dar nu vād cum o să reușești. Asta-i tot.

- Pippa - mi-a spus, și n-am văzut pe nimeni mai hotărît decît era Francine în acel moment - *mă voi duce!*

Am discutat despre asta tot drumul spre casă și seara. Rudolph nu fusese acolo. Francine luase ceaiul cu contesa, care îi povestise că va organiza balul și că va fi încîntată dacă va veni și Francine. Nu știa cum e mai bine - să trimită sau nu o invitație. Probabil că am făcut-o să înțeleagă foarte bine cam ce însemna să locuiești la Greystone. A înțeles că a-i trimite o invitație lui Francine prin bunicul, ar fi însemnat un refuz sigur. Contesa a spus că fără Francine balul nu mai avea haz.

Într-un exces de euforie și de încredere în puterea ei de a obține imposibilul, Francine acceptase invitația, dînd la o parte detaliile. Nu se știe niciodată de unde sare iepurele.

- O să te ajute zîna cea bună? am întreat-o. Cine o fi aceea? Poate că ei, în Bruxenstein, au asemenea zîne. În orice caz, nu-mi imaginez o asemenea zîna la Greystone. Om găsi un dovreac pe care zîna să-l transforme în caleașcă? Sînt convinsă că am găsi cîțiva șobolani pe aici, numai buni de transformat în cai.

- Pippa, nu mai glumi cu lucrurile serioase.

Vocea ei suna pesimistă, dar m-am bucurat că pentru un moment am reușit să-i abat gîndurile de la aniversarea zilei de naștere.

În ziua următoare, cînd am vizitat-o pe bunica, am simțit că și-a dat seama că s-a întîmplat ceva. Știa că Francine era încordată și neliniștită pentru că urma să fie obligată să se mărite cu vărul Arthur. Doar ea ne povestise toate astea! Acum ne asculta cu mult interes.

- Deci, vechea cameră de punch e acum *Weinzimmer*. Îmi place să-mi spui despre contesă și fermecătorul Rudolph.

Bunica era o fire romantică și căsătoria ei cu bunicul trebuie să fi fost o tragedie. Ca prin minune, viața ei n-o înăsprișe ci o făcuse mai blîndă și mai tolerantă. A spus:

- Francine trebuie să meargă la bal.

O priveam uimită. Bunica avea o soluție la toate. Pentru rochie ne-a spus că mai are ea niște material printr-unul din cuferele ei. Odată visase că va sărbători nașterea celui

de-al doilea copil. Nu Grace, ci cel care se născuse mort. Atunci își cumpărase o mătase albastră brodată cu stelute de argintii.

- Era cel mai frumos material pe care l-am văzut vreodată, a spus. După ce am pierdut copilul însă, am împachetat materialul și l-am aruncat într-un cutar. Numai dacă stelutele de argint nu și-or fi pierdut strălucirea... O s-o pun pe Agnes să-l caute.

Agnes era încântată să-și vadă stăpîna atît de fericită. Odată îmi șoptise că bunica se schimbasesc mult de la venirea noastră.

- În tinerețe semăna cu domnișoara Francine... dar acum e mai multă libertate, a spus Agnes.

"Nu cu mult mai multă", mi-am spus în sinea mea. Eram bucuroase că Agnes era de partea noastră pentru că aveam nevoie de aliați.

A găsit materialul. Francine a fost încântată cînd l-a văzut. Stelutele nu-și pierduseră deloc strălucirea.

- Ia-l, i l-a întins de parcă ar fi putut să vadă bucuria de pe chipul ei. Du-te la Jenny și roag-o să se apuce de lucru. O s-o facă foarte bine. Ea face deseori rochii de bal pentru fetele care ies în lume.

Însuflețite, am trecut pe la Jenny. Daisy ne-a însoțit, deoarece se simțea implicată în această aventură. Datorită ei fusesem prima dată la Grange și atunci începuse totul. Ea însăși trăia o aventură sentimentală. Tom, grăjdarul, aflase despre prietenia ei cu Hans și, cum spunea ea, turba de furie amenințînd cu tot felul de răzbunări. Viața era cu siguranță palpitantă pentru ele două, dar mă bucuram că eram o simplă spectatoare.

Daisy aflase de la Hans că baronul, care era un personaj foarte important, îi sugerase contesei s-o invite pe Francine. De fapt, baronul era cel mai important dintre toți. Hans știa de ce, dar nu-i spusese nici măcar lui Daisy.

- O să-mi spună el... cu timpul, a zis Daisy plină de încredere.

Era clar că se bucura că este amestecată în asemenea intrigi.

Jenny Brakes a fost puțin mirată cînd a văzut materialul și a auzit că trebuie să facă din el o rochie de bal.

- Pentru ziua dumneavoastră de naștere, domnișoară Francine? a întrebat Jenny. Domnișoara Grace a cumpărat deja niște tafta pentru această ocazie. Va fi o zi deosebită.

- Nu, asta e pentru o altă ocazie, i-a pus Francine.

- Trebuie s-o faci în secret, a adăugat Daisy.

Jenny s-a uitat la noi speriată.

- Haide, a liniștit-o Daisy, cine o să afle?

- Păi... nu înțeleg... domnișoară Francine...

- E foarte simplu, a lămurit-o Francine. Vreau să-mi faci o rochie de bal și nu vreau să spui nimănui că e pentru mine.

- Dar ce facem cu rochia de tafta?

- Vreau să mi-o faci și pe asta, a spus Francine.

Biata Jenny Brakes! Știam ce simte. Îi era frică să nu-l jignească pe bunicul. Locuia într-una din colibeale lui și dacă ar fi aflat că ea îi face nepoatei lui o rochie de bal s-ar fi supărat cu siguranță. Și cînd era supărat nu cunoștea îndurarea. Eu am fost cea care am găsit soluția: Jenny va lucra rochia la ea acasă, așa cum făcea de multe ori. Dacă va fi descoperită, va putea foarte bine să spună că nu știa nimic despre destinația rochiei.

În cele din urmă, Jenny a fost de acord și a schițat pe loc un model. I-am făcut și noi cîteva sugestii. Trebuia să fie îndrăzneată, simplă, să pună în evidență gîtul de lebădă al lui Francine, să-i accentueze talia de viespe, iar fusta să fie cît mai înfoiată.

Agitația era așa de mare încît am crezut că Francine o să se dea de gol. Probabil că mătușa simțea ceva neobișnuit, dar era prea preocupată de propriile ei probleme. Eram sigură că se întîlnea în secret cu Charles Davenport, de cînd acesta o cărase în brațe pe Francine.

Ne-am făcut planul de acțiune. În seara balului, Francine se va strecura din casă și va merge la coliba familiei Emms. Mama lui Daisy lua și ea parte la conspirație, așa că nu i se putea atribui nici o vină lui Jenny. Doamna Emms va păstra rochia la ea, unde Francine se va schimba. Apoi putea traversa pajiștea ajungînd repede la Granter's Grange.

Doamnei Emms îi plăcea aventura ca și fiicei ei. Dacă ea ar fi fost descoperită și și-ar fi atras mînia bunicului, era gata să-și asume consecințele.

- N-o să ne alunge el pă noi, a spus ea. Nu pă familia noastră. Locuim acolo dă prea multă vreme și are nevoie dă Jim al meu.

Așa că totul a fost aranjat.

Daisy aflase că va fi cel mai grozav bal pe care îl dăduseră vreodată cei de la Granter's Grange. Era în onoarea unui personaj foarte important, probabil admiratorul lui Francine.

- Ce prăjituri... ce mîncare... ce flori și alte alea! se entuziasma Daisy. O să fie regește, așa o să fie. Socot că nu se poate mai bine nici la Buckingham și nici la Wallis.

A venit și ziua cea mare și abia ne puteam stăpîni emoția. Domnișoara Elton a remarcat ce distrase eram la lecții. Cred că își dăduse seama că se întîmplă ceva. Toți cei din casă știau că Francine urma să se mărite cu vărul Arthur. Sînt sigură că dacă ar fi știut despre ce era vorba ar fi făcut tot posibilul să ne împiedice.

Am însoțit-o pe Francine la coliba familiei Emms unde, împreună cu Daisy, am ajutat-o să se îmbrace. Frații mai mici ai lui Daisy ne priveau încîntați. Cînd a fost gata, părea o prințesă din basme. Emoția îi sporea frumusețea și nu mai exista culoare care să-i vină mai bine ca albastrul stropit cu argintiu. Ar fi avut desigur nevoie și de pantofi argintii, dar mergeau și pantofii de mătase neagră pe care îi avea. Oricum, abia se vedeau. I-am spus că arată superb.

Aranjasem ca eu s-o aștept acasă pîndind la fereastră și cînd o văd că se apropie să cobor pe furiș și să-i deschid. Avea să treacă mai întîi pe la familia Emms să-și schimbe hainele umînd ca Daisy să-i aducă înapoi rochia de bal a doua zi.

- O asemenea operație are nevoie de un plan amănunțit, îi explicam eu. Fiecare detaliu trebuie luat în considerație.

- Philippa este generalul, a spus amuzată Francine. Trebuie să-i ascult ordinele.

Cum totul fusese atît de minuțios pus la punct, mi se părea că numai un ghinion mai putea să ne dea peste cap planurile.

După ce am urmărit-o de la o oarecare distanță pe Francine cum intră la Granter's împreună cu ceilalți oaspeți, m-am întors la Greystone. M-am așezat la fereastra camerei noastre privind peste pajiști. Vedeam în depărtare tumurile și luminile de la Granter's. Auzeam parcă și murmurul muzicii. Puteam vedea și biserica și pietrele de mormînt cenușii. Mă gîndeam la biata mătușa Grace și la Charles Daventry, cărora le lipsise curajul de a-și lua viața în propriile mîini. Lui Francine nu i-a lipsit niciodată acest curaj.

"Domnu'n ceruri ne zîmbește", mă gîndeam privind cerul de catifea neagră înțesat de stele strălucitoare și luna care era aproape plină. Ce priveliște minunată! Atunci m-am rugat pentru fericirea lui Francine, pentru ca o minune s-o scape de vărul Arthur. Mi-am adus aminte de un vechi proverb spaniol pe care tata ni-l spunea adesea. Suna cam așa: "la tot ce vrei, dar pregătește-te să plătești pentru asta".

Cine a luat a plătit. Nu trebuie să cîntărești asupra prețului. Tata apucase pe un anumit drum al vieții, care-l lipsise de avere și de o casă veche plină de tradiții. Bunicul apucase pe altul. Dar îi făcea pe alții să danseze după cum le cînta el; era lipsit de dragostea celor din jur. Pentru nimic în lume nu mi-ar fi plăcut să fiu în pielea lui!

Pe la unsprezece am auzit zarvă jos. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu era nici urmă de Francine. Ea trebuia să vină sub fereastra mea, dar nu apăruse. Desigur că era prea devreme să plece de la bal la ora unsprezece.

M-am dus la ușă și am ascultat. Auzeam vocea bunicului:

- Oribil... Un asemenea păcat trupesc, o asemenea lipsă de morală... Du-te în camera ta! O să mă ocup de tine așa cum meriți. Vorbim mîine dimineață. Ești dezgustătoare. N-am putut să-mi cred ochilor... O persoană care locuiește sub acoperișul meu, prinsă în flagrant delict!

Cineva venea spre scări. Mi-am lipit urechea de ușă și am ascultat. Din clipă în clipă, mă așteptam s-o deschidă Francine.

Nu s-a întîmplat nimic. Oare unde era? Îl auzisem pe bunicul spunînd: "Du-te în camera ta". Dar ea nu venise și nu înțelegeam de ce.

M-am dus din nou la fereastră. Peste tot era liniște. M-am întors la ușă. Am auzit pași pe scări. Era bunicul care se ducea în camera lui. Eram speriată de moarte.

După o oră și jumătate am auzit o bătaie ușoară în ușă. Am deschis și Daisy aproape că s-a prăbușit în cameră. Părul îi era în dezordine și părea speriată.

- Tom ăla, el a fost. El ne-a turnat.

- Cu tine vorbea bunicul? am întrebat-o.

A încuviințat.

- Oh, ce s-a întîmplat Daisy?

- Ne-a prins... Pă mine cu Hans... În vechiul țintirim. To'deauna mi-a plăcut s-o fac acolo. Iarba e atât de moale. Și e viață, nu? Viață printre moarte.

- Ești nebună! Am crezut că e Francine. Hai la fereastră. Trebuie s-o văd cînd vine. Probabil că e încă la bal.

- Cre' că mai stă destul.

- Spune-mi, ce s-a întîmplat?

- Hans a zis c-o să se repeadă pă la șapte juma' și eu i-am zis că-l aștept lîngă Richard Jones. A avut trei neveste și le-a îngropat pă toate cu el. E așa frumoasă piatra care a făcut-o pentru el și alea trei... Po' să te sprijini de ea și să stai sub îngerul ăla dă piatră. Te face fericit și te și apără. Și lui Tom îi place acolo.

- Ce făceați acolo?

- Eh, ca de obicei. Zîmbea amintirii. Hans ăsta are ceva, știi! Normal că Tom turba dă furie. Hans mi-a trimis un bilet zicînd c'o să fie acolo lîngă Richard Jones și am pierdut biletul. Trebuie c-a picat în mîinile lui Tom. Nu m-am gîndit niciodată c-o să facă asta, da' știi cum e cu gelozia! Da' n-ai de unde să știi, ești prea tînără. Uit cîteodată ce tînără ești, don'șoară Pip. Las' c'o să te învățăm noi, eu și soră-ta. Deci, eram acolo. Bunicul tău trebuie că ne-a văzut cînd ne-am întîlnit. O fi stat ascuns acolo. Pun pariu că era în spatele lui Thomas Ardley. Nu mi-a plăcut niciodată piatra aia. To'deauna mi-a dat fiori. P'ormă, hopa! Ne-a prins... chiar în timpul faptei, aș putea spune. A țipat la noi. Eu eram cu corsetul desfăcut și fusta juma' ridicată. Și Hans... Eh!... Bunicul tău o tot ținea: "Într-un loc ca ăsta!" P'ormă m-a luat

de braț și m-a tîrît în casă. Trebuie că l-ai auzit în hol: "Du-te în camera ta. O să mă ocup de tine mîine dimineață". O să mă dea afară. Ce-o să zică mama? Era moartă să mă aducă aici să devin o persoană respectabilă.

- Daisy, tu n-o să fii niciodată respectabilă.

- Recunosc că ai dreptate. Da' mîine voi fi dată afară. O să-mi pună bocceaua în brațe și acas' la mama! Lu' mama o să-i pară rău după bani. Poate-mi găsesc ceva pã la Granter's. Poa' să-mi pună Hans o vorbă bună.

Ne-am dus la fereaștră. Ceasul bisericii bătuse miezul nopții. Mă gîndeam că Daisy va fi cu siguranță concediată. Îmi era greu să-mi imaginez cum va fi fără ea pentru că jucase un rol atît de important în viața noastră.

Francine a venit pe la două. Am coborît repede și am tras zăvorul. Se vedea că visa încă la bal în timp ce urcam în vîrfurile picioarelor spre camera noastră. Daisy era încă acolo. I-am povestit lui Francine ce se întîmplase.

- Daisy, ce tîmpenie! a strigat ea.

- Știu, a răspuns Daisy, da' o să fie bine. Vorbesc eu cu Hans.

- Cum a fost la bal? am întrebato pe Francine.

A bătut din palme și extazul din privirea ei mi-a spus totul. Fusese minunat. Dansase cû baronul toată noaptea. Toți fuseseră vrăjiți de farmecul ei. Erau străini, desigur.

- Parcă balul ar fi fost în cinstea mea. Cel puțin așa am simțit. Iar baronul Rudolph este perfecțiunea întruchipată... Este așa cum am visat totdeauna să fie un bărbat.

- Așa cum n-o să fie niciodată vărul Arthur, am adăugat și mi-a părut de îndată rău pentru că m-am temut să nu risipesc vraja.

Dar n-a fost așa. Nici nu m-a auzit. Plutea încă. Nu avea nici un rost să mai vorbesc cu ea în noaptea aceea.

I-am spus lui Daisy să se ducă în camera ei și să doarmă puțin. Nu trebuia să uite încercarea la care va fi supusă în dimineața următoare. A plecat fără nici un chef și Francine a început să se dezbrace.

- E ceva ce nu voi uita niciodată, a spus. Nu... indiferent ce se va întîmpla. A vrut să mă conducă acasă, așa că a

trebuit să-i explic și m-a condus pînă la coliba familiei Emms. A așteptat afară pînă mi-am schimbat rochia. Apoi m-a dus pînă la marginea pajiștei. I-am povestit totul... despre bunicul și vărul Arthur. A fost foarte înțeleghător.

- Francine, acum s-a terminat, i-am spus.

- Nu, mi-a răspuns ea, de abia începe.

Dimineața următoare ne-am adunat în capelă pentru demascarea oficială. Eu și Francine stăteam cu mătușa Grace în primul rînd. Sora mea încă mai visa. Gîndurile o mai purtau încă spre bal. Bunicul a intrat cu vărul Arthur. Am observat în ochii lui o emoție reținută, ca și cînd ceea ce avea să urmeze nu-i era pe de-a-ntregul neplăcut.

Bunicul s-a suit în amvon, în timp ce vărul Arthur s-a așezat lîngă Francine. Ea s-a tras spre mine și mă întreb dacă el a observat.

Bunicul a ridicat mîna și a spus:

- Acesta e un prilej de mare tristețe pentru mine. Sînt pus în fața unei situații care mă umple de dezgust și de umilință. Una din servitoarele mele, pe care am adăpostit-o sub acoperișul meu, s-a comportat astfel încît a adus dezonoarea acestei case. Nu am cuvinte să îmi exprim oroarea.

“Savurezi această oroare, bunicule”, mi-am spus.

- Această creatură nerușinată a comis ceea ce decența îmi interzice să descriu. A fost prinsă asupra faptului. Fiind de datoria mea, am fost silit să fiu martorul depravării ei. N-am putut să cred că o servitoare de-a mea ar putea fi învinuită de o asemenea faptă. A trebuit s-o văd cu propriii mei ochi. Acum ni se va înfățișa în ticăloșia ei. Și totuși... mă voi ruga lui Dumnezeu să aibă îndurare și să-i dea o șansă să se căiască.

- Oh, ce mărinimie! a șoptit Francine.

- Să fie adusă înăuntru! a strigat bunicul.

Doamna Greaves a intrat cu Daisy, care nu mai purta uniforma obișnuită a servitorilor de la Greystone.

- Vino aici, a spus bunicul. Toți cei ce te văd să învețe lecția nebuliei tale.

Daisy a făcut câțiva pași înainte. Era palidă și mai puțin sigură de ea. Nu semăna cu Daisy cea zglobie pe care o cunoscusem înainte.

- Această creatură, a continuat bunicul, este așa de confundată în depravare încît nu numai că păcătuiește, dar o mai face și într-un loc sfînt. Treaba de noaptea trecută ar putea să dea și roade. Păcatele pe care le săvîrșim se transmit pînă la a treia sau chiar a patra generație. Acum vă rog să îngenuncheați și să vă rugați pentru sufletul acestei păcătoase. Mai este încă timp să se căiască de calea rea pe care a apucat-o. Mă rog lui Dumnezeu ca ea să facă așa.

Bunicului îi luceau ochii în timp ce o privea pe Daisy. Cred că și-o imagina în poziția în care o prinsese. Mă întrebam dacă îi făcea plăcere cînd oamenii păcătuiau deoarece asta îl făcea să pară mai virtuos. Dar numai păcatul ăsta trupesc avea asemenea efect asupra lui. Altă dată un om a fost prins furînd și a fost dat afară fără nici un fel de ceremonie. Asta semăna cu puritanii despre care citisem. Mă întrebam chiar dacă n-ar fi vrut s-o însemneze cu fierul roșu pe Daisy.

Vărul Arthur a ținut o scurtă predică despre prețul păcatului și apoi ne-am rugat din nou. În tot acest timp, Daisy a stat în picioare năucită. Aș fi vrut să mă duc la ea și să-i spun că, indiferent ce făcuse în cimitir, nu era nici pe jumătate așa de rău ca tot ceea ce îi făcea acum bunicul. Într-un sfîrșit, ceremonia s-a terminat. Atunci bunicul a spus:

- Ia-ți bocceaua și pleacă! Să nu-ți mai vedem fața vreodată pe aici.

M-am dus cu Francine în camera de studiu. Domnișoara Elton ne aștepta palidă și tăcută. Francine a izbucnit brusc:

- Îl urăsc! E un bătrîn hain. Nu voi rămîne aici.

Aproape c-a izbucnit în plîns și m-a luat de mîină. Știam că nu vom uita niciodată scena din capelă. Domnișoara Elton n-a zis nimic. Și ea era marcată de ceea ce văzuse.

Mai tîrziu, în aceeași zi, Francine mi-a spus:

- Mă duc s-o văd pe Daisy. Vii cu mine?

- Sigur că da, i-am răspuns și ne-am dus la colibă. Doamna Emms era acolo înconjurată ca de obicei de o droaie de copii. Daisy nu era acasă.

- E sus la Granter's, să vorbească cu Hans ăla.

Doamna Emms a dat din cap necăjită:

- Deci a dat-o afară de la Greystone. La început am crezut că e din cauza rochiei ăleia de bal.

- Bunicul nu știe nimic despre asta, a spus Francine.

Doamna Emms ne-a făcut cu ochiul:

- Doamne ferește cînd o afla!

- Nu știu de ce, dar acum nu-mi pasă de el. L-am urît în dimineața asta ca și pe încrezutul ăla de Arthur. Urăsc Greystone. Vreau să scap de acolo.

- Biata mea Daise! Și totul pentru că s-a distrat nițel în cimitir. Nu e nici prima și nici ultima.

- Sîntem îngrijorate în legătură cu Daisy. Ce o să facă?

- O găsi ea ceva. Poa' să-și poarte singură de grijă Daise a noastră.

- Crezi că se întoarce repede?

- Cine știe? Acum e mare, face ce vrea.

- Te rog să-i spui că am trecut pe aici, a spus Francine. Și să-i mai spui că și pentru noi a fost la fel de groaznic ca și pentru ea. Spune-i că sîntem de părere că a fost oribil.

- O să-i zic asta. Ține mult la voi amîndouă.

Cînd eram pe punctul de a pleca, a venit și Daisy. Arăta cu totul altfel decît păcătoasa repudiată din capelă. Ne-am repezit la ea și am îmbrățișat-o. Asta a încîntat-o pe doamna Emms care a exclamat:

- Eh, am trăit s-o văd și p'asta!

- Daisy! a strigat Francine. Am fost așa de îngrijorate din cauza ta.

- Nu era nevoie, a spus Daisy triumfătoare. Mi-am făcut deja o situație.

- Nu se poate! am țipat amîndouă.

- Ba da, don'șoarelor. De fapt, mi-a făcut promisiuni mai

dinainte. Zice Hans: "Păi, de ce nu vii la Grange? O să vorbesc pentru tine". Ei bine, m-am dus. L-am văzut pe bucătaru' șef. Un domn foarte important, cu obrajii rumeni și mustața răsucită. M-a bătut pe umeri și a zis: "Începi de mâine". Ca fată la bucătărie. Și ce bucătărie!

- E minunat! am strigat.

Doamna Emms stătea cu picioarele desfăcute și cu mâinile pe genunchii durdulii.

- Ce-o să se întâmple cînd o pleca? a întrebat ea cu neîncredere. Nu stă niciodată mai mult dă cîteva luni.

- Hans crede că aş putea să merg cu ei.

Veselia ultimelor clipe pălise. Ne gîndeam toate cînd vor pleca. Doamna Emms n-ar fi vrut s-o piardă pe Daisy. Nici noi. Dar Francine a considerat plecarea celor de la Granter's atît de deprimantă încît nici nu suporta să se gîndească la ea.

După aceea, evenimentele s-au precipitat. Data sărbătoririi lui Francine a fost anunțată: în prima săptămîină a lui septembrie. Oaspeții urmau să sosească de luni, deși ziua lui Francine era marți. Petrecerea dura două zile și oaspeții urmau să plece joi.

Jenny Brakes a venit să-i lucreze rochia de tafta. Era de culoare roșu închis. Mie urma să-mi facă o rochie albastru închis care, după mătușa Grace, era o culoare foarte convenabilă. Biata Jenny Brakes era puțin stînjenită. Faptul că îi făcuse rochia de bal lui Francine îi apăsa sufletul, avînd în vedere ce i se întîmplase lui Daisy Emms. Coaserea în secret a unei rochii nu putea fi un păcat lă fel de mare ca și cel pe care îl făcuse Daisy în cimitir, dar îi era atît de teamă de bunicul! Francine mi-a spus că el ar fi procedat la fel cu Daisy chiar dacă ea n-ar fi avut unde să se ducă. "E nemilos.. Dacă asta înseamnă să fii un om bun, atunci mă rog lui Dumnezeu să mă ferească de oamenii buni".

Deși ziua fatală se apropia, Francine era foarte bine

dispusă pentru că se ducea în fiecare zi la Granter's Grange. Ieșea uneori să călărească singură, dar știam că nu e așa deoarece cel mai adesea se întâlnea cu romanticul său baron.

Invitațiile au fost trimise oaspeților. La Greystone se făceau mari pregătiri. Doamna Greaves era încântată spunând că așa trebuie să fie o casă mare. Presupunea că în viitor va fi mai multă distracție. Viitoarea pereche va aduce un suflu tineresc în casă și, la timpul potrivit, vor căuta o partidă pentru domnișoara Philippa.

Eram foarte neliniștită pentru că Francine nu părea tulburată deloc și mă întrebam de ce.

Cu două săptămîni înainte de petrecere, bunicul a chemat-o pe Francine în bibliotecă. S-a dus cu capul sus, iar eu am așteptat-o în camera noastră îngrozită de ce s-ar putea întîmpla. Era limpede că ne apropiam de o criză. După o jumătate de oră, Francine s-a întors cu ochii strălucind și obrajii îmbujorați.

- Francine, ce s-a întîmplat?

- Mi-a spus că urmează să mă mărit cu vărul Arthur și că sfîntul ăsta de nepot al lui i-a cerut permisiunea să-mi ceară mîna, permisiune pe care bunicul i-a acordat-o cu grație. Știind că era dorința lui, era sigur că voi accepta cu plăcere.

- Tu ce i-ai spus?

- Am fost isteasă, Pippa. L-am lăsat să creadă că voi accepta.

- Vrei să spui că te-ai răzgîndit?

A dat din cap că nu.

- Încă nu pot să-ți spun mai mult. Acum plec.

- Unde?

- Îți promit că-ți voi spune. Nu voi face nimic fără ca tu să știi.

Era prima dată cînd nu avea încredere deplină în mine și eram mîhnită. Simțeam că totul se schimbă în jurul meu. Daisy plecase. Și ce vruse să spună Francine? Avea de gînd să-i facă pe plac bunicului și să se mărite cu vărul Arthur? Sau ce altceva?

Domnișoara Elton m-a întrebat unde e Francine și cînd i-am spus că nu știu nu mi-a explicat de ce o caută.

Domnișoara Elton era o persoană ștearsă, dar cred că înțelegea mai bine decît mine ce se petrecea. Cred că toți din casă își dăduseră seama că Francine și Arthur erau total nepotrivii unul pentru altul.

M-am dus la bunica. Îi povestiserăm despre bal și stătea acolo zîmbind și ținîndu-ne de mîină așa cum îi plăcea s-o facă. Fusese îngrijorată pentru Francine și credea că dacă sora mea s-ar mărita cu vărul Arthur, viața ei ar fi de nesuportat.

- Aș muri fericită dacă aș ști că voi, fetelor, sînteți mulțumite, ne spunea ea. Și prin mulțumite înțeleg o viață trăită după propria voastră vrere... chiar dacă nu întotdeauna în deplină armonie, pentru că asta ar însemna să ceri prea mult. Bunicul vostru mi-a golit viața de sens... N-am trăit după cum am vrut eu. I-a făcut același lucru lui Grace. A încercat și cu tatăl vostru. Trebuie să vă luptați să vă trăiți-viața așa cum vreți voi. Alegeți-vă propriul drum și nu regretați consecințele, pentru că este ceea ce voi înșivă ați ales.

Știam că avea dreptate. I-am povestit despre Daisy. Ea a spus:

- Bunicul vostru se consideră un om drept. A stabilit un cod de legi morale care nu întotdeauna îmbunătățesc moravurile. Daisy e o fată în jurul căreia vor roi totdeauna bărbații. S-ar putea să aibă probleme din cauza asta, dar se va descurca. Iar brutalitatea și asprimea lui, felul în care a înfierat-o în numele așa zisei dreptăți, dreptate care face atîta rău celorlalți, este un păcat mult mai mare decît cel comis de Daisy în cimitir. Copila mea, ar putea să îți se pară ciudat să auzi una ca asta de la mine. Pe vremuri n-aș fi spus așa ceva... nici măcar n-aș fi gîndit-o. Numai după ce am orbit și am simțit că viața mea practic nu mai avea nici un sens, numai atunci am putut să privesc în urmă și să văd lucrurile mult mai clar decît atunci cînd încă le mai puteam vedea cu ochii.

- Dar ce crezi că se întîmplă la Grange? am întrebat-o.

- Nu putem decît să presupunem. Poate există o cale de scăpare. Nu trebuie să se mărite cu cel pe care nu-l iubește. Nu trebuie să devină o nouă victimă a bunicului vostru.

După ce am plecat de la bunica, s-a întors Francine. N-o văzusem niciodată atît de însuflețită.

- Plec de la Greystone, mi-a spus.

S-a aruncat la pieptul meu și ne-am îmbrățișat.

- Pleci?!... am bîiguit. Voi rămîne singură...

- O să trimit după tine. Îți promit.

- Francine, cînd?... cum?

- Mă voi mărita cu Rudolph. Și imediat după asta plecăm.

Totul este atît de complicat.

- Plecați din Anglia?

- Da. Mă voi duce în țara lui. Pippa, sînt atît de fericită!

Totul e atît de încîlcit... Dar mă voi lămuri. Sînt atît de fericită...

Dar un singur lucru mă mîhnește... Faptul că te las aici...

Știusese că era inevitabil. Nu s-ar fi măritat niciodată cu vărul Arthur. Așa își găsea și salvarea și dragostea. Încercam să mă gîndesc la fericirea ei, dar nu mă puteam gîndi decît la mine și la singurătatea cumplită de a fi fără ea.

- Fruntea sus, Pippa, a spus. Nu va fi pentru multă vreme. Rudolph a spus că poți veni la noi... dar nu acum. Trebuie să plece în grabă. E o persoană foarte importantă în țara lui și acolo sînt tot felul de intrigi. Nu mai putem trăi unul fără altul... știm amîndoi asta. Așa că îl însoțesc. Plecăm diseară. Ajută-mă să-mi împachetez cîteva lucruri. Nu multe. Îmi va cumpăra el lucruri noi. Îmi voi lua rochia de bal cu stelute argintii care este acum la familia Emms. Mă ajută și Daisy. Oh, Pippa... nu mă privi așa de înspăimîntată, așa de pierdută. Voi trimite după tine.

Am ajutat-o să strîngă cîteva lucruri. Eram atît de emoționată încît abia puteam vorbi coerent. I-am spus:

- Trebuie s-o vezi pe bunica. Trebuie să-i spui.

- Va înțelege, a spus Francine.

A fost o seară stranie. Am cinat ca de obicei. Bunicul era foarte bine dispus, fiind convins că totul se va desfășura conform dorințelor lui. Vărul Arthur era atît de plin de el încît am bănuît că auzise că Francine va da curs cererii lui. Ca de obicei, mătușa Grace n-a spus mai nimic, dar mi se părea tristă. Sperase poate că Francine nu i se va supune bunicului așa cum o făcuse ea. Poate plănuia ea însăși o revoltă și

dorea ajutor.

Buna dispoziție a lui Francine era artificială, dar nimeni nu părea să observe. Bunicul o privea afectuos - atît cît putea fi el.

Imediat după masă ne-am retras în camera noastră. Francine urma să plece la zece și, cu un sfert de oră înainte, s-a strecurat afară din casă cu ajutorul meu. Eu i-am dus pelerina și dacă am fi fost surprinse nu ar fi părut îmbrăcată de plecare.

Am stat acolo față în față cîteva momente. Noaptea era liniștită și nu se mișca nici o frunză. Francine s-a străduit să rîdă. Apoi m-a strîns în brațe.

- Micuța mea Pippa, a spus. Cît de mult mi-aș dori să poți veni cu mine! Fericirea mea ar fi fost deplină dacă te-aș fi putut lua. Dar o voi face cît de curînd. Îți promit.

- La revedere, Francine. Să-mi scrii. Ține-mă la curent cu tot ce se întîmplă.

- Îți promit. La revedere.

A plecat. Am rămas acolo cîteva minute, ascultînd. Mi-am imaginat-o în coliba familiei Emms. Probabil că era și Daisy acolo.

Am mai stat o vreme. Nu se auzea nici un zgomot. M-am întors și m-am furișat înapoi în casa tăcută. Eram dezolată cum nu fusesem niciodată în viața mea.

Capitolul 3

Vizită la o sacristie

Trecuseră patru ani de cînd Francine plecase și n-o mai văzusem. Mi-a mai scris pe adresa familiei Emms, de teamă ca nu cumva scrisorile să fie interceptate.

N-aș vrea să mai trăiesc vreodată clipele de după plecarea ei. Sentimentul pierderii era atît de sîșietor încît furia bunicului a trecut peste mine fără să mă sinchisesc. Nu știam decît că iubita mea soră plecase. Am pierdut-o și pe Daisy. La cîteva săptămîni după ce a plecat Francine, contele și contesa au plecat cu tot personalul de la Granter's Grange. Daisy, fiind angajată la ei, i-a însoțit.

Furtuna a izbucnit chiar în dimineața de după plecarea lui Francine. Lipsind la micul dejun, eu am fost cea căreia i s-au pus întrebări. Cînd am spus că nu știu unde este, toți au crezut că probabil se sculase mai devreme, ieșise la o mică plimbare și pur și simplu uitase cît era ceasul. Nu le-am spus că nu dormise acasă în noaptea aceea pentru că nu știam cît de departe ajunseseră și mă temeam ca bunicul să nu plece după ea. Noua toleranță pe care o manifestase față de sora mea, convins fiind că Francine se conforma planurilor lui, l-a făcut să nu se supere că ea a lipsit de la

micul dejun. Cu toate că domnișoara Elton a văzut că nu a apărut la lecții, iar mătușa Grace vedea bine că lipsește, bunicul a aflat de abia după amiază.

Apoi a izbucnit furtuna. Am fost interogată, condamnată că nu am spus că fugise în noaptea precedentă. L-am înfruntat cu mult curaj, fiind prea mîhnită ca să îmi mai pese ce o să se întîmple cu mine.

- A plecat să se mărite cu un baron, am spus.

A țipat la mine și m-a zgîlțit. Fusesem rea. Ar fi trebuit să fiu pedepsită sever. Știusese că avea de gînd și nu făcusem nimic ca să o împiedic. Nepoata lui fusese dezonorată. Mi-am găsit refugiu la bunica, cu care am rămas tot timpul zilei. Bunicul a venit în camera ei și a început să țipe. Bunica a ridicat mîna și a spus:

- Nu aici, în camera asta Matthew! Aici e adăpostul meu. Copila nu trebuie învinovățită. Te rog las-o în seama mea.

Am fost surprinsă că el s-a supus. Bunica m-a liniștit mîngîindu-mi părul:

- Sora ta va trăi viața pe care singură și-a ales-o. Trebuia să plece. Nu ar fi putut să rămînă aici și să se supună ordinelor bunicului vostru. A ales drumul potrivit. Cît despre tine, micuța mea Pippa, ești dezolată pentru că ți-ai pierdut cea mai scumpă prietenă, dar va veni și timpul tău. Ai să vezi.

Dar n-a reușit să mă liniștească. Poate că undeva, în adîncul ființei mele, știam că o pierdusem pe Francine pentru totdeauna. Pînă una alta, rămăsesem la mîna bunicului.

După plecarea celor de la Granter's, viața în casa noastră părea că reintră în normal. Fără Francine, pentru mine nimic nu mai putea fi ca înainte. Bunicul a încetat să-i mai pomenească numele. Ne anunțase de la bun început că nu îi va mai permite niciodată să-i calce pragul. Dar a lăsat să se înțeleagă că va continua să-și facă datoria în ceea ce mă privește.

Acum eram supravegheată mult mai strict decît înainte. Domnișoara Elton mă însoțea peste tot, așa că nu eram niciodată singură. Educația mea religioasă urma să fie intensificată. Era limpede că șederea noastră pe acea insulă

păgînă avusese un efect malefic asupra lui Francine.

Domnișoarei Elton îi era milă de mine și asta m-a ajutat. O îndrăgise pe Francine foarte mult și spera din tot sufletul că-i va merge bine. Cînd rămîneam cu domnișoara Elton, aceasta îmi dădea voie să mă duc la familia Emms unde, înainte de plecarea ei, mă întîlneam cu Daisy.

- I-am promis surorii tale că o să-ți port de grijă, mi-a spus. Săraca de tine, don'șoară Pip. Nu te prea distrezi acolo cu "căpcăunul ăla bătrîn" cum spunea don'șoara France.

După plecarea lui Daisy eram în pragul disperării. Odată am convins-o pe domnișoara Elton să-mi dea voie să arunc o privire la Grange. Cînd am zărit mobila plină de praf și scrinul acela înalt ce semăna cu o siluetă omenească am simțit nevoia să mă arunc la pămînt și să plîng. Niciodată n-am mai vrut să mă duc și să arunc o privire acolo. Era prea dureros pentru mine.

Îl antipatizam pe vărul Arthur la fel de mult ca și Francine. Uram lecțiile pe care le făceam cu el. Îi plăcea foarte mult să se roage și mă ținea în genunchi ore în șir în timp ce el îl implora pe Atotputernicul să mă ajute să devin bună și supusă protectorului meu și să mă umple de recunoștință față de acesta.

De multe ori gîndurile îmi zburau la Francine și mă întrebam cum ar fi fost dacă s-ar fi măritat cu vărul Arthur și nu cu baronul. Cel puțin ar fi fost și ea aici.

Bietei mătuși Grace îi era milă, dar îl respecta prea mult pe bunicul ca să-și exteriorizeze sentimentele. Bunica era singura mea consolare în acele zile. Era singura mea prietenă. Agnes Warden mă încuraja s-o vizitez cît mai des. Cred că o iubea mult pe bunica.

Se spune că timpul vindecă totul și, deși nu este pe deplin adevărat, totuși alină durerea. A trecut un an, cel mai melancolic din viața mea. Trăiam mai mult cu speranța că voi primi vești de la Francine.

Într-o zi cînd eram în grădină l-am văzut pe unul din copiii familiei Emms uitîndu-se la mine.

- Domnișoară Pippa, a strigat.

M-am întors și el s-a uitat de jur-împrejur să vadă dacă

nu cumva eram urmăriți.

- Mama are ceva pentru tine.
- Mulțumesc, i-am spus.
- Zice că să vii și să-l iei.
- Spune-i că voi veni cît pot de repede..

Trebuia să fiu foarte prudentă. Ordinele erau stricte: nu aveam voie să merg nicăieri neînsoțită. Pe cînd mă plimbam cu domnișoara Elton, i-am spus că aş dori să fac o vizită familiei Emms. A fost de acord și m-a așteptat la marginea cîmpului.

Doamna Emms a scos dintr-un sertar o scrisoare și mi-a dat-o.

- Cred că e de la sora aia a ta, a spus. A adus-o aici. Și mai e una de la Daise a noastră. P'aia mi-a citit-o Jenny Brakes. Face bine Daise a noastră. Aa... vorbește despre societatea înaltă. Poți s-o citești și p'a lui Daise. Îl are pe Hans s-o ajute. Nu prea știe multe Daise a noastră. Da' cre'că vrei să vezi misiva lu' soră-ta.

- O s-o iau acasă s-o citesc și mâine voi veni s-o văd și pe a lui Daisy.

Doamna Emms a încuviințat din cap, iar eu am fugit la domnișoara Elton. Nu m-a întrebat ce am în mîină, dar cred că a ghicit pentru că, imediat ce am ajuns la Greystone, m-am dus drept în camera mea. Îmi tremurau degetele cînd am deschis scrisoarea. Era scrisă pe o hîrtie albă, groasă ca un pergament și purta o emblemă aurie.

Draga mea Pippa,

Profit de prima ocazie pentru a-ți scrie. Se întîmplă atît de multe aici și sînt foarte fericită. Rudolph este soțul pe care mi l-am dorit totdeauna. Ne-am căsătorit în biserica din Birley. Mai ții minte biserica aceea pe care am vizitat-o și ne-a plăcut atît de mult? Cununia ne-a făcut să întîrziem puțin, dar Rudolph aranjase totul înainte de plecare. Trebuia să plecăm cît mai repede. Rudolph este foarte important în țara lui. Nici nu-ți pot spune cît de important. Sîntem înconjurați de intrigi și avem dușmani care încearcă să-l deposedeze de moștenirea lui. Oh, e greu de înțeles cînd te gîndești la modul în care am trăit noi pe insulă și apoi la

Greystone. Nu știam nimic despre ce se întîmplă în lumea din afară, nu-i așa? În orice caz, nu despre ceea ce se petrece în Bruxenstein. Aici sînt mai multe ducate. Sînt mulți margrafi și baroni și toți vor să conducă. Dar mă îndepărtez de la subiect. Nu are rost să încerc să-ți explic politica lor pentru că nici eu n-o înțeleg. Dar asta înseamnă că trăim în mijlocul pericolelor. Totuși cred că vrei să afli cît mai multe despre ce mi se întîmplă aici.

Rudolph a spus că trebuie să ne căsătorim înainte de a ajunge în Bruxenstein. Trebuia să fie un fapt împlinit, pentru că mulți vor încerca să împiedice această căsătorie. Deci ne-am căsătorit și am devenit baroana von Gruton Fuchs. Mă poți vedea pe mine purtînd un asemenea nume? Eu îmi spun doamna Fox Fuchs*. Este mult mai ușor și îl amuză pe Rudolph.

Deci, ne-am căsătorit și am traversat Canalul Mînecii. Am trecut din Franța drept în Germania, ajungînd în cele din urmă în Bruxenstein. Mi-aș fi dorit să fii cu mine și să vezi. Dar o vei face. Vei veni imediat ce totul va fi aranjat. Rudolph spune că nu trebuie să te aduc încă aici. S-ar putea crea probleme. Aici, el este ceea ce s-ar putea numi o mare partidă. Ceea ce înseamnă că el este bărbatul cel mai rîvnit de tinerele fete. E un fel de moștenitor al coroanei... Numai că acesta nu e un regat... Și ei au vrut ca el să se căsătorească cu altcineva... Cu una pe care ei o aleseseră dinainte. Oamenii aceștia vor să se amestece... ca bunicul. Deci, lucrurile sînt puțin mai complicate. Știi că mă vei înțelege. Rudolph trebuie să fie foarte prudent.

Știi, am cele mai minunate haine. Ne-am oprit cîteva zile la Paris, unde mi le-am făcut. Păstrez încă rochia albastră cu stelute argintii. Rudolph a spus că o va iubi totdeauna pentru că am purtat-o în noaptea aceea, știi tu care. Dar acum port lucruri magnifice. Am un fel de tiară pe care o port uneori. Ce bine ar fi dacă ai fi lîngă mine! Rudolph spune să mai aștept puțin. Se teme de ceea ce Daisy numea o "izbitură", ții minte? Pe aici tot timpul se întîmplă asemenea revolte... Din cauza geloziei dintre membrii familiilor rivale.

* joc de cuvinte: fox = vulpe în engleză și fuchs = vulpe în germană (N.T.)

Se pare că rîvnesc unii la ceea ce au alții.

Am un secret pe care vreau să ți-l spun. Contează foarte mult dacă e sau nu băiat. Da, Pippa, sînt însărcinată. Nu e minunat? Închipuiește-ți numai că vei fi mătușă. Îi spun lui Rudolph că nu mă pot descurca fără tine și el o ține într-una că vei veni foarte curînd. Este atît de înțelegător cu mine. Sînt atît de fericită. Ce mult aș vrea să se termine cu certurile astea stupide. Trebuie să stau cît mai departe de castel... mai ales acum, cînd sînt însărcinată. Rudolph se teme pentru mine, înțelegi? Dacă o să am un fiu... Dar vorbesc iar despre politica lor idioată.

Dragă Pippa, fii pregătită în orice clipă. Într-o bună zi o să vezi că se fac pregătiri la Grange. Atunci va sosi o armată de servitori și eu voi fi acolo... și atunci Pippa, scumpa mea surioară, vei veni cu mine.

Te iubesc mai mult ca oricînd,

Francine.

Am citit și recitit scrisoarea. O purtam în corsaj ca s-o pot simți pe piele. Îmi lumina zilele. Și ori de cîte ori mă simțeam nefericită o mai citeam o dată. Speranța că într-o zi, cînd o să trec pe lîngă Granter, o să văd agitație mă ajuta să trec clipele grele.

După primele luni, zilele păreau că trec mai repede. Era rutina cotidiană: micul dejun cu bunicul, mătușa Grace și vărul Arthur, rugăciuni, lecții și plimbări călare cu domnișoara Elton, vizite la bunica și ore de educație religioasă cu vărul Arthur. Totul mi s-ar fi părut de nesuportat dacă n-ar fi fost orele petrecute cu bunica. Atunci vorbeam despre Francine și ne imaginam ce i se întîmplă.

S-a mai scurs un an întreg pînă am avut din nou vești de la Francine. Scrisoarea a fost trimisă tot familiei Emms.

Dragă Pippa,

Să nu crezi nici o clipă că te-am uitat. Totul s-a schimbat atît de mult de cînd ți-am scris ultima dată! Atunci îmi făceam planuri să vii aici. Din nefericire, toate s-au spulberat. Tot timpul sîntem pe drum și acum sîntem într-un fel de exil. Dacă mi-ai scrie, scrisoarea ta n-ar ajunge niciodată la mine.

Și poate că nici tu nu o vei primi pe a mea. Cred că tu trăiești încă rutina aceea cumplită. Biata de tine! De îndată ce totul va fi în regulă vei veni aici. I-am spus lui Rudolph că trebuie s-o am pe surioara mea lângă mine. A fost de acord. De cînd te-a văzut te-a considerat o scumpă, deși totdeauna spune că nu a avut ochi pentru altcineva decît pentru mine. Dar el vrea să vii, chiar vrea cu adevărat.

Acum trebuie să-ți povestesc despre marele eveniment. Da, sînt mamă. Am un fiu, Pippa. Gîndește-te la asta. Cea mai adorabilă ființă pe care poți să-ți o imaginezi. Este blond cu ochi albaștri. Cred că seamănă cu Rudolph, dar Rudolph spune că seamănă cu mine. Are un nume măreț: Rudolph Otto Friedrich von Gruton Fuchs. Eu îi spun Puișorul meu. Puișor de vulpe, înțelegi? Nu e nevoie să-ți mai spun că este copilul cel mai minunat care s-a născut vreodată. De cînd a venit pe lume a manifestat un uimitor simț al afacerilor. Dar la ce altceva te-ai putea aștepta de la copilul meu? Tare mi-ar place să-l vezi. Trebuie. Găsim noi o modalitate. Mi-aș dori mult să se termine cu tulburările astea. Trebuie să fim atît de prudenți. Sînt atîtea certuri între diferite ramuri ale familiei. Cînd una, cînd alta vrea margrafatul. Este atît de obositor și fără rost. Rudolph este tot timpul implicat în aceste certuri. Au loc întîlniri secrete, plecări și venituri la pavilionul de vînătoare unde locuim acum. Să nu-ți închipui că este o clădire părăginită. Nici gînd de așa ceva. Acești margrafi și conți și baroni știu cum să trăiască. Ducem o viață în stil mare, dar trebuie să fim prudenți. Treaba asta îl enervează pe Rudolph. Spune că de îndată ce ne întoarcem la castel pot să trimit după tine. Abia aștept. Îi povestesc lui Puiuț despre tine. Se uită la mine și aș jura că pricepe ce-i spun pentru că pare atît de înțelept.

Îți trimit toată dragostea mea, scumpă surioară. Mă gîndesc mult la tine, să nu-ți fie frică niciodată. Am de gînd să te salvez de la Greystone Manor.

Francine, baroana (Doamna Fox).

După primirea scrisorii am trăit într-o stare de euforie timp de cîteva săptămîni. Mă duceam într-una la Granter's Grange sperînd să văd vreo mișcare. Dar nu era nimic. O vizitam des pe doamna Emms.

- Nici o scrisoare? o întrebam.

Iar ea clătina din cap cu tristețe. Odată mi-a spus:

- E una de la Daise. E mulțumită. S-a măritat cu Hans ăla, dar nu e cu sora ta. Trebuie să stea cu Hans, înțelegi? Zice că-i e frică de vreo izbitură.

Apoi m-am alarmat. Îmi era teamă. Era foarte greu să-mi imaginez loviturile de stat și viața într-o lume atît de îndepărtată de Anglia noastră victoriană atît de liniștită.

Pîna atunci, tot ce ținuse de Granter's și de locuitorii săi păru-se să aparțină unei lumi romantice în care erau posibile cele mai ciudate aventuri. Despre toate astea aș fi putut discuta numai cu Francine. Dar ea acum era departe.

M-am rugat pentru viața ei în fiecare seară. Apăruse un element nou: teama pentru sigurața ei.

Am mai primit o scrisoare. Îmi scria despre copil. Trecuseră mai bine de trei ani de la plecarea lui Francine și el avea acum probabil un an și jumătate. Începuse să vorbească și abia îl mai putea supraveghea. Francine îi povestea despre mătușa sa Pippa.

... îi place cuvîntul Pippa și îl tot-rostește. E ciudat cum copiilor le plac anumite cuvinte. Și Pippa e un cuvînt care îl atrage. Are o jucărioară nostimă. Aici i se spune "troll". Nu se culcă fără el, ba chiar îi suge și o ureche. Nu poate să adoarmă fără troll. L-a botezat Pippa. Iată surioară că un troll îți poartă numele. O să-l iubești pe copilașul meu, e perfect.

Sora ta, Francine.

Era ultima scrisoare pe care o promisem după mult timp și devenisem foarte neliniștită. Doamna Emms mi-a spus că nici ea nu avea vești de la Daisy.

Începusem să cresc, și norii care păreau mai degrabă niște umbre la orizont se adunau deasupra capului meu.

Aveam numai doisprezece ani cînd plecase Francine și acum urma să sărbătoresc cea de-a șaisprezecea aniversare. Erau semne evidente. Bunicul începea să manifeste interes față de mine. Mă invita să călăresc cu el pe moșie și-mi aminteam că la fel făcuse și cu Francine.

Era mai amabil cu mine. În timpul acestor plimbări călare ne însoțea și vărul Arthur. Treptat, începeam să înțeleg semnificația acestor schimbări de atitudine: se spălase pe mîini de Francine, dar mai avea o nepoată care peste puțin timp ajungea la vîrsta măritişului.

Cînd am împlinit şaisprezece ani, bunicul a dat o masă la care a invitat cîteva familii vecine. Jenny Brakes mi-a făcut o rochie de tafta. Croiala era de femeie, nu mai era de copil și domnișoara Elton mi-a spus că bunicul își exprimase dorința - de fapt ordonase - să-mi strîng părul pentru acea ocazie.

Așa am făcut și păream destul de matură. Am bănuț ce plănua pentru ziua cînd voi împlini șaptesprezece ani.

Cînd m-am așezat lîngă vărul Arthur, el și-a pus o mîna pe genunchiul meu. M-am cutremurat de dezgust. Am încercat să nu arăt asta și, pentru prima oară de la plecarea lui Francine, am început să mă gîndesc la mine. Uram mîinile reci ale vărului Arthur pentru că ghiceam la ce se gîndea. Am vorbit cu bunica și i-am spus temerile mele.

- Da, a încuviințat ea. Se apropie și-ți dai și tu seama de asta. Bunicul va insista să te măriți cu vărul Arthur.

- Nu voi face asta, i-am răspuns la fel de hotărîtă ca Francine altădată.

- Mi-e teamă că va insista. Nu știu ce va face, dar va fi imposibil să mai rămîi aici dacă nu vei fi de acord cu el.

- Ce pot să fac?

- Trebuie să ne gîndim, mi-a spus.

Am discutat acest subiect și cu domnișoara Elton. Ea însăși era destul de îngrijorată pentru că își dădea seama că va rămîne fără slujbă. Bunica m-a sfătuit să-mi caut o slujbă, lucru destul de greu de găsit prin împrejurimi și asta cît mai repede pentru că bunicul putea să mă oblighe să mă logodesc în orice clipă. Tot ea îmi spunea că nunta va fi plănuită probabil pentru ziua în care voi împlini șaptesprezece ani. Dar nu trebuia să aștept pînă atunci.

Nu mă mai simțisem atît de deprimată decît în primele luni după plecarea lui Francine. Eram îngrijorată pentru că nu mai promisem nici o scrisoare de la ea. Problemele mele

personale deveniseră stringente și singura mea scăpare era să găsesc un post. Mă gîndeam foarte mult la această perspectivă.

Domnișoara Elton mi-a spus că puteam găsi un post prin ziare. A zis că îmi va face ea rost de ziare prin care ne vom uita împreună pentru că și pe ea o interesa un asemenea post. Ne-am uitat la mica publicitate.

- Vîrsta te defavorizează, mi-a spus. Cine ar angaja o fată de șaisprezece ani ca guvernantă sau ca doamnă de companie? Va trebui să te prefaci că ești mai mare.

- Anul viitor împlinesc șaptesprezece ani.

- Și așa e prea puțin. Cred că ai putea să pari de cel puțin optsprezece ani dacă-ți strîngi bine părul. Dacă ai avea o pereche de ochelari... Stai puțin.

A tras un sertar și a scos din el o pereche de ochelari.

- Încearcă-i.

I-am pus și ea a rîs.

- Da, cred că așa o să meargă. Și dacă-ți strîngi părul poți părea de douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani.

- Dar nu văd nimic cu ei!

- Ți-ai putea pune unii fără dioptrii. De un lucru sînt sigură: tinerețea ta o să te împiedice să-ți găsești o slujbă. Ar trebui să mai aștepti cel puțin doi ani.

- Doi ani!? Dar sînt sigură că nunta mea e plănuită pentru ziua în care voi împlini șaptesprezece ani.

Cînd m-am văzut îmbrăcată cu pelerina domnișoarei Elton, cu părul strîns la spate și cu ochelarii pe nas, am izbucnit în rîs. Domnișoara Elton a promis că o să-mi facă rost de ochelari. Va spune că cineva din casă are nevoie de ei pentru a se apăra de vînt, care-i provoacă dureri de cap. Mă îndrăgise mai mult de cînd plecase Francine, și asta ne-a apropiat. A reușit să procure ochelarii și cînd mi i-am pus ne-am gîndit ce ar mai fi rîs Francine dacă m-ar fi văzut.

Domnișoara Elton găsise cîteva oferte de posturi care îi conveneau. La urma urmelor, era o guvernantă cu experiență și avea și vîrsta potrivită. Cu cît mă gîndeam mai bine, cu atît îmi dădeam mai bine seama în ce situație disperată mă aflam. Fusese o copilărie din partea mea să

cred că o pereche de ochelari putea ține loc de experiență. Eram sigură că n-o să meargă. Și chiar dorința domnișoarei Elton de a-și găsi alt post nu mai era aceeași.

- Poate că este încă prea devreme, spunea ea. Poate că lucrurile se vor schimba.

În timp ce ne frământam cu toate astea, la Greystone s-a petrecut ceva deosebit: mătușa Grace a fugit cu Charles Daventry. Poate că mi-aș fi dat seama mai devreme că așa se va întâmpla dacă n-aș fi fost atât de prinsă de propriile mele probleme.

De la plecarea lui Francine, mătușa Grace se schimbase foarte mult. Revolta plutea în aer și, deși îi trebuiseră niște ani ca să ia această hotărâre, mătușa Grace își rupsese în sfârșit lanțurile cu care o legase tatăl ei. M-am bucurat mult pentru ea.

Ieșise într-o zi să se plimbe, lăsînd un bilețel pentru bunicul prin care îl anunța că se hotărâse în sfârșit să-și trăiască viața după propria ei dorință. Îl mai anunța că se va mărita cu Charles Daventry, lucru pe care trebuia să-l fi făcut cu zece ani mai înainte. Bunica făcea și ea parte din conspirație și mă întrebam cît de mult o fi îndemnat-o pe Grace să facă acest pas.

Bunicul turba de furie. A organizat o nouă procesiune în capelă unde a înfierat-o pe mătușa Grace. Era un copil nerecunoscător și Dumnezeu îi detestă pe acești copii. Nu spusese El: "Cinstește pe mama și pe tatăl tău"? Grace mușcase mîna care o hrănise și Atotputernicul își va întoarce fața de la făptura care își nesocotise obligațiile.

Mai tîrziu, i-am spus vărului Arthur:

- Cred că bunicul îl consideră pe Dumnezeu un fel de aliat. De ce presupune el că Dumnezeu e întotdeauna de partea lui? Cine știe? Ar putea fi de partea mătușii Grace.

- Nu trebuie să vorbești așa, Pippa, mi-a spus el sobru.

- De ce nu trebuie să spun ceea ce simt? Pentru ce mi-a mai dat atunci Dumnezeu limbă?

- Să-l slăvești pe El și să-i cinstești pe cei mai buni ca tine.

- Vrei să spui pe bunicul și poate... pe tine, vere.

- Trebuie să-l respecti pe bunicul tău. Te-a luat la el, și-a

dat un adăpost. Nu trebuie să uiți asta niciodată.

- Bunicul nu uită și sînt sigură că o să aibă grijă să nu uit nici eu.

- Philippa, n-o să-i spun bunicului nimic din tot ce-ai spus, dar dacă mai continui pe tonul ăsta o să mă obligi s-o fac.

- Săracul de tine, vere Arthur! Ești într-adevăr omul bunicului. Voi sînteți Sfînta Treime: tu, bunicul și Dumnezeu.

- Philippa!

M-am uitat la el cu dispreț:

- Acum ai ce să-i spui bunicului!

N-a făcut-o. A devenit chiar mai bînd cu mine, iar dezgustul meu pentru el creștea pe zi ce trecea. M-am dus s-o văd pe mătușa Grace în coliba de lîngă cimitir. Era limpede că era fericită și nu mai era aceeași femeie ștearsă de la Greystone Manor. Am îmbrățișat-o și ea s-a uitat la mine scuzîndu-se:

- Am vrut să-ți spun, Philippa, dar mi-a fost frică să spun cuiva... cu excepția mamei. Oh, draga mea, sînt sigură că dacă n-ați fi venit, tu și sora ta, n-aș fi avut niciodată curajul s-o fac. Dar de cînd a plecat Francine m-am gîndit tot timpul la asta. Charles m-a îndemnat ani de zile s-o fac, dar nu m-am putut hotărî. După plecarea lui Francine mi-am spus: "Ajunge!". Apoi ceea ce mi se părea imposibil a început să devină treptat posibil. Trebuia numai s-o fac.

Charles m-a îmbrățișat și mi-a spus:

- Vă sînt recunoscător, ție și surorii tale. Cum ți se pare Grace acum?

- Parcă este alta, i-am răspuns.

Mătușa Grace își făcea o sumedenie de planuri. O perioadă trebuia să locuiască în camera lui Charles de la casa parohială. Oricît de furios ar fi fost bunicul, nu avea nici un drept asupra casei parohiale. Numai episcopul se ocupa de această casă, iar episcopul nu-l agrea deloc pe bunicul.

- Te rog să nu-i spui bunicului tău nimic din toate astea, m-a rugat mătușa Grace.

Bunicul fusese coleg de școală cu episcopul și se antipatizau de atunci. Cît despre paroh, acesta nu se avea

nici el prea bine cu bunicul. Grace era atît de emoționată, iar eu mă bucuram pentru ea.

- Nu voi putea s-o mai văd pe mama - a spus Grace - pentru că mi s-a interzis să mai pun piciorul în casă, iar ea nu poate ieși. Te rog pe tine să ne porți corespondența și să-i spui cît sînt de fericită.

I-am promis că așa voi face.

A fost o după amiază plăcută. Stăteam acolo printre statuile de piatră și beam ceai pregătit de Charles. Pe moment îmi uitasem propriile necazuri iar cînd mi le-am amintit am fost mulțumită că pot să discut cu mătușa Grace despre ele.

- Da, a încuviințat ea, o să te oblighe să te măriți cu vărul Arthur.

- Nu mă voi mărita niciodată cu el. Sînt la fel de hotărîtă ca și Francine să n-o fac.

Cînd i-am pomenit numele lui Francine, fața mătușii s-a schimbat. Am continuat:

- Sînt foarte îngrijorată din pricina ei. Nu mai știu nimic de ea de multă vreme. Nu înțeleg de ce nu-mi scrie.

Mătușa Grace a rămas tăcută.

- E ciudat, am continuat. Sigur, știam de la început că o să fie greu să corespondăm... ea fiind atît de departe...

- De cînd nu mai ai vești de la ea? m-a întrebat mătușa.

- De peste un an.

Mătușa Grace rămăsese mai departe tăcută. După un timp mî-a spus:

- Philippa, mă întreb dacă n-aș putea să te rog să-mi aduci cîteva din lucrurile mele. Va trebui să le scoți pe furiș din casă. Cred că o să îți se interzică să mă vezi.

- N-o să ascult de nici o interdicție, i-am promis.

- Aj grijă! Bunicul tău poate fi și foarte dur. Și tu nu ești încă pe picioarele tale, Philippa.

- Am să fiu. Poate îmi găsesc un post pentru a fi în stare să-mi cîștig existența. Mă ajută și domnișoara Elton.

- Oh, atît de departe au ajuns lucrurile?

- Da... din cauza vărului Arthur.

- Este cel mai bun lucru. Trebuie să începi o viață nouă. Și eu m-am gîndit să-mi caut un post, dar întotdeauna

mi-a lipsit curajul. Să lași în urma ta trecutul... totul, absolut totul, Philippa. Poate îți vei găsi un bărbat bun. Ar fi minunat. Să uiți totul... și s-o iei de la început.

- N-aș putea s-o uit niciodată pe Francine și viața noastră împreună.

- Ai să poți. Philippa, te-aș mai ruga ceva. Aș vrea să-mi aduci caietul meu de însemnări. Este în cufărul maro din pod. Sînt tot felul de tăieturi din ziare în el. Are coperti roșii. O să vezi numele meu scris pe prima pagină. Îmi doresc foarte mult să-l am. Te rog du-te și caută-l. Nu se poate să nu-l găsești.

Tristețea din ochii ei, felul cum îi tremurau mîinile, sclipirea aceea amară din priviri... toate acestea ar fi trebuit să mă pună în gardă că voi descoperi ceva înspăimîntător în caietul de însemnări. Imediat ce m-am întors acasă m-am dus în pod. Am deschis cufărul și am văzut caietul pe care mi-l ceruse. L-am deschis. Așa cum îmi spusese, numele ei era pe prima pagină. Atenția mi-a fost atrasă de o tăietură din ziar. Cuvintele se așezau în propoziții care la rîndul lor îmi transmiteau un mesaj cumplit.

“Baronul von Gruton Fuchs a fost găsit asasinat în patul său din pavilionul de vînătoare din provincia Gruton din Bruxenstein, miercuri dimineața. Împreună cu el a fost găsită și amanta sa, o tînără englezoaică a cărei identitate nu a fost încă descoperită. Se crede că era împreună cu el în pavilion de cîteva săptămîni”.

M-am uitat la data ziarului. Era vechi de peste un an. Mai era o tăietură:

“A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul von Gruton Fuchs. Este vorba despre Francine Ewell, care era o bună prietenă a baronul de mai mult timp”.

Am scăpat tăieturile de ziar din mînă. Am căzut în genunchi în timp ce în fața ochilor îmi apărea pavilionul de vînătoare. “Destul de mare”, mi-l descriesese ea. Trebuiau să fie și mulți servitori. Mi-am imaginat-o zăcînd în pat alături

de frumosul ei amant... și sînge peste tot... sîngele surorii mele.

Deci iată de ce nu mai știam nimic despre ea. Nu-mi spusese nimeni și nimeni n-o jelise. Scumpa, frumoasa și neprețuita mea soră parcă nici n-ar fi existat! Moartă! Ucisă! Francine, alături de care trăiserăm cele mai fericite zile. După atîtea luni de îngrijorare, aflasem tragicul deznodămînt. Pînă atunci mai erau speranțe. Acum nu mai aveam de ce să mă mai duc la familia Emms, nu mai aveam de ce să fiu dezamăgită că nu mai primeam vești. De la cine să mai primesc?

În ziar scria că era amanta lui. Eu însă știam că îi era soție. Se cununaseră la biserica din Birley înainte de a părăsi Anglia. Ea însăși îmi scrisese. Aveau și un fiu. Pe Puiuț, cum îl alinta Francine. Unde era copilul? Nu scria nimic despre el.

- Oh, Francine! am murmurat, n-am să te uit niciodată. De ce ai plecat? Ar fi fost mai bine să fi rămas aici... să te fi măritat cu vărul Arthur... orice... orice ar fi fost mai bine decît să mori. Am fi putut fugi împreună. Unde? Cum? Oriunde... orice... decît să fi murit.

Încercam să nu dau crezare ziarului. "O fi vorba despre altcineva", îmi spuneam. Dar erau numele lor, al ei și al baronului. Oare îmi spusese adevărul în legătură cu căsătoria lor? O fi crezut că eu doream ca ea să fie respectabilă și în rîndul lumii, așa cum se cuvenea? Da, sigur că mi-aș fi dorit. Dar nu era nevoie să mă mintă. Ar fi putut pur și simplu să nu menționeze nimic despre cununie. Apoi mai era și copilul. De ce nu scria nimic despre el în ziar? Era numai o scurtă relatare, așa cum obișnuiau să insereze ziarele englezești cînd se refereau la tulburările din statele acelea germane atît de îndepărtate de pașnica Anglie. Singurul motiv pentru care fusese făcută relatarea era că fusese ucisă o englezoaică. Asta era tot ce aveam să știu? Unde puteam afla mai mult?

Strîngînd sub braț caietul de însemnări, am alergat la casa parohială. Mătușa Grace mă aștepta printre statui. Știa că voi reveni. I-am întins caietul, fără o vorbă.

- Nu ți-am spus, a îngăimat ea, de teamă să nu te îndurerez. Dar acum... m-am gîndit că ești suficient de

matură pantru a suporta vestea. Trebuia să știi.

- Și în tot acest timp am așteptat o veste de la ea...

Mătușii Grace îi tremurau buzele.

- E cumplit, mi-a spus. N-ar fi trebuit să plece de aici.

- Ar mai trebui să știu și altceva, mătușă Grace? Mai sînt și alte tăieturi din ziar, alte relatări?

A clătinat din cap.

- Nimic. Asta a fost tot. Am citit și am decupat relatarea. N-am spus nimănui. Mi-a fost teamă să nu mai citească și alții. Mai ales bunicul tău. Noroc că lumea nu prea citește pagina externă a ziarului.

- A fost măritată cu el, am rostit.

Mătușă Grace m-a privit cu milă.

- A fost, am insistat. Mi-a scris cu mîna ei. Francine nu m-a mințit niciodată.

- Trebuie că a fost o căsătorie morganatică. Oamenii din familiile înalte fac asemenea căsătorii.

- Dar au și un copil, am strigat. Unde e copilul? Nimeni nu pomenește nimic de el.

Mătușă Grace a murmurat:

- N-ar fi trebuit să te las să afli niciodată. Am crezut că o să fie mai bine.

- Trebuia să știu! am strigat. Vreau să știu totul despre ea. Și în tot timpul ăsta am plutit în beznă...

Nu mă mai puteam gîndi decît la Francine. Nu mă puteam opri s-o văd zăcînd moartă în pat... ucisă. Francine... atît de plină de viață! Nu puteam concepe așa ceva. Aș fi fost mai degrabă dispusă să cred că m-a uitat, că viața ei era atît de plină și de variată încît nu avea timp să-și mai aducă aminte de o soră mai mică și mai șleampătă. Dar Francine n-ar fi făcut niciodată asta. Legătura dintre noi era prea puternică și definitivă... pînă cînd moartea ne-a despărțit. Moartea! Irevocabilă... moartea violentă!

Să n-o mai văd niciodată! Nici pe ea nici pe frumosul ei

soț pe care îl văzusem numai o singură dată și care fusese un adevărat erou romantic. Un soț pe măsura celei mai frumoase fete. Păcat că duseseră o viață plină de primejdii.

Nu puteam vorbi cu nimeni despre Francine decît cu bunica. Mătușa Grace îi spusese și ei nu demult.

- Ar fi trebuit să știu și eu! am strigat.

- Am vrut să-ți spunem la timpul potrivit. Știam cît de legate sînteți și am considerat că erai prea tînără. Am vrut să așteptăm pînă cînd sora ta ar fi devenit o amintire îndepărtată. Asta ar mai fi atenuat lovitura.

- Nu va deveni niciodată o amintire îndepărtată!

- Dar ar fi fost mai bine, copila mea, ca tu să crezi că te-a uitat în vîltoarea vieții ei noi, decît să știi că este moartă. Cel puțin așa am crezut.

- Dar a trecut un an de atunci.

- Da, dar a fost mai bine că am așteptat pînă acum. Grace a acționat sub impulsul momentului. Acum s-a schimbat. Toată viața ei a ezitat...

- Ei spun că Francine nu era măritată. Dar bunico, eu știu că era.

- Da draga mea, dar nu uita că el avea un rang foarte înalt în țara lui. Pentru oameni ca el, căsătoriile sînt aranjate de alții. Dacă se căsătoresc în afara acestor legi...

- Ei spun că era amanta lui. Francine era nevasta lui. Mi-a spus.

- Ea ar fi putut să-ți spună asta. Sigur că ar fi putut. Ea se considera soția lui.

- Ea mi-a spus că s-a măritat în biserică. Am fost în biserica aceea în prima zi cînd am sosit în Anglia. Ne-am dus acolo pentru că nu aveam ce face pînă venea trenul la Dover. Țin minte bine asta. Francine a spus că vrea să se cunune în biserica aceea.

Bunica n-a spus nimic și am continuat:

- Ce s-o fi întîmplat cu copilul? Probabil are cineva grijă de el...

- Cine, unde?

- O fi aranjat cu cineva. Era atît de mîndră de fiul ei. Îl iubea atît de mult.

Bunica a dat din cap.

- Vreau să știu ce s-a întîmplat! am strigat.

- Copila mea, trebuie să uiți totul.

- S-o uit pe Francine? Dar n-aș putea. Ar trebui să plec acolo... să descopăr totul.

- Nu uita că ai propriile tale probleme.

Am tăcut o clipă. Cumplita veste îmi ștersese totul din minte. Chiar cînd stăteam acolo, avînd-o în permanență pe Francine în fața ochilor, în cele mai diferite ipostaze... și mai ales în dormitorul din pavilionul de vînătoare, aproape că simțeam mîinile moi și reci ale vărului Arthur. Îmi imaginam apartamentul nupțial de la Greystone, o cameră întunecoasă, cu draperii din catifea gri și cu un pat cu baldachin. Mă vedeam întinsă acolo și pe vărul Arthur apropiindu-se de mine... Mi-l imaginam îngenunchind lîngă pat și rugîndu-se lui Dumnezeu să binecuvînteze unirea noastră înainte s-o înfăptuiască. N-aș fi putut niciodată să îndur asta. Și totuși nu mă puteam gîndi numai la așa ceva. Continuam să mi-o imaginez pe Francine zăcînd în patul acela stropit cu sînge, alături de iubitul ei.

M-am dus la Granter's Grange să mă mai uit odată. Am trecut tristă pe lîngă coliba familiei Emms. Ca de obicei, doamna Emms întindea rufe. Părea că nu mai termină niciodată de spălat. Probabil că era normal pentru cineva cu o familie atît de numeroasă și totuși nu păreau deosebit de curați. M-am oprit să vorbesc cu ea.

- Nu mai știu nimic despre Daise, mi-a spus. De multe ori mă-ntreb cum o duce cu Hans ăla al ei. Tot umblă amîndoi de colo colo, de nu le mai dai de urmă. Nici sora ta n-a mai dat nici un semn?

Am clătinat din cap. N-am vrut să-i povestesc doamnei Emms despre cumplita tragedie. Priveam casa de la Granter's și mă simțeam cumplit de frustrată. Îmi era atît de necaz că nu sînt mai în vîrstă. Și totuși ceva trebuia făcut.

Domnișoara Elton primise vești de la o verișoară care lucra la o familie din Midlands ca doică la copii. Îi scria că familia respectivă va avea nevoie de o guvernantă în scurt timp și că ea vorbise pentru ca domnișoara Elton să

primească acest post. Dacă putea să mai aștepte, postul era al ei în trei luni. Deci domnișoara Elton își rezolvase problema. Stătuse de vorbă cu bunicul și-i explicase că, după părerea ei, foarte curînd eu nu voi mai avea nevoie de o guvernantă și că găsise acel post pe care urma să-l primească peste trei luni. Bunicul i-a apreciat înțelepciunea și i-a spus că o mai ține în slujbă încă trei luni cu multă plăcere, după care - așa cum bine s-a gîndit și ea - eu nu voi mai avea nevoie de o guvernantă. Se părea că hotărîrea bunicului în ceea ce mă privea era irevocabilă. Eram sigură că nu-și făcea probleme în privința mea, bănuind că nu semănăm cu Francine.

Într-o bună zi, spre uimirea mea, am auzit că este agitație la Granter's Grange. Mi-a spus tînărul Tom Emms cînd a venit la Greystone să-l ajute pe tatăl său la grădinărit. M-a căutat și mi-a spus, probabil îndemnat de doamna Emms.

- A'nceput să sosească străinii, sus, acolo... , mi-a șoptit el conspirativ.

- La Granter's Grange? am strigat.

A încuviințat din cap. Era exact ceea ce aveam nevoie. Imediat după masa de prînz am plecat la Granter's Grange. Doamna Emms mă aștepta în fața colibei. Cînd nu întindea rufe, se uita peste gardul din grădină. Cum m-a văzut, mi-a spus:

- Pînă acu' e veniți numa' servitorii.

- Am de gînd să le fac o vizită, i-am explicat.

M-a aprobat.

- Am fost să-ntreb de Daise a noastră. Credeam c-o fi și ea p'acolo.

- Și nu e?

Doamna Emms a clătinat din cap.

- M-a primit cu răceală. Nu, Daisy nu e acolo. Nici Hans. Nu mai îs ăia dinainte.

Nu eram eu cea care să fiu dată la o parte cu una, cu două. Am lăsat-o și m-am îndreptat spre Grange. Inima îmi bătea sălbatic în timp ce străbăteam poteca. Am ridicat ciocanul în formă de cap de balaur și am lovit cu el în ușă. Ecoul loviturii a răsunat în toată casa. În cele din urmă, am auzit pași și un bărbat a deschis ușa.

Pentru moment ne-am uitat unul la altul. Și-a ridicat întrebător ochii și am spus:

- Am venit în vizită. Sînt de la Greystone Manor.

El a răspuns:

- Nu acasă. Nimeni aici.

Era gata să închidă ușa, dar am făcut un pas înainte, așa încît nu o putea închide fără să mă dea afară.

- Cînd vine contesa? l-am întreat.

A dat din umeri.

- Spune-mi, te rog. Am întîlnit-o acum cîțiva ani. Mă numesc Philippa Ewell.

S-a uitat la mine într-un mod ciudat.

- Nu știu cînd vin. Poate deloc. Noi aici pentru îngrijit casa. Bună ziua.

Am făcut un pas înapoi învinsă. Eram însă cuprinsă de febra nerăbdării. În trecut, sosirea servitorilor însemna că în curînd casa va fi ocupată și sigur o să fie cineva care să-mi dea o informație despre Francine.

Scurt timp după vizita mea la Grange s-a întîmplat ceva ciudat. Un om părea să-mi iasă în cale mereu. Avea o statură masivă, un gît gros și o alură germanică, alură care-l califica drept străin. Mi-am închipuit că era un turist care stătea la hanul *Trei boloboace* aflat lîngă rîu, unde oamenii poposeau deseori la pescuit de păstrăvi. Ceea ce era ciudat era faptul că îl întîlneam așa de des. Nu mi-a vorbit niciodată. De fapt părea că nici nu mă vede. Pur și simplu îl vedeam foarte des.

Domnișoara Elton, al cărei viitor era acum asigurat, mă simpatiza foarte mult și era cu adevărat îngrijorată din pricina mea. Timpul trecea. Peste șase luni împlineam șaptesprezece ani. Știa că nu-mi făcea nici o plăcere gîndul să mă căsătoresc cu vărul Arthur. Dar ce alternativă mai aveam? Mi-a spus:

- Ar trebui să ai un plan de acțiune.

- Ce plan? am întreat-o.

- Ești așa de indiferentă față de propria-ți persoană! Ești obsedată de ceea ce i s-a întîmplat surorii tale. Ea e moartă. Tu trăiești și trebuie să continui să trăiești.

- Aș vrea să mă duc în Bruxenstein. Sînt sigură că acolo e un mister care trebuie lămurit.

- Dar totul e atît de simplu! A fost vrăjită de el. A plecat cu el. I-a promis că o ia de nevastă...

- A luat-o. S-au cununat în biserica pe care am vizitat-o odată.

Brusc, mi-a venit o idee:

- Dar la biserică au registre și acte, nu? Dacă s-au căsătorit acolo... trebuie să fie înregistrat cumva, nu? Și actele n-ar trebui să fie la biserică?

Domnișoara Elton m-a privit atentă.

- Ai dreptate, mi-a spus ea.

- Oh, domnișoară Elton! Trebuie să mă duc la biserica aceea. Trebuie să văd cu ochii mei. Dacă acolo există înregistrarea căsătoriei lor... s-ar dovedi că o parte din acea relatare e falsă, nu?

Domnișoara Elton a încuviințat încet.

- Atunci mă duc... văd eu cum. Vii cu mine?

Tăcu o clipă.

- Bunicul tău ar vrea să știe orice faci.

- O să fiu sclava lui toată viața?

- Da, dacă n-o să acționezi acum.

- Am să acționez și primul lucru pe care o să-l fac o să fie să mă duc la biserica Birley să văd dacă există vreo înregistrare a căsătoriei surorii mele.

- Și dacă există?

- Atunci trebuie să fac ceva. E o diferență, înțelegi? Vreau să știu de ce a fost omorîta sora mea. Și mai e ceva. Vreau să-l găsesc pe fiul ei. Ce s-a întîmplat cu băiețelul ei? Trebuie să aibă acum vreo trei ani. Unde e? Cine are grijă de el? E copilul lui Francine, înțelegi? Nu pot să stau aici și să nu fac nimic.

- Nu văd ce ai putea să faci altceva decît să afli dacă sora ta a fost cununată sau nu. Și la ce o să te ajute dacă afli?

- Încă nu știu exact. Oricum, îmi va face bine. Voi afla dacă m-a mințit sau nu. Mi-a scris că era baroană. Se autointitula doamna Fox. Știi, o chema și Fuchs.

- Întotdeauna a fost puțin frivolă.

- A fost persoana cea mai drăgălașă pe care am cunoscut-o vreodată și nu suport să vorbești așa despre ea.

- Acum nu te mai supăra. Dacă te-ai hotărât să te duci acolo... lângă Dover, am putea merge împreună și să ne întoarcem în aceeași zi. Asta ar simplifica lucrurile.

- Vii cu mine, domnișoară Elton?

- Bineînțeles. Sper că n-o să-i spui bunicului ce vom face, nu? Ce ar fi dacă i-am spune că învățăm acum despre bisericile vechi din Anglia și că o asemenea biserică din epoca normandă se află lângă Dover? Și i-aș spune că aș vrea ca tu s-o vezi.

- Oh, domnișoară Elton, ești atât de bună.

- Bunicul tău e dispus să fie mai puțin sever cu noi acum. Poate pentru că eu voi pleca curînd, iar pe tine te consideră o nepoată docilă, gata să-i asculte ordinele.

- Puțin îmi pasă ce crede. Vreau să mă duc la biserica aceea și să mă uit în registre.

A avut dreptate în privința bunicului. A fost de acord cu plimbarea noastră. Dimineața devreme am plecat din gara Preston Carstairs pentru a ne putea întoarce cu trenul de ora trei. Mi s-a părut ciudat faptul că, în timp ce intram în gară, străinul misterios de la *Trei boloboace* se grăbea să prindă trenul. Nu ne-a aruncat nici o privire. Mi s-a părut însă ciudat faptul că îl întâlneam din nou și că urcase în același tren cu care călătoream și noi. Eram însă așa de emoționată încît mi-a ieșit repede din minte. Se prea poate să fi fost în vacanță și să fi vrut să viziteze orașul Dover și împrejurimile sale.

În timp ce intram în Dover, am zărit castelul din vârful dealului, stîncile albe și marea. Dar nu mă puteam gândi decît la ce o să găsesc la biserică, pentru că nu aveam nici o îndoială că voi găsi ceva. Am coborît din tren și ne-am îndreptat spre ieșirea din gară.

- Biserica nu e departe, am spus. Cei de la han ne-au dus acolo cu o trăsură, iar hanul e aproape de gară.

- Știi să ajungi la han?

- Sigur că știu.

- Atunci să mergem la han, să mîncăm și să-i rugăm să ne ajute să ajungem la Birley.

- Nu mi-e foame deloc.

- Trebuie să mîncînci. Și apoi, va fi un bun pretext pentru a sta de vorbă cu hangiii.

Am găsit ușor hanul. Ne-au servit cu mîncare caldă, atunci scoasă din cuptor, cu cașcaval, murături și ne-au oferit să bem cidru. Totul era gustos, dar eu nu aveam poftă de mîncare.

- Am mai fost pe aici, i-am spus hangiței.

- Vin așa de mulți oaspeți, s-a scuzat ea spunînd că nu-și mai amintește de mine.

- Cînd am venit aici data trecută am vizitat biserica Birley.

- Am dori mult s-o mai vizităm o dată, a adăugat domnișoara Elton. Cît de departe este?

- Oh... sînt vreo trei mile pînă la Birley.

- Data trecută am fost acolo cu trăsura, i-am explicat hangiței. Chiar dumnoastră ne-ați împrumutat-o. N-ați putea să ne-o mai închiriați și acum?

A ridicat din umeri cu neîncredere.

- Stați să întreb la grajduri, a răspuns.

- Vă rog foarte mult. E atît de important pentru mine, aproape că am implorat-o.

- Să văd ce pot face.

Femeia s-a întors și ne-a spus că trăsura va fi gata într-o jumătate de oră. Eram foarte nerăbdătoare. În timp ce stăteam ca pe ace așteptînd să treacă timpul, am văzut o umbră strecurîndu-se prin fața ferestrei. Eram aproape sigură că fusese străinul din tren. Ajunsese chiar și la acel han.

După ce jumătatea de oră s-a scurs, ne-am îndreptat spre trăsură și din nou l-am văzut pe străin. Se tîrguia cu hangii pentru a închiria un cal. Nu i-am acordat nici o importanță.

Trăsura ne purta spre Birley, iar mintea îmi era plină de amintirile acelei zile în care am făcut drumul acesta împreună cu Francine. Îmi aminteam ce bine ne simțeam împreună și cît de neliniștite eram neștiind ce ne așteaptă la Greystone.

Am ajuns la biserică - mică, veche, cenușie - și am străbătut cimitirul din jurul ei plin de pietre de mormânt înnegrite de vreme și ale căror inscripții fuseseră aproape șterse de intemperii. Îmi revenea în memorie rîsul lui Francine cînd încerca să descifreze numele acelea pompoase de pe pietrele de mormânt. Am intrat în pronaos și am simțit mirosul specific bisericilor vechi - un amestec de umezeală cu iz de lac de mobilier folosit pentru lustruirea stranei. Mă uitam la altar. Lumina se strecura prin vitraliile ferestrelor licărind pe brațele stranelor și pe broderiile aurite ce acopereau altarul. Totul era cufundat în tăcere. La un moment dat, domnișoara Elton a spus:

- Cred că ar trebui să mergem la casa parohială.

- Da, sigur. Să vorbim cu parohul.

Ne-am întors să ieșim și în clipa aceea ușa a scîrțîit și un bărbat a intrat în biserică. Ne-a privit curios, întrebîndu-ne cu ce ne poate ajuta.

- Eu sînt episcopul bisericii. Vă interesează clădirea? Este în stil normand și e caracteristică pentru perioada respectivă. A fost restaurată de curînd și a trebuit să muncim mult la turn. Nu prea vin mulți vizitatori pentru că e pe un drum lateral și lumea nu știe despre ea.

- Nu am venit aici pentru a-i admira arhitectura. Am vrea să știm dacă putem să ne uităm prin registrele de stare civilă. Dorim să aflăm dacă o anumită cununie s-a oficiat sau nu aici.

- Dacă știți data și numele mirilor nu este nici o problemă. Parohul lipsește pînă la sfîrșitul săptămîinii. De aceea sînt aici. Poate vă pot ajuta.

- Ne arătați și nouă registrele?

- Da, sigur. Le păstrăm în sacristie. Să mă duc să aduc cheile. Cam cînd a avut loc cununia?

- Acum vreo patru ani.

- Atunci nu cred că sînt probleme. De obicei, ni se cer registrele de acum o sută de ani. Oamenii își caută strămoșii. Mă duc la casa parohială după chei. Mă întorc repede.

După ce a ieșit ne-am privit bucuroase.

- Sper din toată inima să găsești ceea ce dorești, mi-a

spus domnișoara Elton.

Epitropul s-a întors repede cu cheile și, fremătînd de nerăbdare, l-am urmat în sacristie.

- Așa, a spus. Cînd spuneai că a avut loc cununia? Ah, da, uite...

M-am uitat în registru. Cununia era înregistrată acolo, negru pe alb. Am scos un țipăt de triumf și m-am întors spre domnișoara Elton:

- Scrie acolo! Nu mai e nici o îndoială. Iată dovada!

Eram cuprinsă de o emoție puternică pentru că știam că, odată ce aveam dovada faptului că Francine fusese cununată cu baronul, voi continua cercetările. Începusem să fiu obsedată de băiețelul ei, de copilul căruia îi plăcea să-mi rostească numele și care își botezase jucăria preferată cu numele meu.

Pe cînd ieșeam din biserică mi s-a părut că zăresc o siluetă strecurîndu-se printre pietrele din cimitir. Era un bărbat. Se oprise în dreptul unui mormînt și încerca să descifreze inscripția de pe piatră. Nu i-am dat nici un fel de atenție. Eram atît de entuziasmată de descoperirea pe care o făcusem încît nu mă mai puteam gîndi la altceva.

Cînd am ajuns la Greystone m-am dus direct la bunica. I-am povestit totul. M-a ascultat cu atenție.

- Mă bucur, a spus. Deci Francine a spus adevărul.

- Dar oare de ce spuneau în ziar că era amanta lui? Cred că din cauză că baronul avea o poziție foarte importantă. Poate că mai avea deja o soție.

- Nu cred. Francine mi-a scris că era atît de fericită cu el.

- Draga mea Philippa, nu te mai gîndi la asta. Gata, s-a terminat. Francine e moartă. Ai propriile tale probleme de rezolvat. Foarte curînd împlinești șaptesprezece ani. Ce ai de gînd să faci?

- Aș vrea să pot pleca în Bruxenstein. Să aflu tot ce s-a întîmplat acolo...

- Nu poți face asta... Dacă aș fi mai tînără... Dacă n-aș fi oarbă...

- Ai fi mers cu mine, nu-i așa bunico?

- Aș fi fost tentată să fac asta... dar mi-e la fel de imposibil

ca și fie... Copila mea, ce vei face cu propriile tale probleme de aici? M-am gândit că dacă bunicul tău te va sili să te măriți cu Arthur te-ai putea muta la Grace.

- Cum aş putea? Au o singură cameră la casa parohială.

- Știu că ar fi complicat. Dar ce altceva ai putea să faci? Te agăți de un fir de pai. Te-ai implicat în dezlegarea acestui mister pe care nu-l poți rezolva. Și chiar dacă ai reuși, asta n-ar mai învia-o pe sora ta. Nu uita că și tu ești în pericol.

Avea dreptate. Poate era mai bine să-mi caut un post, cum făcuse domnișoara Elton. Dar cine m-ar fi angajat pe mine, la vârsta mea?

În ziua următoare am avut oaspeți. A venit familia Glencorn cu fiica lor Sophia.

- Va fi o cină intimă, a spus bunicul privindu-mă cu mulțumirea pe care începuse s-o manifeste la adresa mea. Șase este un număr potrivit de meseni, a adăugat el.

M-am îmbrăcat în rochia de tafta maro pe care mi-o lucrase Jenny Brakes. Nu-mi venea bine deloc. Cel mai bine mi se potrivea roșul și verdele smarald. Noroc că nu îmi păsa cum arătam. Gîndul îmi zbura la fiul lui Francine. Aveam senzația că îl cunosc deja: blond, cu ochi albaștri, o copie a lui Francine ținînd în brațe un troll din pluș. Oare cum arată un troll? Îmi imaginam un fel de pitic din basmele scandinave. Un troll pe care îl botezase Pippa. Probabil că era undeva, departe... dacă nu cumva îl uciseseră și pe el. Poate așa se și întîmplase și, copil fiind, ziarele nu-i menționaseră numele.

Mi-am strîns părul la spate. În felul acesta nu mai păream atît de tînără. Arătam acum ca o persoană în stare să se apere singură. Nu-mi plăcea deloc masa ce urma să aibă loc. Îi mai întîlnisem pe cei din familia Glencorn o dată sau de două ori. Locuiau într-o casă mare din vecinătatea moșiei noastre. Bănuiam că bunicul cumpărase pămînt de la familia Glencorn care i-l vînduse fără prea multă plăcere deoarece, cum spunea bunicul încîntat, n-au avut cum să se descurce.

Masa a fost un adevărat chin. Abia mă puteam concentra asupra conversației. Vărul Arthur îmi dădea fiori de dezgust.

Știam că se apropia clipa cînd ori îl voi accepta ca soț, ori eram alungată și părăsită. Îmi era greu să nu mă gîndesc la ce mă așteaptă, deși eram încă șocată de soarta lui Francine.

Sophia era o fată liniștită, deși îmi făcea impresia că își ascundea adevărata fire. De cîteva ori i-am simțit privirea urmărindu-mă atent, de parcă încerca să-mi ghicească gîndurile. Dacă Francine ar fi fost în viață și am fi fost împreună, dacă n-aș fi fost apăsată de viitorul sumbru ne mă aștepta, m-aș fi putut împrieteni cu Sophia Glencorn.

Sir Edward mi-a făcut complimente despre felul în care arătam. Eram convinsă că o făcea din complezență pentru că știam bine că taftaua maro nu se potrivea cu tenul meu și că din cauza ultimelor evenimente arătam destul de rău. Mai mult chiar, Sir Edward încercase să întrețină o conversație cu mine și nu-mi aminteam ce mă întrebuse. Credea probabil că nu prea mă ajuta mintea.

- Nu mai ești un copil. Ești o adevărată domnișoară.

Bunicul mă privea cu bunăvoință.

- Da, e uimitor cît de repede a crescut Philippa.

Cuvintele lui mi se păreau de rău augur. Îi citeam intențiile în priviri. Căsătoria mea cu Arthur... nașterea unui moștenitor... un micuț Ewell care urma să fie crescut și modelat de bunicul meu.

- Pe Philippa o preocupă mult problemele moșiei, a spus vărul Arthur.

Mă preocupau? Nu observasem. Nu prea îmi păsa de moșie. Nu mă gîndeam decît la sora mea și la propriile mele probleme. Bunicul a aprobat din cap cu ochii în farfurje.

- Trebuie să te preocupi tot timpul, mai ales cînd moștenești bunuri, pămînturi și odată cu ele și responsabilitățile.

Ce s-ar mai fi amuzat Francine auzind vorbele spuse de bunicul.

- Pe Philippa o interesează și arhitectura, a continuat Arthur.

Mi-ar fi plăcut să nu mai vorbească despre mine de parcă n-aș fi fost acolo.

- Domnișoara Elton i-a stîrnit interesul despre acest

subiect, a exclamat bunicul. Ce biserică ați vizitat acum de curînd?

I-am răspuns că pe cea din Birley, în apropiere de Dover.

- Atîta drum numai pentru o grămadă de pietre, a comentat Lady Glencorn.

Bunicul i-a zîmbit cu indulgență amestecată cu dispreț.

- E în stil normand, nu-i așa? a continuat el. Cred că trăsătura cea mai interesantă a arhitecturii normande este modul în care sînt construite acoperișurile... grinzile îmbrăcate în lemn ca să dea tavanului forma de tunel. Nu-i așa, Philippa?

Nu prea știam despre ce vorbea pentru că nici eu nici domnișoara Elton nu ne gîndisem la arhitectură cînd am fost la biserica din Birley.

- Da, da, i-am răspuns. Domnișoara Elton e destul de tristă că foarte curînd ne părăsește.

Bunicul nu și-a putut ascunde mulțumirea.

- Philippa a ajuns la vîrsta la care nu mai are nevoie de guvernantă. Va avea alte preocupări de acum înainte.

Era destul de ciudaț că mi se dădea atîta importanță. În realitate însemna că eram un pion important pe care bunicul îl putea mișca după bunul lui plac.

M-am bucurat cînd s-a terminat masa și ne-am dus în solariu unde, cînd aveam oaspeți, se serveau vinurile și lichiorurile. Sophia a fost rugată să ne cînte ceva la pian. Avea o voce frumoasă și ne-a cîntat cîteva cîntece vechi. Punea mult suflet, în timp ce Arthur stătea lîngă ea și-i întorcea paginile partiturii. Am remarcat că, atunci cînd îi întorcea pagina, mîna lui zăbovea pe umărul ei mai mult decît trebuia.

Întotdeauna mă uitasem cu oroare la mîinile lui Arthur, pentru că-mi era silă cînd mă atingea. Acum vedeam că-i plăcea să pipăie. Crezusem pînă atunci că numai pe mine, dar se părea că așa îi era obiceiul. Faptul că a tot pipăit-o pe Sophia în timp ce cînta la pian m-a consolată într-un anumit fel. Însemna că n-o făcea în mod special cu mine.

În cele din urmă petrecerea a luat sfîrșit și familia Glencorn a plecat. După plecarea lor bunicul a răsuflet ușurat.

- Nu m-ar surprinde, a spus, dacă bătrînul Glencorn ar fi

în pragul falimentului.

Deși mi se păreau lungi, zilele treceau una după alta. Știam că mă apropiam cu repeziciune de deznodămînt. Eram deja în februarie și domnișoara Elton nu mai avea decît o lună de stat. În scurt timp bunicul avea să-mi dea vestea fatală și eu continuam să visez imposibilul, să ajung în țara aceea îndepărtată. O priveam deseori pe hartă. Un punctuleț roz foarte mic și nesemnificativ în comparație cu America, Africa și Europa sau cu insulele britanice. Și harta era plină de pete roșii - posesiuni britanice - formînd imperiul deasupra căruia soarele nu apunea niciodată. Dar locul despre care vroiam să știu cît mai multe și în care să ajung era punctulețul acela roz pierdut printre lanțurile maronii de munți.

În disperare, m-am hotărît să mai trec o dată pe la Granter's Grange. Pe cînd traversam pajiștea, am întîlnit un bărbat. Pentru o clipă am înmărmurit. Am avut impresia că era iubitul lui Francine. Mi-am ținut respirația și probabil că m-am îngălbenit.

- S-a întîmplat ceva? m-a întrebat.

- Nu... tocmai venisem într-o vizită la...

- La cine?

- Acum cîțiva ani am cunoscut-o pe contesă. A avut amabilitatea să mă invite s-o mai vizitez.

- Mi-e teamă că nu-i aici.

Vorbea o engleză impecabilă cu ușor accent străin.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Cine ești?

- Am venit aici să văd dacă e bine întreținută casa. A trecut o vreme de cînd n-a mai fost locuită. Asta nu e bine pentru o casă. Aș putea ști cum te cheamă?

- Philippa Ewell.

Era surprins. Mi-am amintit tăietura din ziar: "A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul Gruton Fuchs. Este Francine Ewell..." Probabil că a

recunoscut numele, dar mi-a spus doar:

- Încîntat de cunoștință. Ai vrea să intri în casă?
- Ai spus că familia nu-i acasă.

A rîs:

- Sînt sigur că doamna contesă nu ar dori să fiu nepoliticos. Te voi primi în numele ei.

- Ești un fel de... cum se spune? Un majordom?

- Să zicem.

Mi-am imaginat imediat despre ce era vorba. Era un servitor cu o poziție înaltă. Venise probabil să vadă cum stăteau lucrurile în casă.

- Presupun că pregătești casa pentru venirea lor.

- Cam așa ceva, a spus. Intră să-ți ofer ceva. La ora asta se obișnuiește un ceai, nu-i așa?

- Da.

- Cred că am putea servi un ceai.

- Crezi că nu vor fi probleme? am întrebat neîncrezătoare.

- Nu prea văd de ce ar fi.

Mi-am amintit cum ne-a arătat Hans casa și în ce situație jenantă fuseserăm. Cu toate astea, n-aveam de gînd să-l refuz. Tremuram toată. Simțeam cum îmi ard obraji, așa cum mi se întîmpla în astfel de ocazii. Francine îmi spunea: "Nu-ți fă probleme cu obraji. Asta te înfrumusețează".

Mi-a deschis ușa și am intrat. Îmi aminteam atît de bine sufrageria, scările, *Weinzimmer*, unde conversasem cu doamna contesă...

Ne-a fost adus ceaiul de o servitoare care nu a părut deloc surprinsă. Bărbatul mi-a zîmbit:

- Poate ai dori... să faci onorurile?

Am turnat ceaiul și am spus:

- Mă întreb dacă ai întîlnit-o vreodată pe sora mea.

A ridicat din sprîncene.

- Nu prea am fost în Anglia în ultima vreme. Am petrecut cîțiva ani aici cînd eram foarte tînăr, pentru a-mi completa studiile.

- Oh, i-am spus, asta a fost acum patru sau cinci ani. Sora mea a întîlnit un bărbat în această casă. S-au căsătorit... și apoi au murit.

- Cred că știu la ce te referi, a spus încet. A fost un mare scandal la vremea aceea. Da, îmi amintesc numele prietenei baronului.

- Sora mea a fost soția lui.

A ridicat din umeri. Apoi a spus:

- Eu știu că a fost o prietenie... o legătură.

Simțeam că mă înroșesc de indignare.

- Nu-i adevărat! am spus cu vehemență. Știi că presa vorbea despre ea ca despre amanta lui. Eu îți spun că a fost soția lui.

- Nu trebuie să te superi, a spus. Știi cum te simți, dar baronul nu s-ar fi putut însura cu sora ta. Căsătoria lui era foarte importantă pentru țară, deoarece era moștenitorul casei regale.

- Vrei să spui că sora mea nu ar fi fost considerată destul de bună pentru el?

- Nu neapărat asta, dar baronul urma să se căsătorească cu o persoană de aceeași naționalitate... aleasă dinainte pentru el. Nu s-ar fi putut însura cu o străină.

- Fii sigur că sora mea era demnă să se căsătorească cu oricine!

- Sînt sigur că era. Dar vezi, nu e o problemă de demnitate, ci de politică.

- Știu că sora mea a fost măritată cu el.

A scuturat din cap.

- Era amanta lui, a spus. Așa se întîmplă de obicei. N-ar fi fost nici prima, nici ultima, dacă el ar fi trăit.

- Consider aceste comentarii mai mult decît jignitoare.

M-am ridicat.

- Nu voi mai rămîne aici să aud cum sora mea e insultată.

Am simțit cum mă podidesc lacrimile. Eram furioasă pe el pentru că mă făcea să-mi exteriorizez sentimentele.

- Hai, te rog, a spus cu blîndețe, fii rezonabilă. Trebuie să privești lucrurile ca o femeie de lume. Bănuiesc că a avut o aventură romantică. S-au iubit. E încîntător. Dar pentru un bărbat de rangul lui căsătoria cu cineva... care... Sînt sigur că era frumoasă și fermecătoare, că era demnă de laudă din toate punctele de vedere, dar din punct de

vedere social, pur și simplu nu se potriveau. Un bărbat de rangul lui nu trebuie să-și uite îndatoririle. Și el întotdeauna a făcut așa.

- Îți spun că *erau* căsătoriți.

Mi-a zîmbit și calmul lui m-a scos din sărite. Faptul că privea această tragedie ca pe un fapt divers mă rănea atît de mult încît simțeam că dacă mai stau să-i văd fața aceea calmă și zîmbitoare îmi pierd controlul.

- Scuză-mă te rog, am spus.

S-a ridicat și s-a înclinat.

- Trebuie să plec. Spui minciuni și lucruri lipsite de sens. Cred că ești conștient de asta. La revedere.

M-am întors și am fugit afară. Am făcut-o la timp, pentru că lacrimile deja îmi șiroiau pe obraji. Și nu aș fi vrut deloc ca el să vadă asta.

Am intrat repede în casă și m-am dus în camera pe care odată o împărțisem cu Francine. M-am aruncat pe pat și, pentru prima oară de cînd văzusem tăieturile acelea oribile din ziar, am plîns în hohote.

N-am mai vrut să mă mai duc la Grange după asta. Mi-era greu să-mi dau seama de ce mă tulburase atîta. Poate pentru că-mi aducea aminte de iubitul lui Francine. "Acest om este un servitor", îmi spuneam, și vrea ca toată lumea să știe că are o funcție înaltă. Rudolph își purta noblețea - sau tot ce erau conții și baronii ăștia - foarte degajat. Toată lumea știuse că el era baronul și nu trebuia să le amintească asta. Poate că nu m-am purtat corect cu omul acela, doar pentru că era așa de sigur că Francine nu fusese măritată.

Oricum, nu mai vroiam să-l văd. Era o prostie, pentru că el poate știa ceva. Poate știa ce se întîmplase cu copilul. Începusem deja să regret plecarea mea precipitată. De ce să-mi pese dacă-mi vedea durerea?

L-am văzut din nou a doua zi. Cred că mă pîndea să vadă cînd ies să-mi fac plimbarea de după amiază. Am

pornit cu pas grăbit spre pădure, dar el s-a ținut după mine.

Ajunsă în pădure, l-am așteptat la umbra unui copac.

- Bună ziua, mi-a spus. Deci... ne-am întîlnit iar.

Deoarece știam sigur că m-a așteptat și m-a urmărit, mi-am dat seama că nu spunea adevărul.

- Bună ziua, i-am răspuns rece.

- Îmi permiți? m-a întrebat și s-a așezat lîngă mine.

Mă privea zîmbind și mi-a spus:

- Mă bucur că nu mai ești supărată pe mine.

- Mă tem că m-am purtat prosteste.

- Nu, nu...

S-a aplecat spre mine și pentru un moment și-a pus mîna pe a mea.

- ... era normal să te superi. E groaznic ce s-a întîmplat cu sora ta.

- A fost teribil. Aș vrea să știu... Aș vrea să-i găsesc pe asasinii ei.

- N-au putut fi găsiți, mi-a spus. I-au căutat, desigur. N-au descoperit nimic și de aceea a rămas un mister.

- Te rog, poți să-mi spui tot ce știi despre asta? Aveau și un copil. Ce s-a întîmplat cu băiatul?

- Un copil! Dar n-au avut nici un copil.

- Sora mea a avut un fiu. Mi-a scris și mi-a povestit despre el.

- E imposibil.

- De ce ar fi imposibil ca doi oameni să aibă un copil?

- Nu o imposibilitate așa cum o înțelegi tu, ci una ținînd cont de poziția lui Rudolph.

- Poziția lui n-are nici o legătură cu asta. S-a însurat cu sora mea și era lucrul cel mai natural cu putință să aibă un copil.

- E un lucru pe care nu-l înțelegi.

- Mi-ar place să nu mă mai tratezi ca pe un copil, și încă unul sărac cu duhul.

- Dar nu te consider un copil și sînt sigur că ești plină de duh. Și mai știu că ești o tînară domnișoară foarte irascibilă.

- Un lucru e foarte important pentru mine: sora mea e moartă și n-am să las pe nimeni să-i întineze memoria.

- Folosești cuvinte tari, scumpa mea domnișoară.

S-a aplecat spre mine și a încercat să-mi ia mîna pe care eu însă am tras-o cu fermitate.

- Nu sînt scumpa dumitale domnișoară.

- Bine... Și-a înclinat capul într-o parte și s-a uitat spre mine. Ești tînără. Ești o doamnă...

- Dintr-o familie nedemnă să se căsătorească cu străini care ne onorează țara vizitîndu-ne ocazional.

A rîs zgomotos. Am remarcat linia perfectă a maxilarului și strălucirea dinților puternici. M-am gîndit: "Îmi amintește de Arthur... prin contrast".

- Demnă... cu adevărat demnă, a spus el. Numai că, din cauza unor implicații politice, astfel de căsătorii nu pot avea loc.

- Crezi că o fată ca sora mea ar accepta să devină amanta acestui înalt și puternic potentat?

S-a uitat la mine solemn și a încuviințat.

- Spui prostii, am zis.

-- Unde am greșit, a continuat el privindu-mă într-un mod ciudat, a fost că te-am numit scumpa *mea* domnișoară. Nu ești a mea.

- Gădesc conversația asta absurdă. Vorbeam despre lucruri foarte serioase și tu i-ai dat o notă de ușurință și frivolitate.

- Adesea e înțelept să introduci o notă de ușurință cînd se discută probleme serioase. Împiedică să se dezlănțuie mîniile.

- Pe a mea nu o împiedică.

- Ah, dar ești o domnișoară foarte iute la mînie.

- Ascultă, i-am spus, dacă nu ești pregătit să vorbim serios despre problema asta, n-are rost să discutăm mai departe.

- Oh, așa crezi? Îmi pare rău. Mă gîndeam că ar fi interesant să discutăm despre orice alt subiect. Aș fi vrut foarte mult să te cunosc mai bine și să-ți trezesc curiozitatea în ceea ce mă privește.

- Trebuie să aflu ce s-a întîmplat cu sora mea și de ce... și vreau să fiu sigură că cineva are grijă de copilul ei...

- Ceri destul de mult. Poliția n-a fost în stare să rezolve misterul care învăluie ceea ce s-a întîmplat în acea noapte în pavilionul de vînătoare. Cît despre copilul inexistent...

- N-o să te mai ascult.

A tăcut, dar a rămas nemișcat privind dintr-o parte la mine. Am simțit un impuls să mă ridic și să plec și aș fi făcut-o dacă n-aș fi vrut mai mult ca orice pe lume să aflu adevărul.

Am început să mă îndepărtez, dar m-a ajuns și, luîndu-mi mîna, m-a privit rușător. Simțeam cum mă înroșesc. Era ceva în el care mă tulbura. Îmi repugna aroganța lui și ideea lui că baronul lui Francine n-ar fi catadicsit niciodată să se însoare cu ea. De fapt, deducția lui că Francine și cu mine înflorisem toată povestea mă înfuria, dar totuși... N-aș putea spune ce, pentru că aveam prea puțină experiență de viață. Dar a fi lîngă el îmi dădea o emoție cum nu mai știam să mai fi simțit vreodată. Îmi spuneam că asta era din cauza faptului că eram pe cale de a descoperi ceva și mă aflam în prezența cuiva care îl cunoscuse pe Rudolph. Acest bărbat îmi dădea impresia că știa mai mult decît îmi spusese. Mă gîndeam că indiferent ce efect avea asupra mea, trebuie să-l văd mai des.

Nu știi cît am stat așa - el ținîndu-mă de mîna, iar eu încercînd să mi-o retrag. Mă privea cu un zîmbet ironic de parcă mi-ar fi citit gîndurile și, mai mult chiar, mi-ar fi descoperit vulnerabilitatea.

- Te rog stai jos, m-a invitat. E clar că avem foarte multe să ne spunem.

M-am așezat și am spus:

- În primul rînd, știi cine sînt. Am locuit cu sora mea la Greystone pînă cînd s-a dus la balul acela nefast.

- Unde și-a întîlnit iubitul.

- Îl cunoscuse mai înainte și contesa a fost cea care invitat-o la bal. Nu a fost ușor. Să nu-ți închipui că invitația la bal a fost o onoare pentru cei de la Greystone Manor. Sora mea a trebuit să recurgă la tot felul de subterfugii pentru a merge la bal.

- A recurs deci la o înșelătorie?

- Ești hotărît să ne jignești?

- Desigur că nu. Dar insist că trebuie să privim faptele exact așa cum au fost dacă vrem să aflăm adevărul. Sora ta s-a furișat de la Greystone în rochie de bal și s-a dus la

Granter's Grange. Familia ei - cu excepția surioarei care era implicată în acest secret - nu știa nimic despre bal. Am dreptate?

- Da... mai mult sau mai puțin.

- Și la bal ea și baronul s-au îndrăgostit unul de altul. Au fugit împreună. Ea a călătorit pretinzînd că îi este soție... pentru a împăca opinia publică și conveniențele.

- A fost soția lui.

- Ne întoarcem de unde am plecat. Cununia nu putea să aibă loc.

- Dar a avut loc. Știu sigur că a avut loc.

- Dă-mi voie să-ți explic ceva. Țara lui Rudolph e mică. S-a luptat tot timpul să-și păstreze independența. De aceea nu se pot încălca uzanțele. În jur sînt state vecine care ne aruncă priviri pline de lăcomie, gata oricînd să-și extindă teritoriile, să devină mai puternice. Într-o bună zi se vor uni formînd un singur stat, lucru cu siguranță pozitiv, dar în acest moment sînt o mulțime de stătuțe - ducate, margrafate, principate... și așa mai departe. Bruxenstein e unul dintre ele. Tatăl lui Rudolph e bătrîn. Rudolph era unicul său fiu. Trebuia să ia în căsătorie pe fata conducătorului unui stat vecin. N-ar fi făcut niciodată această mezalianță. Miza era prea mare.

- Și cu toate acestea, a făcut-o.

- Chiar crezi că ar fi fost posibil?

- Da. Era îndrăgostit.

- Încîntător, dar dragostea e cu totul altceva decît politica și datoria. Sînt implicate mii de vieți... Este diferența dintre război și pace.

- Trebuie c-a iubit-o mult pe sora mea. Îl pot înțelege. Era cea mai atrăgătoare persoană pe care am cunoscut-o. Oh, vād că ești cinic. Nu mă crezi.

- Cred că era tot ce spui tu că ar fi fost. Am văzut-o pe sora ei și mi-e ușor să mi-o imaginez.

- Rîzi de mine. Eu sînt o fată obișnuită, nu semăn cu Francine.

Mi-a luat mîna și mi-a sărutat-o.

- Nu trebuie să gîndești așa, a spus el. Sînt sigur că ai la

fel de mult farmec ca și sora ta, dar poate într-un fel diferit.

Mi-am retras din nou mîna cu fermitate.

- Nu trebuie să mă tachinezi, i-am spus. Nu vrei să vorbești despre asta, nu-i așa?

- Într-adevăr, n-am ce să-ți spun. Sora ta și Rudolph au fost uciși în pavilionul de vînătoare. După părerea mea, a fost o crimă politică. A fost cineva care îl dorea înlăturat pe moștenitor.

- Bine, dar cine ar fi moștenit acest ducat... sau principat... sau, mă rog. ce-o mai fi? Poate că el e criminalul.

- Nu e chiar așa de simplu. Următorul ia rînd nu era în țară în momentul acela.

- Bine, dar astfel de oameni au agenți, nu?

- S-a făcut o investigație amănunțită.

- Poate n-a fost așa de amănunțită. Nu mă aștept să fie prea eficienți în țărișoara aceea.

A rîs.

- Sînt, să știi. A fost o anchetă detaliată, dar nu s-a scos nimic la lumină.

- Presupun că sora mea a fost ucisă pentru că s-a întîmplat să fie acolo.

- Așa se pare. Îmi pare rău. Ce păcat că a plecat de la Greystone Manor!

- Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi putut să se mărite cu vărul Arthur... dar n-ar fi făcut asta niciodată.

- Așa... deci mai era un pretendent.

- Bunicul meu dorea această uniune. Cred că e la fel ca la voi în Bruxenstein. El nu are un ducat sau un principat, dar are o admirabilă casă veche care a fost a familiei de generații și cred că e foarte bogat.

- Deci aveți cam aceleași probleme pe care le avem și noi în Bruxenstein.

- Nimeni nu trebuie să încerce să aleagă perechile altora. Dacă oamenii se iubesc, trebuie lăsați să se căsătorească.

- Bine spus, a strigat el. Vezi că pînă la urmă ne-am înțeles?

- Acum trebuie să plec. Cred că domnișoara Elton mă caută.

- Cine e domnișoara Elton?

- Guvernanta mea. Curînd o să plece. Se consideră că nu mai am nevoie de guvernantă.

- Aproape o femeie, a spus.

Era lîngă mine și și-a pus mîinile pe umerii mei. Aș fi vrut să nu mă atingă. Cînd o făcea, mă cuprindea o dorință de neînțeles să rămîn cu el. Era un efect opus celui pe care îl aveau asupra mea mîinile moi ale lui Arthur, dar am impresia că amîndoi aveau obiceiul să le folosească destul de des.

M-a tras spre el și m-a sărutat foarte ușor pe frunte.

- De ce ai făcut asta? l-am întreat, trăgîndu-mă înapoi și roșind toată.

- Pentru că am vrut s-o fac.

- Oamenii nu sărută străinii.

- Noi nu sîntem străini. Ne-am mai întîlnit înainte. Am băut ceai împreună. Credeam că asta e o ceremonie englezească. Dacă iei ceaiul împreună, ești prieten.

- Se vede că nu știi nimic despre ceremoniile englezești. Poți lua ceaiul și cu cel mai mare dușman.

- Atunci am judecat greșit situația și te rog să mă ierți.

- Te iert pentru asta, dar nu și pentru atitudinea față de sora mea. Știu că s-a căsătorit. Am dovezi, dar n-are nici un rost să încerc să te conving, așa că nici nu voi mai încerca.

- Dovezi? a spus el brusc. Ce dovezi ai?

- Scrisori, de pildă. Scrisorile ei.

- Scrisori către tine? În care ea insistă că e căsătorită?

- Ea nu insistă. N-avea nevoie. Trebuia numai să-mi spună.

- Pot să văd... aceste scrisori?

Am ezitat.

- Trebuie să mă convingi de asta, să știi.

- Bine, atunci...

- Să ne întîlnim aici... sau vrei să vii la Grange?

- Aici, am răspuns.

- Mîine voi fi aici.

Am fugit din pădure. Cînd am ajuns la marginea ei, m-am

uitat înapoi și l-am văzut stînd în picioare printre copaci. Pe buzele lui stăruia un zîmbet straniu.

Tot restul zilei am fost năucită. Domnișoara Elton, care era în toiul pregătirilor de plecare, n-a băgat de seamă starea mea. Urma să plece în cîteva zile și știam că era neliniștită în privința mea, dar nu vedeam nici o ieșire din problemele mele. Mă întrebam dacă să nu-i spun bunicii despre acest bărbat, dar nu știu de ce nu-mi plăcea ideea. Nu-i știam nici numele. Era prea familiar. Cum a îndrăznit să mă sărute? Ce credea? Că toate fetele de aici pot fi sărutate ușor și implicate în relații intime, fără căsătorie?

Am rămas pînă tîrziu în noapte citind scrisorile. Era așa de clar. Extazul și căsătoria ei. N-am văzut însemnarea din registru? Trebuia să-i fi spus acelui om despre această dovadă incontestabilă. De ce nu am făcut-o? Poate că dinadins am păstrat-o, pentru ca atunci cînd i-o voi spune și dovedi că a greșit, să se simtă umilit. Sigur că Francine se căsătorise. Erau acolo spusele ei despre copil - dragul Puișor. Chiar presupunînd că mi-a spus de căsătorie gîndindu-se că ar trebui să fie măritată, n-ar fi inventat niciodată copilul. Francine nu avea un simț matern deosebit de dezvoltat, asta e sigur. Dar odată ce a avut copilul, l-a iubit și asta se simțea din scrisori.

În ziua următoare am ajuns devreme la locul de întîlnire, dar el era deja acolo. Inima a început să-mi bată mai repede cînd l-am văzut. Aș fi dorit ca el să nu aibă acest efect asupra mea pentru că mă simțeam dezavantajată.

A venit spre mine, s-a înclinat, mi s-a părut ușor ironic și, pocnind din călcîie, mi-a luat mîna și mi-a sărutat-o.

- Nu trebuie să fii ceremonios cu mine, i-am spus.

- Ceremonios! Nu e nici o ceremonie. Este o formă obișnuită de salut în țara mea. Desigur, bătrînelor și copiilor le sărutăm adesea obrajii în loc de mîini.

- Cum nu sînt nici una nici alta, te poți lipsi de asta.

- Cu oarecare regret, a spus el.

Dar eram hotărîtă să nu-l mai las să mă ironizeze cînd era vorba de lucruri serioase.

- Am adus scrisorile să ți le arăt, am spus. Cînd le vei

citi, vei accepta adevărul. Va trebui s-o faci.

- Am putea sta jos? Pământul e cam tare și nu e cel mai confortabil loc pentru citirea scrisorilor. Ar fi trebuit să mergem în casă.

- Nu prea cred că ar fi corect, atîta vreme cît stăpînii sînt plecați.

- Poate nu, a spus. Acum... pot să văd scrisorile?

I le-am dat și a început să le citească. Îl observam. Cred că acea virilitate excesivă era ceea ce mă afecta. Trebuie să fi fost același lucru care i se întîmplase și lui Francine. Oh, nu, era absurd. Ea se îndrăgostise violent. Sentimentele mele erau cumva diferite. Mă simțeam în competiție cu acest bărbat, deși eram foarte emoționată în prezența lui. Cunoscusem puțini bărbați. Nu-i puneam la socoteală pe Antonio și pe cei de pe insulă. Eram prea mică pe atunci. Dar puțini călcau pragul casei bunicului și cred că îi judecam pe toți după vărul Arthur, lucru care trebuie că-i făcea pe toți devastator de atrăgători!

Am tresărit. Am avut sentimentul că eram observați. M-am întors brusc. Am văzut o mișcare printre copaci? Trebuie că mi-am imaginat. Eram într-o stare de agitație, îmi dădeam seama de asta, stare care începuse să se manifeste cînd îl întîlnisem pe acest bărbat... numai pentru că credeam că am descoperit cîte ceva din misterul crimei din pavilionul de vînătoare. Trosnetul unei crengi uscate... filfiitul brusc al unei păsări, îmi dădeau acest sentiment straniu și supranatural că sînt urmărită.

- Am impresia că cineva e pe aproape și ne observă, am spus.

- Să ne observe? De ce? -

- Oamenii o fac...

A pus scrisorile jos și a sărit în picioare.

- Unde? a strigat. În ce parte?

Am fost sigură că aud zgomotul unor pași grăbiți.

- Acolo, am spus, și el a fugit în direcția arătată de mine. După cîteva minute s-a întors.

- Nici urmă să fie cineva, a spus.

- Și totuși... Eram sigură...

Mi-a zîmbit, s-a așezat și a citit mai departe scrisorile.

- Sora ta s-a gândit că o să te liniștească dacă îți spune că e măritată.

Acum era momentul.

- Mai e ceva ce nu știi, i-am spus triumfător. Am dovada definitivă. Am văzut registrul bisericii.

- Ce?!

Momentul acela a meritat toată străduința. A încremenit.

- Oh, da, am continuat. E scris acolo limpede. Așa că vezi că ai greșit?

- Unde? a întrebat el brusc.

- La biserica Birley. Domnișoara Elton și cu mine am căutat și am găsit.

- Nu pot să mi-l închipui pe Rudolph comportându-se așa...

- Nu e vorba să îți-l închipui sau nu. Căsătoria a avut loc. O pot dovedi.

- De ce nu mi-ai spus mai dinainte?

- Pentru că erai așa de încăpățînat în siguranța ta.

- Înțeleg, a spus. Unde e locul?

- La Birley... Nu departe de Dover. Ar trebui să te duci acolo. Să vezi cu propriii tăi ochi... apoi poate o să crezi.

- Foarte bine, a spus, o să mă duc.

- Poți lua trenul spre Dover. E destul de simplu. Poți găsi un cal și o trăsură și să te duci la Birley. E cam la trei mile de Dover.

- Categoriec mă duc.

- Și după ce ai să vezi, o să te întorci și o să-mi ceri iertare.

- Cu umilință.

A îndoit scrisorile și a început, ca și cum ar fi fost distrat, să le bage în buzunar.

- Sînt ale mele, totuși.

- Așa este.

Mi le-a dat înapoi.

- Nu știi cum te cheamă, am spus:

- Conrad.

- Conrad... și mai cum?

- Nu te măi obosești cu restul. O să-l găsești imposibil de pronunțat.

- O să mă descurc eu.

- N-are nici o importanță. Pentru tine mi-ar place să fiu doar Conrad.

- Când te duci la Birley, Conrad?

- Cred că mâine.

- Și în ziua următoare ne vom întâlni aici.

- Cu cea mai mare plăcere.

Mi-am îndesat scrisorile în sân.

- Cred, a spus el, că mă suspectezi că pun la cale să le fur.

- De ce aș face-o?

- Ești suspicioasă din fire și în mod deosebit față de mine.

A venit spre mine și mi-a pus mâna pe decolteu. Am strigat alarmată și el și-a retras mâna.

- Te tachinez numai, a spus el. Le-ai pus într-un loc... aș spune tentant.

- Cred că ești impertinent.

- Mă tem că ai dreptate, a răspuns. Adu-ți aminte că vin din locul acela bizar de care nici nu auziseși pînă cînd sora ta nu s-a dus acolo.

Ochii mi s-au încetșosat și am început să mă gîndesc la ea așa cum fusese în noaptea în care a plecat. El a sesizat asta și mi-a pus mîinile pe umeri.

- Iartă-mă, a spus. Sînt tot atît de stîngaci pe cît sînt de impertinent. Îți știu sentimentele față de sora ta. Crede-mă, le-am admirat grozav. O să te văd poimîine. Am să vin pregătit, te asigur, să gust pîinea umilînței... așa se spune, nu? ... dacă se va dovedi că am greșit.

- Atunci ar trebui să te pregătești s-o gusti cît mai curînd. Și vreau să-ți ceri iertare punîndu-ți cît mai multă cenușă în cap.

- Dacă poți dovedi că ai dreptate, îmi voi pune o grămadă. Așa-i mai bine. Acum zîmbești satisfăcută... mulțumită. Știi că ai dreptate, nu-i așa?

- Știu. Rămîi cu bine.

- Nu-mi place. E prea categoric. Nu mi-ar place deloc să

ne luăm rămas bun. Mai bine "la revedere".

M-am întors și am fugit. Mă întristasem deja pentru că trebuia să mai treacă o zi pînă să-l văd din nou. Dar atunci o să-i văd uimirea și dezamăgirea și asta merita așteptarea.

Cînd am intrat în casă m-am hotărît să mă duc la bunica. Probabil se trezise din somnul ei de după amiază și își bea ceaiul. Trebuia să-i vorbesc despre Conrad fără să-mi trădez sentimentele pe care le aveam pentru el. Eram destul de prostuță în privința asta. Era primul bărbat de care mă simțisem atrasă și, așa cum ar fi spus domnișoara Elton, îmi luase mințile. Eram singură. Nimeni nu-mi acordase nici o atenție în afară de vărul Arthur, dar acesta acționa după instrucțiunile bunicului. Conrad era un bărbat atrăgător care încerca să flirteze cu mine. Uneori aveam impresia că mă place cu adevărat. Alteori credeam că rîdea de mine. Poate că era cîte puțin din fiecare.

Am bătut la ușa bunicii și Agnes Warden a ieșit.

- Oh, domnișoara Pippa, a spus. Bunica ta doarme.

- Încă? Nu-și bea ceaiul?

- A avut o mică criză după amiaza asta. Acum doarme.

- O criză?

- Da, nu stă bine cu inima, știi. Din cînd în cînd are cîte o criză din asta. După criză rămîne foarte obosită și singurul lucru pe care îl mai poate face este să se odihnească.

Eram dezamăgită.

M-am întors în camera mea și m-am întîlnit cu domnișoara Elton pe coridor.

- Dacă se poate, aș vrea să plec mîine în loc să stau pînă la sfîrșitul săptămînii. O să mă întîlnesc cu verișoara mea și ea spune că am putea avea o săptămînă de vacanță înainte de a ne prezenta la lucru. A aranjat să stăm la o prietenă a ei. Crezi că bunicul tău va fi de acord să plec mîine?

- Sigur că da. Oricum, nu mai lucrezi pentru el.

- Dar n-aș vrea să-l supăr. Nu uita că el trebuie să-mi dea niște referințe.

- În locui tău m-aș duce imediat la el. Sînt sigură că totul va fi bine.

Zece minute mai târziu a venit în camera mea îmbujorată și mulțumită.

- A fost de acord să plec. Oh, Pippa, totul e așa de captivant și verișoara mea spune că e o casă ușoară iar copiii sînt încîntători.

- Puțin diferit față de Greystone. Bunicul nu e cel mai bun stăpîn.

- Dar v-am avut pe voi două. Nu cred să mai simt vreodată pentru un copil ceea ce am simțit pentru voi.

- Pentru Francine, desigur.

Am simțit tristețea învăluindu-mă. Domnișoara Elton m-a luat de mîină.

- Și pentru tine... la fel de mult, a spus. M-am atașat foarte mult de voi amîndouă. De asta sînt acum atît de îngrijorată pentru tine.

- O să-mi lipsești.

- Philippa, ce-ai hotărît? Foarte curînd...

- Știu, știu... Pe moment nu pot să mă gîndesc. O să mă gîndesc. O să mă gîndesc la ceva.

- Dar a mai rămas atît de puțîn timp!

- Te rog, domnișoară Elton, nu mai fi îngrijorată pentru mine. Visez cîteodată să ajung în locul acela și să aflu ce s-a întîmplat cu adevărat. Există copilul, știi.

- Mai bine uită asta. Trebuie să pleci de aici, afară numai dacă ești pe cale să fii de acord cu bunicul tău și cu dorințele lui.

- Niciodată... niciodată... , am spus hotărîtă.

De cînd îl întîlnisem pe Conrad, gîndul la mîinile moi ale lui Arthur căuțîndu-mă pe bîjbîite devenise un coșmar.

Domnișoara Elton a dat din cap. Credea că în cele din urmă îmi voi accepta destinul. În mod normal ar fi trebuit să-i spun dar, pentru că gîndurile mele erau la Conrad, nu vroiam s-o fac. Nu mă puteam înțelege eu însămi, dar undeva în adîncul minții mele stăruia gîndul că el îmi va da o soluție, așa cum și Rudolph îi oferise lui Francine.

- Bine, a spus domnișoara Elton, mîine trebuie să-mi iau rămas bun. Totdeauna e greu să părăsești copiii cuiva, dar de data asta o fac cu cea mai mare strîngere de inimă.

Cînd a plecat m-am uitat la patul lui Francine și am fost cuprinsă de singurătate. Bunica era bolnavă, domnișoara Elton va pleca. Voi rămîne singură. Mi-am dat seama cît de mult depindeam de ele două. Și totuși, nu mă puteam opri să mă gîndesc la Conrad.

În dimineața următoare, domnișoara Elton a plecat. M-am agățat de ea pentru un ultim rămas bun și era și ea foarte emoționată.

- Fie ca totul să-ți meargă bine, a spus ea din tot sufletul.
- Și ție, i-am răspuns.

Apoi a plecat. M-am dus s-o văd pe bunica. Agnes m-a întîmpinat în ușă:

- Să nu stai mult, mi-a spus. E slăbită.

M-am așezat pe patul ei și mi-a zîmbit stins. Ardeam să-i spun de Conrad și de straniile sentimente pe care mi le trezea. Vroiam să mă lămuresc dacă se datorau lui sau pentru că venea din locul acela unde Francine își găsise moartea. Dar mi-am dat seama că bunica nu mai realiza cine stă pe patul ei și că uneori mă confunda cu Grace. Cînd am lăsat-o, singurătatea mea devenise și mai profundă.

De abia așteptam întoarcerea lui Conrad. M-am dus în pădure să-l aștept cu mult înainte de momentul convenit. A fost punctual și inima și-a grăbit bătăile cînd l-am văzut venind spre mine.

Mi-a cuprins amîndouă mîinile și s-a înclinat în fața mea înainte să mi-o sărute pe prima, apoi pe cealaltă.

- Ei? am zis.
- M-am dus, așa cum am spus. N-a fost o călătorie rea.
- Și ai văzut?

S-a uitat la mine fix.

- Am găsit biserica. Preotul mi-a fost de mare folos.
- Cînd am fost cu domnișoara Elton, era plecat. L-am văzut pe episcop.

S-a uitat la mine încordat.

- Să nu te supere asta, a spus. Știi că crezi că ai văzut însemnarea...

- Cum să cred ? Chiar am văzut-o. Ce tot spui?

A clătinat din cap.

- Preotul mi-a arătat registrul. Nu era nici o însemnare.

- Asta e cea mai absurdă prostie. Am văzut-o. Îți spun că am văzut-o.

- Nu, a răspuns el. Nu era acolo. Am avut data exactă. Nu e nici o îndoială. Nu era nici o însemnare.

- Mă provoci.

- Aș vrea să fi fost așa. Îmi pare rău că te supăr astfel.

- Îți pare rău! Te bucuri. E o minciună. Nu poți spune așa ceva. Îți spun că am văzut-o cu propriii mei ochi.

- Am să spun ce cred, a spus el mîngîietor. Ai fi vrut s-o vezi. Așa că ți-ai imaginat-o.

- Cu alte cuvinte, am vedenii și sînt nebună. Asta vrei să sugerezi?

S-a uitat la mine trist.

- Draga mea, îmi pare rău. Crede-mă, aș fi vrut s-o văd și eu. Aș fi vrut să ai dreptate.

- O să mă duc acolo eu însămi. Am să mă duc din nou. O s-o găsesc. Probabil că nu te-ai uitat unde trebuie.

- Nu... Am avut data corectă... data pe care mi-ai dat-o. Dacă s-ar fi căsătorit, ar fi trebuit să fie acolo. Nu e, Philippa. Categoric, nu e.

- Mă duc acolo. Nu mai pierd nici un moment.

- Cînd? m-a întrebat.

- Mîine.

- Am să vin cu tine. Am să-ți arăt că ai făcut o greșeală.

- Și eu o să-ți arăt că nu, am replicat vehement.

Mi-a luat mîna, dar eu mi-am smuls-o.

- Nu pune la inimă, mi-a spus. Acum totul s-a terminat. Că era căsătorită sau nu... ce importanță mai are?

- Are importanță pentru mine... și pentru copil.

- Nu e nici un copil, a spus. Nici o căsătorie... nici un copil.

- Cum îndrăznești să insinuezi că sora mea e mincinoasă

sau că eu sînt nebună?! Pleacă, du-te în țara ta!

- Mă tem că va trebui s-o fac... foarte curînd. Dar mai întîi ne vom duce acolo... mîine.

- Da, am spus hotărîtă. Mîine.

Nu mă gîndisem cum o să plec. Acum era altceva decît data trecută. Dar mi-era indiferent. Nu mă mai puteam gîndi la altceva decît să-i dovedesc lui Conrad că n-avea dreptate. I-am spus doamnei Greaves că mă duc să văd o biserică veche și că nu știu cît voi lipsi.

- Bunicul tău n-ar vrea să te duci fără să fii însoțită de cineva, a spus.

- O să fie cineva cu mine.

- Cine? Domnișoara Sophia Glencorn?

Am încuviințat. Era singura soluție. Nu vroiam să fac zarvă înainte de a pleca.

Conrad mă aștepta în gară, așa cum stabilisem. Cum stăteam în fața lui mă gîndeam ce plăcut ar fi să facem o călătorie undeva împreună. I-am studiat fața în timp ce el se așeza cu brațele încrucișate, cu ochii pe mine.

Era o față dură, cu trăsături ferme și ochi adînci, gri-albaștri. O față nordică. Părul blond începea dindărătul unei frunți înalte. Mi-l puteam imagina venind pe țarmul nostru într-una din corăbiile acelea înalte. Un viking cuceritor...

- Mă cîntărești din priviri?

- Observam numai, am replicat.

- Sper să corespund.

- Are vreo importanță?

- Enormă.

- Iar mă iei în zefleMEA. Asta pentru că știi ce-o să găsim la biserică. Încerci s-o iei în glumă. Cred că e o glumă foarte proastă.

S-a aplecat în față și și-a pus mîna pe genunchiul meu.

- N-aș îndrăzni să glumesc cu un asemenea subiect care-ți este atît de aproape de suflet, a spus pe un ton

serios. Nu vreau să te simți prost cînd...

- N-am putea vorbi despre altceva?

- Despre vreme? E o zi plăcută pentru anotimpul ăsta. Acum, în țara mea iarna nu e așa de blîndă... Cred că e din cauza acelui binecuvîntat Gulf Stream... Unul dintre darurile Domnului făcute englezilor.

- Cred că ar fi mai bine să tăcem.

- Cum vrei. Dorința mea e să te simți cît mai bine acum...
totdeauna și veșnic.

Am închis ochii. Cuvintele lui atinseseră o coardă sensibilă din mine. "Veșnic și întotdeauna". Suna ca și cum relația dintre noi n-ar fi una trecătoare - așa cum credeam că este - și ideea aceasta m-a însuflețit considerabil.

Călătoream în liniște, ochii lui rămînînd ațintiți asupra mea. Priveam pe fereastră, dar abia dacă remarcam peisajul. Simțeam mirosul mării. Ne apropiam de oraș... Falezile albe. Priveliștea castelului pe care regii medievali o numeau "poarta spre Anglia".

Ne-am dus la han pentru că el a insistat să mîncăm ceva.

- E nevoie, dacă vrem să ajungem, a spus. În afară de asta, ai nevoie de o înviorare.

- Nu pot mîncă nimic, am spus.

- Eu pot, a răspuns, și ai să poți și tu.

Am mîncat brînză cu pîine și am băut cidru. Am reușit să înghit cîte ceva.

- Vezi? a spus el. Știu eu ce e bun pentru tine.

- Cînd pornim? am întrebat.

- Răbdare, mi-a răspuns. Știi, poate că ar trebui să facem niște plimbări împreună la țară. Ce zici?

- Bunicul n-ar admite niciodată.

- Dar pe asta a admis-o?

- Am folosit... un mic șiretlic.

- Oh, deci ești capabilă și de așa ceva?

- A trebuit s-o fac, am spus. Nu m-aș fi dat în lături de la nimic.

- Ești așa de vehementă. Îmi placi. De fapt, domnișoară Philippa, sînt atîtea lucruri care îmi plac la tine... Știu că nu

cunosc multe despre tine și că mai sînt atîtea altele de știut. O să fie o călătorie glorioasă de descoperire.

- Mă tem că o să îți se pară destul de plicticoasă.

- Ce femeie plină de contradicții ești! Ba ești furioasă că nu am o părere bună despre capacitatea ta intelectuală, ba îmi spui că nu ești deloc interesantă și că nu meriți să-ți acord atenție. Spune-mi ce să cred acum?

- În locul tău nu mi-aș acorda atenție.

- Dar mi-ai stîrnit curiozitatea.

- Crezi că am terminat discuția? Hai să ne continuăm drumul pentru a ajunge cît mai repede.

- Ce nerăbdătoare ești! a murmurat.

Am mers mai departe cu trăsura și abia îmi puteam stăpîni nerăbdarea pe măsură ce ne apropiam de Birley.

- Vom merge mai înfîi la casa parohială pentru a-l găsi pe paroh, a spus Conrad. A fost foarte amabil cu mine. Va trebui să fac o donație substanțială bisericii.

Casa parohială era aproape la fel de veche ca și biserica. Soția parohului ne-a întîmpinat, spunîndu-ne că aveam noroc deoarece soțul ei tocmai sosise. Ne-a condus într-un salon cam sărăcăcios, dar bine întreținut.

Parohul l-a salutat pe Conrad cu multă căldură.

- E o plăcere să vă revăd, a spus el.

- Mai am o rugăminte, i s-a adresat Conrad. Vrem să ne mai uităm o dată prin registrul acela.

- Nici o problemă. Data înregistrării nu a fost exactă?

Înima îmi bătea cu putere. Știam că pe undeva se strecurase o greșeală și speram că sînt pe punctul de a o descoperi.

- Nu sînt sigur, a spus Conrad. S-ar putea. Ea este domnișoara Ewell. O interesează mult acea cununie. De altfel, a mai fost aici o dată.

- Nu v-am întîlnit atunci, i-am spus parohului. Erați plecat. Am vorbit cu episcopul.

- Oh, da, cu Thomas Borton. Am fost puțin plecat. Acum cîțva timp. Haideți în biserică să vedeți registrul.

Am intrat în biserică unde plutea același miros de umezeală și de lac de mobilă. În sacristie, parohul mi-a

întins registrul. Am căutat nerăbdătoare pagina pe care fusese înregistrată cununia. Am înlemnit. La data respectivă nu fusese nici o cununie.

Am bîiguit:

- E o greșeală...

Conrad era lângă mine. Mă luase de mîină. L-am împins cu nerăbdare. Mă uitam disperată cînd la el, cînd la paroh.

- Dar am văzut însemnarea cu ochii mei, am continuat. Era trecută aici... în registru...

- Nu, a spus parohul. Nu se poate. Poate nu știți data exactă. Sînteți sigură că despre anul acela este vorba?

- Bineînțeles. Știu foarte bine anul. Mireasa era sora mea.

Parohul m-a privit cu uimire.

- Trebuie să vă amintiți, am spus. A fost o cununie oficiată în mare grabă...

- Pe atunci eu nu lucram aici. Am venit abia de doi ani...

- Cununia a fost înregistrată aici. Am văzut-o în registru. Scria acolo clar... negru pe alb.

- Trebuie să fie o greșeală. Poate că nu știți data exactă, a murmurat parohul.

- Da, a spus Conrad, apropiindu-se de mine. E o greșeală. Îmi pare rău. Dar tu ai insistat să venim aici.

- Epitropul ne-a arătat cununia înregistrată! am țipat cu disperare. Nu se poate să nu-și amintească. Era aici și a văzut și el. Unde este epitropul? Trebuie să-l văd. Sînt sigură că o să-și amintească.

- Nu e nevoie să-l vezi, a spus Conrad. Nu e nici o cununie în registru. A fost o greșeală. Ai crezut că ai văzut...

- Nu poți să-ți imaginezi ceva ce vezi cu propriii tăi ochi! Am văzut, îți spun că am văzut. Vreau să vorbesc cu epitropul.

- Sînt sigur că puteți vorbi cu el, m-a liniștit parohul. Locuiește în sat, la numărul șase pe strada principală.

- Mergem imediat la el, am spus.

Conrad i s-a adresat parohului:

- Ați fost deosebit de amabil, vă rămîn îndatorat.

- Îmi pare rău de această neînțelegere.

M-am dus din nou la registru și l-am răsfoit. Încercam să-mi rememorez ceea ce văzusem în ziua aceea împreună cu domnișoara Elton. Degeaba. Pur și simplu, cununia nu mai era trecută acolo.

Conrad a pus două monezi de aur în cutia milei, sub privirea recunoscătoare a parohului. În timp ce ne îndreptam spre ușă, acesta a spus:

- O să-l găsiți pe Tom Borton în grădină. Îi place mult grădinăritul.

L-am găsit cu ușurință. Ne-a ieșit în întâmpinare privindu-ne curios.

- Parohul ne-a dat adresa, i-a spus Conrad. Domnișoara Ewell e nerăbdătoare să-ți vorbească.

Epitropul și-a întors privirea înspre mine, dar n-a putut să mă recunoască.

- Țineți minte că am venit la biserică de curînd. Mai era o doamnă.

A strîns din ochi și a alungat o muscă așezată pe mîneca hainei.

- Trebuie să vă amintiți, am insistat. Ne-am uitat la registrul din sacristie. Ni l-ați arătat și am găsit ceea ce căutam.

- Din cînd în cînd mai vin unii să caute prin registru... nu foarte des... dar mai vin.

- Deci vă amintiți. Parohul era plecat... și v-am întîlnit în biserică.

A clătinat din cap.

- N-aș putea spune că îmi amintesc.

- Trebuie. *Trebuie* să vă amintiți.

- Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

- Dar eu v-am recunoscut din prima clipă.

A zîmbit.

- Eu n-aș putea spune că v-am mai văzut vreodată, domnișoară... Ewell, parcă ați spus?

- Scuză-ne te rog pentru deranj, a spus Conrad.

- Nu e nici un deranj, domnule. Îmi pare rău că nu v-am fost de ajutor. Cred că domnișoara mă confundă. Sînt sigur că n-am mai văzut-o niciodată pînă acum.

M-am lăsat condusă de Conrad de parcă nu eram eu. Aveam impresia că trăiesc un coșmar din care speram să mă trezesc cât mai repede.

- Haide, trebuie să prindem trenul, a spus Conrad.

Stăteam pe peron așteptînd trenul care urma să sosească în cinci minute. Conrad mă ținea de mîină.

- Nu te mai necăji atît, îmi spunea.

- Sînt necăjită. Cum să nu fiu? Epitropul a mințit. De ce?

Sînt sigură că și-a amintit de mine. Singur a spus că nu vine prea multă lume pe aici să caute prin registru.

- Ascultă Pippa, tuturor ni se pot întîmpla lucruri ciudate. Ceea ce ți s-a întîmplat a fost un fel de halucinație.

- Cum îndrăznești să spui asta?

- Atunci ce explicație găsești?

- Nu știu. Dar sînt hotărîtă s-o găsesc.

Trenul a intrat în gară și ne-am urcat în el. Eram singuri în compartiment. Mă simțeam epuizată din cauza emoției și a unui soi de teamă. Aproape că începusem să cred că totul se întîmplase numai în imaginația mea. Domnișoara Elton plecase, deci nu mă putea ajuta. Văzuse și ea cununia înregistrată. Dar oare o văzuse cu adevărat? Nu mai eram sigură. Tot ce-mi aminteam era sentimentul de triumf ce mă cuprinsese atunci. Încercam să reconstitui scena. Nu mi-o mai puteam aminti pe domnișoara Elton uitîndu-se în registru.

Dar epitropul spusese că nu mă văzuse în viața lui și că arăta destul de rar registrul vizitatorilor. Cu siguranță că *trebuia* să-și fi amintit.

Conrad s-a așezat lîngă mine și mi-a cuprins umerii. Eram uimită că îmbrățișarea lui mă liniștea.

- Ascultă-mă, Philippa. Cununia nu e înregistrată. Gata, s-a terminat. Sora ta e moartă. Și dacă ai fi găsit cununia trecută în registru tot n-ai fi înviat-o. E un episod trist, dar a trecut. Ai propria ta viață pe care trebuie să ți-o trăiești.

Nu-l mai ascultam. Îmi făcea bine faptul că era lîngă mine și nu vroiam să se miște de acolo.

După ce am coborît din tren m-a condus pînă la pădure. Nu vroiam să fim văzuți împreună. Mi-ar fi fost greu să dau

explicații în privința lui.

În timp ce intram în casă, am văzut-o pe doamna Greaves în capul scărilor.

- Tu ești, domnișoară Philippa? a întrebat. Te-ai întors, slavă Domnului. Bunica ta s-a simțit foarte rău.

Mă privea stăruitor.

- A murit, nu-i așa? am întrebat-o cu spaimă.

A încuviințat din cap.

Capitolul 4

Suspectată de crimă

Eram năucită. Mă străduisem să găsesc o explicație pentru absența mea, dar nu mai era nevoie. Moartea bunicii făcuse să nu mi se mai simtă lipsa.

- A murit în somn, pe nesimțite, mi-a spus doamna Greaves.

Probabil că murise în timp ce eu căutam cununia în registru.

- N-a întrebat de mine? am spus.

- Păi, domnișoară, a fost inconștientă toată ziua.

Am lăsat-o și am urcat în dormitor. Stăteam în mijlocul camerei, cuprinsă de disperare. Mă simțeam cumplit de singură. Îi pierdusem pe toți: pe Francine, pe Daisy, pe domnișoara Elton și acum pe bunica. Se părea că soarta crudă mi-i răpește pe toți cei dragi. Deodată, m-am gândit la Conrad. Fusesse atât de drăguț. Eram sigură că-i păruse cu adevărat rău că nu găsisem însemnarea.

În seara aceea ne-am adunat la masă eu, bunicul și vărul Arthur. Bunicul a discutat despre funeralii și a spus că va fi deschisă cripta familiei. Vărul Arthur urma să discute

cu parohul pentru că bunicul nu-l suporta. Pe lîngă toate acestea, s-ar fi putut întîlni cu Grace sau cu soțul ei.

- Sînt fericit să-ți fiu de folos, unchiule, a spus Arthur.

- Totdeauna îmi ești, i-a răspuns bunicul.

Arthur a înclinat din cap, arătînd încîntat pe cît îi permitea o asemenea împrejurare și proprii-i umilință.

- E o mare lovitură pentru toți, a continuat bunicul. Dar viața trebuie să meargă înainte. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, ar fi fost să tulbure viețile celor din jurul ei. Trebuie să ne gîndim la ce și-ar fi dorit.

Mă gîndeam că ar fi fost prima oară cînd bunicul s-ar fi gîndit la dorințele altora. Oare trebuia să mori ca să fii băgat în seamă de bunicul?

Fusese adus coșciugul - măreț, din mahon lustruit și cu o mulțime de ornamente de alamă. Îl așezaseră în odaia vecină cu dormitorul bunicului. Acolo era mai aproape de el decît fusese în ultimii ani. În mormîntarea urma să aibă loc peste cinci zile. Pînă atunci zăcea acolo, iar servitorii au venit unul cîte unul să-i aducă un ultim omagiu. Lumînările ardeau toată noaptea în camera aceea: cîte trei la fiecare capăt al coșciugului.

M-am dus s-o văd și eu. Nu mă va părăsi niciodată amintirea acelei camere și mirosul lemnului. Nu era nimic înfricoșător acolo. Din coșciug nu i se vedea decît fața. Capul îi era acoperit cu o bonetă apretată. Părea tînără și frumoasă. Cam așa arătase probabil cînd venise prima oară la Greystone Manor ca tînără mireasă... Nu putea să-mi fie teamă, chiar dacă în încăpere tremurau umbrele aruncate de lumînările care pîlpîiau. Cum să-ți fie frică de ea moartă, cînd fusese atît de bună și drăguță în timpul vieții?

Mă cuprinsese o dezolare cumplită - un sentiment acut al pierderii cuiva drag. Îmi dădeam seama cît de singură rămăsesem pe lume.

La două zile după moartea bunicii, am ieșit în pădure. M-am așezat sub un copac, sperînd că va veni Conrad. Era tocmai vremea cînd îmi făceam plimbarea de după amiază. Oare se mai gîndea la mine și dorea să mă revadă? Se părea că da, și cînd l-am văzut apropiindu-se m-am

însuflețit. S-a așezat lângă mine, mi-a luat mîna și mi-a sărutat-o.

- Cum te simți? m-a întrebat.

- Cînd am ajuns acasă, am aflat că a murit bunica.

- Nu te așteptai?

- Nu prea. Era în vîrstă și oarbă. Nu se simțise prea bine în ultimele zile. Pentru mine a fost o lovitură, ținînd seama că...

- Spune-mi, a zis cu blîndețe.

- I-am pierdut pe toți, am spus. Pe sora mea, pe Daisy, camerista noastră, care-mi era prietenă, apoi pe domnișoara Elton și acum pe bunica. N-a mai rămas nimeni.

- Scumpa mea fetiță...

De astă dată nu mă mai deranja că-mi spunea "fetiță".

A continuat tîndru:

- Cîți ani ai?

- Foarte curînd împlinesc șaptesprezece.

- Atît de tînără... și atît de multe neazuri...

- Dacă părinții mei nu ar fi murit, totul ar fi fost altfel. Am fi locuit pe insulă. Eram fericiți acolo. Francine n-ar fi murit, eu n-aș fi rămas aici singură... fără nimeni.

- Dar bunicul tău?

Am rîs amar.

- Mă va obliga să mă mărit cu vărul Arthur.

- Să te oblighe?! Nu pari o persoană care poate fi obligată.

- Întotdeauna am spus că nu mă voi lăsa, dar trebuie să-mi găsesc un post. Dar cine ar angaja o fată de vîrsta mea?

- Ești într-adevăr foarte tînără, a încuviințat. Și se pare că nu te prea omori după vărul Arthur.

- Îl urăsc.

- De ce?

- Dacă l-ai cunoaște, ai înțelege. Și Francine l-a urît. Ea trebuia să se mărite cu el. Era sora mea mai mare, înțelegi... dar s-a măritat cu Rudolph. S-au căsătorit. Știu că au făcut-o.

- Să examinăm problema ta. Se pare că este cu adevărat importantă.

- Cînd împlinesc șaptesprezece ani, bunicul vrea să mă mărit cu vărul Arthur, iar eu o să am curînd șaptesprezece ani. Și atunci problema se va pune: mărită-te cu Arthur, sau șterge-o! Mi-ar place s-o șterg, dar unde? Ar trebui să am un post. Dacă aș fi fost, să zicem... cu doi ani mai mare... înțelegi ce vreau să spun?

- Da, înțeleg.

- Bunica era drăguță și înțelegătoare. Cu ea puteam să vorbesc. Acum nu mai am cu cine.

- Mă ai pe mine, a spus el.

- Pe tine!

- Da. Biata mea fetiță! Nu-mi place să te văd nefericită. Îmi place cînd ești supărată pe mine... Da, deși aș fi preferat să te văd mai tandră. Dar nu vreau să te văd disperată.

- Sînt disperată. Aș fi vrut să vorbesc cu bunica. Să-i spun despre registru. Acum nu mai am cui să-i spun. Acum nu mai am pe nimeni.

M-a luat în brațe și m-a strîns. M-a legănat ușor, m-a sărutat pe frunte, pe vîrfurile nasului și apoi pe buze. În acele momente eram aproape fericită.

M-am smuls din îmbrățișarea lui, speriată de propriile-mi sentimente. Era extraordinar că puteam avea asemenea sentimente față de o persoană care tocmai îmi dovedise că nu aveam dreptate într-o problemă în care pusesem atîta suflet. Eram încurcată și nu știam ce să fac. Mi-a spus cu blîndețe:

- Știi că nu ești singură. Sînt aici. Îți sînt prieten.

- Prietenul meu? am strigat. Păi, ai încercat să mă faci să cred că nu sînt în toate mințile.

- Nu ești dreaptă. Tot ce am făcut, a fost să-ți arăt adevărul. Adevărul trebuie totdeauna privit în față... chiar dacă este neplăcut.

- Nu asta este adevărul. Trebuie să existe o explicație. Aș vrea să știu care este.

- Pot să-ți spun eu, dragă Philippa. Te preocupă atît de mult trecutul încît lași să te năpădească pericolele prezentului. Ce ai de gînd să faci cu vărul Arthur?

- N-o să mă mărit niciodată cu el.

- Atunci... dacă bunicul tău te dă afară... ce ai să faci?

- Sfînd aici, m-am gîndit că moartea bunicii mele mai întîrzie puțin lucrurile. Nu se poate face o nuntă așa de repede după o înmormîntare, nu-i așa? Bunicul totdeauna respectă convențiile.

- Deci crezi că ziua fatală va fi amînată.

- Mi-ar da posibilitatea să găsesc o ieșire. Mătușa Grace m-ar ajuta. Ea a scăpat de la Greystone Manor și acum e fericită. Poate aș putea sta o vreme la casa parohială.

- O rază de speranță, a spus. Și cum crezi că o să te simți ducîndu-te într-o casă străină și avînd un statut de servitoare, după ce ai trăit cum ai trăit la Greystone?

- N-am fost fericită la Greystone Manor. M-am simțit într-un fel captivă acolo. Și Francine la fel. Deci nu prea am de ce să mă uit în urmă. Aș putea fi guvernantă. Deci, nu tocmai o servitoare...

- Undeva la mijloc, a spus el. Săraca, săraca Philippa! Ai o perspectivă sumbră în fața ta.

M-am cutremurat și m-a strîns mai tare.

- Trebuie să-ți spun, a continuat. Mîine plec din Anglia.

Am rămas încremenită și incapabilă să mai spun ceva. Mă uitam distrusă în fața mea. Toți plecau. Voi fi lăsată la voia bunicului și a vărului Arthur.

- Să înțeleg că-ți pare puțin rău că plec?

- Mă linișteau discuțiile cu tine.

- Și mă ierți pentru rolul pe care l-am jucat în povestea aceea cu registrul?

- N-a fost greșeala ta și nu te învinuiesc pentru asta.

- Credeam că mă urăști.

- Nu sînt chiar atît de nebună.

- Și promiți c-o să mă ierți? Că n-o să te mai uiți înapoi?

- Nimic nu mă va împiedica să încerc să aflu. E sora mea.

- Știu. Te înțeleg perfect. Dragă Philippa, nu dispera. Or să vină zile mai bune și pentru tine. Îmi pare rău că trebuie să plec. Trebuie neapărat.

- Bănuiesc că cei pentru care lucrezi te-au chemat înapoi.

- Cam așa ceva. Dar ne putem întîlni înainte să plec.

Voi încerca să găsec o soluție necazurilor tale.

- Cum ai putea face asta?

- Sînt un fel de magician. Nu ai ghicit? Nu sînt ce par a fi.

Am rîs forțat. Mă simțeam îngrozitor că pleca și nu vroiam ca el să vadă asta.

- O să te scap de vărul Arthur, Philippa... dacă mă lași.

- Nu cred că ai har suficient pentru asta.

- O să vedem. Ai încredere în mine?

S-a ridicat în picioare.

- Acum trebuie să plec.

M-a luat în brațe. Am rămas așa un timp. Apoi m-a sărutat. Sărutările lui erau altele, mai sălbatice. Mă speriau, dar n-aș fi vrut să se oprească. Cînd mi-a dat drumul, rîdea.

- Cred că ești mai amabilă cu mine.

- Nu știu ce simt...

- Mai avem foarte puțin timp, a replicat. Ai încredere în mine?

- Ce întrebare ciudată. Ar trebui să am?

- Nu, a răspuns. Să n-ai încredere niciodată în nimeni. Mai ales în oamenii pe care nu-i cunoști.

- Mă avertizezi?

A încuviințat.

- Poate te pregătesc.

- Ești misterios cu adevărat. O dată vrei să mă ajuți, și în clipa următoare mă avertizezi să nu am încredere în tine.

- Viața e plină de contradicții. Vrei să ne întîlnim mîine aici? Poate găsec o soluție. Bineînțeles, o să depindă de tine.

- Mîine voi fi aici.

Mi-a cuprins bărbia în mîini și mi-a spus:

- *Nil disperandum**.

M-a sărutat apoi ușor și m-a condus pînă la marginea pădurii, unde ne-am despărțit.

M-am întors acasă, am trecut pe lîngă camera unde

* *Să nu disperi* (în lb. latină) (N.T.)

zăcea bunica și, ajunsă în camera mea, m-am aruncat pe patul lui Francine. Așa, parcă o simțeam mai aproape. Nu mai aveam nici o îndoială. Conrad mă tulbura și doream să fiu cu el. Alături de el puteam să uit de toate. Nu mai puteam suporta casa aceea în care moartea se făcuse simțită și totuși, sentimentul de singurătate parcă se mai atenuase.

Urma să mă întîlnesc cu Conrad în ziua următoare și-mi spusese că va găsi o soluție. Deși nu credeam că era posibil, totuși gîndul acesta mă liniștea. Apropierea de el era pentru mine ca un narcotic. Eram atît de disperată încît m-aș fi agățat de orice.

N-am putut să rămîn în casă, așa că am ieșit în grădină. Pe cînd mă plimbam, unul din frații lui Daisy s-a apropiat de mine și a zis:

- M-a rugat să-ți dau asta cînd nu ne vede nimeni, don'șoară.

Mi-a întins o scrisoare.

- De la cine?

- De la Granter's, don'șcară.

- Mulțumesc.

Am rupt plicul și am scos o foaie de hîrtie cu o emblemă aurie. "Hîrtie de la Granter's", mi-am spus. Apoi am citit textul:

Philippa,

Trebuie să plec mîine dis-de-dimineată. Vreau să te văd neapărat înainte de plecare. Te rog vino diseară, trebuie să poți, la ora zece. Te aștept în grădina de la Granter's.

C.

Îmi tremurau mîinile. Deci era adevărat că pleacă. Spusese că va găsi o soluție. S-ar fi putut oare? Va trebui să mă strecor din casă și să las ușa descuiată. Nu, m-ar fi putut descoperi. Era o fereastră foarte joasă care dădea spre curte. Dacă o lăsam deschisă, puteam ușor să mă întorc prin ea, în caz că aș fi găsit ușa închisă.

Trebuia să-l văd.

Nu știu cum a trecut ziua aceea. Am pretins că mă doare capul și nu am coborît la cină cu bunicul și cu vărul Arthur. A fost o scuză verosimilă, pentru că rutina cotidiană fusese tulburată de moartea bunicii. Încercasem fereastra care dădea în curte. Pe acolo nu se prea circula, așa că era destul de sigură.

La zece fără un sfert eram deja pe drum. Mă aștepta în grădină. Cînd m-a văzut, m-a strîns în brațe.

- Să intrăm în casă.
- Se cuvine?
- De ce nu?
- Nu e casa ta. Ești doar un majordom.
- Să zicem că eu răspund de ea. Haide, vino.

Am intrat în casă. În timp ce treceam prin hol, am aruncat o privire îngrijorată spre nișele înalte de unde puteam fi spionați.

- Nu ne vede nimeni, mi-a șoptit. Toți dorm. Toată ziua au fost ocupați cu pregătirile de plecare.

- Mîine pleacă toți?
- Da, într-o zi sau două.

Am urcat scările.

- Unde mergem? am întrebat. În *Weinzimmer*?
- O să vezi.

A deschis larg o ușă și am intrat într-o încăpere în care ardea un foc. Era o cameră mare, cu draperii grele de catifea. Am remarcet alcovul și un pat cu baldachin.

- A cui cameră este asta? am întrebat repede.

- A mea, mi-a răspuns. Aici sîntem în siguranță.

- Nu înțeleg.

- O să înțelegi. Vino și ia loc. Am un vin excelent. Aș dori să-l guști.

- Nu mă prea pricep la vinuri, i-am răspuns.

- Ai mai băut vinul ăsta la Greystone?

- Bunicul este cel care hotărăște ce bem, și trebuie să ne placă la toți.

- Un tiran, bunicul tău.

- Ce aveai să-mi spui?

- Plec, și m-am gândit că trebuie să te văd.

- Da, mi-ai spus.

Se așezase pe un scaun înalt ca un tron. M-a luat de mână și m-a tras spre el, așezându-mă pe genunchii lui.

- Să nu-ți fie teamă, mi-a spus încet. Nu ai de ce să te temi. De acum înainte, o să am eu grijă de soarta ta.

- Spui niște lucruri extraordinare. Credeam că am venit aici să-mi iau rămas bun de la tine.

- Sper că n-o să faci asta.

- Dar ce altceva?

- Greutățile nu sînt de neînvins.

Mîinile lui îmi mîngîiau ușor gîtul. Începusem să simt că aș fi rămas în camera aceea pentru totdeauna.

- Ce simți pentru mine? m-a întreat.

Am încercat să scap de mîinile lui cercetătoare.

- Abia ne cunoaștem, am îngăimat. Nu ești... englez.

- Și asta este un handicap?

- Bineînțele că nu, dar înseamnă...

- Ce?

- Că, probabil, privim lucrurile în mod diferit. Mai bine m-aș așeza pe un scaun și aș asculta ce vrei să-mi spui.

- Eu zic că ar fi mai bine să rămii aici... lîngă mine.

Philippa, trebuie să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine.

Brusc, m-a năpădit o fericire năvalnică, o mare mulțumire. Dar o voce interioară mă avertiza: "Primejdie!".

- Philippa, a continuat. Numele tău sună măreț. Philippa...

Am spus:

- Ai mei totdeauna mi-au spus Pippa.

- Pippa. Diminutivul lui Philippa. Îmi place. Îmi amintește de un poem numit *Cîntecul Pippei...* sau *Trece Pippa*. Vezi, n-oi fi eu englez, dar am studiat aici. L-am citit și pe Browning:

Domnu'n ceruri ne zîmbește

Este pace pe pămînt...

Ți se potrivește?

- Știi foarte bine că e departe de a fi așa.

- Poate că te-aș putea ajuta să fie așa. Aș fi fericit să pot. "*Este pace pe pămînt...*" Aș vrea să te fac să simți asta.

- Da, dar tu pleci și de mîine n-o să te mai văd.
- Tocmai despre asta aș vrea să vorbim. De tine depinde dacă o să mă mai vezi sau nu.
- Nu înțeleg.
- E foarte simplu. Aș putea să te iau cu mine.
- Să mă iei în...
- Așa e. Să te iau în țara mea.
- Dar cum s-ar putea?
- Foarte simplu. Ne întîlnim mîine în gară. Nu mai mergem la Dover ca data trecută. Mergem la Londra și de acolo la Harwick. Luăm vaporul, apoi un tren și ajungem acasă. Ce spui?
- Mă iei peste picior.
- Jur că nu. Vreau să fii cu mine. Nu înțelegi că m-am îndrăgostit de tine?
- Dar... cum aș putea să vin cu tine?
- De ce n-ai putea?
- Bunicul n-ar fi niciodată de acord.
- Credeam că vrei să-i păcălim, pe bunic și pe vărul Arthur. Așa că nu avem nevoie de consimțămîntul nici unuia dintre ei. Pippa... lasă-mă să-ți arăt cît de mult te iubesc.
- Eu... nu...
- Atunci lasă-mă să te învăț, a spus.

Mi-a descheiat corsetul. Am încercat să-l opresc, dar mi-a luat mîinile și a început să mi le sărute. Îmi era teamă, și totuși mă cuprinsese o emoție cum nu mai cunoscusem niciodată pînă atunci. Totul părea că se îndepărtează... trecutul... viitorul... tot ce mă înspăimîntase. Trăiam intens momentul. Mă săruta în timp ce îmi scotea corsetul.

- Ce se întîmplă? am bîiguit. Trebuie să plec...

Dar n-am făcut nici o mișcare. Mă cuprinsese o dorință irezistibilă. Continua să spună că mă iubește și că nu am de ce să mă tem. Vom fi împreună pentru totdeauna. Puteam să uit de bunicul și de vărul Arthur. Ei aparțineau trecutului. Nimic nu mai conta, decît iubirea noastră minunată. Deosebirea de tot ceea ce simțisem de la plecarea lui Francine era atît de mare, încît a trebuit să alung totul din minte, în afara acestui moment. Ceva din

mine încerca să se comporte rațional. Dar nu mai aveam rațiune.

- Trebuie să plec acum... , am început.

L-am auzit rîzînd încet, iar în clipa următoare eram amîndoi în patul cu baldachin. Îmi murmură la ureche cuvinte de dragoste. Deși șocată, eram copleșită de plăcere.

După un timp, stătea întins lîngă mine, țînîndu-mă strîns în brațe. Tremuram de fericire, spunîndu-mi că nu-mi părea rău că am făcut-o.

M-a mîngîiat pe păr și mi-a spus că sînt frumoasă, adorabilă, și că mă va iubi în veci.

- Nu mi s-a mai întîmplat asta niciodată, i-am spus.

- Știu, mi-a răspuns. Nu e minunat s-o facem împreună? Hai, micuță Pippa, spune-mi adevărul.

I-am spus că așa era.

- Și regreti?

- Nu, am răspuns cu fermitate. Nu.

Apoi m-a sărutat și am făcut dragoste din nou. De data asta a fost altfel. Șocul trecuse și era un alt extaz. Mi-am dat seama că aveam obraji uzi, probabil că plînsesem, pentru că el îmi ștergea lacrimile cu sărutări șoptindu-mi că nu mai fusese atît de fericit niciodată în viața lui.

S-a ridicat și a pus pe el un halat albastru, împodobit cu desene aurii. Albastrul i se potrivea cu ochii și părea unul dintre acei zei nordici.

- Ești ún muritor? I-am întrebat, sau ești Thor sau Odin, unul dintre zeii sau eroii aceia ai nordicilor?

- Știi cîte ceva despre mitologia noastră, după cîte väd.

- Francine și cu mine obișnuiam să citim legende împreună cu domnișoara Elton.

- Și cine ai vrea să fii? Sigurd? Totdeauna am crezut că a fost un pic nebun cînd a bät licoarea și s-a însurat cu Gudrun, deși adevărata lui dragoste era Brunhilda, nu-i așa?

- Da, am răspuns, cam nebun.

- Oh, micuță Pippa, o să fim foarte fericiți.

S-a dus spre masă și a mai turnat vin.

- Să ne refacem forțele. Asta ne va permite s-o luăm de la început.

Am izbucnit în rîs. Cu mine se întîmplase ceva. Am băut vinul. Conrad parcă creștea și mă simțeam amețită. Am spus:

- Vinul e de vină.

Apoi brațele lui m-au cuprins și dragostea ne-a încleștat din nou...

Acea a fost noaptea trezirii mele. Nu mai eram un copil, nu mai eram virgină.

Am dormit puțin și cînd m-am trezit efectul vinului trecuse. M-am ridicat grăbită și m-am uitat la Conrad. Se trezise și el. Ca și cum ar fi vrut să mă prevină că noaptea magică se terminase, am auzit ceasul bisericii băfînd ora patru. Patru dimineața și eu plecasem de la zece!

Mi-am atins trupul gol cu spaimă. Veșmintele mele zăceau pe jos. Am strigat:

- Trebuie să plec!

El se trezise acum de-a binelea. M-a cuprins în brațe.

- N-ai de ce să te temi. Ai să vii cu mine.

Am spus:

- Unde ne vom căsători? Într-o biserică, așa ca Francine? Mă privea în tăcere. Apoi a zîmbit și m-a tras spre el.

- Pippa, mi-a spus, nu poate fi vorba de căsătorie, cum n-a fost nici în cazul lui Francine.

- Dar am...

Ochii mi se opriseră asupra dezordinii din pat și pe bărbatul gol de lîngă mine. Mi-am amintit noaptea pe care o petrecusem împreună... sticla de vin goală... cenușa din cămin...

A zîmbit bîfînd.

- Te iubesc, a spus. Te voi lua cu mine. O să am totdeauna grijă de tine. Vom avea poate copii. Oh, vei avea o viață minunată, Pippa. N-o să-ți lipsească nimic.

- Dar *trebuie* să ne căsătorim, am spus înnebunită. Am crezut că asta înțelegi cînd ai spus că mă iubești.

El a zîmbit încă tandru, dar parcă puțin cinic.

- Dragostea și căsătoria nu merg totdeauna mîna în mîna.

- Dar nu se poate... cu tine așa... dacă nu sînt soția ta.

- Ba se poate, și ai dovedit-o.

- Dar e... imposibil.

- Poate în lumea de la Greystone Manor. O vom lăsa în urma noastră și totul va fi de acum altfel. Martor mie Dumnezeu că m-aș însura cu tine. Asta m-aș face foarte fericit. Dar sînt deja ca și însurat.

- Vrei să spui că ai o soție?

A încuviințat din cap.

- Poți să spui și așa. În țara mea, așa se petrec lucrurile. Nevestele sînt alese de alții pentru noi, și trecem printr-o ceremonie care este echivalentul unei căsătorii.

- Atunci n-ar fi trebuit să mă amăgești și să mă faci să cred că ne vom căsători.

- Dar nu te-am amăgit. N-am pomenit de căsătorie.

- Dar am crezut că o vom face. Am crezut că tot ce am făcut asta înseamnă... Mi-ai spus că mă vei lua cu tine...

- Tot ce am spus că voi face, voi face. Singurul lucru care nu-l pot face este să mă căsătoresc cu tine.

- Atunci ce propui? Să fiu amanta ta?

- Unii ar spune că asta și ești deja.

Mi-am acoperit fața cu mîinile. M-am dat jos din pat și mi-am căutat hainele.

- Pippa, mi-ai spus, gîndește-te. Te iubesc. Vreau să fii cu mine tot timpul. Te rog, scumpa mea Pippa, trebuie să înțelegi.

- Da, înțeleg. Faci astea pentru că te amuză. Nu mă iubești. Sînt doar o ușuratică, cred că așa le spune.

- O expresie cam învechită, cred.

- Te rog nu glumj. Văd că am fost iar nebună. Îți place să mă faci să par așa. Mai întii, însemnarea. Nu era registrul adevărat, nu-i așa? Tu ai aranjat.

- Te asigur că n-am făcut așa ceva.

- Tu ai plănuit asta... Mi-ai dat vinul acela... și acum... tu m-ai distrus.

- Draga mea copilă, vorbești ca un personaj dintr-o piesă ieftină.

- Poate că sînt ieftină... ți-am cedat ieftin și foarte repede, nu? Și tu ai profitat de asta... Și acum îmi spui că ai o

nevastă. Nu te cred.

- Te asigur încă o dată că e adevărat. Pippa, trebuie să mă crezi că dacă n-ar fi fost așa, te-aș fi cerut în căsătorie. Sînt sigur că tu trebuie să înțelegi că sentimentele care ne leagă vor fi din ce în ce mai puternice... Va fi genul de dragoste cel mai prețios din lume.

Eram atît de nefericită! Educația puritană de la Greystone mă făcea să mă văd distrusă. O femeie pierdută.

- Ascultă-mă, mi-a spus. Vino cu mine. Am să-ți ofer o viață nouă. Relația dintre doi oameni e mai mult decît o semnătură într-un registru. Te iubesc. Putem avea împreună o viață minunată.

- Și nevasta ta?

- Asta e altceva.

- Ești cinic și crud.

- Sînt realist. Am fost implicat în această căsătorie din rațiuni de familie. E o căsătorie de conveniență. Așa e văzută. Asta nu înseamnă că mă oprește să iubesc pe altcineva... cineva care-mi poate deveni mai drag ca oricine pe pămînt. Nu mă crezi, nu?

- Nu, i-am replicat. Am auzit de bărbați ca tine. La început, n-am crezut. Am fost ademenită.

M-a cuprins din nou în brațe. Mi-a spus:

- Ești adorabilă. Mă iubești. Vezi, m-ai dorit. Atunci n-ai spus: "Cînd o să te însori cu mine?" Asta nu-ți trecera prin minte.

- Îmi dau seama că știu foarte puține lucruri despre viață.

- Atunci, vino cu mine să înveți. Obiceiurile sînt făcute pentru bărbați și femei, nu bărbații și femeile pentru obiceiuri.

- N-aș putea să-ți împărtășesc părerile despre viață.

Am început să mă îmbrac. A întrebat:

- Ce o să faci? Ai să vii dimineață la gară?

- Cum aș putea? Ar fi o nebunie.

- Deci mă lași să plec... singur?

- Ce altă alternativă am?

- "Vino să trăiești cu mine, fii dragostea mea și împreună vom gusta din toate plăcerile". Un alt poet englez. Vezi, îi

cunosc bine. Oh, micuță Pippa. Ești încă un copil... în ciuda faptului că te-am făcut femeie. Ai atâtea de învățat... Dacă nu vii cu mine astăzi, o să regreti toată viața.

- Aș putea să regret dacă vin.

- E un risc pe care trebuie să ți-l asumi în viață. Pippa, încearcă-ți norocul. Fă ce vrei să faci.

- Dar s-ar putea să greșesc.

- Aruncă peste bord convențiile, Pippa. Aruncă-le și învață să trăiești.

- Trebuie să mă întorc, am spus.

- Te duc înapoi.

- Nu...

- Ba da. Așteaptă-mă un moment.

Stăteam privind-l și în sufletul meu se zbăteau îndoieli. Mă vedeam îndreptându-mă spre gară. El ar fi acolo. Ne-am urca împreună în tren... spre dragoste și aventură. Parcă se repeta povestea lui Francine.

- Hai.

Și-a strecurat brațul sub al meu și, în timp ce făcea asta, m-a sărutat tandru.

- Iubito, îți promit că nu vei regreta niciodată.

Francine părea atunci foarte aproape de mine. Și însemnarea din registru? Am văzut-o cu adevărat? Francine fusese pusă în fața aceleiași dileme? Mă simțeam pierdută, zăpăcită și foarte lipsită de experiență.

Am ieșit în aerul rece al dimineții timpurii.

- Trebuie să pleci, am spus. Nu trebuie să fii văzut cu mine.

- Să sperăm că nu te vede nimăni întorcându-te la această oră.

Îmi ținea mîna strîns la pieptul lui.

- În dimineața asta. La ora zece la gară. Ai grijă. Vom merge separat în tren. Biletul tău va fi la mine.

M-am tras și am fugit. Cînd am ajuns în curte, inima îmi bătea năvalnic. Din fericire, fereastra rămăsese așa cum am lăsat-o. M-am strecurat prin ea și m-am grăbit prin hol spre scări.

Deodată, m-au trecut fiorii unei presimțiri. Doamna

Greaves stătea în capul scărilor, privindu-mă. Era în cămașă de noapte și papuci, cu părul prins pe bigudiuri.

A strigat:

- Oh, domnișoară Philippa! Mi-ai provocat un șoc. Am crezut că e cineva străin. Unde ai fost?

- Eu... n-am putut să adorm. Am fost să mă plimb prin grădină.

S-a uitat cu neîncredere la părul meu în neorînduială. Sînt sigură că arătam destul de ciudat.

Am trecut pe lîngă ea și, ajunsă în camera mea, m-am aruncat pe pat. Mă simțeam rănită și speriată și încercam să nu mă mai gîndesc la ceea ce îmi rezerva viitorul. Cred că în cele din urmă am adormit, pentru că eram epuizată fizic și psihic.

M-am trezit speriată și am văzut că era ora nouă dimineața. Zăceam în pat gîndindu-mă la cele petrecute cu o seară în urmă. Îmi era dor de el. Îmi doream să las scrupulele la o parte și să plec cu el. Nu mi-ar fi păsat că nu se cuvenea, că era împotriva tuturor conveniențelor sociale. Pur și simplu, vroiam să fiu cu el.

Puteam să-mi adun cîteva lucruri și să fug la gară. Ce importanță avea că nu ne puteam căsători? Îi fusese deja soție. Măcar de-ar fi fost Francine cu mine! Ea mi-ar fi spus: "Trebuie să pleci cu el!" Francine ar fi plecat. Nu plecase cu Rudolph? Era oare același lucru? Afirmatia ei cum că fusese măritată, oare nu fusese făcută de dragul conveniențelor? Oare nu îmi imaginasem că am văzut cununia notată în registru? Viața devenea un vis fantastic.

Dacă domnișoara Elton ar fi fost alături de mine, ar fi judecat rațional această situație. Mi-o imaginam încrucișîndu-și brațele și spunînd: "Desigur că nu poți pleca să trăiești împreună cu un bărbat care nu se va însura cu tine." Simțeam că ăsta ar fi fost singurul răspuns posibil și corect. Dar vroiam să plec cu el. Cît de mult vroiam asta!

Era nouă și jumătate. Era deja prea tîrziu. Am auzit o bătaie în ușă. A intrat o cameristă.

- Nu vă simțiți bine, domnișoară Philippa?

- Am o durere de cap cumplită, am răspuns.

- Am bănuat că așa e. I-am spus lui Sir Matthew că nu vă simțiți bine. Părea îngrijorat.

- Mulțumesc, Amy.

- Doriți să vă aduc ceva să mâncați?

- Nimic, mulțumesc. Cobor mai târziu.

Zece fără douăzeci. Da, era prea târziu. Nu mai puteam ajunge la timp. Mi l-am imaginat în gară așteptându-mă, cu speranță, poate chiar cu dor. Ținea la mine. Eram sigură. Dar când trenul va pleca, iar eu nu voi fi lângă el? Poate că o să dea din umeri spunând: "Păcat. Îmi plăcea. Mi-ar fi plăcut s-o învăț să devină o femeie adevărată. Dar nu a venit. N-a avut curaj. E un șoricel care ține la convențiile sociale. Păcat, dar asta e".

Voi rămîne probabil o amintire frumoasă din viața lui. Ca majordom al Marelui Duce sau Margraf, va duce o viață romantică în țara aceea dintre munți, participînd la tot felul de ceremonii fastuoase organizate în vreun castel străvechi. Ce mult aș fi dorit să fiu lângă el!

A bătut strident ora zece. Prea târziu. Virtutea triumfase.

Toată ziua am fost cu gîndul dus. La cină, bunicul a fost foarte amabil, așa cum nu fusese niciodată cu mine. S-a interesat despre migrena mea, spunînd că se bucură că mi-am revenit. După cină, m-a invitat în camera lui să stăm de vorbă.

Oricît ar părea de ciudat, gîndul îmi zbura numai la Conrad. Nu mi-am dat seama că sosise momentul crucial, de care mă temusem atît de mult. Și nici cînd bunicul m-a invitat, plin de amabilitate, să iau loc în biroul lui, încă nu am realizat. Zîmbea încîntat. Nici prin minte nu-i trecea că i-aș putea împiedica planurile.

Stătea în picioare, cu mîinile în buzunare, ca și cum s-ar fi adresat unei adunări publice.

- Această casă a suferit o pierdere grea. Biata ta bunică zace în coșciugul ei și toți sîntem copleșiți de amărăciune.

Dar ea ar fi fost ultima care să se aștepte ca viața să stea în loc pentru că ea a părăsit-o. Ar fi fost prima care ne-ar fi îndemnat să ne continuăm viața și poate ar fi adus o rază de lumină în bezna care ne-a cuprins.

Abia îl ascultam. Gîndurile îmi erau încă la Conrad.

- Am plănuit o mare serbare la aniversarea celor șaptesprezece ani ai tăi. Trecerea ta în rîndul femeilor.

Aș fi vrut să strig: "Sînt deja femeie, bunicule! Am petrecut o noapte extraordinară la Grange cu cel mai minunat amant. Acum el a plecat și niciodată în viața mea nu m-am simțit atît de părăsită... nici cînd a plecat Francine".

- Nu e prea potrivit, date fiind circumstanțele, a continuat bunicul. Moartea bunicii tale...

Vocea lui suna un pic morocănoasă, ca și cum ar fi fost egoist din partea ei să moară tocmai acum.

- ... Da, moartea bunicii tale face mai degrabă imposibilă asta. Totuși, m-am gîndit că am putea da cu această ocazie o masă festivă cu prietenii... și am putea face atunci anunțul.

- Anunțul?!

- Știi ce doresc eu pentru tine și pentru vărul Arthur. Dorințele lui coincid cu ale mele și sînt sigur că și cu ale tale. Nu vād de ce am întîrzia numai pentru că am avut un deces în familie. Desigur, ceremoniile trebuie să fie mai puțin zgomotoase decît mă gîndisem la început... dar nu e nici un motiv să amînăm. Voi anunța logodna la cea de-a șaptesprezecea aniversare a ta. Totdeauna am fost de părere că logodnele lungi sînt o greșeală. Te poți căsători să zicem în trei luni. Asta le va da timp tuturor să se pregătească.

M-am auzit atunci vorbind ca și cum vocea mea nu ar fi avut trup și nu mi-ar fi aparținut.

- Greșești bunicule, dacă crezi că o să mă mărit cu vărul Arthur.

- Ce?! a strigat.

- Am spus că nu intenționez deloc să mă mărit cu vărul Arthur.

- Ai înnebunit!

- Nu. N-am avut niciodată intenția de a mă mărita cu

vărul Arthur. Cum n-a avut nici sora mea.

- Nu-mi vorbi de sora ta. A fost o tîrfă și am scăpat de ea. N-aș fi vrut să fie mama moștenitorilor mei.

- N-a fost tîrfă! i-am replicat vehement. A fost o femeie care nu putea fi obligată să se mărite... cum nici eu nu vreau.

- Ascultă ce-ți spun, a țipat furios, vei face cum îți spun eu, sau vei părăsi această casă!

- Dacă e așa, am spus obosită, trebuie să plec de aici.

- În tot acest timp am hrănit o viperă la sîn.

Nu mi-am putut stăpîni un rîs isteric. Expresia nu se prea potrivea în acest caz, și ideea că bunicul ar putea hrăni ceva la pieptul lui, mi se părea foarte nostimă.

- Nerușinato! a strigat. Cum îndrăznești? Cred că ți-ai ieșit din minți. Lasă-mă să-ți spun că o să regreti asta. Îmi făcusem planuri cu tine. Ți-am lăsat multe în testament, după ce te vei fi măritat cu Arthur. O să trimit după avocații mei mîine dimineață. Nu-ți voi lăsa nici un ban. Ai dat cu piciorul la toate... înțelegi? Casa asta... un soț minunat...

- Nu chiar la toate, bunicule, i-am spus. Voi fi liberă.

- Liberă? Liberă să faci ce? Să mori de foame? Sau să ocupi o slujbă mărunță? Pentru că asta e alegerea care ți-a mai rămas, fata mea. N-o să mai stai sub acoperișul meu... ducînd o viață luxoasă. Te-am adus aici din sălbăticiie, te-am educat... te-am hrănit...

- Sînt nepoata ta, adu-ți aminte de asta.

- E un lucru pe care aș vrea să-l uit.

Ridicase tonul și mă întrebam cine îl ascultă. Eram sigură că servitorii îl puteau auzi. Dispoziția i s-a schimbat brusc. Era aproape împăciuitor.

- Poate că nu te-ai gîndit suficient la această perspectivă... una splendidă. Poate că te-ai grăbit...

- Nu, am spus ferm. Nu e așa. Știam ce gînduri ai și am reflectat mult la asta. În nici un caz nu mă voi mărita cu vărul Arthur.

- leși! a țipat el. leși afară... înainte să-ți fac vreun rău. Vei pleca de aici mîine. O să mă consult imediat cu avocatul ca să fiu sigur că nu vei beneficia niciodată de pe urma

mea... niciodată. N-o să ai nici un ban, nici un ban, îți spun eu. O să am grijă de asta.

M-am întors spre ușă și am ieșit cu capul sus, cu ochii scînteind. Cînd am ajuns în coridor, am auzit o agitație și un freamăt, așa că am știut că am fost auziți.

M-am îndreptat spre scări și le-am urcat. Deci, venise momentul. Totul se întîmplase fără de veste. Eram singură, și mîine voi fi fără adăpost. N-aveam nici o idee unde să mă duc sau ce să fac.

Am deschis ușa camerei de lîngă cea a bunicului, unde zăcea bunica în sicriul ei. Lumînările fuseseră aprinse de curînd. Ele vor fi reînnoite înainte ca personalul să se retragă și vor arde toată noaptea.

M-am oprit în prag, m-am uitat la acea față liniștită și am murmurat: "Oh, draga mea bunică, de ce n-ai trăit ca să pot vorbi cu tine, să mă sfătuești ce să fac? De ce m-ai lăsat singură? Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! Spune-mi ce să fac".

Cîtă liniște era în acea cameră. M-a făcut să simt o oarecare pace. Aproape că am crezut că buzele reci îmi zîmbeau încurajator.

M-am trezit din somn. Era încă întuneric și mă întrebam ce mă trezise. Cînd m-am culcat, stătusem întinsă mult timp gîndindu-mă la ce va mai aduce ziua următoare și unde mă voi duce după ce o să plec de la Greystone Manor. Apoi, obosită, am căzut într-un somn greu.

Acum stăteam în pat în capul oaselor. Era un miros ciudat și am auzit un sunet pe care nu l-am recunoscut imediat. Am ascultat atentă și am sărit din pat.

Ardea!

Mi-am pus papucii în picioare și am alergat. Camera bunicului era la cepătul coridorului și lîngă ea era cea în care bunica zăcea în coșciug. Am văzut o limbă de foc prelingîndu-se deasupra ușii.

- Foc! am strigat. Foc!

Am alergat spre camera bunicului și a apărut vărul Arthur.

- Ce e? a strigat el.

Apoi, văzînd ce se întîmplă:

- Oh, Doamne, ajută-ne!

- A luat foc în camera bunicului! i-am strigat.

În timpul ăsta au mai apărut cîțiva servitori. Vărul Arthur deschise ușa camerei bunicului și din ea au fișnit flăcările.

- Dă alarma! a strigat Arthur. Nu te apropia de camera asta. E în flăcări. Și cea de lîngă ea.

Unul dintre lachei își croia deja drum prin flăcări și fum. A dispărut în camera bunicului și a ieșit din ea tîrîndu-l pe acesta.

Vărul Arthur a strigat:

- Aduceți apă... repede! Stingeți focul! Totul o să ardă ca un chibrit... Grinzile astea sînt uscate ca paie.

Toți alergam. M-am dus spre vărul Arthur, care era aplecat deasupra bunicului.

- Trimite un servitor după doctor... repede! a spus.

Am alergat jos și am găsit un rîndaș care auzise strigătele și văzuse focul din camera sa de deasupra grajdurilor. A plecat fără să scoată un cuvînt și eu m-am întors. Era apă peste tot și fumul mă îneca, dar am văzut că focul era sub control. Părea că izbucnise din camera în care zăcea bunicul.

- Totdeauna am considerat că nu e bine să ardă lumînările toată noaptea, a spus Arthur.

A fost un șoc să-l văd pe bunicul zăcînd pe coridor, acoperit cu pături și cu capul sprijinit pe o pernă. Nu mai semăna cu bărbatul care țipase la mine cu cîteva ore mai devreme. Cu barba complet arsă, cu arsuri pe față și pe gît, arăta oropsit și vulnerabil. Probabil că avea dureri teribile, m-am gîndit, dar el nu scotea nici un sunet.

Cînd a sosit doctorul, eram încă acolo. Focul fusese stins și pericolul trecuse. Doctorul i-a aruncat o privire bunicului și a spus:

- Sir Matthew e mort!

O noapte stranie... cu mirosul de fum încă în nări și cu bunicul care cu puțin timp mai înainte țipase la mine... acum mort.

Încerc să pun cap la cap evenimentele din noaptea aceea, dar nu e ușor.

Mi-l amintesc pe vărul Arthur într-un halat maro, lung, dîndu-mi ceva să beau. Parcă mai amabil ca niciodată, mai puțin sigur pe sine, mai uman. Era limpede că fusese foarte tulburat de ceea ce s-a întîmplat. Binefăcătorul lui era mort. Părea că nu-i venea să creadă.

Am rămas tăcută. M-a bătut ușor pe mîină:

- Nu te neliniști, mi-a spus. Înțeleg.

Doctorul părea grav. Vroia să schimbe cîteva cuvinte cu vărul Arthur. Era deconcertat și nu părea în largul lui. Nu credea că moartea bunicului se datora sufocării. Avea o tăietură la ceafă.

- Probabil că a căzut, și-a dat cu părerea vărul Arthur.

- Tot ce se poate, a răspuns doctorul cu îndoială.

- Pentru vara mea a fost o noapte teribilă, a continuat vărul Arthur. Mă întreb dacă ați putea să-i dați un sedativ.

S-a uitat la mine cu atîta compătimire încît m-am întrebat dacă îl cunoscusem cu adevărat înainte. Mai mult, acționa cu o autoritate nouă, ca și cum ar fi fost deja stăpînul casei. A chemat o fată în casă și i-a spus să mă ducă în camera mea.

Am lăsat-o să mă ducă înapoi în dormitor și am căzut pe pat. Nu puteam să cred că ce s-a întîmplat, s-a întîmplat cu adevărat. În viața mea survenise o schimbare neașteptată. Atîta timp se desfășurase monoton, pentru ca deodată evenimente dramatice să se succedă cu atîta repeziciune.

Am băut paharul adus de fată, care mi-a spus că-i fusese dat de doctor. Curînd, am căzut într-un somn adînc.

În dimineța următoare, coșmarul a continuat. Casa era răvășită și peste tot vedeam fețe străine.

Vărul Arthur m-a chemat în birou și acolo mi-a spus că luaseră trupul bunicului, deoarece nu erau mulțumiți de explicațiile morții lui. Urma să aibă loc o anchetă. Mi-a spus ceva de o lovitură la ceafă.

- Vrei să spui că a căzut și s-a lovit la cap?

- S-ar fi putut să cadă în momentul în care a realizat că a izbucnit un foc și a alergat să iasă din cameră. Se pare că una dintre lumînările de la sicriul bunicii tale a căzut și s-a aprins covorașul. Sicriul era înspre camera bunicului. După cum știi, între cele două camere e o ușă. Flăcările au pătruns pe acolo în camera bunicului. Nu sînt sigur, evident. Bănuiesc numai... dar realitatea e că numai aceste două camere sînt singurele distruse de foc - și camera bunicului tău, mai rău decît cea în care se găsea coșciugul. Focurile se aprind în fel și chip.

Am încuviințat.

- Știu cum te simți, Philippa, din cauza certei de aseară.

- Trebuia să-i spun ce simt, i-am spus.

- Știu. Știu și subiectul discuției. Vreau să înțelegi că îți sînt prieten, Philippa. Bunicul tău dorea să ne căsătorim, dar tu nu vrei. Sînt dezamăgit, dar nu vreau să crezi nici un moment că îți port pică pentru asta.

Unul dintre cele mai uimitoare aspecte ale situației era schimbarea petrecută cu vărul Arthur. Căpătase o nouă dimensiune odată cu moartea bunicului. Dispăruse umilința, recunoștința, dorința aprinsă de a se gudura. Acum se purta ca stăpînul casei. Era chiar drăguț și înțelegător cu mine.

A zîmbit trist:

- Nu-ți poți comanda sentimente care nu există, a spus. Bunicul vroia să-ți poarte de grijă și să te folosească pentru a-și asigura descendența. Acum e mort și nu vreau să te silesc la o căsătorie care îți este dezagreabilă. Pe de altă parte, aș vrea să consideri această casă ca pe propriul tău cămin... și să rămîi aici cît vrei.

- Oh, vere Arthur, ești așa de bun, pentru că acum presupun că totul îți aparține.

- Bunicul-tău totdeauna a spus că îl voi moșteni. Poate că mă grăbesc să vorbesc astfel. Ce vreau să spun este că dacă lucrurile merg așa cum sperăm, atunci casa asta e a ta pentru oricît timp vrei.

- N-aș putea să mai rămîn aici, i-am spus. Mai ales după ce m-a dat afară! Trebuie să-mi fac niște planuri, dar mi-e mai ușor după amabila ofertă pe care mi-ai făcut-o de a sta cît timp vreau.

Mi-a zîmbit cu afecțiune.

- Atunci, amănuntul acesta e stabilit. Ne așteaptă zile grele. N-aș vrea să-ți mai dau și eu motive de neliniște. S-ar putea să apară niște neplăceri. Lovitura aceea la cap... Da, evident a căzut, dar n-ai ce să-ți reproșezi, Philippa.

- Nu, n-am. Trebuia să-i spun adevărul. Și la fel aș face oricînd. Nu puteam să-l las să mă silească...

- Nu, sigur că nu. Despre altceva e vorba. Sicriul bunicii tale a fost atins de flăcări, dar e intact și cred că cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut este să-i facem funeraliile ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Va fi îngropată mîine... și vom face toate cele convenite. Ești de acord că ăsta e cel mai bun lucru de făcut?

Am fost de acord.

- E în regulă, a spus bătîndu-mă ușor pe umăr. Așa va fi.

Desigur, și el se afla sub dominația bunicului. Ca și mine, nici el nu vroia să fie forțat să se însoare. Diferența dintre noi era că în timp ce el era pregătit să accepte unele compromisuri pentru a-i face pe plac bunicului și pentru a-l moșteni, eu nu eram. Presupun că Arthur ar fi fost trimis fără un ban într-o lume aspră dacă nu s-ar fi supus bunicului și n-am nici o îndoială că nu i-ar fi surîs să fie ajutor de preot prost plătit. Puteam înțelege asta și acum chiar îl simpatizam puțin.

Înmormîntarea bunicii a avut loc a doua zi. Au venit și Grace cu Charles Daventry și am stat de vorbă împreună. Mătușa Grace a fost foarte afectată de moartea mamei sale și de faptul că n-a fost lăsată s-o viziteze înainte de a-și da sfîrșitul. Era șocată de moartea tatălui ei dar, ca să

fim cinstiți, a fost o ușurare pentru toți.

Stăteam în jurul mormîntului cînd coșciugul a fost coborît și am ascultat zgomotul bulgărilor căzînd pe el. Mă gîndeam la convorbirile noastre și la tot ce făcuse pentru noi în acele prime zile grele de la Manor. Ea fusese un fel de ancoră pentru cele două tinere dezorientate. Avea să-mi lipsească mult.

Dar totul se va schimba. Trebuia să-mi găsesc un post. Cel puțin, curînd voi avea șaptesprezece ani, un jalon important pe drumul spre maturitate.

Ne-am întors acasă și ne-am adunat în biroul bunicului. Ni s-au adus biscuiți și vin de Porto, în timp ce așteptam citirea testamentului.

Am fost uluiți să aflăm că bunica avea o avere considerabilă neștiută de bunicul. Eram sigură că el ar fi vrut să trateze cu ea dacă ar fi știut cît e de bogată. N-am nici o îndoială că ar fi reușit să obțină controlul asupra acestei averi care curînd n-ar mai fi fost a ei. Am știut totdeauna că a fost o femeie care știe ce vrea. Bîndețea ei era înșelătoare. Putea fi și amabilă dar, odată silită să se mărite, s-a hotărît să nu se lase complet dominată de soțul ei. Așa că și-a păstrat secretele, și ăsta era unul dintre ele.

Împărțirea banilor a fost o surpriză și mai mare pentru mine. Agnes Warden trebuie că știuse totul pentru că a recunoscut după aceea că ea îl adusese pe avocat la bunica. Agnes primise c moștenire care îi asigura o rentă. Mai erau una sau două moșteniri mărunte, dar grosul averii era împărțit între fiica sa Grace și nepoata ei Philippa "pentru a le permite să ducă o viață independentă".

Eram uluită. Marea problemă care mi se punea fusese înlăturată printr-un simplu gest al bunicii. Urma să fiu relativ bogată. Nu mai trebuia să-mi fac griji cu găsirea unui post. Puteam să plec din această casă ca o femeie bogată și independentă.

"Să ducă o viață independentă!" M-am uitat la Grace. Pîngea încetișor.

În ziua următoare a avut loc ancheta privind moartea bunicului. Ziua aceea mi-a rămas în memorie ca una dintre cele mai stranii din viața mea. Eram acolo cu vărul Arthur, cu Grace și cu Charles Daventry și ascultam mărturia doctorului. Căldura din cameră, murmurul vocilor, tot ritualul ăsta inspira groază. Am încercat să sesizez importanța spuselor doctorului. Moartea lui Sir Matthew nu se datora sufocării sau arsurilor, ci putea fi provocată de faptul că a căzut și s-a lovit cu capul de muchia unui paravan sau a altei piese de mobilier. Pe de altă parte, exista posibilitatea să fi fost provocată de o lovitură administrată de o persoană sau persoane necunoscute. Probabil că se trezise din somn datorită fumului ce venea din camera alăturată. Grăbit, a alunecat din pat și a căzut. Dar asta era numai o presupunere și nu putea fi dovedită deoarece corpul fusese tirat afară din cameră și nu se cunoaște poziția pe care o avusese în momentul morții.

Au fost discuții îndelungate asupra acestor puncte și în cele din urmă ancheta s-a amînat pentru săptămîna următoare.

- Ce înseamnă asta? I-a întreat mătușa Grace pe Charles.

Charles a răspuns că nu erau mulțumiți de cele descoperite.

A urmat o săptămîină ciudată. Umblam prin casă zăpăcită. Vroiam să plec... cît mai departe.

- Nu poți să-ți faci planuri pînă nu se termină afacerea asta neplăcută, mi-a spus vărul Arthur.

Am observat că servitorii se uitau la mine într-un mod ciudat. Am citit suspiciunea în privirea lor. Asta nu putea însemna decît un singur lucru. Auziseră cearta mea cu bunicul și știau că mă amenințase că o să mă dea afară. Și acu, această bănuială că a fost lovit de cineva... Știam urmarea. Cineva îl lovise, îl omorîse și apoi dăduse foc ca să-și acopere fapta.

Nu puteam crede. Privirile acelea întunecate mă acuzau pe mine? Puteau să gîndească măcar că eu am făcut asta?

A început să-mi fie frică. Am observat-o mai ales pe

doamna Greaves, care mă urmărea îndeaproape. Era ridicol. Era un nonsens. Ca și cum mi-aș fi putut omorî propriul bunic!

Agnes Warden era drăguță cu mine. La fel mătușa Grace și Charles.

- Nu cred că vor să facă tot tâmbălăul ăsta, a spus Charles. E destul de limpede că Sir Matthew a căzut și a murit.

- Totdeauna se fac anchete de genul ăsta în cazul morților subite, a adăugat vărul Arthur.

A fost citit testamentul bunicului. Arthur moșteneva averea și casa. Eram și eu menționată. Mai era o prevedere cu ocazia căsătoriei mele cu Arthur. Primeam un mic venit pe viață, care se mărea cu fiecare copil pe care l-aș fi născut.

Asta plănuia să schimbe când vroia să-l cheme pe avocat. Vroia să se înțeleagă limpede că datorită nerecunoștinței mele nu voi mai primi nimic din banii lui.

Arthur a preluat treburile casei și eu am continuat să fiu uimită de respectul pe care mi-l arăta.

- Cred, a spus Grace, că speră să te răzgîndești și lucrurile să decurgă așa cum a vrut tatăl meu.

- Asta nu se va întîmpla niciodată, i-am spus. Îi sînt recunoscătoare vărului Arthur pentru respectul pe care mi-l arată, dar n-aș putea să mă mărit niciodată cu el.

Grace a încuviințat. Liniștită în noua ei viață cu Charles, credea că știe multe despre dragoste și căsătorie.

Purtarea doamnei Greaves față de mine devenise atît de rece încît într-o bună zi am întrebat-o dacă e ceva în neregulă. M-a privit fix. Avea o față dură, chiar crudă. Totdeauna m-am gîndit că lungii ani în serviciul bunicului o făcuseră să fie așa.

- Cred că asta e o întrebare pe care ar trebui să ți-o pui singură, domnișoară, a spus cu severitate.

- Ce vrei să spui, doamnă Greaves?

- Cred că știi destul de bine.

- Nu, am răspuns. Nu știu.

- Vezi, sînt tot felul de speculații privind modul în care a murit bietul domn... și se crede că cineva în casa asta ar

putea arunca o lumină asupra acestui lucru.

- Vrei să spui că *eu* aş putea?

- Întreabă-te singură, domnişoară. Am auzit cearta din seara ultimei zile din viaţa stăpînului meu. Nu eram departe... din întâmplare... n-am putut să nu aud.

- Trebuie că a fost o mare suferinţă pentru dumneata să fii obligată să ascuţi, doamnă Greaves.

- Dacă mă ierţi că spun aşa, domnişoară, asta e ceea ce vroiam să aud de la dumneata. Am auzit totul pentru că eram acolo şi te-am văzut apoi intrînd în camera bunicii.

- Şi ce crezi că am făcut? Am dat foc şi l-am lăsat să ardă încet ore în şir, înainte ca să-l îndrept spre camera bunicului?

- Nu, focul a fost pus mai tîrziu.

- A fost pus, doamnă Greaves? Vrei să spui că s-a aprins. Nimeni nu l-a pus.

- Cine poate s-o spună? Şi îmi închipui că unii dintre cei ce fac ancheta au propriile lor păreri.

- Ce încerci să spui? Şi de ce n-o spui pe faţă?

- Da, pare a fi un pic de mister, domnişoară. Dar misterele se lămuresc, şi tot ce pot spune este că unii oameni nu sînt ce par a fi. Nu uit, domnişoară, că te-am văzut venind la ore mici, dimineaţa... şi asta nu cu mult timp în urmă. Tocmai mă întrebam ce e cu tine. Asta arată numai că nu poţi niciodată să ştii ce vor face oamenii, nu?

Am fost teribil de tulburată că ea se referise la noaptea aceea cu Conrad. Eram furioasă şi rănită. De ce nu fugisem cu el? De ce am permis conştiinţei mele de un puritanism prostesc să-mi stea în cale? Dacă aş fi plecat, n-aş mai fi fost aici cînd a murit bunicul. N-ar mai fi avut loc niciodată scena aceea din birou.

Doamna Greaves a văzut cum m-au afectat vorbele ei. Am auzit-o chicotind uşor în timp ce se întorcea şi pleca tăcută. Mi-am dat seama că eram într-o situaţie foarte periculoasă.

Cred că eram prea năucită de tot ce se întâmplase atât de brusc încît poate din fericire n-am realizat dimensiunile pericolului acela.

Arthur era atât de drăguț cu mine - aproape tandru. Și mă întrebam vag dacă nu cumva Grace avea dreptate și el încerca să mă facă să mă răzgîndesc.

- Dacă îți pun întrebări, a spus el, tot ce ai de făcut este să spui adevărul. Dacă faci asta, nu ți se poate întâmpla nimic. Nu trebuie niciodată să minți în fața curții pentru că, dacă e descoperită vreo minciună, nu te mai cred, orice ai spune. O să fie în regulă, Philippa. O să fim toți acolo.

Nu mai văzusem niciodată așa ceva - curtea cu toți demnitarii ei. Și era doar o curte de coroner*. Nimeni n-a fost acuzat. Trebuia numai să hotărască dacă bunicul meu murise accidental sau fusese ucis. Dacă se hotăra că fusese ucis, atunci vor fi acuzații... și poate, un proces.

Nu puteam să cred că asta mi se întâmpla cu adevărat mie. Tot ce puteam să-mi spun era că, dacă mi-aș fi urmat îndemnul inimii, acum aș fi fost fericită într-o țară străină oarecare cu bărbatul pe care îl iubeam.

Oamenii au depus mărturii. Doctorii care au examinat trupul bunicului au confirmat că n-a murit prin asfixiere, ci dintr-o lovitură la cap, care s-a produs cu vreo oră înainte să se descopere focul. Putea fi o explicație și la asta: a simțit mirosul de foc mocnit al covorașului, s-a ridicat din pat, a căzut, s-a lovit și a murit. Era evident că focul arsese înăbușit, deoarece camera în care zăcuse bunica nu fusese atât de rău arsă ca dormitorul bunicului. Experții erau de acord că era posibil ca micul covoraș să ardă mocnit aproape o oră înainte de a izbucni în flăcări și asta ar fi explicat intervalul de timp scurs între momentul în care bunicul se lovise și descoperirea focului de către ceilalți

* *Coroner* = medic și judecător de instrucție care cercetează cazurile de deces violent sau neașteptat (N.T.)

din casă.

După doctori, în boxa martorilor au urmat ceilalți. Primul a fost vărul Arthur. El a povestit că a auzit strigăte de "Foc!" și a alergat la fața locului. S-a dus imediat în camera bunicului, unde un servitor țira afară corpul. El a crezut că bunicul trăiește și a trimis după doctor. A fost întrebat dacă a fost vreo ceartă între Sir Matthew și unul dintre cei din casă în seara dinainte.

Vărul Arthur, vizibil fără chef, a spus că fusese o discuție între Sir Matthew și nepoata sa Philippa.

Știa care era motivul?

Vărul Arthur credea că Sir Matthew își exprimase dorința că ar trebui să se încheie o căsătorie între el și nepoata lui Sir Matthew și că aceasta nu fusese de acord.

- După câte știți, a amenințat-o?

- Nu am fost prezent, a spus vărul Arthur evaziv. Dar Sir Matthew era un om care își ieșea repede din fire dacă era contrazis. Cred că el a țipat puțin.

- Cu privire la ce? Că o va tăia din testament? Că va trebui să părăsească Greystone?

- S-ar putea să fi fost așa.

- A fost Philippa Ewell iritată de asta?

- N-am văzut-o în momentele acelea.

- Când ați văzut-o prima oară după ceartă?

- Pe palierul din fața camerelor care luaseră foc.

- Camera ei dădea în coridor?

- Da, erau câteva dormitoare pe coridor.

- Și al dumneavoastră?

- Da..

- Unde erau camerele servitorilor?

- Cu un etaj mai sus.

După interogarea lui Arthur, a fost chemată doamna Greaves. A spus că din întâmplare auzise cearta mea cu bunicul.

- A amenințat-o că o dă afară din casă și o taie din testament?

- Da, a răspuns prompt doamna Greaves.

- Aveți un auz fin, doamnă Greaves.

- Foarte fin.

- Vă e de folos în meserie. Ați văzut-o pe Philippa Ewell după cearta cu Sir Matthew?

- Da. Am văzut-o întrînd în camera în care bunica ei zăcea în sicriu.

- Ați văzut-o și mai tîrziu?

- Nu. Dar asta nu înseamnă că a stat în camera ei toată noaptea.

- Nu v-am cerut părerea, doamnă Greaves.

- Da, domnule, dar cred că trebuie să vă spun că domnișoara Ewell avea apucături ciudate. Obişnuia să umble noaptea.

- În noaptea aceea?

- N-am văzut-o în noaptea aceea. Dar am văzut-o cu o dimineață în urmă. Am auzit un zgomot...

- Iarăși auzul dumneavoastră atît de fin, doamnă Greaves?

- Am considerat că e de datoria mea să mă duc să văd cine umblă pe acolo. Trebuie să am grijă de cameriste și să fiu sigură că se comportă cuviincios.

- Încă o calitate minunată! Și cu această ocazie...

- Am văzut-o pe domnișoara Philippa Ewell întrînd în casă. Trebuie să fi fost ora cinci dimineața. Era complet îmbrăcată, iar părul îi era în neorînduială.

- Și la ce concluzie ați ajuns?

- Că fusese plecată toată noaptea.

- Ea v-a spus asta?

- Ea mi-a spus că a fost în grădină să se plimbe.

- Nu văd de ce domnișoara Ewell nu s-ar putea plimba prin grădină dis de dimineață dacă-i face plăcere, și nici de ce să se coafeze pentru o asemenea plimbare.

Era clar că doamna Greaves nu făcuse impresia pe care sperase să o facă, dar aluzia la acea dimineață m-a șocat profund. Mă întrebam ce-aș putea răspunde dacă aș fi întrebată. Să le fi spus că mi-am petrecut noaptea cu un amant? Aș fi fost dezaprobată și condamnată. Erau mulți care considerau că moravurile ușoare - pentru care aș fi fost acuzată - erau o vină la fel de mare ca și o crimă.

Nu fusesem niciodată atît de înspăimîntată.

Apoi a venit rîndul meu.

- Domnișoară Ewell, bunicul dumneavoastră a vrut să vă căsătoriți cu vărul dumneavoastră și ați refuzat.

- Da..

- Refuzul dumneavoastră l-a supărat?

- Da.

- V-a amenințat că vă dă afară din casă și vă dezmoștenește?

- Da..

- Ce i-ați răspuns?

- I-am spus: "Nu mă pot mărita cu cineva pe care nu-l iubesc și voi pleca de acasă cît mai repede posibil".

- Și asta intenționați în dimineața următoare? Unde v-ați fi dus?

- Mă gîndeam că m-aș putea duce la mătușa Grace sau la una din familiile care locuiesc în colibe de pe moșia bunicului pînă aveam să-mi găsesc un cămin potrivit.

- După întrevederea aceea furtunoasă, ce ați făcut?

- M-am dus în camera bunicii să o mai văd o dată în sicriu. Am ținut mult una la alta.

A urmat o încuviințare plină de bunăvoință. Am avut senzația că cel care îmi punea întrebări mă simpatiza și mă credea și că nu o plăcuse pe doamna Greaves, suspectînd-o de răutate. Asta mi-a dat curaj.

- Ce s-a întîmplat în camera bunicii?

- Am privit-o și mi-am dorit să nu fi murit, pentru că mă putea ajuta.

- Cînd ați intrat în cameră, lumînările ardeau?

- Da. Lumînările au ars în permanență de cînd am așezat-o în sicriu.

- Ați observat ceva în neregulă la sfeșnice?

- Nu.

- Cred că bunica dumneavoastră v-a lăsat prin testament o sumă de bani pentru a putea trăi independent. Considera că Sir Matthew făcea presiuni asupra dumneavoastră?

- Da.

- Vă mulțumesc, domnișoară Ewell.

Fusese mai ușor decît crezusem și mă simțeam ușurată că nu mi se pusese nici o întrebare despre întîlnirea cu doamna Greaves din dimineața aceea.

Au urmat apoi discuții îndelungate. Stăteam în sală, fără vlagă, așteptînd verdictul. Vărul Arthur mi-a strîns mîna și pentru prima oară mi-a făcut bine atingerea lui.

Verdictul a fost dat: moarte prin accident. După părerea conerului, nu existau dovezi suficiente în sprijinul ipotezei că cineva l-ar fi lovit pe Sir Matthew. El considera că bunicul căzuse și se lovisse la cap de marginea ascuțită a unei polițe. Era o asemenea poliță deasupra șemineului din dormitorul lui.

Deci se terminase. Mi se ridicase povara cumplită pe care nu o înțelegeam decît pe jumătate.

În timp ce părăseam sala cu Arthur, cu mătușa Grace și soțul acesteia, mi s-a părut că zăresc pe cineva pe care mi s-a părut că îl știu vag. Pe moment nu mi-am dat seama cine era. Apoi, gîndul m-a străfulgerat: era bărbatul pe care îl văzusem cînd fusesem la Dover cu domnișoara Elton să ne uităm în registrul bisericii; bărbatul despre care am presupus că venise acolo ca turist să viziteze împrejurimile.

Mi l-am alungat din minte. Aveam atît de multe alte lucruri la care să mă gîndesc. Acum eram liberă să-mi fac orice plan.

N-am vrut să rămîn la Greystone Manor. Plutea încă o atmosferă oribilă de suspiciune întreținută, cu siguranță, de doamna Greaves. Am observat că servitorii mă priveau pieziș și-și întorceau capul cînd mă uitam la ei.

Vărul Arthur continua să fie foarte amabil.

- Trebuie să rămîi aici cît îți place, spunea el. Consideră Greystone Manor căminul tău.

- Asta n-aș putea s-o fac în nici un caz. Bunicul mi-a ordonat să plec de aici și așa voi face.

- Dar acum Greystone Manor e al meu, știi asta. -

- E drăguț din partea ta, avînd în vedere resentimentele pé care ți le-am purtat, dar trebuie să plec repede.

Mătușa Grace a fost cea care m-a scos din încurcătură.

- Trebuie să vii să locuiești cu Charles și cu mine, a spus. Rămii la noi cît vrei, scumpa mea. Acum avem bani pentru a ne cumpăra o casă. Este una liberă aproape de casa parohială: "Wistaria Cottage". O ții minte? Charles spune că ni s-ar potrivi de minune. Are și o grădină mare unde își poate sculpta și expune statuile. Vino și ajută-ne să ne mutăm.

A fost atît de bună cu mine. Era încîntată că primise moștenire banii aceia de la bunica și odată cu ei binecuvîntarea căsătoriei cu Charles. Dincolo de moarte, bunica ne ajutase pe amîndouă.

Deci am plecat de la Greystone Manor cu Grace. Casa parohială era suficient de mare și parohul mi-a oferit o cameră pînă cînd urma să ne mutăm la Wistaria Cottage.

În săptămîinile acelea mătușa Grace m-a ajutat foarte mult. Am discutat cu ea și cu Charles și am plănuit împreună ce trebuia să fac. Nu mai aveam nevoie să ocup un post nepotrivit. Eram o femeie liberă - cum spunea Grace - și aveam nevoie de timp pentru a mă hotărî cum vreau să trăiesc.

Soarta a decis pentru mine.

Eram în atelierul lui Charles și făceam ordine prin niște cărți, cînd am auzit zgomot de pași afară. Am ieșit în prag și, spre surprinderea mea, am văzut-o pe Daisy.

Se schimbase de cînd o văzusem ultima oară. Se mai îngrășase. Obrajii îi erau la fel de roz și avea aceeași licărire hazlie în priviri. Mi-a făcut cu ochiul pentru a-mi demonstra parcă bucuria și plăcerea de a mă revedea.

- Don'șoară Pip! a spus.

- Oh, Daisy! am strigat și am îmbrățișat-o cu căldură.

Deci ai venit acasă... în fine.

- Numai în vizită. A venit servitorii sus, la Granter's Grange... pentru a face pregătirile pentru sosirea stăpînilor. Am venit cu ei. Hans nu e cu mine, da' m-a lăsat să vin cu ei. A spus că merit să-i văd pă ai mei și așa era și drept. El a trebuit să rămînă acasă. Acu' are o slujbă importantă. Știi, m-am măritat cu el. *Frau Schmidt*, asta's. Ce părere ai? Hans a făcut o femeie cinstită din mine... cînd s-a născut Hans ăl mic. Acu's mamă. Gîndește-te la asta, don'șoară Pip. N-ai mai văzut un omuleț ca Hansie al meu. E un drăcușor și jumătate.

- Daisy, cînd ai de gînd să te oprești și să respiri? Vrei să spui că vin cei de la Granter's Grange?

- Cineva sosește acolo cît de curînd. Nu se știe exact cînd, da' trebuie să fie gata totu'.

- Și tu...

- A, io nu mai fac parte din servitorii de la Granter's. Îs *Frau Schmidt* acu'. Rămîn aici pînă se întoarce unii dintre servitori... și plec și eu cu ei. Dar mai întîi povestește-mi despre tine! Și bătrînu'... e mort acu'! Cred că nu prea o să fie întîmpinat de îngeri, așa cum credea.

- Ai auzit, nu-i așa?

- Ce să aud?

- Daisy, m-au suspectat că aș fi implicată.

- Nu mama, ea în nici un caz. Și nici tata. Ei au spus că tartorul bătrîn a sărit din pat furios și a primit ce a meritat. Bagă de seamă, pe morți nu trebuie să-i vorbești de rău, dar în cazul ăsta mărturisesc că am voie. N-o să uit niciodată cum m-a ținut în picioare în capela aia, cînd m-a făcut nerușinată... numai pentru că m-am distrat nițel în cimitir. Dar gata, a trecut. Dar tu, don'șoară Pip? De cîți ani nu te-am mai văzut?

- Destul de mulți. Vreo cinci. Aveam doisprezece ani cînd tu și Francine ați plecat... și acum am șaptesprezece.

- Abia te-am recunoscut. Acum ești o femeie. Pe atunci erai o puștoaică.

- Daisy, ce știi despre Francine?

- Oh!

A deveni dintr-odată serioasă.

- A fost un scandal, așa a fost. Am plîns de-am murit cînd am auzit. O consideram cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o... și gîndul că a fost ucisă...

- Vreau să știu ce s-a întîmplat, Daisy!

- Păi, s-a întîmplat în pavilionu' ăla de vînătoare. Acolo erau cînd i-a' omorît. Nu s-a lămurit niciodată. Cine i-a ucis, nu știu. N-avea legătură cu don'șoara France. S-a întîmplat să fie acolo cu el... cînd au venit să-l omoare și, pentru că era și ea acolo, a' omorît-o și pe ea.

- Cine ar fi putut s-o facă?

- Pe mine mă întrebi? Dacă *ei* nu știe, de unde să știu eu?

- Care ei?

- Armata... și familia domnitoare și poliția... ei toți.

- Pentru mine e un mare mister și vreau să-mi povestești tot ce știi în legătură cu asta. Hai în atelier. Nu e nimeni aici. Mătușa mea și soțul ei sînt la Wistaria Cottage pregătindu-se să se mute acolo.

- Da. Am auzit. Ce schimbare, nu? Don'șoara Grace, măritată! Trebuia s-o facă de mult.

- Mă bucur că a făcut-o înainte de a moșteni banii. Trebuia să spargă gheața, așa cum am făcut și eu. Stai jos, Daisy, și spune-mi tot ce știi despre sora mea.

- Păi... a plecat, nu?

- Da, da, am spus nerăbdătoare.

- Și contesa și contele și ăilalți servitori a plecat și am găsit o slujbă și am plecat și io. E un loc minunat, dacă îți plac chestiile astea - pomi și munți... E foarte frumos. Cîteodată mi-e nițel dor de casă, de cîmpuri, de tufișuri, de pajiști de margarete și de ălelalté flori de acasă. Da' Hans era acolo și io și Hans... ne înțelegem bine. E nostim. Rîde de mine, de felul în care încerc să spun vorbele lor... Da' și eu pot să rîd de el cînd le spune p'ale noastre. Ne place.

- Deci, ai o căsnicie fericită. Mă bucur mult. Și-l mai ai și pe Hans cel mic. Dar ce știi despre sora mea?

- Știu doar că a venit cu baronul. Pe atunci nu știam cine era el. Știam că era mare, da' nu atît de mare. Hans mi-a povestit. A zis că baronul ăsta, Rudolph, era singurul

băiat al Marelui Duce, sau cam așa ceva... și Ducele ăsta Mare e un fel de rege. Nu ca regina noastră, bineînțeles, dar e șeful acestui ducat sau ce-o fi el. Da' e altfel acolo. Parcă ar fi niște țărișoare, fiecare cu regele ei și, deși ni se pare mici, ei acolo zice că sînt mari.

- Înțeleg, Daisy.

- Mă bucur că înțelegi, don'șoară Pip, că eu nu prea înțeleg. Da' ce spun eu', e că atunci cînd Rudolph a venit cu sora ta nu s-a mirat nimeni. Știi, el ăra moștenitoru' și el trebuia să se însoare cu o doamnă din țărișoarele alea. Dacă n-ar fi făcut așa, ar fi fost război. Le e frică tot timpul de război, care e gata să înceapă oricînd. Așa că se aștepta de la baron să se însoare cu doamna aia. Asta înseamnă că avînd-o pe don'șoara France cu el acolo, trebuia s-o țină ascunsă.

- A fost căsătorit cu sora mea, deci cum ar fi putut să se însoare cu doamna aceea?

- Păi, se pare că n-a fost *chiar însurat*...

- A fost. S-au căsătorit lîngă Dover, înainte de a pleca din țară.

- Păi au spus că a fost amanta lui. Asta pe ei nu-i deranja. Mai avusese și altele înainte... Și toți marii duci au avut. Da' cu căsătoria era altceva... dacă mă înțelegi.

- Ascultă, Daisy, sora mea s-a cununat cu el în biserica de la Birley. Am văzut...

Am tăcut. Oare văzusem însemnarea? După tot ce se întîmplase, începusem să mă îndoiesc.

- Cred că trebuie să fie una din căsătoriile ălea de formă, a spus Daisy. Ar fi fost singura soluție, și baronul Rudolph o fi știut asta. El a trebuit s-o țină cît mai ascunsă pe sora ta... sau asta ar fi trebuit să facă. Da' era o parte din țară unde era foarte popular. Cred că acolo ăra cu ea.

- N-ai mai văzut-o niciodată, Daisy?

- Nu, am fost cu contele și contesa la sloș*

- Unde?

- La sloș. Au o groază acolo. Sînt foarte nostime, ca

* pronunție incorectă a cuvîntului german *schloss*, care înseamnă castel (N.T.)

niște castele.

- Ah, înțeleg. Vrei să spui *schloss*.

- Asta e. Nu, ei n-a venit la noi la sloș. Contețle î era foarte credincios lu' Marele Duce. El și cu contesa credea că Rudolph ar trebui să învețe cum să conducă țara, pîntru că asta avea să facă, atunci cînd moare Marele Duce și ei zicea că el trebuia să facă tot ce poate să oprească războiul de care le era la toți frică, și care începea dacă nu s-ar fi însurat cu aia pe care i-o găsiseră.

- Deci în toată această perioadă, n-ai mai văzut-o. Ce știi despre copil?

- Copil? Care copil, don'șoară Pip?

- Sora mea a avut un băiețel. Un fiu. Era foarte mîndră de el.

- N-am auzit niciodată nimic de asta.

- Oh, Daisy, îmi doresc atît de mult să știu ce s-a întîmplat!

- Știi că a fost omorîță în pavilionul ăla de vînat.

- Unde anume era pavilionul?

- Nu departe de sloș. Chiar în mijlocul unei păduri de pini este. A fost un șoc cîmplit cînd s-a întîmplat. Orașul a stat în doliu o lună întregă. Au spus că aproape i-e frînt inima lu' Marele Duce... singurul lui fiu, înțelegi... I-a căutat pe criminali... în sus și-n jos i-a căutat, da' nu i-a putut găsi. A spus că a fost ceva politic. Știi, mai e un nepot. El o să fie Mare Duce cînd moare ăl bătrîn.

- Ei cred că e/ l-a ucis?

- Nu îndrăznesc s-o spună, da' o cred. Baronul ăsta Sigmund... Știi, e băiatul fratelui lu' ăl bătrîn și următorul la rînd... asta din cauza morții lu' Rudolph... dacă mă-nțelegi. Dacă cineva ar fi vrut să-l dea la o parte pă Rudolph, ăla ar fi Sigmund... Deși Hans zice că ar putea fi cineva care vrea să-l dea la o parte pe Sigmund spunînd că nu el ar trebui să fie următorul Mare Duce.

- Deci, cineva care a vrut să-l înlătore pe Rudolph, l-a ucis în pavilionul de vînătoare... și a împușcat-o și pe Francine numai fiindcă era acolo cu baronul.

- Asta e. Așa cred toți. Da' nimeni nu e sigur...

- Dar copilul? Unde era atunci?

- Nimeni n-a pomenit nimic de nici un copil, don'șoară

Pip.

- Pentru mine e un mare mister. Sînt convinsă că Francine a fost cu adevărat măritată și că a avut un copil. Vreau să știu, Daisy. Este singurul lucru care mă interesează acum.

- Oh, doar n-ai vrea să te bagi pînă în gît în chestia asta, don'șoară Pip. Ar trebui să te așezi la casa ta, să te măriți cu un bărbat cumsecade. Acu' nu mai ai de ce să-ți faci griji de bani, nu? Mărită-te și fă copii. Io pot să-ți spun că nu e nimic mai bine decît să-ți legeni copilașu' în brațe...

- Oh, Daisy, ce plăcut e să te văd în postura de mamă...

- Trebuie să-l vezi pe Hans ăl mic.

- Tare mi-aș dori să pot...

Apoi am privit-o fix.

- Daisy, am continuat, de ce să nu pot?

Ideea îmi venise brusc și trebuia să mă gîndesc bine la ea. Mă însuflețisem așa cum de mult nu mai fusesem. Acum aveam un scop în viață. Puteam să ies din atmosfera de suspiciune ce plutea în jurul meu. Undeva, în mintea mea, stăruia gîndul că l-aș putea întîlni iar pe Conrad.

În ultimele săptămîni sperasem că întîlnirea cu el ar fi putut avea urmări. Mi-ar fi complicat și mai mult existența, dar cred că bucuria care mi-ar fi adus-o m-ar fi făcut să uit tot. M-ar fi pus într-o situație disperată... Dar să fi avut un copil, o amintire vie a acelor ore de iubire petrecute cu Conrad, ar fi fost minunat.

Cînd mi-am dat seama că nu rămăsesem însărcinată, am răsuflet ușurată, deși mi-aș fi dorit. Trebuia să am un scop pentru a putea continua să trăiesc. Apăruse Daisy și, într-un fel, îmi deschisese un drum nou.

- Daisy, am spus, ce-ar fi să merg în Bruxenstein cu tine?

- Tu, don'șoară Pip?! Să mergi cu mine?!

- Acum am bani. Sînt liberă... și independentă, mulțumită bunicii. Vreau să găsesc copilul lui Francine. El există, sînt

sigură. Cîteodată am impresia că-l aud cum mă strigă. Trebuie să aibă vreo patru ani. Dacă e acolo, aş vrea să-l văd. Vreau să fiu sigură că e bine îngrijit.

- Păi, cum am zis, n-am auzit nimic niciodată de nici un copil, și pun rămășag că, dacă ar fi fost, s-ar fi găsit dăstui care să dea de el. Le cam place să bîrfească p'acolo... ca peste tot.

- Sînt convinsă că acel copil există și că sora mea a fost măritată cu Rudolph. De asta vreau să vin cu tine, Daisy.

- Foarte bine. Cînd vrei să plecăm?

- Tu cînd pleci?

- Urma să stau pînă cînd să'ntoarce cîțiva servitori, dar nu prea-mi place să aștept atîta. Mi-e tare dor dă amîndoi Hanșii.

- Ai putea să te întorci numai cu mine? Am putea călători împreună. Mi-ai fi de mare ajutor, ca întotdeauna. Ce spui?

Lui Daisy îi străluceau ochii.

- Cred că ne-am putea descurca. Cît vrei să mai aștepti pînă plecăm?

- Vreau să plec cît se poate de repede.

- Atunci nu văd de ce n-am pleca, dacă ești gata.

- Aș putea să mă duc în oraș, să trag la un han și să dau o raită.

- E hanuri multe. Da', știi ce? De ce n-ai sta la mine pînă îți rezolvi treburile? Am o căsuță nostimă în vale, chiar sub sloș. Ne-am luat-o cînd eram grea. Atunci, Hans n-a mai vrut să mă lase să muncesc. Contesa e foarte bună cu servitorii ei, și ea și don'șoara Tatiana mi-au dat lucruri s-o mobilez. Așa că poți să stai la mine... pînă afli ce vrei.

- Oh, Daisy, ar fi minunat. M-ai ajuta grozav. Aș vrea s-o fac. Îmi doresc atît de mult. Trebuie totuși să mă gîndesc bine. Mă duc acolo ca să aflu cine a ucis-o pe sora mea. Mă duc să-i găsesc copilul.

Daisy mi-a zîmbit indulgent.

- Bine, dacă poți face mai multe decît poliția Marelui Duce, înseamnă că ești o minune. Nu crezi că au încercat să-l găsească pe criminal?

- Poate nu s-au străduit destul. E sora mea... carne din

carnea mea.

- O să fii ca un detectiv de-al lor, nu?

- Da.

Fremătam. Acum, viața căpătase un sens pentru mine. Eram fericită cum nu mai fusesem decît cu Conrad. Simțeam că ies din punctul mort în care mă aflam.

Am vorbit o grămadă despre proiectul meu cu Grace, cu Charles și, desigur, cu Daisy. Mătușa Grace spunea că n-avea nici un rost. După părerea lui Charles, nu-mi strica o călătorie, mai ales dacă eram însoțită de Daisy, ca să nu fiu singură.

I-am lăsat discutînd despre greutățile unei astfel de călătorii. Mătușa Grace încerca să mă descurajeze. Aveam un cămin la Wistaria Cottage și știam că se gîndește să-mi găsească un soț cît mai curînd.

Vărul Arthur a trecut pe la Wistaria. Era foarte amabil și i se potrivea bine noul rol de moșier. Își pierduse slugărmicia și dobîndise o nouă demnitate. M-a ascultat cu atenție cînd i-am povestit ce planuri aveam și a fost surprinzător de înțelegător.

- O să-ți faci foarte bine, a spus. Te scoate de aici, și de asta ai nevoie acum. Draga mea, poate cînd te întorci, o să putem să fim buni prieteni, așa cum mi-am dorit totdeauna.

Mă privea gînditor și mă întrebam ce se ascunde în spatele cuvintelor lui. A încercat să mă ajute practic. A considerat că o călătorie prin atîtea țări necesită acte și un pașaport. S-a interesat și m-a însoțit la Londra pentru a le obține.

- Nu m-aș fi așteptat niciodată la una ca asta de la tine, vere Arthur.

- Mă bucur că am putut să te ajut.

- Totul e bine la Greystone?

- Da. Deocamdată e liniște. Nu prea cîtemăm pe nimeni. Numai familia Glencorn. Au venit o dată sau de două ori, dar ei sînt prieteni vechi. Sper că atunci cînd te vei întoarce, o să mă vizitezi mai des. Așa cum ți-am mai spus, Greystone va fi totdeauna și casa ta.

- Foarte drăguț din partea ta. Nu știu ce planuri voi avea. Mai întîi vreau să mă duc în această călătorie și după asta

o să văd cum o să mă simt.

- Normal, dragă Philippa. Ai trecut prin atîtea... Scapă de ele și uită-le.

- O să încerc.

Am ajutat-o pe mătușa Grace să se mute la Wistaria Cottage, în timp ce-mi făceam propriile pregătiri. Am discutat mult cu Daisy, pentru că aveam de făcut multe planuri. Mi-a descris țara și modul lor de viață. Era fericită în căsuța ei din vale, din apropierea a ceea ce ea continua să numească "sloș". Mi-a spus că Hans vine acasă în fiecare seară și că se simt foarte bine împreună. Pîna la urmă, viața se dovedise a fi romantică și fericită pentru ea.

- Sigur, unii ar fi spus că am fost necugetată și necuviincioasă să fug cu Hans. Eu zic că nu-i așa. Nu e necuviincios să iubești. La urma urmelor, e mai bine decît să te măriți pentru bani... sau, cel puțin, așa cred eu. Totul e bine cînd se sfîrșește cu bine. Și eu și Hans sîntem bine, slavă Domnului!

Nu știa cît de aproape fusesem să fac același lucru. Deseori mi-am spus ce diferită ar fi fost viața mea, dacă în noaptea aceea mi-aș fi ascultat îndemnurile inimii.

Totuși, așa cum spunea și Daisy, ce-a fost a fost și viața merge înainte. Era una dintre expresiile ei preferate.

Cu cît mă gîndeam mai bine la hotărîrea pe care o luasem, cu atît mai mult mi se părea un miracol. Eram în stare să înfăptuiesc ceea ce în inima mea îmi dorisem întotdeauna. Mă duceam... în țara lui Conrad. Oare aveam să-l mai văd? Ce-ar fi dacă aș mai avea o șansă? Trebuia să aștept și să văd ce-mi va mai oferi viața. Poate că n-o să vrea să reînnoiască prietenia noastră. Nu-mi era greu să cred că era un bărbat care avusese multe aventuri. Dar credeam că simțul lui de onoare îl împiedica să seducă o fecioară. Îmi plăcea să cred că o făcuse numai orbit de pasiune și că intenționase cu adevărat să rămînem împreună. Da, credeam cu adevărat că ținuse la mine.

- Îți spun eu ce o să fii... un fel de detectiv, asta o să fii, spunea veselă Daisy. Numai că e ceva care nu merge. Ai același nume ca și sora ta - Ewell, și s-a cam făcut vîlvă în ziare

despre ea. O numeau "femeia Ewell". Înțelegi ce vreau să spun. Unii și-ar putea aduce aminte de nume, și asta i-ar opri să-ți spună anumite lucruri, văzînd că dai tîrcoale. Te-ai prins ce spun?

Da, înțelesesem.

- Ai putea să-ți zici altfel, mi-a sugerat Daisy. Asta ar fi cel mai bine.

- Ai dreptate. Te-ai gîndit foarte bine.

- Cînd ei a fost aici, te-ai dus la Grange, nu? Unii te-a văzut. Dacă o să te vadă iar și o să audă că ești Philippa Ewell, o să-și aducă aminte imediat. Aveai numai doisprezece ani atunci. Acum te-ai schimbat... Ai cinci ani mai mult și asta schimbă lucrurile. Dacă o să-ți spui altfel... n-o să ghicească niciodată cine ești.

- Uite ce o să fac. Voi lua numele de fată al mamei: Ayres. Voi fi Philippa Ayres.

- Da' tot rămîne Philippa...

- Ce zici de Anne Ayres? Anne e al doilea nume al meu.

- Sună nemaipomenit. Nimeni n-o să știe că Anne Ayres e Philippa Ewell.

În ziua în care îmi făceam bagajele, am dat peste ochelarii fără dioptrii pa care mi-i procurase domnișoara Elton cînd mă pregăteam să-mi caut un post. Mi i-am pus. Aveau un efect extraordinar. Mi-am strîns părul într-un coc. Eram cu totul alta.

Cînd Daisy a venit să mă vadă, am întîmpinat-o cu ochelarii pe nas și cu noua mea coafură. Pe moment nu m-a recunoscut, privindu-mă mirată.

- Oh, don'șoară Pip, ce caraghioasă ești! Parcă n-ai fi tu.

- M-am deghizat, Daisy.

- Doar n-ai de gînd să mergi așa?

- Nu, dar voi lua cu mine ochelarii. S-ar putea să am nevoie de ei.

Venise timpul să plecăm. Așa am pornit spre țara lui Conrad, cu Daisy drept călăuză.

Capitolul 5

Pavilionul de vânătoare

Călătoria noastră a fost lungă, dar deloc plictisitoare. De abia așteptam să ajung în țara lui Conrad. Ce noroc avusesem că Daisy venise tocmai atunci în Anglia. Era o tânără energică și descurcăreță, căreia îi plăcea să călătorească.

Insistasem să călătorim cu clasa întâia și să-i plătesc eu biletul, deoarece urma să-mi fie însoțitoare și călăuză. Când am luat trenul spre Harwich, avînd în fața mea o Daisy mulțumită, am știut că vărul Arthur avusese dreptate. Începeam o viață nouă și eram bucuroasă că scăpam de ultimele săptămîni, care deveniseră aproape de nesuportat.

Eram convinsă că de acum încolo viața va fi plină de aventuri. Aveam planuri mari și mă simțeam de parcă plecasem să-mi caut norocul.

Traversarea de la Harwich la Hook, în Olanda, a fost fără peripeții. După o noapte la un han, am luat trenul și am mers de-a latul celei mai joase țări pe care o văzusem vreodată.

- Nu-ți fă probleme, a spus Daisy. O să te saturei de munți

și să păduri cînd o să ajungem în Bruxenstein. Atunci o să vrei puținel șes.

- Abia aștept să ajungem, am spus.

- Mai avem dăstul pîrîă atunci, don'șoară Pip.

Cîtă dreptate avea! I-am fost din nou recunoscătoare lui Arthur, care aranjase cu o companie specializată din Londra să se ocupe de cazarea noastră pe toată durata călătoriei. Urma să petrecem o noapte la Utrecht, înainte de a lua trenul spre Bavaria. Călătoria devenise atît de interesantă, încît nu mai eram atît de nerăbdătoare să ajung la destinație. Vroiam să vizitez și să cunosc cît mai mult cu puțință.

Vagoanele de clasa întîii aveau fiecare cîte opt locuri - patru, în față și patru în spate, ca la noi, în Anglia. Era mai multă disciplină. Supraveghetorii purtau pălării cu trei colțuri și săbii asemenea ofițerilor.

- Cam așa e în Bruxenstein, mi-a explicat Daisy. Toți bate dîn călcîie și să-nclină... uneori mă pufnește și rîsul.

La Arnhem au urcat în vagon doi bărbați și o femeie. Erau plăcuți și ne zîmbeau cu simpatie. Le-am explicat că eram englezoaice. Au început să ne vorbească în limba noastră, dar cu accent străin. Datorită domnișoarei Elton și părinților mei, germana pe care o vorbeam eu era mai bună decît engleza lor.

Au vrut să știe dacă mergem mai departe de Utrecht. Le-am spus că mergem în Bruxenstein.

- Chiar acolo? s-a mirat bărbatul. Se petrec lucruri interesante în Bruxenstein acum...

- De ce acum? am întrebat. Există un motiv special?

- A fost... cum se spune... o oarecare agitație, provocată de moartea baronului Rudolph.

Inima îmi bătea mai tare. Daisy era tăcută lîngă mine, cum îi stătea bine unei cameriste, al cărei rol îl juca. Eu eram stăpîna.

- N-a fost și un scandal... ? am început eu.

- Și ce scandal! A fost împușcat mortal în pavilionul de vînătoare. Era și o femeie cu el care, de asemenea, a fost împușcată și ucisă.

- Am auzit.

- Deci știrea a ajuns pînă în Anglia.

Femeia a spus:

- Poate, pentru că doamna aceea era englezoaică.

- Se prea poate, i-a răspuns bărbatul, dar în orice caz, de atunci atmosfera e puțin încordată în Bruxenstein.

- Nu uita, a adăugat celălalt bărbat, întotdeauna se întîmplă ceva în stătuțelele acelea. E timpul să se unească și să devină o parte a imperiului german.

- Normal că spui asta, Otto. Ești doar prusac, a zîmbit celălalt.

- Știți exact cum s-au petrecut lucrurile la pavilion? am întrebat.

- Nimeni nu știe, dar se poate presupune. Sînt multe ipoteze. Poate că doamna mai avea un amant, care era gelos. Asta e doar o ipoteză. Eu nu cred că a fost așa. Nu. Cineva nu a vrut ca Rudolph să fie conducătorul acelei provincii, așa că l-a împușcat. Probabil cineva din opoziție.

- Vreți să spuneți că a avut un rival?

- Întotdeauna există un urmaș la succesiune. În cazul ăsta e vorba de nepotul Marelui Duce. Cum îl cheamă, Otto?

- Baronul Sigmund.

- Da. Fiul unui frate mai mic al Marelui Duce, nu-i așa?

- Exact. Unii sînt înclinați să creadă că e mai potrivit pentru tron și că nu e așa o nenorocire că a fost înlăturat Rudolph.

- Crima este un mijloc violent de rezolvare a conflictelor, am spus.

- Totuși, e mai bine să moară unul sau doi, decît mii de oameni să trăiască sub călcîiul tiraniei.

- Rudolph era un tiran?

- Departe de asta. Am auzit că era un libertin, un tînăr care îndrăgea prea mult plăcerile pentru a fi un bun conducător. Tipul ăsta de oameni se înconjoară totdeauna de răi sfetnici care conduc în locul lor. Actualul Mare Duce a fost un conducător foarte bun. Păcat că e așa de bătrîn. Era destul de în vîrstă cînd s-a născut Rudolph. S-a căsătorit de două ori... Prima oară n-a avut copii. Fratele lui a fost

ucis în timpul unei rebeliuni... și l-a lăsat pe Sigmund moștenitor după Rudolph.

- Știți multe despre familie.

- Toată lumea știe. Este un principat mic... sau mai degrabă un ducat... iar familia ducelui trăiește în mijlocul oamenilor. Altfel decât în țara dumneavoastră, domnișoară...
ăă...

Am ezitat, apoi am spus repede:

- Ayres. Anne Ayres.

- Cu totul altfel, domnișoară Ayres, deși bănuiesc că viața particulară a reginei nu este o carte închisă pentru supușii ei.

- Este atât de exemplară, am spus, încît nu este nevoie să fie închisă. Dacă ar exista fricțiuni în familie, poate ar fi ținute în secret.

- Aveți dreptate. Și aș spune că nici cei din Bruxenstein nu știu multe despre familia lor conducătoare. Intenționați să rămîneți mai mult timp la Utrecht?

- Numai o oră... sau o dimineață... pentru că trebuie să așteptăm trenul.

- O să vă placă. Este unul dintre cele mai interesante orașe din Olanda. Are o istorie așa de tumultuoasă. Romanii au construit acolo o fortăreață ca să apere fluviul... Unul din afluenții Rinului, acolo unde se varsă Vecht-ul în el. Trebuie să vedeți ruinele mării catedrale...

Abia îl mai ascultam. Gîndurile mele erau la Francine zăcînd în patul acela din pavilionul de vînătoare.

La Utrecht ne-am luat rămas bun de la tovarășii noștri de călătorie și ne-am continuat drumul. Emoția a crescut cînd am trecut granița în Germania.

Munții aceia acoperiți de brazi, torentele, fluviul măreț presărat cu castele sfidătoare, sătulețele ce păreau desprinse din basmele fraților Grimm, din care domnișoara Elton ne citise în original. Toate acestea erau pentru mine

scoase din legendă. Aici era țara piticilor și elfilor, a trollilor și uriașilor, a crailor munților, a crăieselor zăpezii, a copiilor rătăciți în păduri fermecate unde bîntuiau lupii și se ridicau căsuțe din turtă dulce. Era țara zeilor nordului: Odin, Thor, Baldur și frumosul și răutăciosul Loki. Pluteau în aer legendele. Le simțeam în cheile Höldenthal, numite și *Valea Iadului*, în pădurile acelea maiestuoase: Schwartzenwald, Thuringian Wald și Odenwald. Arborii dominau peisajul: stejari, fagi, dar mai ales brazi și pini. Era un ținut romantic. Țara lui Conrad. Și cu cît pătrundeam mai adînc în interiorul ei, cu atît mă gîndeam mai mult la el.

Am fost sfătuite să facem acea călătorie în mai multe zile, pentru a ne simți cît mai bine. Mi-am dat seama că au avut dreptate în această privință. Cu toate că abia așteptam să ajung în Bruxenstein, unde începusem să cred că voi găsi răspunsul pe care-l căutam, mă bucuram că am ocazia să cunosc acea țară și să-i înțeleg pe locuitorii ei.

La timpul potrivit, am ajuns în orașul Bruxburg, capitala Bruxenstein-ului. Am luat o trăsură pînă la casa lui Daisy și Hans. Pe drum am avut ocazia să zăresc Primăria și cîteva clădiri vechi impunătoare. Apoi am zărit castelul care domina orașul de pe colina pe care era așezat. Semăna cu celelalte castele pe care le văzusem în timpul călătoriei noastre prin acea țară. Era frumos și măreț, cu turnurile și zidurile sale din piatră cenușie.

- Noi stăm chiar sub el, a spus Daisy. E ușor să urci de la noi la sloș. E un drum care duce dă la casa noastră pînă la el.

- Daisy, am întrebat, ce îi vei spune lui Hans despre mine?

- Despre tine? Ce vrei să spui?

- O să mă recunoască.

- N-aș prea crede.

- Dar nu crezi că unii dintre servitori... cînd se vor întoarce de la Granter's Grangē...?

- Acum n-o să te mai cunoască. Te-ai schimbat mult. Nu mai ești puștoaica dă doi'spe ani. O să-i povestesc lu' Hans totul și o să-i spun că te-ai hotărît să-ți zici Anne Ayres,

fiindcă te cheamă Ewell și, după scandalu' care a fost în legătură cu sora ta. O să spunem la toți că ai venit la mine. Te-ai hotărît să călătorești, să vezi lumea și, fiindcă mă cunoști, eu ți-am zis să stai la mine în gazdă. Înțelegi? Un fel de găzduire cu plată.

Astfel Daisy mi-a risipit orice teamă. Trăsura ne-a lăsat cu bagaje - cele mai multe erau ale mele - la locuința lui Daisy. Hans ne-a ieșit în întâmpinare. A îmbrățișat-o pe Daisy, apoi s-a apropiat de mine și m-a salutat. Mi l-am reamintit foarte bine. A pocnit din călcîie și s-a înclinat, în timp ce Daisy îi turuia despre mine fără ca măcar să respire. Urma să stau la ei în gazdă pînă mă hotăram ce vreau să fac exact. Vroiam să vizitez țara. Considera că era foarte bine așa. S-a interesat apoi de micuțul Hans.

Micuțul Hans era bine. Frau Wurtzer avea grijă de el și Hans îl văzuse în fiecare zi după plecarea lui Daisy.

- Mîine, cum mă scol, mă duc să-l aduc acasă, a spus Daisy.

Am intrat în casă. Era o curățenie desăvîrșită. Mai tîrziu am văzut că erau două dormitoare și un fel de debara la etaj, iar jos, la parter, două camere și o bucătărie. Mirosea totul atît de bine, de proaspăt. Simțeam mireasma pinilor din pădurea învecinată.

Hans m-a primit cu căldură și m-am întrebat dacă o făcea din politețe sau dacă îi făcea plăcere să fiu oaspetele lor. După ce am intrat, din bucătărie a apărut o femeie rumenă la față. Purta un șorț larg, foarte curat și scrobît și avea mînecele suflecate. Ținea un polonic în mînă.

Daisy a îmbrățișat-o și a strigat:

- Gisela!

- Daisy...

Daisy s-a întors apoi către mine:

- Ea e prietena mea, Gisela Wurtzer. A avut grijă de Hansie cît am lipsit eu.

Femeia zîmbea și se uita conspirativ la Hans.

- E aici! a strigat Daisy. Micuțul meu Hans e aici.

A fugit pe scări, în timp ce Hans îmi zîmbea:

- I-a fost dor de copilaș, a spus.

Am fost de acord cu el și Gisela, la rîndul ei, a încuviințat aprobator. Daisy a coborît ținînd în brațe un băiețel dolofan care se freca la ochi și părea puțin buimac.

- Privește-l, don'șoară...

Era gata să zică Pip, dăr s-a oprit la timp.

- ...Spune-mi, ai mai văzut vreodată un băiat mai frumos?

- Niciodată! am strigat.

L-a sărutat cu înfrigurare și acum, treaz de-a binelea, mă privea cu ochii lui albaștri deschis. L-am luat mînuța grăsuță și i-am sărutat-o.

- Te place, a spus Gisela.

- Așa e, a aprobat Daisy. E un tînăr foarte isteț. Cum a fost, Gisela? I-a fost dor de mama lui?

Hans trebuia să traducă mai tot ce spunea Daisy, care vorbea în engleză, iar cum Gisela nu știa englezește, conversația era cam dificilă. Dar relația dintre cele două femei era evidentă.

- Spune-i ce bine a fost că l-a adus și că n-a trebuit să aștept, a ordonat Daisy.

Gisela a zîmbit cînd a auzit.

- Sigur că l-am adus, a spus ea.

A trebuit să ascult toate calitățile minunate ale tînărului Hans spuse în engleză de Daisy și în germană de Gisela și Hans.

- Gisela știe, a spus Hans. Ea se pricepe la copii.

- N-am avut încotro, a răspuns Gisela. Am șase ai mei. Asta mă ajută, pentru că cei mari văd de cei mici.

Tînărul Hans dădea semne că ar vrea să se întoarcă în patul lui, așa că Daisy l-a dus sus. Gisela, care pusese masa, a spus că mîncarea e gata. Am mîncat o supă cu o aromă misterioasă, dar plăcută, cu pîine de secară. A urmat friptură rece de porc cu legume și, la urmă, un ștrudel cu mere. A fost o masă bună și era limpede că Gisela era mîndră de ea. Ne-a servit și a mîncat cu noi, în timp ce vorbeam despre călătorie, apoi a spus că trebuie să se întoarcă acasă pentru că lui Arnulf nu-i plăcea să rămînă prea mult cu copiii.

Hans a condus-o acasă.

- Vezi, don'șoară Pip, a spus Daisy cînd am rămas singure, ce casă bună am?

- Văd Daisy, am răspuns. Dar n-ar trebui să încetezi să-mi spui *don'șoară Pip*?

- Ba trebuie. Dar *don'șoară Ayres* sună așa caraghios. Nu ți se potrivește deloc. *Don'șoară Pip* merge perfect. Asta e partea bună a lucrurilor. Spui ce n-ar trebui și dai vina pe limbă. Asta ajută s-o dregi.

- Oh, Daisy, ce fericită trebuie să fii. Hans e atît de bun, iar copilul e o scumpete.

- Da, cum spuneam *don'șoară P...* vreau să spun *don'șoară Ayres*, recunosc că am reușit dăstul dă bine.

- Meriți tot norocul din lume.

- Gîndește-te numai, pune-ți puțin mintea la contribuție, și o să ai și tu ce meriți.

Mi-a arătat camera mea. Era foarte mică, avea draperii de creton, un pat, un scaun și un dulap... mai nimic, dar eram recunoscătoare pentru ele.

- N-o folosim prea des, a spus ea scuzîndu-se. O să fie a lu' Hans cînd o să mai crească nițel. Pînă atunci, patul lui e în camera aia foarte mică de lîngă a noastră și o să fie perfect pentru încă vreo cîteva luni de-acu' încolo.

- Atunci o să fiu deja plecată.

- Nu mai vorbi dă plecare, d'abia ai venit.

Daisy s-a întors spre mine cu ochii strălucind.

- E așa de captivant. Să vii aici în chipul ăsta. Recunosc că am fi o bună pereche dă detectivi... tu și cu mine...

A făcut o pauză.

- ... Știi, Gisela... ea a fost îngrijitoare la pavilion... încă mai aruncă un ochi pã acolo, știi...

- Daisy, am strigat. Atunci s-ar putea să știe...

- Crezi că n-am vorbit despre asta? Nu știe mai mult decît ceilalți. N-am scos nimic dă la ea... pentru că nu știe.

- Nimeni, oricît ar fi de prieten, nu trebuie să știe de ce mă aflu aici.

- Ai încredere în mine, a spus Daisy. Îs tăcută ca mormîntu'

Hans s-a întors și Daisy a recunoscut că era timpul să

mergem la culcare.

- Putem vorbi și mâine dimineată, a adăugat ea.
Și am fost de acord cu ea.

În ziua următoare, m-am decis să explorez orașul. Daisy nu mă putea însoți pentru că trebuia să vadă de fiul ei. Cînd se ducea în oraș, unul dintre servitorii de la castel aducea o trăsurică trasă de un poney pe care o foloseau pentru călătorii scurte și o lua și pe ea. Asta se întîmpla cam de două ori pe săptămîină, astfel încît să poată să-și facă târguiețile. Se părea că Hans deținea acum o poziție destul de importantă în gospodăria contelui, lucru care-i dădea dreptul la astfel de privilegii.

Era o dimineată frumoasă. Soarele strălucea deasupra acoperișurilor verzi și roșii ale caselor și a zidurilor cenușii ale castelului. Ici și colo, mușchii ascuțiți de cremene sclipeau în bătaia soarelui ca niște diamante

Eram cuprinsă de veselie. Reușisem atît de multe și eram sigură că în curînd se va întîmpla ceva important. Mă întrebam ce o să fac dacă dau peste Conrad în hoinăreala mea prin oraș. Știam atît de puține despre el. Nu-i știam nici numele de familie. Pentru mine era doar Conrad. Trebuie că mă aflu într-o stare de năuceală că nu i-am pus mai multe întrebări și a scăpat așa de ușor cu răspunsuri evazive. Mai mare peste grajduri la un nobil! M-am întrebat dacă cel care urma să stea la Grange era contele, deși casa era folosită de mai multe familii, după cîte știam. Dar dacă stăpînul lui era contele, atunci trebuie că și el era undeva îndărătul zidurilor cenușii de piatră.

Ce minunat ar fi să-l văd iar. Am încercat să-mi imaginez întîlnirea noastră. Ar fi surprins? Încîntat? Poate m-a scos din mîntea lui ca pe o femeie pe care un bărbat o întîlnește, face dragoste cu ea, apoi își vede de ale lui... o uită după cîteva luni... chiar săptămîni... una dintre femeile cu care s-a amuzat o clipă.

Puteam vedea lucirile gri-albastre ale râului șerpuiind prin oraș pînă acolo unde pantele de pe ambele părți ale văii erau acoperite cu pini și brazi, iar în depărtare viile creșteau abundent. Eram din nou transportată în zilele în care ne citea domnișoara Elton. Acolo, în pădure, știusem că ar fi trebuit să aud talăngile sunînd în pîclă. Domnișoara Elton ne-a povestit de vizitele ei prin asemenea locuri cînd fusese dusă să cunoască familia mamei sale. Pe acolo hălăduiau zeeii și călăreau walkiriile. Puteam să-i simt pe toți. M-a emoționat profund. Eram atentă la trecut. Mi-am imaginat-o pe Francine venind aici cu Rudolph. M-am întrebat cum s-o fi simțit, dacă era conștientă de faptul că legătura ei - încetasem s-o mai numesc căsătorie în gîndurile mele - urma să fie ținută în secret.

Erau cîteva case mari cu foișoare, cu ferestre ieșind din fațade și împodobite cu sculpturi în lemn. Părea să fie un oraș prosper. Acolo era catedrala cū turlele ei ascuțite și de jur împrejur străzile cu case mici. Am ghicit că mulți dintre cei care nu erau servitori la casele mari, munceau în vii. Am trecut pe lîngă o fierărie și o moară... și am ajuns cu adevărat în oraș.

Am rătăcit prin piața în care erau scoase la vînzare lactate și zarzavaturi. Oamenii mă priveau curioși. Știau dintr-o privire că eram o străină și am ghicit că nu prea aveau mulți turiști pe aici.

După un timp, am ajuns la un han deasupra căruia o firmă scîrția în vînt. Se autoprocama *Taverna Marelui Duce*. Am văzut grajduri în care erau cîteva cai și în spatele hanului era o grădină în care se aflau mese și scaune. M-am așezat la una dintre ele și o femeie rotofeie m-a întrebat zîbind ce aș dori.

Am ghicit că era una dintre acele *Biergarten*-uri* de care auzisem și am cerut o cană de bere, întrebîndu-mă dacă am făcut ce ar fi făcut orice femeie de pe aici sau dacă mă comportasem ciudat.

Mi-a adus o bere și părea înclinată să converseze.

- Călătoriți prin orașul nostru, Fräulein?

* *Biergarten* (lb. germană) = berărie în aer liber (N.T.)

- Sînt în vizită, i-am spus.

- Asta e foarte bine. E un oraș frumos, nu?

Am fost de acord că da. Mi-a venit o idee.

- Văd că aveți cai pe aici. Nu e totdeauna ușor să mergi pe jos. Închiriați cai?

- Nu e prea mare cererea. Dar cred că soțul meu ar putea s-o facă.

- Aș vrea să văd ținuturile. Acasă, în Anglia, călăresc mult. Dacă aș putea închiria un cal...

- Unde locuiți? dacă îmi este îngăduit să întreb, Fräulein?

- Stau într-o vilă. Apartine lui Herr Schmidt. Sînt o prietenă a soției lui.

- Ah! ...

Un zîmbet i-a înflorit pe față.

- ... Vorbiți de bunul Hans. E un bărbat foarte mîndru. Are o nevastă engleză și un băiețel admirabil.

- Oh, da... micuțul Hans.

- Nevasta lui... e foarte drăguță...

- Foarte drăguță.

- Și dumneavoastră sînteți din aceeași țară... ați venit să vă vedeți prietena?

- S-o văd pe ea, copilul și frumoasa dumneavoastră țară.

- Oh, e foarte frumoasă. Ați putea vedea foarte multe călare. Sînteți o călăreață experimentată, Fräulein?

- Da. Acasă călăream mult.

- O să aranjăm. Veți plăti o taxă.

- Desigur.

- După ce vă beți berea, să veniți să stați de vorbă cu soțul meu.

- O să vin.

- O să fie în hañ.

Se vedea că nu prea avea chef să mă părăsească. Gred că era puțin fascinată de înfățișarea mea străină și poate de vorbirea mea pentru că, deși vorbeam destul de fluent germana, îmi dădeam seama că accentul putea trăda țara mea de origine.

- Sînt atîtea locuri frumoase de vizitat, a continuat. Vă puteți duce la vechiul schloss care a fost, cu mulți ani în

urmă, reședința Marelui Duce. Vă puteți duce la pavilionul de vânătoare... oh, poate nu.

- Pavilionul de vânătoare?

- Da, e pavilionul Marelui Duce. Nu puteți vedea castelul lui... Nu, nu cel pe care îl vedeți cocoțat pe stînci. Acela este castelul contelui von Bindorf. Cel al Marelui Duce poate fi văzut numai din partea cealaltă a orașului. Nu puteți intra, desigur, dar e o priveliște frumoasă și merită s-o vedeți.

- Și ce-i cu pavilionul de vânătoare? am întrebat-o

- A fost o tragedie acolo, a răspuns dînd din umeri.

-Vreți să spuneți cea în care a fost omorît baronul?

A aprobat.

- S-a petrecut acum cîțiva ani.

- E aproape? am întrebat grăbită.

- La vreo milă și jumătate de casa lui Herr Schmidt. Poate nu vreți să-l vedeți. Acum e deprimant. Odată... oh, asta e. Nu, n-ați dori să-l vizitați acum...

N-am răspuns. O să iau calul ăla și mă voi duce să văd pavilionul de vânătoare cît o să pot de repede.

Înainte de a pleca, m-am dus să-l văd pe hangiu. Apoi am mers pe jos pînă la casa lui Daisy, după ce rezervasem un cal pentru dimineața următoare. Făceam progrese. Eram pe cale să vizitez scena crimei.

Nu i-am spus nici lui Daisy că mă pregăteam să vizitez pavilionul de vânătoare. I-am spus doar că am fost la *Taverna Marelui Duce*, că am văzut caii de acolo și că mă hotărîsem să închiriez unul ca să mă ajute să văd împrejurimile. Era încîntată, pentru că goșpodăria și micuțul Hans îi ocupau tot timpul.

Așa că ziua următoare m-am dus în oraș și curînd călăream înapoi pe drumul pe care venisem. Am trecut de casa lui Daisy pentru că nevasta hangiuului spusese că pavilionul e la o milă și jumătate de locul acela.

Știam că vila lui Daisy era la marginea pădurii, deci

n-am fost surprinsă să descopăr că, după puțin timp, copacii au început să se îndesească. Printre ei era numai o potecă, așa că am luat-o pe ea.

Era o dimineață frumoasă. Mi-am croit drum printre copaci. Ici și colo era cîte un stejar sau un mesteacăn. Pădurea era mai ales de brazi și pini, iar în aer plutea mirosul tare de rășină. Nu-mi puteam stăpîni sentimentul că pășisem într-unul din basmele domnișoarei Elton.

După ce am călărit un timp, am ajuns la o casă și m-am întrebat dacă n-o fi a Giselei. Eram gata să mă opresc și să întreb, cînd am devenit neliniștită pentru că nimîni nu trebuia să știe că eram nejustificat de interesată de pavilion... nici chiar o prietenă a lui Daisy.

Ușa era închisă, dar era o grădină în care se afla un căruț de copil. Am trecut și am luat-o pe potecă. Trebuie să mai fi mers vreo jumătate de milă, cînd l-am văzut. Era mai mare decît crezusem. Un pavilion de vînătoare sugerează ceva mai degrabă mic... un loc unde oamenii stăteau o noapte, poate două, cînd vînau în pădure. Dar desigur, acesta era un pavilion de vînătoare regal, așa că era normal să fie mai grandios.

Înima îmi bătea repede. Mi-i închipuiam pe Francine cu iubitul ei venind aici prin pădure. Ea locuia aici pentru că iubitul ei era o persoană atît de importantă încît nimîni n-ar fi admis că ar fi putut să se însoare cu cineva nepotrivit. Ideea că Francine ar fi putut fi considerată nepotrivită pentru cineva pentru că nu era nobilă îmi stîrnea furia. Mi-am spus să nu mă port prosteste. Dacă mă voi purta așa, mă voi trăda repede.

Pavilionul de vînătoare era din piatră cenușie și părea un schloss în miniatură. Avea două turnuri - cîte unul în fiecare parte - și un portal cu arcadă. În față erau cîteva ferestre. Nu era nici o îndoială că ăsta era locul. Am descălecat și am priponit calul de un stîlp pe care l-am găsit și care avea evident această destinație. Decorul avea ceva sinistru. Asta se datora faptului că știam că o crimă se petrecuse aici, sau pentru că pomii erau atît de apropiați încît făceau ca locul să fie întunecat, iar briza ușoară stîrnea

frunzele și le făcea să sune ca șoapte?

Inima îmi bătea sălbatic când am înaintat croindu-mi drum prin iarba înaltă presărată cu conuri de pin. M-am apropiat de portal tremurînd de emoție. M-am oprit în prag ascultînd. Pe o latură a portalului era un clopot de care atîrna un lanț lung. Am tras de el și sunetul care a spart tăcerea a fost asurzitor.

Mi-am ținut respirația ascultînd. Am văzut că ușa avea jaluzele care permiteau cuiva dinăuntru să vadă cine era afară. M-am uitat spre ele. Nu s-a întîmplat nimic. Apoi am auzit un zgomot aproape imperceptibil care venea dinăuntru. Era ca și cum cineva se furișea spre ușă.

Am rămas nemișcată și inima parcă vroia să-mi sară din piept. Deja compuneam în minte ce să spun dacă cineva m-ar fi întrebat ce caut pe acolo. Eram o străină. Mă rătăcisem în pădure. Vroiam să aflu drumul înapoi spre casa lui Schmidt unde stăteam în timpul vizitei mele în Bruxenstein.

Am stat acolo așteptînd și începînd să mă întreb dacă sunetul pe care îl auzisem nu era al propriei mele inimi. Nu, categoric nu. Era sunetul a ceva tîrșit pe podea. Am așteptat tremurînd, dar nimic nu s-a întîmplat. De un lucru eram sigură. Cineva era înăuntru paviilionului de vînătoare.

Am stat acolo cîteva minute. Era o liniște perfectă, dar știam că cineva se află de cealaltă parte a ușii. Am sunat din nou din clopot și sunetul a izbucnit puternic, zăngănind. Am ascultat privind țintă jaluzelele. Dar nu s-a întîmplat nimic.

Am plecat și făcînd asta am auzit un zgomot slab în urma mea. Jaluzelele se mișcaseră. Oh, da. Aveam dreptate. În casă era cineva, cineva care nu vroia să-mi răspundă.

De ce? m-am întrebat. Totul era mai degrabă straniu. M-am dus lîngă una din ferestre și am privit înăuntru. Mobila era acoperită cu huse. Am înconjurat clădirea.

“Oh, Francine, am murmurat, ce s-a întîmplat? Cineva e înăuntru. E o ființă omenească? Sau o fantomă?”

Am ajuns în spatele paviilionului. Puteam să aud o pasăre

cîntînd undeva în pădure. O briză blîndă mîngîia vîrfurile pinilor și aroma lor părea mai puternică decît oricînd.

În spate era o ușă. M-am dus și am bătut tare în ea. În timp ce stăteam acolo, am auzit o mișcare în spatele meu. Întorcîndu-mă rapid, ochii mi-au fost atrași imediat de un pîlc de tufișuri pentru că mi s-a părut că detectez acolo o mișcare.

- Cine e acolo? am strigat. Ieși și arată-mi drumul. M-am rătăcit.

Am auzit un rîs înfundat, mai mult un chicot. M-am dus spre tufișuri.

Stăteau în fața mea cu ochii albaștri mari și părul ciufulit. Erau amîndoi îmbrăcați în jachete albastru închis și fuste albastre. Unul era mai înalt decît celălalt, dar am ghicit că erau de aceeași vîrstă, nu mai mult de patru-cinci ani.

- Cine sînteți? am întreat în germană.

- Gemenii, au răspuns simultan.

- Ce faceți prin locurile astea?

- Ne jucăm.

- Mă urmăreați?

Au început să rîdă și au dat din cap.

- De unde veniți?

Unul dintre ei a făcut un gest vag.

- Sînteți departe de casă?

Același a dat din cap.

- Cum vă cheamă?

Unul dintre ei a arătat spre jacheta lui și a spus:

- Carl.

Celălalt a făcut la fel.

- Gretchen.

- Deci sînteți o fetiță și un băiețel.

Au dat din cap rîzînd.

- E cineva acolo? am întreat arătînd spre pavilion.

Au chicotit și iar au încuviințat.

- Cine?

Au ridicat din umeri și s-au uitat unul la celălalt.

- Nu-mi spuneți?

- Nu, a spus cel numit Carl. Ai un cal.

- Da, vrei să vii să-l vezi?

Amîndoi au dat din cap cu entuziasm. Cum ocoleam clădirea îndreptîndu-ne spre fațada ei, au privit spre portal și eu am făcut la fel. Mi-am închipuit că știau cine era în casă și mi-am promis că le voi smulge răspunsul.

Copiii erau încîntați de cal.

- Nu vă apropiați de el, i-am avertizat și ei s-au tras înapoi ascultători.

Am întors capul brusc. Jaluzelele erau deschise și eram observați.

- Puteți să mă duceți în pavilion? i-am întrebat pe gemeni. S-au uitat unul la altul fără să răspundă.

- Hai, am spus. Să mergem să ne uităm. Cum intrați? Continuau să tacă și în timp ce stăteam acolo, a apărut un băiat. Probabil că a venit din spate, ocolind clădirea.

A strigat:

- Carl! Gretchen! Ce faceți?

Părea mai degrabă îmbujorat și sfidător.

- Bună ziua, am spus. De unde ai venit?

N-a răspuns și am continuat.

- M-am rătăcit în pădure. Am văzut locul ăsta și m-am gîndit că ați putea să-mi arătați drumul.

Mi-am dat seama că a respirat ușurat.

- Erai în casă? am întrebat. M-ai privit prin jaluzele?

N-a răspuns. A zis în schimb:

- Unde vroiai să mergi? Orașul e în partea aia.

A arătat în direcția din care venisem.

- Mulțumesc, am spus. Ce loc interesant e ăsta...

- Aici, odată a fost o crimă, mi-a spus.

- Chiar așa?

- Da. Era moștenitorul tronului.

- Cum ai intrat?

- Am o cheie, a spus el cu un aer important, iar gemenii l-au privit cu nedisimulată admirație.

- Cum ai făcut rost de cheie?

A tăcut strîngînd ferm din buze.

- N-o să spun la nimeni, i-am promis. Sînt străină pe aici... una care și-a pierdut drumul în pădure. Mi-ar place

să arunc o privire înăuntru. N-am văzut niciodată un loc în care s-a comis o crimă.

S-a uitat cu milă la mine. Mi-am închipuit că avea vreo unsprezece ani.

- Cum te cheamă? am continuat:

- Da' pe tine? mi-a replicat

- Anne Ayres.

- Ești străină.

- Așa e. Am venit să văd țara. E foarte frumoasă, dar cel mai mult aș vrea să văd un loc unde s-a comis o crimă.

- S-a comis în dormitorul mare, a spus el. Totul e acoperit. Nimeni nu mai vine acum. Oamenii nu vor să doarmă într-un loc unde a fost o crimă, nu-i așa?

- Nu prea. Sînt fantome pe aici?

- Nu știu.

- Vii deseori?

- Avem cheia, a spus el iar cu importanță.

- De ce aveți cheia?

- Pentru ca mama să vină să facă curat.

Acum eram sigură ai cui erau copiii.

- Înțeleg. Mă iei înăuntru?

A ezitat și am spus:

- Ia-mă și-ți dau voie să călărești calul.

I-am văzut scînteia din ochi și a fost rîndul meu să primesc privirile admirative ale gemenilor.

- Bine, a spus el.

- Atunci, hai.

Am înconjurat portalul și i-am spus:

- M-ai auzit sunînd, nu?

A încuviințat.

- Și te uitai prin jaluzele, la mine. A trebuit să tragi de cîteva ca să mă vezi prin ele.

- Anul viitor o să fiu destul de înalt.

- Sper că o să fii.

Mîndru, mi-a deschis ușa. S-a auzit un scîrșit. Eram într-un hol cu dușumele de lemn și pereți de stejar. În mijloc era o masă mare de stejar, iar pe pereți erau sulite și lănci. Totul era acoperit cu huse. Ușa s-a deschis și gemenii, mîină

în mână, au pășit în urma noastră.

- Apropo, cum te cheamă? I-am întrebat pe băiat. Știu că pe gemeni îi cheamă Carl și Gretchen.

- Arnulf, a spus.

- Bine Arnulf, poate îmi arăți și mie casa.

Brusc, a părut să nu mă mai privească cu suspiciune.

- N-ar trebui să fiu aici, a spus.

- Înțeleg. De aia n-ai deschis ușa.

A dat din cap.

- Gisela trebuia să vină cu mine.

- Cine e Gisela?

- Sora mea. N-a venit. Îi e frică de fantome. A spus că n-ar îndrăzni să vină singură.

- Și tu ai vrut să-i arăți că tu îndrăznești.

S-a uitat cu dispreț la gemeni.

- Ei mă urmează pretutindeni.

Gemenii s-au uitat unul la altul și au zîmbit de parcă ar fi făcut un lucru inteligent.

- Totuși, nu-i las să intre. I-am lăsat să aștepte afară. Cred că dacă ar fi fantome nu le-ar prea place gemenii chicotind pe aici. Tot timpul chicotesc.

- Doar nu crezi că fantomele v-ar face vreun rău?

- Păi, sînt doar niște copii... Și nu se duc nicăieri unul fără altul.

- Adesea, gemenii așa sînt.

A început să urce scara.

- O să-ți arăt dormitorul, a spus. Știi, unde s-a întîmplat...

- Crima, am șoptit.

A deschis larg ușa cu gestul unui măscărici gata să-și arate numărul cel mare.

Acum eram cu adevărat acolo... unde Francine a fost omorîță.

Patul era în parte acoperit cu huse, dar cei patru stîlpi din colțuri cu draperiile lor roșii complicate erau încă vizibili. Emoția mă copleșise. Față-n față cu scena crimei mi-o puteam imagina atît de limpede. Frumoasa mea soră în patul ăsta cu frumosul, romanticul, dar atît de periculosul ei iubit. Aș fi vrut să mă arunc pe husele acelea, să mîngîi

catifeaua draperiilor și să vărs lacrimile amare pe care le ținusem atîta în mine... să plîng pentru toată amărăciunea ce o strînsesem.

- Te simți bine? a întreat Arnulf.

- Da... da. E un pat mare.

- Trebuia să fie. Doar erau doi.

Vocea mi-a tremurat puțin. Am întreat:

- Ce știi de ei? De ce au fost omorîți?

- Pentru că n-au vrut ca el să fie Mare Duce și pentru că ea era aici și a văzut tot.

A schimbat subiectul, ca și cum ăsta ar fi fost lipsit de importanță.

- Tatăl meu este îngrijitorul, a adăugat mîndru. Și mama face curățenie.

- Înțeleg. Asta explică totul. Vii des aici?

A înălțat din umeri și nu a răspuns. Apoi a spus:

- Acum trebuie să mergem.

Eram sfișiată între dorința de a rămîne în camera aceea și o nevoie disperată de a fugi, dacă vroiam să-mi pot controla sentimentele. Am spus repede:

- Pot să arunc o privire și la restul casei?

- Da, dar foarte repede.

- Condu-mă tu.

A făcut-o bucuros. Cel mai mult îi plăceau bucătăriile unde, îmi spunea, vînatul era fript pe frigărui imense sau fierț în căldări, relicve ale unor vremuri îndepărtate și care fuseseră folosite pînă nu de mult. Mai erau dormitoarele servitorilor și ale vînătorilor și o cameră cu arme. M-am uitat prin fereastra unei camere ce dădea în spatele pavilionului și am văzut grajdurile. Erau goale.

- Hai, a zis Arnulf, se face tîrziu!

- Poate data viitoare îmi arăți mai mult, i-am spus. Vreau să-ți dau ceva - și i-am întins o monedă pe care a primit-o uimit. Ghizii sînt totdeauna plătiți.

- Eu sînt ghid?

- Ai fost în dimineața asta!

Privea moneda aproape neîncrezător și gemenii s-au apropiat s-o cerceteze. Se vedea bine că aveau o părere

foarte bună despre fratele lor.

- Arnulf este un ghid - i-a spus Carl lui Gretchen.

Ea a dat din cap și au început amîndoi să murmure.

- Ghid.

- Deci - am spus - dacă aș mai vrea să-l vizitez o dată...

- Spune-mi unde locuiești, l-am întrebat. E departe de aici?

A scuturat din cap.

- Vă duc acasă, am spus. Vă puteți urca toți pe calul meu, iar eu voi merge alături, pe jos. Ce ziceți?

Au încuviințat bucuroși. Arnulf a pus cu grijă la loc banca pe care o trăsese să se poată uita printre jaluzele, am ieșit afară și a încuiat ușa.

Cei trei copii s-au suit pe calul meu și am pornit spre casa lor. Nu am fost deloc surprinsă cînd am văzut-o pe Gisela ieșind din casă.

- Oh, a spus, Fräulein Ayres!

Pe moment, Arnulf a înmărmurit cînd și-a dat seama că îi cunosc mama. Am spus repede:

- Mi-am imaginat că tu ești mama acestor copii. Ne-am întîlnit în pădure. Am stat de vorbă și le-am promis că-i aduc acasă.

Fața ei durdulie se înseninase cu un zâmbet.

- Ați avut o dimineață plăcută, a spus ea, și copiii la fel.

I-am dat jos pe gemeni de pe cal. Arnulf ne-a dovedit că e mare și a coborît singur.

- Cred, a spus Gisela, că trebuie s-o întrebăm pe Fräulein Ayres dacă nu dorește să stea puțin și să servească ceva la noi.

- Da, Mutti, te rugăm chiar... a strigat Arnulf în timp ce gemenii dădeau din cap.

M-am bucurat să constat că și ei mă îndrăgiseră pe mine, așa cum îi îndrăgisem și eu. Am legat calul și am intrat în casă. Totul strălucea de curățenie. Ne-am așezat la masă și Gisela ne-a turnat supă în farfurii. Semăna cu cea pe care o mîncasem în prima zi cînd am ajuns la casa lui Daisy. Gisela ne-a adus și pîine de secară.

- E foarte drăguț din partea ta, am spus. Chiar mă

gîndeam să merg în oraș la han să mănînc ceva.

- Ați văzut pavilionul de vînătoare? a întreat Gisela. Țsta e drumul spre el.

O clipă s-a așternut tăcerea, în timp ce ochii celor trei copii erau ațintiți asupra mea ca nu cumva să-i trădez.

- Vorbești de clădirea aceea ca un palat, la vreo jumătate de milă depărtare de aici?

- Țla este. Aici este locuința celor care îngrijesc pavilionul. Face parte din domeniile coroanei. Eu și Arnulf avem grijă de pavilion. Pentru asta am primit vila asta.

- Arnulf e tata - mi-a explicat micul Arnulf. Nu despre mine e vorba. Pe mine mă cheamă ca pe el.

- Înțeleg.

Gisela ne-a zîmbit, mie și lui Arnulf. Era foarte mămoasă și-mi era din ce în ce mai dragă.

- I-ai luat pe gemeni cu tine, i s-a adresat Gisela lui Arnulf. Unde sînt ceilalți?

- Gisela n-a vrut să meargă cu noi.

- Și probabil că ceilalți sînt cu ea...

Mi-a zîmbit din nou.

- ... Le place să se joace în pădure, iar Gisela nu-i lasă să meargă prea departe. Arnulf, du-te și cheamă-i pe toți!

Arnulf a ieșit și gemenii l-au urmat fără prea mult entuziasm. Erau în cumpănă: să-l urmeze pe fratele lor mai mare, cum făceau de obicei, sau să rămînă să se uite la mine.

Gisela a spus:

- Îmi ocupă tot timpul, dar îmi e mai ușor cînd cei mai mari au grijă de cei mai mici.

- Cred că ai foarte multă treabă... gospodăria ta... copiii... și pavilionul de vînătoare.

- Acum merg acolo doar de două-trei ori pe săptămînă. Pe vremuri era altfel. Era plin de lume. Se dădeau petreceri. Era unul din locurile favorite ale baronului.

- Cel care a fost ucis?

- Da.

- Era acolo cu...

- Da, cu prietena lui, o femeie foarte frumoasă.

- Ai cunoscut-o?

- Da, mă duceam acolo... să am grijă de casă și când s-a întâmplat toată tărășenia ea locuia acolo. El venea când putea. Se iubeau foarte mult.

- Ea a stat mult acolo?

- Destul de mult. Știi, el nu se putea afișa cu ea în oraș. Marele Duce nu ar fi permis asta.

- Dar dacă erau căsătoriți...

- Nici vorbă de asta. Rudolph mai avusese doamne înainte... dar de data asta părea...

- De data asta părea ce?

- Știi, era ceva diferit. Ea era o doamnă adorabilă... drăguță cu servitorii... rîdea mereu. Toți au plăcut-o și a fost un șoc când s-a întâmplat. Aici sînt o grămadă de dușmăanii între casele alea nobile, știi.

Deveneam din clipă în clipă teribil de emoționată. Fusese o dimineață fructuoasă. Nu numai că vizitasem scena crimei, dar vorbeam și cu cineva care o cunoscuse bine pe Francine.

- Am auzit că a fost un copil, am încercat eu terenul. S-a uitat la mine cu surprindere și spaimă.

- Unde ai putut auzi o poveste ca asta?

- Eu... ăă... am auzit-o, am răspuns stîngaci.

- De cînd ești aici?

- Nu... Scria ceva despre crimă în ziarele din Anglia.

- Spunea acolo ceva de copil?

- A fost mai demult...

- Da, vreo cîțiva ani. Dar un copil! Sînt surprinsă să aud asta.

- Da, tu trebuie că știi mai bine... locuiești aici.

- Da, ar fi trebuit să știu. Trebuie să spun că n-aș mai avea de ce să văd de casă acum. Totdeauna a părut un sălaș de fantome. Desigur, totdeauna a fost întuneric și deprimant în mijlocul pădurii. Și acum fiind închis...

- Crezi că va mai fi folosit?

- Poate, cu timpul, aș îndrăzni să spun. Cînd toate astea vor fi uitate. Cînd Marele Duce o să moară și Sigmund o să-i ia locul, lucrurile or să se schimbe.

- Crezi că în bine?

- O să ne pară rău la toți cînd Marele Duce nu va mai fi. A fost bun pentru țară. Sigmund...? Pentru moment, e o enigmă. Are o anumită fascinație... pe care o avea și Rudolph. Arătau bine și aveau farmec, toată familia. Nu e nici o îndoială. Cînd Sigmund se va căsători cu tînăra contesă, se va domoli.

Nu mă interesa viitorul. Obsesia mea era trecutul. Mi-am luat rămas bun mulțumindu-i și Gisela m-a rugat să mai vin și să mă întîlnesc și cu restul familiei.

I-am spus că o voi face. Am dus calul înapoi la han, cu promisiunea că îl voi mai închiria. Eram extrem de satisfăcută. Fusese o zi fructuoasă.

După ce începusem așa de bine și ajunseseam, cum credeam, așa departe la numai cîteva zile după sosirea mea, aveam să încerc și o dezamăgire.

I-am povestit lui Daisy despre întîlnirea mea din pădure, cum am găsit pavilionul și casa Giselei.

- Daisy, tu trebuie s-o fi văzut pe sora mea cînd ai vizitat-o pe Gisela, i-am spus.

- Nu, n-am vizitat-o cînd sora ta era aici. Numai după ce s-a născut micuțul Hans am căpătat vila și am devenit vecini. Înainte dă asta stăteam sus la sloș și dă acolo e o bucată bună pînă în pădure.

- Vreo două-trei mile, cred.

- Cam așa ceva. Și nu ne prea trăgea ața să venim una la alta. Asta e numai de cînd stăm aici.

- E straniu că i-am întîlnit așa pe copii.

- A fost totuși un noroc. Cred că Gisela ți-ar fi arătat locurile dacă ar fi fost pe acolo. Cred că te-a tulburat să vezi toate astea. La ce bun? Gîndește-te, la ce o să-ți servească dacă o să afli cine a omorît-o?

- Sînt două lucruri pe care vreau să le aflu, Daisy și astea sînt: a fost sau nu măritată, și unde s-ar putea afla copilul.

Daisy a dat din cap.

- Baronii ăștia nu se căsătoresc chiar așa. Totul la ei e aranjat și nu există nici o mențiune despre copil.

- Dar Daisy, Francine *mi-a scris* în scrisorile ei. Mi-a spus că s-a măritat și unde a avut loc ceremonia. M-am dus la biserică și am văzut însemnarea în registru... Apoi m-am dus din nou și nu mai era acolo. Mi-a scris că are un băiețel, Rudolph. Ea n-ar fi inventat toate astea.

Daisy căzuse pe gânduri.

- Ba ar fi putut. Gîndește-te numai ce șoc a avut, pentru că așa e, ea a crezut că el o s-o ia în căsătorie și cînd a văzut că el nu o putea face ea a început să viseze la ce ar fi putut fi. O știi pă don'șoara France. Era cea care privea partea bună a lucrurilor și dacă nu ieșeau așa cum vroia ea, prefera să creadă că au ieșit.

- Dar eu îți spun că am văzut însemnarea.

- Dar cînd te-ai dus din nou, n-ai mai văzut-o.

Mi-am dat seama că credea că semăn un pic cu Francine. Dacă lucrurile nu erau așa cum vroiam, îmi imaginam atît de tare că erau, că pînă la urmă o credeam.

A trecut o săptămîină fără să mai fac nici un progres. Am mai închiriat calul cîteva zile și am călărit prin pădure. Nu-mi folosea la nimic să mă uit numai la pavilionul de vînătoare. Asta nu putea să mă ducă prea departe. Am explorat orașul. M-am oprit la *Biergarten*. Cred că oamenii îmi vorbeau din cînd în cînd pentru că eram o străină. Încercau să-mi explice cum să le cunosc mai bine țara. Aș fi vrut să discut cu ei un anume subiect, dar nu îndrăzneau să-labordez prea des. Mereu primeam aceeași informație. Rudolph fusese omorît de un adversar politic și odată cu el și amanta lui numai pentru că s-a întîmplat să fie acolo. Nimeni nu pomenea de copil.

Din nou m-am dus la vila din pădure și i-am plimbat pe copii cu calul. Gisela ne-a servit cu supă fierbinte și pîine de secară. Vasul cu supă clocotită nu lipsea niciodată de pe foc. I-am cunoscut și pe ceilalți copii: Gisela, Jacob și Max. Max era cel mai mic. Nu împlinise încă doi ani. Jacob, mai mare decît gemenii, era, ca vîrstă, între Amulf și Gisela.

Mă simțeam bine acolo dar, avînd în minte un singur

scop, începusem să mă neliniștesc. Daisy a observat.

- Nu știi ce crezi c-o să aflu, a spus, dar adevărul îl știe ai din cărcurile înalte, nu ai d'aici. Oricum, nu-l găsești în pădure. E undeva acolo, sus. Ai da la sloș îl știe.

- Tare mi-aș dori să mă duc acolo sus și să-l aflu.

- Păi, fi sigură că n-o să te invite nimeni la sloș dacă le spui că ești don'șoara Philippa Ewell, sora răposatei, și ai venit să dezlegi misterul.

Avea dreptate și mă simțeam deprimată. Tocmai cînd eram mai disperată și mă gîndeam ce nesăbuită fusesem sperînd să aflu adevărul, norocul mi-a ieșit în cale prin intermediul lui Hans.

Stăteam în grădină cu Daisy și-l priveam pe micul Hans zburdînd pe iarbă. Lua apă dintr-o găleată și încerca să ude florile ce creșteau în stratul de pe margine. Rîdeam cu Daisy pentru că turnase mai multă apă pe el decît pe flori. Era atît de încîntat de ceea ce făcea, încît ne transmitea și nouă bucuria lui.

Hans cel mare s-a apropiat brusc de noi.

- M-am gîndit să vin și să-ți spun... - mi s-a adresat privindu-mă în ochi - Uite ce e... contesa Freya...

- Ea cine mai e? am întrebat.

- Logodnica lui Sigmund, prințul moștenitor. E la schloss. A fost crescută de familia Marelui Duce de cînd era mică. Aici e obiceiul ca logodnicele să fie crescute de familia viitorului soț pentru a se obișnui cu felul de viață al acestuia.

- Bine Hans, asta știi, i-a răspuns Daisy.

- Dar domnișoara Philippa nu știe.

- Nu, e drept. Dar ea e don'șoara Ayres cît timp stă aici, nu uita.

- Da, îmi pare rău, s-a scuzat Hans. Am auzit că Freya trebuie să-și îmbunătățească cunoștințele de limba engleză. Guvernanta ei a învățat-o englezește, dar se pare că nu prea are accent. De asta ar dori o englezoaică s-o ajute să-și perfecționeze cunoștințele.

Îi sorbeam cuvintele lui Hans, în timp ce sute de posibilități îmi treceau prin minte. A dat din cap zîmbindu-mi, de parcă mi-ar fi citit gîndurile.

- Așa m-am gândit. Dacă intri în schloss, o să poți să afli ce te interesează...

- S-o învăț pe contesă englezește... am murmurat.

- Ce spune? a strigat Daisy curioasă.

După ce i-am tradus, era le fel de însuflețită ca și mine.

- Formidabil! Tocmai când ai obosit să tot stai degeaba... fără să afli nimic. Oricum vroiai să pleci înapoi dacă tot nu se întâmplă nimic... Dar să te duci acolo... la sloș, asta e o chestie!!!

- Oh, Daisy, ar fi extraordinar!

- Acum ascultă-mă - a spus Hans - dacă crezi că ai vrea să primești postul, mă duc și vorbesc cu Revizorul Marelui Duce. E prieten bun cu mine și o recomandare din partea mea contează mult. Dar cred că înțelegi că dacă ei ar ști că ești sora domnișoarei Francine...

- De ce să știe? a strigat Daisy. Ah, ce bine că ți-ai luat numele de "don'șoara Ayres".

- Dacă s-ar descoperi cine ești, aș putea spune că nu știi nimic, a adăugat Hans repede. Aș spune că ești o cunoștință de-a soției mele și că ea a auzit că vrei să mai zăbovești pe aici. Cum nici nouă nu ne-ar strica niște bani în plus, te-am luat în gazdă.

- Foarte bine - a spus Daisy. Merge de minune.

- Dar Daisy, tu n-ai să poți să spui că nu știi cine sînt.

- Hai să ridicăm poalele înainte de a sări pîrleazu'! Când mi să pun întrebări mai ciudate, nu răspund și dau vina pã limbă.

- Asta e șansa pe care o așteptam! am strigat. Este mană cerească. Tocmai începusem să disper și să-mi spun că n-ar fi trebuit să vin aici... cînd a apărut posibilitatea asta.

- Deci, te vei duce? a întrebat Daisy.

- Da. Te rog, Hans, îmi pui o vorbă bună?

Hans era un bărbat precaut și vedeam că n-ar fi dorit să se implice într-o poveste care i-ar fi putut cauza neplăceri.

- De ce ar trebui să știi cine sînt? am insistat adresîndu-mă lui Hans. În Anglia m-ai întîlnit o dată sau de două ori. Acum călătoresc aici sub numele de Anne Ayres. Nici măcar Daisy nu m-a mai văzut de cinci ani. Dacă se află cine sînt,

voi spune că știam că Daisy e aici și de aceea am venit, luîndu-mi un alt nume. Dar oricum nu văd cum s-ar descoperi adevărata mea identitate.

- Sigur că n-o s-o descopere - m-a susținut Daisy.

Vedeam că era la fel de emoționată ca și mine.

În cele din urmă, am căzut de acord să primesc oferta. Hans a vorbit cu Revizorul Marelui Duce. După cîteva zile, a trebuit să merg la *Grand Schloss* pentru a avea o întrevedere cu Revizorul și cu administratorul casei despre sarcina care mi-ar fi revenit în legătură cu îmbunătățirea cunoștințelor de limbă engleză ale augustei domnișoare.

Mi-a fost trimisă o trăsură. Cînd a sosit, eu și Daisy am privit-o cu admirație și respect. Pe fiecare parte avea gravată emblema regală a Bruxenstein-ului - două săbii încrucișate sub o coroană și cîteva cuvinte care se traduceau prin "*Înainte spre Victorie*".

Discutasem cu Daisy cum să mă îmbrac și hotărîsem să-mi pun niște haine cît mai simple și să-mi strîng părul -, care era singurul lucru de care puteam să fiu mîndră, fiind des și ondulat - într-un coc la ceafă, pentru a-mi putea pune pe creștet o pălărioară de pai bleumarin. Așa aveam un aer foarte serios.

M-am îmbrăcat cu un costum tair bleumarin și cu o bluză albă. Păream serioasă de parcă n-aș fi auzit vreodată cuvîntul frivolitate.

Cînd m-a văzut, Daisy a bătut din palme. Simțeam că aveam o nouă personalitate, cea a domnișoarei Anne Ayres. Philippa Ewell rămăsese undeva, departe.

Un lacheu în livrea m-a ajutat să mă urc în trăsură și apoi s-a suit și el în spate, în timp ce vizitiul a dat bice celor doi murgi care au pornit în galop. Știam că Daisy ne urmărește de la fereastra de sus a vilei, fremătînd ca și mine de emoție. "Mi-am amintit cum spunea adesea: "Nu suport să nu se întîmple nimic".

În timp ce străbăteam orașul, cîțiva trecători s-au oprit să se uite la caleașca regală, pe care au recunoscut-o imediat. Mi-am imaginat că se întrebau cine o fi tînăra aceea îmbrăcată atît de simplu și cu o înfățișare atît de severă.

Am trecut pe lângă gărzile de la poarta castelului, care arătau superb în uniformele lor albastre și cu căști cu pene roșii pe cap. În timp ce salutau echipajul cu însemne regale, săbiile le zăngăneau la brâu.

Ne-am oprit în curte. Apoi am coborât și am intrat într-un hol imens în comparație cu cel de la pavilionul de vânătoare, dar avînd aceeași linie arhitectonică, cu tavanul boltit și cu ziduri groase de care se sprijineau bănci de piatră.

Un servitor în livrea m-a rugat să-l urmez. Am ajuns într-o cameră mică ce dădea în hol.

- Vă rog să așteptați un moment - a spus.

Am încuviințat și m-am așezat pe un scaun. După cinci minute, am auzit zgomot de pași în hol. Ușa s-a deschis și în cameră au intrat o femeie și un bărbat.

M-am ridicat și am înclinat din cap. La fel au făcut și ei.

- Sînteți Fräulein Ayres? a întrebat bărbatul. Eu sînt Herr Frutschen, iar dînsa este Frau Strelitz.

Le-am spus bună ziua, iar ei mi-au întors salutul ceremonios. Știam că Herr Frutschen era Revizorul castelului și prietenul lui Hans. Am bănuț că Frau Strelitz era administratoare, cea căreia trebuia să-i fac o bună impresie pentru a obține postul.

- Sînteți din Anglia? a întrebat ea.

I-am răspuns că da.

- Căutați un post aici?

- Nu căutam un post, dar Herr Schmidt mi-a vorbit despre acesta și m-am gîndit că mi-ar face plăcere să-l obțin.

- Nu sînteți guvernantă.

- Nu, n-am fost niciodată.

- Sînteți foarte tînără.

Mi-a sărit inima. Oare coafura mea severă nu mă ajutase să par suficient de matură?

- Am aproape optsprezece ani.

- Și ați venit să ne vizitați țara?

- Bunica mi-a lăsat o moștenire și am vrut să-mi realizez un vis mai vechi și anume să văd lumea.

- Deci intenționați să plecați mai departe, iar sejurul de aici este temporar?

- Nu am un plan bine definit. M-am gândit că acest post ar fi interesant.

Revizorul s-a uitat la Frau Strelitz, care a încuviințat aproape imperceptibil.

- Sarcina dumneavoastră ar fi să predați limba engleză unei tinere domnișoare, s-o ajutați să vorbească englezește fluent. A învățat limba, dar nu are un accent bun.

- Înțeleg foarte bine.

Femeia a ezitat:

- Slujba ar fi numai pentru un an... nu mai mult. Până când se va căsători.

- Da.

- Asta se va întâmpla cam peste un an. Acum, contesa are cincisprezece ani. Ceremonia va avea loc când ea va împlini șaisprezece ani.

Am încuviințat din cap.

- Cred că ați primit o educație bună.

- Da, am avut o guvernantă, pe jumătate nemțoaică. De la ea am învățat să vorbesc limba germană.

- E bine, foarte bine - a adăugat Revizorul. Se vedea bine că dorea să obțin acest post, datorită prieteniei dintre el și Hans.

- Da, a fost de acord Frau Strelitz - e bine.

- Domnișoara Ayres este o tânără respectabilă, cu o educație bună - a spus Revizorul. Este foarte important pentru un accent corect.

- Este un post foarte important - a continuat femeia. Trebuie să înțelegeți domnișoară Ayres, că eleva dumneavoastră va deveni într-o bună zi, prima doamnă a acestei țări. Se va căsători cu moștenitorul Marelui Duce. De aceea trebuie să fim atît de prudenți.

- Bineînțeles - am spus. Înțeleg foarte bine.

- Aveți referințe de la familia unde ați mai lucrat?

- Nu am mai lucrat nicăieri...

- Este cineva care ar putea fi garantul dumneavoastră?

Am ezitat. M-am gândit la Charles Daventry și la paroh. Dar ei nu auziseră niciodată de Anne Ayres. Mai eră vărul Arthur. Mă întrebam cum aș fi putut să le explic.

- Da, acasă, în Anglia, ar putea garanta pentru mine

niște prieteni... și un preot... dacă doriți...

- Vă lăsăm singură un moment - mi s-a adresat Frau Strelitz. Vă rugăm să ne scuzați.

- Desigur.

Au ieșit închizînd ușa după ei. Ardeam de nerăbdare. Ceva îmi spunea că trebuie să obțin postul, dacă nu singurul lucru care-mi rămînea de făcut era să-mi recunosc eșecul și să mă întorc acasă.

Am avut noroc. După zece minute, s-au reîntors. Revizorul era radios. Femeia a spus:

- Am decis să te angajăm de probă, Fräulein Ayres. Sper că nu ne considerați nepoliticoși. Postul e foarte important datorită tinerei domnișoare care ar urma să vă fie elevă. Și ei trebuie să-i placă alegerea noastră. Vă acordăm un timp de probă de o săptămînă... și apoi veți mai lucra încă alte trei săptămîni. Dacă după această perioadă vă considerăm potrivită, atunci...

- Bineînțeles - am strigat - sînt de acord.

- Am hotărît să nu cerem referințe în Anglia, mi-a explicat Revizorul. Prietenul meu, Herr Schmidt, ne-a spus că sînteți dintr-o familie bună. Asta și dorim... avînd în vedere rangul tinerei domnișoare. Nu dorim nici o persoană care caută un post permanent. Deci, dacă n-aveți nimic împotriva, ar fi bine să începeți de săptămîna viitoare. Acum să discutăm despre remunerație...

Știam că nu vor fi probleme în acest sens. Nu doream decît să pot ajunge în castelul regel.

Trăsura castelului m-a dus înapoi la vilă. Am alergat în bucătărie, unde Daisy trebăluia pe lîngă plită.

- L-am obținut! am strigat. Iată-mă guvernantă a celei mai importante domnișoare din această țară!

Am început să țopăim de bucurie, iar micuțul Hans ni s-a alăturat vesel. De atîta rîs, aproape că nu mai puteam respira.

- Asta este începutul, am spus.

Capitolul 6

Guvernanta englezoaică

În luna următoare trăsura a venit să mă ia cu bagaje cu tot. Mi-am lăsat cîteva lucruri la Daisy și eram înfierbîntată de emoție cînd m-am prezentat la castel. Am fost dusă în aceeași cămăruță în care fusesem și data trecută. Nu după mult timp, a apărut Frau Strelitz.

- Ah, Fräulein Ayres, a spus ea. Contesa de abia așteaptă să vă vadă. Apartamentele ei sînt la etajul patru. Acolo e și o sală de clasă. Contesa are o guvernantă. Veți face lecțiile cu ea, pentru că Marele Duce a insistat să-și îmbunătățească accentul englezesc. Acesta e cel mai important obiect de învățatură pentru ea. Baronul, viitorul ei soț, care va fi conducătorul nostru la timpul potrivit, cînd va muri Marele Duce... dar asta, cu voia Domnului, nu se va întîmpla așa de curînd... spuneam că Baronul vorbește bine englezește și Contesa va trebui să vorbească la fel. Cînd o va vizita, se așteaptă să vorbească mai bine englezește.

- Puteți fi sigură că o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să duc la bun sfîrșit sarcina încredințată.

- Sînt sigură. O să aveți ceva greutăți cu Contesa Freya. E o fată nobilă și conștiința propriei sale poziții o fac... mă rog, se așteaptă ca toți să facă așa cum vrea ea. Aveți o mare responsabilitate, Fräulein Ayres și nu păreți a fi cu mult mai mare decît Contesa.

S-a uitat la mine cu îndoială. Poate părul meu nu era perfect aranjat.

- Am călătorit mult, Frau Strelitz și sînt sigură că o femeie de lume ca dumneavoastră știe că acumularea de cunoștințe nu e neapărat o problemă de vîrstă.

- Aveți dreptate, Fräulein. Vă doresc succes. Trebuie să vă spun că dacă n-o să vă aibă la inimă, Contesa o să vă facă grea șederea aici.

- Cred că asta se întîmplă cu orice guvernantă.

- Mai ales cînd depinzi de postul ăsta ca să-ți câștigi existența, ceea ce nu e cazul la dumneavoastră.

- O să-mi dau toată silința, am spus. În cazul meu, o fac mai mult din plăcere decît de nevoie.

Cred că am impresionat-o puțin, pentru că a început să fie mai apropiată de mine.

- Foarte bine, a spus. Dacă mă urmați, o să vă arăt camera și o să vă prezint eleva.

Grand Schloss își merita numele. Era construit pe o colină care domina orașul. De altfel, acesta se vedea foarte bine prin toate ferestrele. Mi se părea că peste tot forfotesc servitori în livrea. Am fost dusă prin galerii în care păzeau gărzi și, în final, am ajuns la apartamentele Contesei.

- Contesa stă aici de cînd a venit de la Kollenitz și asta, desigur, a fost după moartea Baronului Rudolph, cînd ea a fost logodită cu Baronul Sigmund.

Am încuviințat.

- Atunci a devenit ea așa de importantă, a continuat Frau Strelitz, pentru că Margraful de Kollenitz și Marele Duce de abia așteaptă să unească margrafatul și ducatul prin această căsătorie.

Frau Strelitz a făcut o pauză și a ciocănit la ușa. O voce a strigat:

- Intră!

Am intrat. O femeie de vîrstă mijlocie a venit spre noi.

- Fräulein Kratz, a spus Fräulein Strelitz, aceasta e Fräulein Ayres.

Fräulein Kratz avea o față palidă, brăzdată și arăta stresată. Dintr-odată, mi-a părut rău pentru ea. Mi-am dat seama că era surprinsă de tinerețea mea.

O față tînăra s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat spre noi cu un aer cumva menit să impresioneze.

- Înălțimea voastră, a spus Frau Strelitz, pot să v-o prezint pe Fräulein Ayres, guvernanta dumneavoastră englezoaică?

M-am înclinat și am spus în engleză:

- Sînt încîntată să vă cunosc, Contesă.

A răspuns în germană:

- Deci, ai venit să mă înveți să vorbesc englezește ca englezii.

- Care desigur, e cel mai bun mod de a o vorbi, am continuat în engleză.

Era foarte blondă - atît de blondă, că genele și sprîncenele de abia se zăreau. Avea ochi de un albastru deschis, nu destul de mari pentru a fi frumoși, mai ales în lipsa unor gene întunecate, care i-ar fi pus în valoare. Culoarea lor deschisă îi dădeau un aer de veșnică mirare pe care îl găseam mai degrabă plăcut. Avea un nas aproape acvilin și o gură fermă. Părul blond, bogat, era împletit în cozi și părea mai degrabă o școlăriță bosumflată. Mă întrebam ce impresie îi făcusem.

- Sper că o să fii o elevă bună, am continuat.

A rîs pentru că nu înțelegea foarte bine engleza mea.

- Sper să fii una rea. Sînt uneori... nu-i așa, Kratzkin?

- Contesa e într-adevăr strălucită, a spus Fräulein Kratz. Contesa a început să rîdă.

- Ai stricat totul cu "într-adevăr". Nu-i așa, Fräulein Ayres?

- Fräulein Ayres, a intervenit Frau Strelitz, dumneata și Fräulein Kratz vă veți înțelege aspra lecțiilor. Pot să vă conduc în camera dumneavoastră. O să discutați asta mai

tîrziu.

- O conduc eu pe Fräulein Ayres în camera ei, a anunțat Contesa.

- Înălțimea voastră...

- Înălțimea mea, a imitat-o Contesa, va face cum am spus. Hai Fräulein, trebuie să ne cunoaștem, nu? Dacă trebuie să conversăm în limba dumitale groaznică.

- Vrei să spui, desigur, frumoasa mea limbă, Contesă, am replicat.

A rîs.

- Mă duc s-o conduc. Școala s-a închis. Kratzkin și Frau Strelitz, puteți pleca.

Am fost întrucîtva înspăimîntată de maniera imperativă a elevei mele, dar am simțit cum mi se ridică moralul. Vedeam că or să ne aștepte întîlniri interesante.

- Trimiteți-i imediat bagajele, a ordonat Contesa. Vreau să văd ce și-a adus.

A rîs spre mine.

- Sînt din Kollenitz. Cei de acolo au maniere mai aspre, mai dure. Nu sîntem așa de culti ca și cei de aici, din Bruxenstein. Te-ai prins, Fräulein Ayres?

- Încep.

Asta a făcut-o din nou să rîdă.

- Hai, a spus. Trebuie să-ți vorbesc, nu?

- În engleză, am spus. Și nu văd de ce n-am începe chiar acum.

- Bine, să începem. Tu ești doar o guvernantă. Eu sînt Contesa, în viitor, Marea Ducesă. Așa că ai grijă!

- Dimpotrivă, tu ești cea care trebuie să aibă grijă.

- Ce vrei să spui?

- Sînt independentă din punct de vedere financiar și nu trebuie să rămîn aici ca să-mi cîștig existența. O fac pentru că mă atrage ideea. Cred că trebuie s-o spun de la început.

S-a uitat fix la mine, apoi a izbucnit iar în rîs. Cele două femei mai stăruiau încă în prag. Contesa le-a strigat:

- V-am spus să plecați. Cărați-vă! O să am eu grijă de guvernanta englezoaică.

I-am zîmbit în semn de scuză lui Frau Strelitz.

- Bine că o să putem sta de vorbă amîndouă, am spus. Îi voi vorbi Contesei numai în engleză, așa cum am hotărît. Și asta e o regulă pe care nu o voi călca, pentru că e de o importanță hotărîtoare.

Tînăra fată era prea surprinsă ca să mai protesteze și am simțit că am cîștigat prima repriză. Am cîștigat de asemenea simpatia hărțuitei Kratzkin și aprobarea lui Frau Strelitz. Numai că *eu* aveam de-a face cu Contesa.

- Asta e camera dumatăle, mi-a spus, deschizînd larg o ușă. Eu sînt la capătul acestui coridor. Sigur că am apartamente mai frumoase, dar ăsta nu e rău pentru o guvernantă.

- Aș îndrăzni să spun că o găsesc chiar potrivită.

- Mult mai bună decît cele cu care erai obișnuită, fără îndoială, nu? a întreat ea.

- Nu chiar. Am crescut într-un conac mare care, în general, era cel puțin la fel de luxos ca acest schloss.

- Și faci toate astea... ca să te distrezi?

- Poți să-i spui și așa.

- Nu ești tocmai în vîrstă, nu?

- Am destulă experiență de viață.

- Cu adevărat ai? Aș vrea să am și eu. Nu sînt chiar atît de experimentată pe cît aș vrea să fiu.

- Asta se capătă cu vîrsta.

- Cîți ani ai?

- O să împlinesc optsprezece în aprilie.

- Eu am cincisprezece. Nu e mare diferență.

- De fapt, e o mare diferență. Următorii patru ani vor fi cei mai importanți din viața ta.

- De ce?

- Pentru că te transformi din copilă în femeie.

- La anul mă mărit.

- Așa am auzit.

- Oamenii vorbesc mult despre noi, nu?

- Știu cîte ceva.

- Aș vrea să nu mai vorbești englezește.

- De asta sînt aici.
- Ne limitează conversația. Vreau să știu atîtea despre tine și nu înțeleg totdeauna, dacă vorbești englezește.
- O să fie pentru tine un imbold să știi mai bine limba.
- Vorbești chiar ca o guvernantă. Am mai avut vreo cîteva, dar n-au zăbovit prea mult. Sînt o persoană dificilă. N-am avut niciodată una ca tine.
- O să fie o schimbare pentru tine.
- Nu cred că o să rămîi prea mult timp.
- Numai cît o să ai nevoie de mine, desigur.
- Aș îndrăzni să spun că o să pleci mai înainte. Știi, nu sînt prea comodă.
- Am auzit.
- Săraca Kratzkin, o terorizez. Și pe Frau Strelitz.
- N-ar trebui să te mîndrești cu asta.
- De ce nu?
- Faptul că le faci să nu se simtă în largul lor n-ar trebui să te bucure. E mai ușor, nu, să-i punctezi pe cei care nu pot răspunde?
- De ce să nu-mi răspundă?
- Pentru că sînt angajați aici.
- Crezi că o să te punctez și pe tine?
- Categorie, nu.
- De ce nu?
- Pentru că eu nu depind de faptul că îți plac sau nu. Dacă nu mă plac, poți să-mi spui să plec. Dar dacă nici eu nu te plac, pot pleca la fel de bine.
- M-a privit uluită. Apoi a zîmbit timid.
- Cum te cheamă?
- Fräulein Ayres.
- Care ți-e prenumele?
- Anne.
- Așa o să-ți spun.
- Pe tine cum te cheamă?
- Doar știi. Toată lumea știe. Sînt Contesa Freya von Kollenitz.
- Freya. E un nume de zeiță.

- Zeița frumuseții, a spus mîndră de sine. Știi că atunci cînd Thor și-a pierdut ciocanul, gigantul Thrym a spus că i-l va da înapoi numai dacă Freya vine în Țara Giganților ca mireasa sa?

- Știu. Și mai știu că Thor s-a deghizat în Freya și s-a dus în Țara Giganților și și-a luat îndărăt ciocanul. Legendele astea mi le-a povestit guvernanta mea. În vacanțe se ducea deseori în munții Pădurea Neagră. Mama ei era nemțoaică.

- Ah, deci ai avut și tu guvernantă. Era drăguță? O plăceai?

- Era foarte drăguță și o plăceam.

- Erai o fetiță cuminte, cred.

- Nu totdeauna. Dar Țe-am păstrat totdeauna bunele maniere.

- Care noi?

- Sora mea și cu mine.

M-am roșit puțin și ea era destul de atentă ca să mă observe.

- Unde e acum sora ta?

- A murit.

- E trist, nu?

- Foarte trist

- Povestește-mi despre guvernanta ta.

I-am spus tot ce puteam să-mi amintesc despre domnișoara Elton și despre familia ei. O interesau toate acestea, dar am remarcat că mintea îi fugea de la una la alta cu repeziciune. Mi-a văzut bagajele.

- Despachetezi? m-a întrebat.

- Da, am spus.

- O să te privesc.

Și așa a făcut. M-a privit scoțîndu-mi hainele și afirmîndu-le în dulap. Făcea comentarii: "Asta e urîță. Asta nu e rea."

Am spus:

- Înțeleg ce vrei să spui cu "manierele din Kollenitz".

Acest lucru a făcut-o să izbucnească în hohote de rîs. Primul lucru din geamantanul meu era o carte pe care a

luat-o și s-a uitat la ea. A citit încet, cu puternic accent german: "Poemele lui Robert Browning".

Am spus:

- Bag de seamă că o să cam avem de furcă. Accentul tău nu e prea grozav.

Cartea s-a deschis singură la o anumită pagină și asta pentru că deseori mă opream asupra acestui poem.

- "Cîntecul Pippei", a citit ea încet.

Primăvara-n voaluri albe

Lin coboară dintre nori...

Oh, nu pot să citesc asta. Poezia e foarte grea.

Am luat cartea și am citit cu voce tare poemul. Vocea îmi tremura puțin cînd am ajuns la ultimele linii:

Domnu'n ceruri ne zîmbește

Este pace pe pămînt."

Am închis cartea. Se uita la mine atentă. I-am zîmbit ușor și ea mi-a întors surîsul.

M-am gîndit: "O să meargă bine. Micuța Contesă începe să-mi placă".

Următoarele cîteva zile au fost copleșite de impresii. Spre surprinderea servitorilor, mă înțelegeam bine cu Contesa. Cred că asta se datora unei anumite răceli pe care o afixam și care era rezultatul independenței mele și a faptului că aș fi putut în orice moment să-mi părăsesc postul fără nici o consecință financiară. Acest lucru ne afecta comportarea, și pe a ei și pe a mea. O interesam tot atît de mult cît mă interesa ea pe mine. Îi plăcea să fie cu mine și să neglijeze celelalte lecții, pentru că vroia - așa cum declara onctuos - "să-și îmbunătățească engleza". Pentru mine nu era greu, pentru că nu-i dădeam lecții de făcut. Învățase bine limba și avea nevoie numai de conversație. Așa că stăteam de vorbă despre cele mai diferite subiecte și cînd făcea o greșală o corectam pe loc. Uneori o întrebam: "N-ar trebui

să fii cu Fräulein Kratz?”. Se strîmba:

- Oh, vreau să-mi văd de engleza mea. Țsta e lucrul cel mai important. Cui îi pasă de matematică?... chestie oricum, anostă. Pe cine interesează istoria? Ce mai contează ce au făcut regii și reginele acum nu știu cîți ani? Mai pot schimba ceva? Simt cu adevărat că trebuie să-mi perfecționez engleza.

- Uii că am și eu timpul meu liber. Mi-l răpești mereu.

Cred că îi era greu să se gîndească la altcineva decît la propria ei persoană. Dar a căzut pe gînduri și s-a întors în clasă abătută. Am fost flatată.

Cînd am vizitat-o pe Daisy am aflat că revizorul palatului i-a spus lui Hans că erau uluiți de succesul pe care-l avusesem pe lîngă Contesă. Asta îmi dădea satisfacție. Așa că petreceam mult timp împreună și aș putea spune că într-un fel deveneam prietene. Viața într-un lăcaș regal nu era chiar ceea ce mă așteptasem să fie. Eram foarte izolate de ceilalți. Deși trecuseră două săptămîni de cînd venisem la castel, nu ajunsesem să-l văd pe Marele Duce. Turnul în care erau apartamentele noastre era separat de al apartamentelor regale și, deși acolo era un adevărat du-te vino, lucrul ăsta nu ne deranja deloc. Era ca și cum am fi trăit într-o aripă a unui conac de țară, complet separată de acesta.

Freya și cu mine ne plimbam prin împrejurimile castelului. Călăream împreună. Era o călăreață bună, dar nici eu nu eram mai prejos ca ea.

Odată mi-a spus cu nedisimulată admirație:

- Poți face orice.

Era totdeauna îmbrăcată sobru cînd călărea și trebuia să luăm cu noi doi grăjdari, lucru care o enerva. Am remarcat că erau foarte discreți și păstrau o distanță respectuoasă.

Așa și trebuie, a spus ea cu ochii fulgerînd.

Am călărit împreună prin pădure și mi-a spus povești care înfruntaseră timpul. Mi-a arătat ruinele unui castel unde se spune că o baroană a zidit-o pe amanta soțului ei.

- A spus că mai vrea să adauge o cameră și pe cînd zidarii construiau le-a adus-o pe frumoasa fată și i-a pus s-o zidească înăuntru. Se spune că în anumite nopți se mai aud încă țipetele fetei.

Mi-a arătat Pintenul Klingen și prăpastia ce se întindea sub el.

- Era obiceiul să fie aduși aici oamenii și să fie invitați să se arunce în hău... pentru a evita o soartă mai rea.

- Aveți niște obiceiuri foarte plăcute pe aici, prin Bruxenstein.

- Toate popoarele le au, îmi replică Freya. Doar că nu vorbesc despre ele și aparțin unor vremuri de demult. Klingen Schloss a aparținut odată unui baron brigand care obișnuia să acosteze călătorii, să-i țină prizonieri și să ceară răscumpărare. Obișnuia să le taie degetele unul cîte unul și să le trimită rudelor. Și cu fiecare deget trimis răscumpărarea era mai mare. Iar dacă răscumpărarea nu era plătită, erau aruncați de pe stîncă... pentru a scăpa de ei.

- E oribil.

- Zeii sînt mai buni, a spus Freya și ochii îi străluceau cînd vorbea de Thor. Era puternic... Zeul Tunetelor. Era zeul ei favorit. Avea părul și barba roșii. Era cel mai puternic dintre toți și era foarte blînd. Dar cînd era furios, ochii îi scăpărau scînteii.

- Sper că nu se înfură prea des. E o prostie să te înfurii. N-ajută niciodată.

- Nu te înfurii niciodată, Fräulein Anne?

- Oh, ba da... uneori. Din fericire, nu sînt Thor, așa că nu trebuie să te temi de scînteii.

A rîs. Rîdea totdeauna cînd era cu mine. Am observat cum se uitau la noi servitorii cînd o auzeau și fără îndoială căpătaser reputația că știam cum s-o manevrez pe Contesă.

Am înțeles că trăia într-o atmosferă rarefiată și că poziția ei o separa de ceilalți. Cunoscuse puțini copii și nu avusese niciodată un tovarăș de joacă. Tot ce avea erau

prerogativele ei care se manifestau prin puterea pe care o avea asupra celorlalți. Și-o exercita pentru că asta era tot ce avea.

Începuse să-mi pară rău pentru micuța și aroganta mea Contesă. O încurajam să vorbească. Avea puține de spus despre viața ei de zi cu zi. Trăia într-o lume a ei populată de zei și eroi. Vorbea mereu de Freya, lucru normal deoarece fusese botezată cu numele acestei zeițe.

- Avea părul de aur și ochi albaștri, mi-a spus odată, privindu-se cu plăcere în oglindă în timp ce vorbea. Era considerată a fi personificarea Pămîntului pentru că era atît de frumoasă. S-a măritat cu Odur care era un simbol al soarelui de vară și a avut două fiice la fel de frumoase ca ea... poate nu chiar atît de frumoase, dar pe aproape. Le iubea mult, dar mai mult își iubea soțul. El era un hoinar și nu putea fi mulțumit acasă. Mă întreb dacă Sigmund o să fie un hoinar. Cred că da. Rareori e aici. Acum călătorește. Poate nu vrea să fie acolo unde sînt și eu.

- Nu trebuie să crezi că pentru tine viața va fi la fel cu cea a zeiței. Trăim în timpuri moderne.

S-a uitat la mine cu atenție și a spus cu o scînteie de înțelepciune:

- Dar oamenii nu se prea schimbă, nu? Oriunde ar trăi, sînt aceiași. Se căsătoresc... sînt necredincioși și le place să umble hai hui.

- O să fie treaba ta să ai grijă ca Sigmund să nu hoinărească.

- Acum vorbești ca Kratzkin. Te rog, nu fi ca ea. Fii tu însăși. N-aș putea suporta să fii ca oricine altcineva.

- Sper că o să fii totdeauna eu însămi și-mi închipui că această Freya care era atît de frumoasă ar fi trebuit să-l lase pe soțul ei să hoinărească și să nu-și facă griji cu el.

- Era așa de nefericită. Pîngea și cînd lacrimile îi cădeau în mare se transformau în chihlimbar.

- N-aș prea crede că asta e explicația științifică a apariției acestei substanțe.

A rîs iar și eram bucuroasă să văd veselia ei pentru că îi

simțeam în dosul acestei conversații preocuparea pentru apropiata căsătorie cu Sigmund. Mi-am dat seama că se teme. Speram că peste puțin timp va începe să-mi mărturisească simțămintele ei.

- A plecat să-l caute și a plîns atît de mult încît mai tîrziu în locurile în care a plîns s-a găsit aur.

- Mulți oameni ar trebui să-i fie recunoscători acestei doamne plîngărețe, am spus.

- Da, pare greu de crezut acum, dar mă bucur că m-au numit Freya. Deși Freya nu s-ar fi măritat cu Sigmund. S-a măritat cu Barghild... dar ea era rea și el a îndepărtat-o. Apoi și-a luat altă nevestă. A fost Hiordis. Înțelegi, nu era totuși Freya.

- Ai trăit prea mult cu aceste străvechi legende, i-am spus. Nu înseamnă că trebuie să le iei totdeauna în serios. Oricum, Sigmund al tău a fost unul dintre eroi, nu? Știu că te iei drept zeiță, dar trebuie să-ți amintesc că Sigmund e un bărbat. Și tu ești o femeie și dacă vreți să trăiți fericiți împreună nu trebuie să uiți asta.

- Faci totul să pară atît de simplu, Fräulein Anne. Totdeauna e așa de simplu pentru tine?

- Nu, am spus ferm, nu e.

- Aș vrea să-ți spun ceva.

- Ce anume?

- Mă bucur că ai venit aici.

Era un progres remarcabil, și asta numai în două săptămîni!

Mi-a povestit despre viața din Kollenitz.

- Era mai puțin protocol ca aici, a spus ea. Desigur, tatăl meu, Margraf, guvernează numai un petic de țară... dar important. Asta e esențialul, unde este situat Kollenitz... nu puterea sau bogăția noastră. Bruxenstein are nevoie de prietenia cu Kollenitz, astfel încît Kollenitz să fie ceea ce se cheamă un stat tampon. Înțelegi?

- Da.

- Bine, ți-ar place să fii un tampon?

S-a uitat la mine întrebător și am răspuns dintr-un impuls:

- Cred că va depinde de Sigmund.

Asta a făcut-o iar să rîdă.

- Sigmund e înalt și frumos. Cred că și eroul Sigmund era cam ca el. Dar poate că seamănă mai mult cu Sigurd. Totdeauna el mi-a plăcut mai mult. A fost favoritul meu dintre toți eroii.

- Trebuie să scapi de toate miturile astea. Povestește-mi despre Kollenitz.

- Eram singurul copil. Pentru ei e o mare lovitură dacă nu au fii. Par să dea vina pe tine.

- Sînt sigură că nu.

- Eu sînt sigură că da și te rog nu mai vorbi ca Kratzkin.

- Bine, am putea spune atunci că au un resentiment față de o fetiță?

- Așa e mai bine spus.

- Dar n-a fost vina ta și asta n-ar trebui să te supere.

- Nu m-a deranjat prea mult. Ba... poate că un pic. Le-a fost mai greu... doici... guvernante. Vroiam să știe că chiar dacă eram o fetiță eram la fel de importantă... eram moștenitoarea. Mă rog, apoi am fost logodită cu Sigmund și asta după ce a fost ucis Rudolph.

- Ce știi despre asta? am întrebat cu nerăbdare.

- De Rudolph? Era cu amanta lui în pavilionul de vînătoare. Cineva a intrat și i-a omorît cu o armă din camera de arme de acolo. N-am auzit de asta decît mai tîrziu, deși dacă ar fi trăit ar fi trebuit să mă mărit cu Rudolph.

- Tu ?!!

- Da, pentru ca țara mea să devină un tampon. Ei vroiam un Kollenitz aliat cu Bruxenstein.

- Ce s-a întîmplat atunci?

- Asta s-a întîmplat cu foarte mult timp în urmă și eram foarte mică pe atunci. Îi auzeam vorbind în șoaptă, dar tăceau de cum mă vedeau. Apoi am auzit că voi fi logodită cu Sigmund. La început n-am prea înțeles pentru că ei totdeauna îmi spusese că Rudolph o să fie soțul meu.

- Cînd ai aflat că a murit?

- Cînd am fost logodită cu Sigmund. Trebuia să-mi spună

că nu cu Rudolph și de ce. Cu Rudolph nu făcusem nici o ceremonie. Totul era prevăzut în tratate, dar a fost o ceremonie de logodnă aici, în capela castelului, unde eu și Sigmund ne-am făcut legământul. N-a fost o căsătorie... doar o logodnă. Dar asta înseamnă că eram făgăduiți unul altuia. Nu ne putem căsători cu nimeni altcineva fără o dispensă și asta nu va fi dată niciodată pentru că tatăl meu și Marele Duce nu vor permite.

- Văd ce persoană importantă ești.

- Un tampon, mi-a răspuns.

Mi-am pus mîinile pe umerii ei.

- Contesă, am spus, văd că vei fi foarte fericită.

- Unde vezi asta?

- În stele.

- În stele?! Poți citi în ele?

- Îți pot spune că așa va fi.

- Mă întreb de ce Sigmund lipsește atît de mult. Crezi că o face pentru că nu mă place?

- Categoriec, nu. Lipsește pentru că trebuie să încheie tratate și alte documente cu puterile străine.

A rîs. Apoi a devenit serioasă.

- Poate că asta este, a spus. Vezi, el a devenit important numai după ce a murit Rudolph. Înainte de asta era doar fiul fratelui mai tînăr al Marelui Duce.

- Trebuie că asta a adus o mare schimbare în viața lui.

- Sigur că da. Va fi Mare Duce cînd actualul Duce va muri. Oh, sper să nu hoinărească așa cum a făcut soțul Freyei.

- Nu. Și tu n-o să pleci să pîngi după el, chiar dacă asta ar mări rezervele de chihlimbar și de aur ale lumii.

- Oh, Fräulein Anne, îmi placi așa de mult. Ești amuzantă. O să-ți spun doar Anne... nu Fräulein, pentru că asta te face să aduci a guvernantă bătrînă.

- Văd că facem pași rapizi. Manierele tale se perfecționează odată cu accentul tău englezesc. Îmi ceri permisiunea. Dragă Contesă, ar trebui să-mi spui... doar Anne.

- Și tu să-mi spui Freya?

- Cînd sîntem singure. În fața celorlalți, e mai bine să fim mai ceremonioase.

M-a sărutat și am fost profund mișcată. Deveneam cu adevărat prietene.

Eram cu Freya de aproape o lună cînd a spus că vrea să mergem la mausoleu pentru că era comemorarea străbunicii sale care era îngropată acolo. Vroiam să știu cum s-a întîmplat și mi-a povestit că străbunica ei se măritase a doua oară în Bruxenstein și și-a petrecut ultimii ani ai vieții acolo, deși copiii din prima ei căsătorie rămăseseră în Kollenitz.

Eram foarte nerăbdătoare să văd orice lucru legat de familie și așteptam vizita cu mult interes.

A trebuit să luăm cheia de la revizorul Castelului și el m-a întîmpinat cu zîmbete. Ca toți ceilalți, știa ce succes avusesem cu tînăra contesă și se considera autorul acestei fericite întîlniri. Fusese felicitat de Marele Duce în persoană, mi-a spus el, pentru că Ducele primise rapoarte de la Frau Strelitz și de la alții.

I-am spus că-mi plăcea munca mea și că progresele Contesei erau excelente.

- Se presupune că o interesează atît de mult lecțiile de engleză încît a început să le negligeze pe celelalte, a spus el cu satisfacție.

- Fräulein Kratz și cu mine încercăm să păstrăm un echilibru.

Revizorul era radios și mi-a dat cheia de la mausoleu, cerîndu-mi ca după vizită să i-o duc înapoi.

I-am promis că așa voi face și am plecat pe jos cu Freya, pentru că biserica era lîngă castel. Era admirabil situată la înălțime, cu o vedere superbă spre orașul de dedesubt. Unele morminte erau recente și pe ele erau flori proaspete

și coroane.

Mausoleul era impunător și aproape grandios. Freya mi-a șoptit că fusese construit cu mulți ani în urmă și că fusese proiectat de unul dintre cei mai mari arhitecți.

A deschis ușa și am coborât câteva trepte. Podeaua era de marmură, ca și capela. Avea galerii laterale în care erau depuse sarcofage.

- Ce liniște! am spus.

- Liniște de mormînt, adăugă Freya. Anne, ești puțin speriată?

- Speriată de ce?

- De fantome, a sugerat Freya.

- Morții nu le pot face rău celor vii.

- Așa cred unii. Dar dacă au fost uciși? Se spune că cei care au avut o moarte violentă nu-și găsesc liniștea.

- Cine spune?

- Ei.

- Nu i-am crezut niciodată pe ei. Sînt totdeauna atît de vagi ca și cum le-ar fi frică să-și spună numele.

- Acesta e sicriul străbunicii mele. Mi-am pus întrebări despre ea ori de cîte ori am venit aici. A sosit de la Kollenitz la Bruxenstein... ca și mine. Dar ea era mai bătrînă decît mine și fusese mai înainte măritată... așa că știa cîte ceva despre asta. Spun o mică rugăciune și sper că e fericită în cer. Odată am văzut un tablou al ei. Ei spun că semăna cu mine.

- Iar ei? Ei par să fie pretutindeni.

A rîs cu voce tare, apoi și-a pus degetele pe buze.

- Poate că n-ar trebui să rîdem aici.

- De ce nu?

- S-ar putea să nu le placă.

- Poftim! Iar ei.

Era serioasă.

- De data asta mă refer la fantome, a șoptit.

- Bine, am spus tare, n-avem de ce să ne temem de ele sau ele de noi.

- Vino și uită-te la asta, a spus și m-a dus în fața unui

coșciug care zăcea pe o poliță. Poți citi?

M-am aplecat înainte. "*Rudolph Wilhelm Otto, Baron von Gruton Fuchs. În vîrstă de 23 ani...*"

- Da, m-a întrerupt. E cel care a fost omorît. Mă întreb dacă se odihnește în pace.

Priveam șocată, buimăcită, deși ar fi trebuit să mă gîndesc că el e înmormîntat aici. Gîndurile mi s-au dus cu ani în urmă, ziua cînd îl văzusem prima oară venind la Grange și luînd-o pe Francine cu el.

Am realizat brusc că eram singură. M-am întors și am auzit cheia răsucindu-se în broască. Am fost surprinsă, apoi puternic șocată. Freya mă încuiase înăuntru.

M-am uitat la ușă. Apoi m-am dus la ea și am spus cu severitate:

- Deschide imediat!

N-am primit nici un răspuns. Am bătut cu pumnii, dar fără nici un rezultat.

Nu știam ce să fac. Nu era grav. O să se vadă repede că lipsesc și știau unde eram pentru că Revizorul îmi dăduse cheia de la mausoleu și dacă Freya se întorcea fără mine vor veni imediat și mă vor elibera. Prima mea senzație a fost de dezamăgire că Freya a făcut asta. Știam că încerca să-mi înfrîngă calmul și să mă sperie, să arate că și eu eram la fel de slabă ca și ea. Dar să fii încuiat într-un mausoleu fără altă tovărășie decît a morților era o experiență înspăimîntătoare și ea trebuia să fie conștientă de asta. Cu toate astea, în ciuda prieteniei noastre, mă pusesese în această situație.

Locul era cu adevărat sinistru. Am privit sarcofagele din galeriile laterale, m-am gîndit la cei morți - și Rudolph printre ei. Dacă ar putea învia să-mi spună adevărul despre ceea ce s-a întîmplat, aș fi fost gata să fac față oricărei situații.

M-am așezat pe trepte și am privit în față. "Oh, Rudolph..., Rudolph...- am murmurat - vino acum la mine, n-o să-mi fie frică. Vreau atît de mult să știu..."

Apoi brusc... am fost conștientă de o prezență... aproape de mine. Mi-am închipuit că am auzit un rîs înăbușit.

M-am întors brusc și liniștea a fost spartă de veselia Freyei. Descuiase ușa în liniște și stătea în spatele meu.

- Te-ai speriat? m-a întrebat.

- Când m-ai încuiat prostește, ar trebui să spun că am fost surprinsă.

- De ce?

- Că ai putut face ceva atât de...

- Copilăresc?

- Nu. Asta ar fi fost scuzabil.

- Atunci, ești furioasă? Nu mă ierți? O să pleci?

M-am întors spre ea și i-am spus:

- Freya, unii ar putea fi foarte înspăimîntați dacă ar fi încuiați într-un loc ca ăsta.

- Tu n-ai fi.

- De unde știi?

- Pe tine nu te sperie nimic.

- Cerule! Ți-am făcut eu impresia asta?

A încuviințat.

- Ai fost crudă, am continuat. Să nu mai faci așa ceva nimănui, niciodată.

- Știu. M-am speriat imediat ce am făcut-o. M-am gândit că o să albești într-un minut. Unii oameni așa pătesc când se sperie. M-am gândit că ai putea muri dintr-un șoc. Apoi mi-am spus că n-o să ți se întîmple nimic. M-am speriat după aceea că o să fii așa de furioasă încît ai să pleci. Am deschis ușa... și tu stăteai și-ți vorbeai singură.

- Dă-mi cheia, am spus. Mi-ai luat-o din buzunar?

A făcut semn că da.

- Totul e mai degrabă o prostie! am exclamat.

- Într-un fel, nu - a protestat ea - pentru că asta mi-a arătat că ești cu adevărat foarte curajoasă, așa cum și credeam că ești. N-ai țipat, n-ai strigat. Ai stat aici și ai așteptat pentru că știai că imediat o să-mi pară rău.

Am scos-o cu fermitate din mausoleu și am încuiat ușa. Cum mergeam înapoi spre castel, ea a spus:

- Știu și alt mormînt. Am să ți-l arăt dacă vrei.

- Ce mormînt?

- Unul mai special. E un secret. O să te duc mîine. Îmi placi, Anne. Îmi pare rău că ți-am luat cheia și te-am încuiat înăuntru. Dar tu nu te-ai speriat, nu?

- Acum te rog nu mă ameți cu zeli și eroii tăi. Nu sînt unul dintre ei.

- Ce ești tu, Anne?

- Îndelung răbdătoarea guvernantă englezoaică.

Era o trăsătură de caracter plăcută a lui Freya că se simțea vinovată pentru că mă încuiase în mausoleu și încerca din răsuputeri să dreagă lucrurile prin comportarea ei. Am înlăturat toate astea ca fiind de mică importanță și i-am arătat că odată ce se căise atît de repede am putea uita totul.

Era hotărîtă totuși și în ziua următoare mi-a sugerat să facem o plimbare călare prin pădure. Am plecat cu doi rîndași urmîndu-ne la o distanță sigură. Am fost uimită cînd am văzut că pornisem pe drumul spre pavilionul de vînătoare. Am trecut de vilișoară. Nu se vedea nici unul dintre copii. Am spus:

- Am prieteni în vila asta.

- Oamenii de la pavilion? a întreat.

- Da. I-am întîlnit odată. Au niște copii fermecători.

- Oh, ei sînt cei care aveau grijă de pavilion cînd s-a întîmplat.

Un timp am tăcut, apoi ea a spus:

- Vom ajunge la el într-un minut.

Pavilionul era acolo, arătînd mai impozant ca oricînd. Freya s-a oprit și, spre mirarea mea, a descălecat.

- Intrăm? am întreat, sperînd că n-a remarcat emoția din vocea mea.

A scuturat din cap.

- Nu e nimic acolo, mi-a spus. Acum nimeni nu se mai duce acolo. Tu ai vrea? Acolo unde s-a comis o crimă?

M-am cutremurat.

- Arăți cu adevărat speriată, Anna...

Mă privea cu atenție.

- ... Arăți mai speriată ca în mausoleu. Poate nu chiar speriată... dar ciudat.

- Te asigur că nu sînt speriată.

- Perfect. Atunci, vino.

- Unde mergem?

- Ți-am spus. Ți-am promis că-ți arăt ceva.

Emoția mea creștea. Simțeam că mă aflu în pragul unei descoperiri și faptul că acest lucru se datora Contesei era uimitor.

I-a chemat pe rîndași care ne urmau la o distanță discretă.

- Ne ducem să ne plimbăm în jurul pavilionului. Rămîneți aici cu caii.

S-a întors spre mine:

- Hai. Pe aici.

Am urmat-o, întrebîndu-mă dacă Arnulf, gemenii sau vreunul dintre copii nu era pe aproape. Dar nu era nici un semn de viață pe nicăieri.

M-a dus în spatele casei, fără să se oprească ci mergînd drept pînă am ajuns la o poartă care se deschidea spre o parte a pădurii închisă cu un gard de pari verzi. Era și o poartă făcută din aceeași pari și Freya s-a dus spre ea.

- Poți ghici ce e aici?

- Nu.

- E un mormînt.

A deschis poarta și am intrat. În mijloc era o movilă și pe ea cineva plantase trîndafiri. Iarba din jur fusese tăiată îngrijit.

Am îngenuncheat și am citit inscripția de pe placa ascunsă aproape complet de tufele de trîndafiri.

"*Francine Ewell*". Era acolo și data morții ei.

Am fost copleșită de emoție. Țasta era ultimul lucru la care mă așteptam. Vroiam să mă arunc pe pămîntul ăla și să o plîng. Pe ea, draga, frumoasa și iubita mea soră. Acum

zăcea aici în acest pămînt. Cel puțin îi găsisem mormîntul.

Am realizat prezența Freyei lîngă mine.

- Asta e... femeia, a șoptit ea.

N-am răspuns. Nu puteam vorbi.

- Trebuie că au înmormîntat-o aici... lîngă pavilionul în care a murit, a continuat Freya.

Am rămas nemișcată și ea a continuat:

- Asta vroiam să-ți arăt. Am crezut că o să te intereseze... pentru că te interesează, nu? Se pare că ai auzit de crimă.

Mă studia cu atenție.

- Te simți bine, Anne?

- Da, mulțumesc. Sînt bine.

- Arăți puțin ciudat.

- E lumina de aici... toți pomii ăștia. Te fac și pe tine să arăți palidă.

- Bine, asta vroiam să-ți arăt. E interesant, nu?

Am admis că era. Am încercat să par cît mai naturală, dar continuam să mă gîndesc la trupul lui Francine scos din pavilion și înmormîntat în apropiere.

În timp ce călăream spre casă, m-a izbit un gînd. Cineva îngrijea mormîntul. Cine ar putea fi?

Tînjeam să mă întorc acolo. Asta părea imposibil pentru că nu puteam lipsi singură destul timp. Apoi i-am spus lui Frau Strelitz că mi-ar place să fiu liberă o jumătate de zi pentru că vroiam să o vizitez pe Frau Schmidt la care locuisem înainte de a veni la castel.

- Sigur că da, Fräulein, a spus ea. Poți să-ți iei liber oricît de des. Dumneata și Contesa ați devenit prietene și nu m-am gîndit că ai vrea să pleci singură.

Nu era așa de ușor cu Freya. Nu putea înțelege de ce n-ar putea veni cu mine.

- Ar fi jenant pentru prietenii mei. Nu sînt obișnuiți să primească personalități în vilișoara lor.

- Dar, pe mine nu m-ar deranja.

- Nu asta e problema. Pe ei i-ar deranja.

- E nevasta lui Herr Schmidt, nu? El lucrează pentru Contele von Bindorf.

- Deci știi și asta...

- Îmi place să știu *totul* despre tine, Anne...

A rîs tare.

- ... De ce ai părut un moment speriată? Cred că ai un secret. Oh, așa-i că ai... ? Ai?

- Acum, imaginația ta sălbatică a luat-o razna.

Mă întrebam dacă am decepționat-o. Era foarte șireată.

Mi-am luat totuși după-amiaza liberă și am călărit spre Daisy care a fost încîntată să mă vadă. Mi-a spus că a auzit de la Hans că avusesem mare succes în postul pe care îl ocupam și că acum Contesa își petrecea cea mai mare parte a timpului cu mine.

- Da, a spus ea, e normal. Ai fost crescută la Manor și trebuie să recunosc că o doamnă englezoaică e la fel de bună ca orice Contesă străină.

- N-aș vrea să te audă cineva. Sînt sigură că n-ar fi de acord.

- Atunci s-o păstrăm pentru noi, a spus Daisy făcînd cu ochiul. Acum lasă-mă să-ți ofer un pahar cu vin. Am și cîteva prăjituri bune. Le păstrez pentru prietenii lui Hans cînd vine cu ei.

Am sorbit vinul și i-am povestit că am văzut mormîntul lui Francine. A fost uimită.

- Ceea ce e ciudat, este faptul că cineva are grijă de el.

- Mă întreb cine ar putea fi.

- Daisy, trebuie să fie cineva care a cunoscut-o.

- Nu neapărat. Sînt unii căroră le place să îngrijească morminte. E un fel de adorație a morților.

- Vreau să mă duc să-l văd iar.

- Dar de ce acum?

- E o ocazie pe care n-o prind ușor.

- Am auzit ce pasiune a făcut Contesa pentru tine. Sărmana micuță! Să fii împinsă să te măriți. Rudolph era

pentru ea. Asta e. A fost omorît, așa că locul lui e luat de Sigmund.

- Rudolph nu s-ar fi însurat niciodată cu ea, am spus hotărîtă, pentru că era însurat cu Francine.

Daisy n-a spus nimic. Nu vroia să mă contrazică într-un domeniu în care eram așa de tare.

- Te aștept la întoarcere, a spus.

Cred că era dezamăgită că nu rămîn cu ea, dar îmi înțelegea dorința arzătoare să mă mai uit o dată la mormînt.

Am pornit călărind în goană și peste puțin timp treceam pe lîngă vila Giselei. I-am zărit pe gemeni jucîndu-se în curte. M-au văzut și ei și au strigat după mine. M-am întors, le-am făcut cu mîna și mi-am văzut de drum.

Am ajuns la pavilion, am descălecat, am legat calul de stîlp și m-am dus în spatele casei. Am găsit mormîntul și am trecut prin poarta de pari verzi. Am ingenuncheat lîngă mormînt și m-am gîndit la Francine.

Aș fi vrut să aduc niște flori și să i le pun pe mormînt. Ar fi fost o prostie? Ar fi băgat de seamă cineva? S-ar fi întrebat de ce vizitează mormîntul englezoaica asta ciudată?

Poate n-ar fi trebuit să vin. Poate că deja mi-am trădat emoția față de Freya. Ce-ar fi fost să mă găsească cineva aici?

M-am ridicat. Mă simțeam parcă urmărită de niște ochi uriași care mă priveau din dosul copacilor. Mi-am imaginat că aud șoapte, dar era doar vîntul murmurînd printre copaci.

Nu trebuia să fiu găsită aici. Fuseseam descoperită la pavilionul de vînătoare de către copiii. Dacă se afla că m-am întors, ce-ar crede? Sigur că ar începe să-i intrige aparentul interes morbid pe care îl purtam unei crime comisă cu atîta timp în urmă.

Am încălecat și am pornit pe drumul de întoarcere. Cînd am ajuns la vilă, Gisela era în ușa cu un micuț în brațe. Am dedus că era Max.

Mi-a spus bună ziua.

- Ce mai faci? Frau Schmidt mi-a povestit de funcția ta la Grand Schloss.

- Da. Sînt mulțumită. Contesa e încîntătoare.
- Și e o elevă bună?
- Foarte bună... cu engleza ei.
- Ai fost la pavilion?
- Am trecut pe acolo.

Am ezitat, apoi m-am grăbit să adaug:

- Apropo, ce e în grădinița aceea de pari... în spatele pavilionului?

În primul moment a părut încurcată, apoi a spus:

- Oh, cred că te referi la un mormînt.
- Straniu loc pentru un mormînt.
- Cred că au fost motive să-l pună acolo.
- Pare că cineva are grijă de el... un prieten cred, al persoanei înmormîntate acolo.

- Oh... , te-ai dus și te-ai uitat?

- Am descălecat și am intrat puțin prin micuța poartă. Pare să fie bine îngrijit. Mă întreb cine o face.

- Îl mai aranjez din cînd în cînd. E așa de aproape de pavilion și cum tot am grijă de acesta...

- Cine e îngropat acolo? Știi?

A ezitat, apoi a spus:

- Tînăra femeie care a fost împușcată.

- E straniu că a trebuit să o îngroape acolo. De ce nu într-un cimitir obișnuit?

- Am auzit că au îngropat-o în grabă. N-au vrut să mai facă ceremonii. Pe aici vin așa de puțini oameni... Dar de fapt nu știu nimic, fac doar presupuneri.

- Da, am spus, e mult de atunci.

- Da, s-a întîmplat demult, demult de tot.

Am plecat și am ajuns la Daisy. Eram dezamăgită. Sperasem să găsesc pe cineva care îi îngrijise cu dragoste mormîntul, cineva care o cunoscuse pe cînd era încă în viață. Dacă o astfel de persoană exista, el - sau ea - puteau să-mi spună multe.

Am rămas să vorbesc cu Daisy, mai ales despre viața mea la Grand Schloss, lucru care o interesa foarte mult.

- N-ai găsit încă nimic, nu? a întrebat neliniștită.

Am dat din cap și i-am povestit că am văzut-o pe Gisela care mi-a spus că avea grijă de mormîntul surorii mele.

- Se poate. Ea ar avea grijă să aranjeze locul acela. Are pasiunea nemțească pentru ordine.

- Arată mai mult decît aranjat. E ca și cum l-ar îngriji cineva cu dragoste.

I-am spus "la revedere" lui Daisy și m-am întors în oraș la Grand Schloss. Cînd am ajuns la poartă am sesizat că se întîmplase ceva. Un om călare a trecut în mare grabă pe lîngă mine.

Gărzile erau cît pe ce să mă alunge, apoi recunoscîndu-mă, m-au lăsat să trec. De cum am intrat în hol, un servitor a venit să mă zorească.

- Frau Strelitz ar vrea să vă vadă imediat în camera ei.

M-am dus acolo oarecum cu grijă, întrebîndu-mă ce s-a întîmplat. Mă aștepta.

- Ah, Fräulein Ayres, mă bucur că te-ai întors. Marele Duce a avut un atac de apoplexie.

- A... ?

- Nu, nu, dar e grav bolnav. A mai avut astfel de atacuri și mai înainte. Dar dacă moare, Baronul Sigmund ar deveni imediat Mare Duce. Așa cum îți imaginezi, asta ar produce tulburări. Din nefericire, a murit Rudolph, care era neîndoios fiul unui Mare Duce și asigura astfel succesiunea unanim acceptată și nu chiar așa de simplă. Sînt unii care spun că altul ar fi pretendentul legal. Îl cheamă Otto Bastardul pentru că pretinde că e fiul nelegitim al Marelui Duce. Marea noastră dorință este să-l ținem pe Marele Duce în viață... și trebuie să fim siguri că nu moare înainte de venirea lui Sigmund.

- Unde e acest evaziv Sigmund? Am auzit atîtea despre el...

- Călătorește în străinătate. E de datoria lui să întîlnească șefi de state din diferite țări. Am trimis imediat curieri după el. Acum o să trebuiască să se întoarcă. Singurul lucru pentru care trebuie s-o facă este că dacă Marele Duce moare... înțelegi ce vreau să spun. N-am dori să fim tîrîți

într-un război.

- Deci asta e schimbarea. Am simțit-o imediat ce am trecut poarta.

- S-ar putea să fie nevoie s-o iei de aici pe Contesă pentru un timp. Încă nu sîntem siguri ce o să se întîmple. Dar aș vrea să fii pregătită. Să ne rugăm pentru însănătoșirea Marelui Duce.

M-am dus s-o caut pe Freya. Mă aștepta.

- Vezi ce se întîmplă cînd pleci? a spus. Acum, Marele Duce e bolnav.

- Asta nu are nimic de-a face cu plimbarea mea de după-amiază.

Ochii ei s-au îngustat și m-a privit fix.

- Ba cred că are, a spus. Fräulein Anne, nu ești ceea ce pari a fi.

- Ce vrei să spui? am întrebat cu asprime.

A întins un deget spre mine.

- Nu ești o vrăjitoare, nu? Ești o zeiță întoarsă pe Pămînt. Poți să iei orice formă vrei...

- Nu mai spune prostii, i-am spus. Știi că treaba e serioasă. Marele Duce e foarte bolnav.

- Știu. E pe moarte și nu mă mai pot gîndi decît la un singur lucru, Anne. Sigmund se întoarce acasă.

În ziua următoare, Frau Strelitz a trimis după mine. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că Marele Duce se simte puțin mai bine. Doctorii îl supravegheau și au dat un comunicat. Mai avusese un atac ca acesta mai înainte și-și revenise. Erau speranțe întemeiate că și de data asta va fi la fel.

Mi-a mai spus că miniștrii discutaseră toată noaptea.

- Așteaptă nerăbdători venirea moștenitorului. În acest timp ei sînt de părere că eleva ta, Contesa Freya, nu trebuie să se afle la Grand Schloss... În caz că apar necazuri.

Așa că am hotărît că trebuie să plece cu tine, cu Kratz și cu vreo cîțiva servitori.

- Înțeleg. Și cînd plecăm?

- Mîine. Miniștrii sînt de părere că, cu cît e mai repede, cu atît mai bine... pentru orice eventualitate, desigur. Sperăm că Marele Duce se va însănătoși. Ea nu trebuie să fie prea departe. Margraful din Kollenitz va deveni foarte bănuitor dacă o scoțăm din capitală, așa că am aranjat să se ducă la castelul din partea cealaltă a rîului și Contele von Bindorf vă oferă toată ospitalitatea lui pînă se lămurește situația.

Am simțit că se învîrte camera cu mine. Urma să mă duc în casa Contelui și Contesei von Bindorf. Unii membri ai personalului acestei case mă mai văzuseră înainte, inclusiv Contesa și fiica ei Tatiana. Mă vor recunoaște? Și dacă da, ce se va întîmpla? Eram sigură că venirea mea aici sub un nume de împrumut pentru a dezlega un mister care o privea pe sora mea nu ar fi prea bine privită.

Eram în camera mea și-mi strîngeam lucrurile cînd a intrat Freya și s-a așezat pe pat. Țineam în mîină ochelarii pe care mi-i procurase domnișoara Elton și mă gîndeam dacă să mi-i pun sau nu cînd mă voi duce la castelul von Bindorf.

- Ce ai acolo? a întrebat Freya. Aa... , ochelari. Doar nu-i porți?

- Uneori...

- Ai vederea slabă? Biata Anne! Ai citit prea mult. Ți-au obosit ochii? Te doare capul din cauza asta?

- Cred că ar trebui să-i port mai mult, am spus.

- Ia pune-ți-i, să văd cum arăți cu ei.

Mi i-am pus și a izbucnit în rîs.

- Arăți cu totul alta! a exclamat.

M-am bucurat cînd am auzit-o.

- Arăți atît de severă... a continuat. Ca o guvernantă. Pari chiar periculoasă.

- Atunci ar trebui să-i port mai des.

- Ești mai drăguță fără ei..

- Sînt lucruri mult mai importante decît înfățișarea.

- Cred că ai tu un motiv anume pentru care îi porți.

M-a speriat puțin. Uneori părea că-mi citește gîndurile. Mă privea șireată tachinîndu-mă, așa cum îi plăcea s-o facă.

- Ce motiv? am întreat-o cu asprime.

- Ce alt motiv decît să încerci să mă sperii?

Am rîs ușurată. Uneori, comentariile ei mă puneau pe gînduri.

În timp ce ne pregăteam să plecăm la castelul von Bindorf îmi rememoram fragmente din întîlnirea aceea de demult. Și-ar mai fi putut aduce aminte Contesa de mine? Pe atunci eram doar o fetiță ștearsă, ca atîtea alte fetițe de vîrsta mea. Acum crescusem cu cîțiva centimetri buni și dintr-o fetiță devenisem o tînră înaltă. Bănuiam că oricine m-ar fi știut de mică ar fi putut să mă recunoască, dar Contesa mă văzuse o singură dată și atunci nu avusese ochi decît pentru Francine.

Ochelarii puteau să-mi fie de folos. Aveam de gînd să-i port numai cînd va fi nevoie și nu credeam că Freya ar putea bănui ceva. Fusesem prea încordată. N-aveam de ce să mă tem. Era puțin probabil că doamna Contesă va acorda vreun interes special guvernantei englezoaice a invitatei sale.

În ziua următoare, trăsura ne-a dus la castel.

Pe străzi erau grupuri mari de oameni. În fața castelului o mulțime adunată citea buletinul medical privind starea sănătății Marelui Duce, afișat de Revizorul Castelului. Priveam din trăsură fețele trecătorilor. Au aclamat-o ușor pe Contesă, care le-a mulțumit cu grația și solemnitatea cerute de moment. M-am gîndit că, la timpul potrivit, va fi o bună Ducesă. Fräulein Kratz și cu mine stăteam în trăsură pe locurile din spate, în timp ce treceam prin oraș și peste podul care ducea la celălalt castel. M-am gîndit că voi fi

mai aproape de Daisy și voi fi sub același acoperiș cu Hans. Asta mă mai liniștea.

Am trecut printr-un soi de barieră unde Contesa și Contele așteptau s-o întîmpine pe Contesă. De fiecare parte a lor stăteau un băiat și o fată. Tînăra fată îmi părea vag cunoscută și imediat mi-am dat seama: "Oh, da, e Tatiana". M-a trecut iar un fior de teamă. Trebuia să nu mă las descoperită nu numai de Contesă, dar și de fiica ei și, gîndindu-mă mai bine, s-ar putea ca pe Tatiana s-o intereseze cineva de vîrsta ei. Trebuia să-mi fi pus ochelarii.

Freya a fost ajutată să coboare din trăsură de unul dintre lachei și s-a dus drept la Conte și la Contesă, care s-au înclinat, apoi au îmbrățișat-o.

Fräulein Kratz a coborît din trăsură și s-a tras într-o parte. Am urmat-o cu capul plecat. Ea și-a ocupat locul într-o margine a grupului. M-am ținut aproape de ea. M-am simțit ușurată cînd am văzut că nimeni nu-mi acordă nici o atenție.

Am urmărit-o pe Tatiana cum o salută pe Freya și cum tînărul a pocnit din călcîie și s-a înclinat. Freya a zîmbit cu grație și Contesa a luat-o de mîină și a condus-o în castel.

M-am amestecat într-un grup de oameni, persoane de mai mică importanță. Am mulțumit cerului că mi le-a scos în cale.

Deodată, l-am văzut pe Hans. Cred că mă căuta și a venit să-mi vorbească.

- O să te conduc în apartamentele care au fost rezervate pentru tine și Fräulein Kratz, a spus el. Sînt imediat lîngă cele ale Contesei.

I-am mulțumit zîmbid și, împreună cu Fräulein Kratz, ne-am strecurat din grup. Am fost conduse printr-un pasaj îngust și apoi pe o scară în spirală de piatră.

- La apartamentele voastre se ajunge și pe scara principală, mi-a spus Hans, dar de data asta e mai bine s-o luăm pe aici.

I-am fost recunoscătoare. Ghicise probabil că o să-mi fie frică.

Ne-a arătat camerele. A mea și a lui Fräulein Kratz erau

una lângă alta. Mai era și o cameră mare care putea fi folosită drept clasă. De partea cealaltă a acesteia erau apartamentele Contesei.

Fräulein Kratz a comentat nervoasă că spera ca Marele Duce să se însănătoșească repede.

- Se spune că e aproape sigur că își va reveni, i-a răspuns Hans.

- Sînt terminată, a spus ea.

- Odihnește-te, i-am sugerat.

- Trebuie mai întîi să mă aranjez, a oftat ea și s-a dus în camera ei, lăsîndu-mă singură cu Hans.

L-am privit întrebător.

- N-or să te recunoască niciodată, a spus. Arăți cu totul altfel. Nici eu nu te-am recunoscut cînd te-am văzut din nou după atîta timp. Ei nu prea se uită la oameni dacă nu sînt mari duci sau conți. Ó să fie totul în regulă.

- Hans, dacă o să fiu descoperită, sper să n-ai necazuri.

- O să spun că n-am știut nimic. O să vină Daisy cu o idee. Poți avea încredere în Daisy.

A încercat să-mi ridice moralul imitînd-o pe Daisy cînd făcea cu ochiul, lucru care, pe fața lui, părea grotesc. Totuși, m-a făcut să zîmbesc.

- N-o să stai prea mult aici, a spus. Cum o să se simtă Ducele mai bine, o să vă întoarceți. Și se va face bine. A mai avut crize.

Eram în camera mea cînd am auzit că au adus-o pe Contesă în camera ei. Se auzea o conversație însuflețită și puteam deosebi timbrul înalt al vocii lui Freya.

Am auzit-o spunînd:

- Contesă, aș vrea să o cunoașteți pe foarte buna mea prietenă, Fräulein Ayres. E o englezoaică și mă învață engleza... ca să se distreze.

M-am îngrozit. Mi-am pus ochelarii și m-am prefăcut că admir priveliștea cînd ușa s-a deschis și a intrat Freya cu Contesa. Stăteam cu spatele la lumină. Am văzut că erau cu ele Tatiana și tînărul înalt.

- Fräulein Ayres, a spus Freya cu multă demnitate, aș

dori să te prezint Contesei von Bindorf, Contelui Günther și Contesei Tatiana.

M-am înclinat adînc. Ochii Contesei au trecut peste mine și mi-am dat seama că mă scosese imediat din gîndurile ei. Tatiana devenise o tînră femeie foarte mîndră, a cărei demnitate nu-i permitea să arunce unei guvernante englezoaice mai mult decît o privire trecătoare. Cu Günther însă, lucrurile s-au petrecut în mod diferit.

- Bun venit, a spus el. Sper că o să te simți bine aici.

- Oh, se va simți bine, a spus Freya. Fräulein Ayres și cu mine ne simțim bine întotdeauna. Ne place sporovăiala noastră în engleză, nu?

Am încercat să arăt cît mai mult a guvernantă. Am spus:

- Contesa face progrese excelente.

Contesa von Bindorf s-a întors cu aerul cuiva care s-a amuzat satisfăcînd capriciul unui copil. Și-a pus mîna pe brațul Freyei și a spus:

- Hai Contesă, avem multe de vorbit.

Pe cînd ieșeau, Tatiana mi-a mai aruncat o ultimă privire. Mi-am coborît ochii și m-am întors. Eram sigură că habar n-aveau cine sînt.

În cele cîteva zile care au mai urmat am văzut-o mai puțin pe Freya. Ea a depîns lucrul acesta. Spuneau că o solicitau mereu. Contesa von Bindorf era hotărîtă să-i acorde toate onorurile.

- Se gîndește la viitor, cînd voi fi Mare Ducesă, a spus Freya. Nu știu ce-o fi... dar se uită de sus la mine cînd crede că n-o văd, iar în față tot timpul mă flatează. Cred că nu-i plac deloc, deși pretinde că mă admiră. Aș vrea să mă întorc înapoi la Marele Schloss. Günther e totuși drăguț. E diferit de ceilalți și cred că se bucură cu adevărat că sînt aici.

Buletinele medicale despre Marele Duce continuau să

fie favorabile și acum părea sigur că se va însănătoși.

Temerile mele au fost adormite. Era limpede că aveam s-o văd foarte puțin pe Contesă și pe fiica ei și dacă voi fi vreodată obligată să mă aflu în prezența lor o să-mi pun ochelarii și o să-mi ridic părul mai sus ca de obicei.

Nu prea îmi mai era teamă și m-am simțit enorm de ușurată. Șederea noastră urma să fie scurtă deoarece starea sănătății Marelui Duce se îmbunătățea în fiecare zi. Cît timp rămîneam în anonim, nimănui nu-i trecea prin gînd să facă vreo legătură între mine și Francine. Mi-am dat seama cît de înțelept fusese să vin ca Anne Ayres. Numele meu adevărat m-ar fi trădat imediat.

La trei zile după sosirea noastră, Freya a dat buzna în camera mea.

- Hei, Anne, a strigat ea. Ne vedem așa de puțin una cu cealaltă și asta nu-mi place deloc. O să fiu bucuroasă cînd o să ne întoarcem. Dar asta o știi. O să-ți spun ceva ce nu știi.

- Ce?

- Sigmund se întoarce mîine.

- Oh, păi era și timpul, nu?

- I-au trimis vorbă și el a pornit-o înapoi. Se va duce mai întîi la Marele Schloss să-l vadă pe Marele Duce, apoi va veni aici. O să ajungă seara, și Contesa vrea să facă un mare eveniment din asta. Dar, desigur, nu prea mare, din cauza bolii Marelui Duce.

- Doar un dineu intim, presupun.

- Mai mult decît atît. Știi, Ducele e mult mai bine. A putut să stea în pat în capul oaselor în timp ce a mîncat.

- Astea sînt vești bune. N-o să-i strice plăcerea lui Sigmund.

- Ar trebui să fie aici. Treburile statului și altele de felul ăsta. O să fie un fel de Regent. În plus, trebuie să vină să-mi facă curte.

- Bietul om! Ce sarcină!

- Uite, Anne, de asta e bine să fie omul cu tine. Ceilalți sînt atît de serioși! Nu rîd niciodată, iar mie cel mai mult îmi

place să rîd.

- Ai un temperament fericit, am spus.

- Anne, ascultă! O să fie și un fel de bal mic.

- Ce mai e și asta?

- Un bal... dar nu un bal mare, desigur. Mai puțini... mai puțină agitație... mai puțină ceremonie... dar totuși un bal.

- Și văd deja cum îți lucesc ochii. Din cauza balului sau din cauza leneșului Sigmund?

- De ce-l faci leneș?

- Pentru că a întîrziat atît. În dragoste, e un leneș. Sper că nu și un laș în război.

- Iar citezi din poezi?

- Cam așa ceva.

- Îți place, nu? Pentru balul ăsta o să am o rochie nouă. O să mă duc la doamna Chabris, care s-a stabilit în oraș. E croitoreasa curții. Vine de la Paris, și știi ce modă frumoasă vine de acolo.

- Am auzit, am răspuns. Cînd mergem la doamna Chabris?

- Imediat.

- O să aibă timp să-ți facă rochia pînă mîine?

- Doamna Chabris e o minune a naturii. Îmi cunoaște măsurile. Mi-a mai făcut rochii și înainte. Știe că Sigmund vine acasă și că trebuie să port ceva deosebit. Nu m-ar surprinde dacă doamna Chabris o să mă aștepte cu ceva gata făcut.

- Sună ca și cum ar fi foarte isteată.

- Dar vestea cea bună este alta. Vii și tu, Anne.

- Eu?!!

- Am insistat. Recunosc că n-a fost ușor. Contesa a spus: "O guvernantă!". I-am explicat că tu ești o guvernantă mai specială. Ai fost crescută într-un mediu la fel de nobil ca al nostru. Faci asta pentru că vrei să vezi lumea și te plictisește să mergi așa, fără nici un scop. Poți să pleci cînd vrei, lucru care nu mi-ar place deloc și nu l-aș ierta pe cel care te-ar face în orice fel să te simți o servitoare. Nici Tatiana nu e încîntată, dar mie oricum Tatiana nu-mi place. Günther s-a

purtat corect. A spus: "Ce rău o să fie mamă? Las-o pe englezoaică să vină. O să se piardă printre invitați". Cum îți se pare ideea de a te pierde?

- Stai o clipă. Vrei să spui că *eu* o să vin la bal?

- Da, Cenușereaso! Eu sînt Zîna ta cea bună. O să fac un semn cu bagheta magică.

- Imposibil! N-am rochie.

- Nu tot așa a spus și Cenușereasa? O să aranjez eu cu doamna Chabris.

- Dar nu mai avem timp...

- O să mergem la doamna Chabris în dimineața asta și pun pariu...

- Te rog nu mai vorbi de pariuri. E scandalos și cum e limpede că doamna Contesă nu aprobă venirea mea la bal, cu siguranță că nu voi...

- Așteaptă o clipă. Ai să vii, Anne Ayres. Ca să-mi faci mie plăcere, ai să vii. *Vreau* să vii. Eu sînt Contesa - viitoarea Mare Ducesă - și dacă nu vrei să mă superi, ceea ce e primejdios, vei veni.

- Uită că nu sînt unul dintre supușii tăi. Pot să plec acasă cînd vreau.

- Oh, dragă Anne, n-ai să mă dezamăgești. M-am străduit atît ca să-i fac să accepte și adevărul e că mi-e frică. Trebuie să-l întîlnesc pe acest Sigmund... și am nevoie să știu că ești cu mine.

- Ce prostie! am spus. Doar nu e un străin pentru tine.

- Nu. Dar am nevoie de sprijinul tău. *Trebuie* să vii, promite-mi!

Am ezitat. Am simțit cum mă cuprinde o emoție teribilă. Făceam progrese foarte lente. Cine știe ce aș mai putea descoperi dacă mă amestecam cu oameni care, după toate probabilitățile, îl cunoscuseră pe Rudolph?

- Pune-ți pelerina, m-a grăbit. Am comandat trăsura. Plecăm imediat la salonul doamnei Chabris.

Avea un salon frumos. Am spus:

- E aproape la fel de mare pe cît îmi închipui că e Salonul Oglinzilor de la Paris.

- Păi e franțuzoaică, mi-a amintit Freya.

Am fost primite călduros. Doamna Chabris, extrem de elegantă, perfect coafată și încălțată, ne-a ieșit în întâmpinare.

Avea chiar rochia pe care o vroia Freya. A recunoscut că uneori făcea proiecte de îmbrăcăminte pentru oamenii pe care îi admira, astfel încît nu era surprinsă și avea chiar lucrul potrivit pentru Contesa Freya. În ceea ce mă privește, arătam bine, a spus ea și bineînțeles că avea rochia cea mai potrivită pentru mine.

Freya și-a probat rochia și a făcut o piruetă în fața oglinzilor care îi reflectau imaginea în toată camera.

- E frumoasă, a strigat. Oh, doamnă Chabris, ești o minune.

Doamna Chabris părea ușor flatată, ca și cum o astfel de hiperbolă era ceva obișnuit pentru ea.

A venit apoi rîndul meu. Rochia era de un albastru închis, cu un fir de aur în țesătură.

- Îi spun *lapis-lazuli*, a spus doamna Chabris. Este frumoasă... din păcate, cam scumpă.

- Fräulein Ayres e o doamnă cu venituri, a spus grăbită Freya. Lucrează numai pentru că așa vrea ea. Sîntem bune prietene.

- Atunci sînt sigură că va considera prețul o problemă minoră cînd o să vadă cum *lapis-ul* o să-i scoată în evidență strălucirea pielii.

Am încercat-o. Doamna Chabris avea dreptate. Rochia aceea mă pune în valoare.

- Modificările sînt neînsemnate, a spus doamna Chabris cu grație. Lucrările mele le vor face în două ore. Sînteți foarte suplă, Fräulein. Aveți o siluetă frumoasă... dar pot să spun că nu v-ați dat încă seama. *Lapis-ul* o să vă arate. Veniți aici și o să trimit imediat un retușor.

Am intrat într-o cabină și apoi a apărut repede o femeie

de vîrstă mijlocie cu buzunarul plin de ace.

A trebuit să admit că transformarea a fost miraculoasă. După ce a pus toate acele, rochia îmi venea perfect. Mi-a dat și un cordon auriu care se potrivea cu firele din material, iar efectul era surprinzător.

Freya a bătut din palme și a început să danseze extaziată cînd m-a văzut.

- Părul domnișoarei mai trebuie aranjat, a spus doamna Chabris prevenitor.

- O să fie, a promis Freya.

Și-a adus brusc aminte că ea era viitoarea Mare Ducesă și a devenit cumva poruncitoare.

- O să ai rochia, Fräulein. Doamna Chabris, veți face modificările și o veți livra mîine dis-de-dimineată. Asta îi va da lui Fräulein Ayres timp s-o încerce și să se asigure că totul e în regulă.

- Așa va fi, Contesă, a spus doamna Chabris.

Pe tot drumul înapoi spre castel, Freya a rîs. Spunea mereu:

- Oh, Fräulein Anne, îmi place să fiu cu tine. Am rîs o grămadă, nu?

Deci urma să merg la bal. Eram emoționată și știam instinctiv că mă expuneam pericolului, dar nu-mi păsa. Trebuia să o fac, îmi repetam, dacă vroiam să descopăr ceva.

Rochia mea a sosit și am încercat-o. Cînd m-a văzut, Fräulein Kratz a încremenit.

- Contesa a insistat, am spus.

- Și Contesa von Bindorf a acceptat?

Am încuviințat.

- Contesa e foarte încăpățînată, a spus.

- E încîntătoare, am insistat eu. Are un caracter puternic și va fi o foarte bună Mare Ducesă.

- Mi-ar fi plăcut să fie mai... conformistă.

- De ce? Are o personalitate puternică. E mult mai interesantă decît celelalte fete care respectă convențiile sociale.

- Cînd cineva are un asemenea rang, e mai bine să respecte convențiile sociale, mi-a ripostat Fräulein Kratz. Dar ție, Fräulein Ayres, nu-ți este teamă? Mie mi-ar fi.

- Teamă? De ce să-mi fie teamă?

Vorbeam cu asprime. Mă gîndeam că uneori trebuie să uit că am ceva de ascuns.

- Eu în locul tău m-aș teme, a spus încet. Ultimul lucru pe care mi-ar plăcea să-l fac ar fi să mă duc la unul din balurile lor.

- Eu abia aștept să mă duc, am spus cu fermitate.

Tot restul zilei am fost cu capul în nori. Nu mai fusesem la nici un bal. Bunicul nu dăduse baluri la Greystone Manor, ci numai mese. Bănuiam că la acest bal trebuia să stau mai în spate. Freya îmi explicase ce se va întîmpla. Urma să sosească Sigmund. El va fi întîmpinat de Freya, de Conte, de Contesă, de Tatiana și de Günther. Apoi aveau să meargă în sala de bal unde îi vor aștepta invitații așezați pe două rînduri.

- Mi-e teamă, Anne, că tu va trebui să stai mai în spate.

- E firesc, i-am răspuns.

- Apoi Sigmund mă va lua de mîină și vom păși amîndoi printre cele două rînduri de oaspeți. Sigmund va spune cîte ceva celor de rang mai înalt. Mi-e teamă că ție nu ți se va adresa.

- Normal, i-am răspuns.

- În timp ce trecem pe lîngă tine, va trebui să te înclini.

- Cred că pot face față foarte bine.

- Cam asta va fi. Apoi vom dansa... ceva mai discret, vom merge în sala de recepții pentru a lua supeul. Totul se va termina la ora douăsprezece, în semn de respect pentru Marele Duce.

M-am îmbrăcat cu cea mai fermecătoare rochie pe care am avut-o vreodată. Am fost uluită cît de schimbată arătam.

În timp ce mă chinuiam să-mi aranjez părul rebel, a intrat Freya însoțită de o femeie scundă și negricioasă care purta perii și ace de păr în cap.

- Ea este camerista Contesei von Bindorf, a spus Freya. Mi-a coafat părul. Nu-i așa că se pricepe? Acum te va coafa și pe tine.

- Dar nu... , am încertat eu să spun.

- Trebuie să te coafeze, a insistat Freya. Eu doresc asta.

- Ești atât de bună cu mine! am exclamat.

Freya și-a reprimat un zîmbet.

Totdeauna mă emoționau dovezile ei de generozitate. Era cu adevărat o fată încântătoare.

După ce mi-a fost coafat părul, m-am îndreptat fremătînd spre sala de bal. M-am alăturat unui grup de invitați, bărbați și femei, adunați la un capăt al sălii. Îmi zîmbeau încordați. Bănuiam că erau rudele sărace ale unor familii de nobili și se simțeau stînjeți. Aveam sentimentul că locul meu era printre ei. M-am gîndit că de la ei aș putea afla ceva ce m-ar putea ajuta să dezleg misterul.

Freya nu venise. Știam că era cu Contele și cu Contesa von Bindorf, împreună cu Tatiana și cu Günther.

După freamătul care se auzea, mi-am dat seama că sosise marele Sigmund. Invitații s-au așezat pe două rînduri. În sunetele trîmbițelor, un grup de bărbați în uniforme albastre și cu coifuri cu pene și săbii la brîu, a intrat în sală. În mijlocul lor era un bărbat mai înalt decît ceilalți. Nu-i vedeam bine fața.

Grupul se îndrepta spre noi. Toată lumea stătea tăcută cu ochii în jos. Am făcut la fel.

Acum se apropiau. Ilustrul personaj era încadrat de Conte și de Freya. Am simțit că amețesc. Mi se părea ireal. Mi-am spus: "Trebuie că visez. Nu este adevărat".

Stătea acolo, în fața mea. Conrad... iubitul meu. Conrad pe care nu-l uitasem nici o clipă, deși încercasem să mă amăgesc că l-am uitat.

- Ea este Fräulein Ayres care mă învață englezește atât de bine - a spus Freya radiind, mîndră de mine... mîndră

de el... cu fața transfigurată de bucurie.

M-am înclinat așa cum vedeam că fac și ceilalți.

- Fräulein Ayres... a murmurat el.

Era la fel cum îl știam. Aceași voce, aceeași privire. Uimirea lui era la fel de mare... poate mai mare decît a mea.

- Ești englezoaică...

Îmi luase mîna care îmi tremura deja. Mă privea stăruitor.

- ... și înțeleg că ești o profesoară foarte bună.

Apoi a trecut mai departe. Simțeam că leșin. Trebuia să-mi revin. Foarte vag l-am auzit discutînd cu cineva din rîndul în care stăteam. Am vrut să plec, să scap de sala aceea, să mă pot gîndi în liniște la el.

Cînd a ajuns la capătul rîndului a luat-o de mînă pe Freya și s-au dus în mijlocul sălii pentru a deschide dansul. Invitații le-au urmat exemplul. Cineva m-a prins ușor de cot. Era Günther. Am bîiguit:

- Conte Günther...

Contesa Freya m-a rugat să am grijă de tine.

- E o fată atît de drăguță, am răspuns. Dar poate că nu se cuvine să vorbesc în asemenea termeni despre Contesă...

- E adevărat, a spus. Are o părere foarte bună despre tine și e îngrijorată din cauza ta. Mi-a spus că a insistat să vii la bal. Îmi acorzi plăcerea acestui dans?

- Nu prea cunosc dansurile dumneavoastră, dar vă mulțumesc...

- E foarte ușor. Hai, cîțiva pași, apoi o răsucire.

- V-a rugat Contesa să mă invitați la dans?

A dat din cap.

- Atunci v-ați făcut datoria.

- Nu este o datorie, a zîmbit el, ci o plăcere.

- Cred că ar trebui să mă retrag. A fost foarte amabil din partea Contesei Freya că a insistat să vin... dar locul meu nu este aici.

Mă trăsesese printre perechile care dansau și mi-am dat seama că nu era prea greu.

- Te descurci minunat, a spus. Privește-o pe Contesa Freya. Va fi o încântătoare Mare Ducesă, nu crezi?

- Cred că da. Cînd se va celebra căsătoria?

- Nu mai devreme de un an. Acum Ducele e pe cale să-și revină. Cel puțin, așa sper.

Privea gînditor înspre Freya și mi-am dat seama că era îndrăgostit de ea. Mă întrebam dacă și Conrad era îndrăgostit de ea.

Oare de ce îmi dăduse un nume fals? Trebuie că se hotărîse să nu-și trădeze adevărata identitate. De ce se dăduse drept majordomul Marelui Duce? Dar de ce se dăduse drept majordom? Eu îi spusese presupunerile mele, iar el mă contrazisese. M-am simțit jenată și nefericită.

Am dorit să plec din sala de bal. Nu mai puteam să suport să-l văd acolo. Era înconjurat de invitați. Era normal. Era moștenitorul Ducatului, cel mai important bărbat de acolo. Balul era dat în cinstea lui, chiar dacă era de proporții mai mici din cauza bolii Ducelui. Cu toate acestea, trebuia să fie sărbătorit în calitate pe care o avea.

Speram să nu mă mai bage în seamă. Cum puteam să-l mai privesc în ochi fără să mă trădez?

M-am hotărît să plec cît mai repede. Am profitat de prima ocazie. M-am strecurat afară din sală și cînd am făcut-o i-am simțit privirea ațintită asupra mea. Zîmbea și continua să discute cu cei din jurul lui.

Mă durea inima. Ce nebună fusesem să mă îndrăgostesc de primul bărbat care-mi ieșise în cale! Ar fi trebuit să am mai multă minte. Și ce ușor căzusem în capcana pe care mi-o întinsese! Pentru el fusese numai o distracție fără prea mare valoare...

Dar ce bărbat superb! Semăna cu un erou de legendă. Mi-am amintit că-l comparasem cu Sigurd atunci cînd l-am întîlnit prima dată. Un nordic. O căpetenie de vikingi. Așa arăta atunci. Acum, îmbrăcat în uniformă, semăna mai degrabă cu un erou de legendă. Se remarcă printre toți ceilalți bărbați. Era tot ceea ce încercasem să-mi alung din minte.

N-ar fi trebuit să vin niciodată aici. Fusesem o nebună. Ce-aș mai fi putut face? Era limpede că trebuia să plec, să uit de ce venisem. Trebuia să mă întorc în Anglia. Aș fi putut să locuiesc la mătușa Grace, să duc o viață liniștită, departe de orice aventură. Numai așa puteam să nu sufăr.

M-am așezat lângă fereastra deschisă. Vedeam luminile orașului, pîdul, rîul unduînd ca un șarpe negru. Începusem să îndrăgesc aceste locuri, să o îndrăgesc pe Freya. N-aș fi putut uita asta niciodată și voi avea totdeauna o strîngere de inimă cînd mă voi gîndi la ea.

Dar pe el? Voi putea să-l uit vreodată? Mă amăgisem că l-am uitat. Nu-mi voi mai permite să mă mai gîndesc la el. Încercasem să uit interludiul acela, să-mi spun că în realitate nu se întîmplase nimic. Refuzasem să admit, chiar față de mine însămi, că era tot timpul prezent în gîndurile mele. Nu puteam scăpa de acele străfulgerări ale memoriei în care reveneau momente din timpul petrecut împreună. În străfundul ființei mele știuseseam totdeauna că nu-l voi uita niciodată. Conrad amăgitorul, Sigmund moștenitorul unui Ducat, plin de probleme, logodit cu micuța Freya.

La timpul potrivit se vor căsători. Era irevocabil. Erau promiși unul altuia. La asta se gîndise cînd spusese că nu se putea căsători cu mine.

Am auzit pași pe coridor. Era cineva la ușă. Clanța s-a mișcat ușor.

Stătea în prag privindu-mă.

- Pippa, a spus, Pippa!

Am încercat să nu mă uit la el. Am zis:

- Sînt Anne Ayres.

- Ce este asta? Ce înseamnă?

I-am replicat:

- Ce căutați în camera mea domnule... cum să vă spun, baron?

- Spune-mi Conrad.

- Dar cum rămîne cu marele nobil Sigmund?

- E numele meu oficial. Sigmund Conrad Wilhelm Otto.

Mi-au dat o mulțime de nume. Dar Pippa, ce importanță au

numele? Dar ce-i cu numele tău?

Traversase camera, venise lângă mine și mă luase de mână. M-a ridicat în picioare și m-a strâns la piept. Simțeam cum mi se topește orice rezistență. N-am putut să spun decît:

- Pleacă, te rog pleacă, locul tău nu e aici.

Îmi luase bărbia în mâini și mă privea drept în ochi.

- Te-am căutat, a spus. Am fost în Anglia.. M-am întors pentru tine. Vroiam să te iau cu mine... cu forța, dacă era nevoie. Nu te-am găsit... și apoi, disperat, am venit aici... și iată-te! Ai venit după mine, nu? În timp ce eu te căutam pe tine, tu mă căutai pe mine.

- Nu... nu, n-am venit aici pentru tine.

- Minți, Pippa! Pentru mine ai venit. Acum, că ne-am găsit, n-o să ne mai despărțim niciodată.

- Te înșeli. Nu vreau să te mai văd. Mă voi întoarce în Anglia. Acum știi cine ești, știi că ești logodit cu Freya și că această logodnă este echivalentul unei căsătorii. Nu te poți opune. Am învățat cîte ceva din problemele voastre de pe aici. E vorba de Kollenitz, statul tampon. Ai nevoie de ajutorul lui și trebuie să te înșori cu Freya pentru că n-ai putea anula niciodată căsătoria... Dar tu știi foarte bine toate astea, iar eu știu că va trebui să mă întorc acasă.

- Acum, pentru tine acasă înseamnă aici. Ascultă, Pippa, ești aici. Ne-am regăsit... pentru a nu ne mai despărți niciodată. Vom fi împreună. Voi găsi un loc pentru a ne face căminul.

- Este un pavilion în pădurea din vecinătate, am spus cu o nuanță de amărăciune.

- Nu-mi pomeni de el. Nu va fi așa. Te iubesc, Pippa. Nimic nu-mi poate schimba sentimentele. Imediat ce am plecat, mi-am dat seama cît de mult te iubeam. N-ar fi trebuit să plec atunci cînd tu nu ai venit la gară. Ar fi trebuit să vin după tine și să te conving să mă urmezi. Pentru noi e singurul mod de a trăi. Dar tu ai venit după mine. Ai procedat foarte înțelept că ți-ai schimbat numele. E mai bine ca nimeni să nu știe că ești sora lui Francine. Ai venit aici,

scumpa și isteța mea Pippa. Legătura noastră nu seamănă cu nimic din tot ceea ce ni s-a întîmplat pînă acum. Știi la fel de bine ca și mine. Vom fi împreună de acum înainte, indiferent ce ni s-ar întîmpla.

- M-ai luat prin surprindere.

- Cum m-ai luat și tu, iubito, mi-a răspuns și a început să mă sărute cu patimă.

Gîndul m-a dus înapoi la camera aceea din Grange în care ardea focul. Mi-am dorit să fi fost acolo. Mi-am dorit să fi putut uita logodna lui cu Freya. Doream atît de mult să fiu cu el.

- Cea mai minunată surpriză a vieții mele, a spus. Tu aici... Pippa mea... și niciodată, niciodată n-o să mă mai părăsești.

Eram conștientă de intensitatea pasiunii lui, ca și de a mea. Mi-am adus aminte de data trecută. Instinctiv, știam că era un bărbat care nu învățase niciodată să se stăpînească. Îl cunoșteam atît de bine! Îl iubeam. N-avea rost să încerc să mă conving că nu era așa, mai ales acum, cînd era aici... îngă mine... ținîndu-mă în brațe... N-aș fi putut să-l uit niciodată. Eram proastă, pentru că îmi dădeam seama de situația fără speranță în care mă aflam. Mi-era teamă că atunci... acolo... rezistența mea s-ar fi putut topi, așa cum se întîmplase și data trecută. Trebuia să încerc să mă gîndesc la Freya. Dacă intra și-l găsea aici? Putea să nu remarce absența mea, dar pe a lui o va remarca cu siguranță. Toți o vor remarca. Ce-ar fi dacă ar veni să-l caute? Nu l-ar căuta niciodată, desigur, în camera mea, dar ce ar fi dacă m-ar căuta pe mine... și m-ar găsi în brațele viitorului ei soț?

Situația era periculoasă și imposibilă. M-am tras de îngă el și am spus cît am putut de rece:

- Ți se va remarca lipsa din sala de bal..

- Nu-mi pasă de asta.

- Chiar nu-ți pasă? Moștenitorul acestui... Sigur că-ți pasă. Ești obligat să-ți pese. Trebuie să te întorci și să nu ne mai vedem niciodată.

- Îmi sugerezi imposibilul.
- Ce rost are să ne mai vedem?
- Am niște planuri.
- Bănuiesc ce fel de planuri.
- Pippa, dacă plec acum, îmi promiți ceva?
- Ce anume?
- Ne întâlnim mâine. Să zicem în pădure. Te rog, Pippa, trebuie să-ți vorbesc. Spune tu unde.
- Acolo, în pădure, nu știu decît un singur loc.
- Atunci ne vom întâlni acolo.
- La pavilionul de vînătoare, am spus.
- Ne vom întâlni acolo și vom sta de vorbă.
- Nu prea mai avem ce să ne spunem. M-am înșelat. Poate a fost greșeala mea. N-am pus destule întrebări. Te-am luat drept un majordom... un servitor al Contelui și tu nu ai încercat nici o clipă să mă luminezi... Ai știut probabil că n-aveam idee cine ești.
- Părea fără importanță.
- Am rîs cu amărăciune.
- Nu, îmi dau seama că nu. Ți-ai propus să te distrezi în timpul șederii tale în Anglia. Înțeleg asta foarte bine.
- Nu înțelegi, nu înțelegi deloc.
- Am ciulit urechile.
- Muzica s-a oprit, am spus. Poate că au și observat lipsa oaspetelui de onoare. Te rog, acum pleacă.
- Mi-a luat mîinile și mi le-a sărutat cu pasiune.
- Mîine, mi-a spus, la pavilionul de vînătoare. La ora zece.
- Nu sînt sigură că pot veni. Pentru mine nu e prea ușor să plec. Adu-ți aminte că eu sînt angajată aici.
- Contesa a spus că le-ai făcut o favoare și că trebuie să-ți faci pe voie, altfel pleci.
- A exagerat. Amintește-ți că s-ar putea să nu pot veni.
- O să vii, a spus. Și eu voi fi acolo... așteptîndu-te.
- M-am tras de lîngă el, dar m-a prins iar și m-a strîns. M-a sărutat pe buze și pe gît. Era atît de asemănător cu tot ce se întîmplase data trecută încît m-am temut pentru mine.

Apoi a plecat.

M-am întors la fereastră și m-am uitat la orașul de sub mine.

Am rămas la fereastră fără să mai bag de seamă cum se scurge timpul. Mă întorsesem la Grange retrăind ceasurile petrecute cu el, pe care mă amăgisem că mi le voi putea scoate din minte. Am auzit deodată ceasul din oraș sunînd miezul nopții. La ora asta balul trebuia să se termine, dată fiind boala Marelui Duce. Am auzit forfota de dedesubt care semnala plecarea oaspeților. Oriunde s-ar fi dus el, trebuiau să aibă loc ceremonii, în afară de cazurile în care călătorea incognito departe de casa sa.

Trebuia să-mi schimb planurile. Trebuia să-mi pierd orice speranță de a mai rămîne aici și de a dezlega misterul morții surorii mele, iar undeva, în străfundurile minții mele, stăruia gîndul că undeva - probabil foarte aproape - trăia copilul ei. N-aș fi avut niciodată liniște pînă cînd n-aș fi știut ce a devenit acel copil, dar cum mai puteam rămîne aici? Poziția mea față de Freya devenea imposibilă.

Stăteam încă acolo, în rochia mea *lapis-lazuli* cînd am auzit o bătaie în ușa care s-a deschis brusc, mai înainte ca eu să-i permit să intre, oricine ar fi fost persoana.

Așa cum mă așteptam, era Freya. Era îmbujorată și ochii îi fugeau de colo-colo. Arăta frumușică în rochia ei făcută de doamna Chabris.

- Anne! a strigat ea. Ai fugit. Te-am căutat. L-am trimis pe Günther să te caute, dar nu te-a găsit nicăieri.

M-am cutremurat la gîndul ce s-ar fi întîmplat dacă l-ar fi găsit pe logodnicul ei în camera mea.

- N-ar fi trebuit să vin la bal, am spus încet.

- Ce s-a întîmplat?

- Nimic... am plecat.

- Vreau să spun că ceva s-a întîmplat. Arăți...

Se uita la mine bănuitor.

Am spus repede, prea repede:

- Ce vrei să spui? Cum arăt?

- Ciudat... Transportată... într-un fel, strălucind. L-ai întîlnit

pe Făt Frumos?

- Cam așa ceva, Freya, am spus cu o strîmbătură.

- Ei, am zis eu că ești un fel de Cenușereasă. Ea l-a întîlnit și a fugit pierzîndu-și pantoful...

S-a uitat în jos la picioarele mele și, în ciuda a tot ce se întîmplase, n-am putut să nu zîmbesc văzînd cît este de copilăroasă.

- Te asigur că mi-am păstrat *amîndoi* pantofii. Nu am fost obligată să plec la miezul nopții, și nici Făt Frumos nu a venit pentru mine. El... a venit în schimb pentru tine.

- Ce părere ai despre Sigmund? A vorbit cu tine, nu?

- Da.

- Sper că ți-a plăcut, da? De ce nu-mi răspunzi?

- E greu să-ți răspund.

Și-a dat capul pe spate și a început să rîdă.

- Oh, Anne, ești atît de nostimă. Ai de gînd să spui că nu poți să-ți formezi o părere despre oameni la prima vedere? Eu nu ți-am cerut un rezumat al concluziilor la care ai ajuns în privința caracterului lui.

- E foarte înțelept din partea ta, pentru că nu ți-l voi oferi.

- Vreau să știu numai dacă ți-a făcut o impresie favorabilă.

- Da, bineînțeles.

- Crezi că va fi un soț bun?

- Tu ești cea care va trebui să afle asta la timpul potrivit.

- Oh, precauții, precauții! E chipeș, nu?

- Da, s-ar putea spune că este.

- Și ce ținută are! E un om de lume. Așa l-ai putea numi, nu?

- Ți-am mai spus eu...

- Știu, ai vorbit o singură dată cu el, cînd a trecut pe lîngă tine. Günther a dansat cu tine, nu-î așa? L-am văzut. Știi, eu i-am spus să te invite.

- Știu. A fost drăguț din partea ta, dar nu era nevoie. Nu mă așteptam la așa ceva. Cu toate acestea, s-a achitat foarte elegant de această obligație.

- E destul de drăguț Günther, nu crezi?

- Ba da.

- Despre el poți să ai o părere. Sigur, nu e la fel de atrăgător ca Sigmund. Pentru Sigmund am un fel de venerație. Günther pare... mai pămîntean. Țsta e cuvîntul potrivit, nu?

- Cred că ar putea fi exact cuvîntul potrivit.

- Sînt sigură că Sigmund a avut o groază de amante. E genul de bărbat căruia îi plac femeile. Toți sînt așa... mai ales cei din familia Fuchs. Sînt foarte... știi tu... libertini și pasionați.

- Freya - am spus pe un ton grav - vrei să te măriți cu acest bărbat?

O clipă a părut că se gîndește la întrebarea mea. Apoi a rostit:

- Vreau să devin Mare Ducesă.

I-am spus că era timpul să mergem la culcare și că eu vroiam să mă culc.

- Atunci, noapte bună Anne... dragă Anne. Cînd o să mă mărit, n-aș vrea să pleci. Poți să vii și să mă consolezi cînd Sigmund îmi va fi infidel cu amantele lui.

- Dacă ești așa de sigură că îți va fi infidel n-ar trebui să te măriți cu el.

A sărit în picioare și m-a salutat cu ironie.

- Bruxenstein, a strigat, pentru Kollenitz! Noapte bună Anne, a continuat. Cel puțin, totul e palpitant, nu?

Am admis că, de fapt, așa era.

Dimineata următoare m-am trezit devreme. Am aruncat o privire în cameră la Freya care dormea adînc. Eram bucuroasă. Asta-mi dădea o șansă să ies. Am băut o ceașcă de cafea și am reușit să mînc un covrigel cu chimen care îmi plăcea atît de mult de cînd eram în Bruxenstein. M-am dus la grajduri și am înșeuat un cal.

În mai puțin de o jumătate de oră am ajuns la pavilionul

de vînătoare. El era deja acolo așteptîndu-mă impacientat. Își legase calul de un par și m-a ajutat să descasc. A întins brațele și am nimerit drept în ele. M-a ținut strîns și m-a sărutat.

I-am spus:

- Nu folosește la nimic.

- Greșești, m-a contrazis. Hai să ne plimbăm și să stăm de vorbă. Am o mulțime de lucruri să-ți spun.

M-a luat de talie și ne-am îndreptat spre pădure, departe de pavilion.

- M-am gîndit la noi toată noaptea, a spus. Ești aici și vreau să nu mai pleci. Am acest rang... sînt obligat să-l am... din naștere... dar nu sînt eu omul care să accepte un destin impus și să renunțe la ceea ce îi este mai scump pe lume, fără de care nu poate trăi. Trebuie să închei această căsătorie, să-mi fac datoria față de țară și de familia mea... dar în același timp sînt hotărît să-mi trăiesc viața. Nu e o situație neobișnuită. Au mai fost în aceeași situație și alți membri ai familiei noastre. E singurul mod în care putem să facem și ceea ce ne place. Viața mea de familie... viața pe care m-am hotărît s-o trăiesc... și calea datoriei. Le pot împăca pe amîndouă.

- Așa cum a făcut Rudolph?

- El ar fi putut să fie fericit cu sora ta. Dar Rudolph a fost neglijent. Așa era firea lui. A fost ucis pentru că cineva - un reprezentant al unui grup de opoziție - a hotărît că nu el trebuie să conducă țara. A fost doar o crimă politică. Din nefericire pentru ea, sora ta a fost cu el.

- Același lucru ți s-ar putea întîmpla și ție - am spus, și m-am întrebat dacă remarcase teama din glasul meu.

- Cine poate ști ce i se va întîmpla în clipa următoare? Moartea poate veni pe neașteptate și pentru cel mai umil țaran. Știu însă că Rudolph n-ar fi fost un urmaș simpatizat al tatălui său. Avea un caracter slab. Îi plăceau prea mult plăcerile. Existau fracțiuni care unelteau demult împotriva lui.

- Dar tu?

- N-am avut nici o legătură cu asta. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să fiu ceea ce sînt acum.

- Ai fi putut să refuzi, nu-i așa?

- Nu are cine să mă înlocuiască. Și apoi s-ar crea un adevărat haos, iar dușmanii noștri ațit așteaptă. Este nevoie de un conducător. Unchiul meu a fost foarte potrivit. Mă rog la Dumnezeu să nu moară pentru că, ațit timp cît trăiește, sîntem în siguranță. Eu trebuie să păstrez această siguranță.

- Și crezi că poți?

- Știu că pot... dacă și aliații noștri ne ajută.

- Cum ar fi Kollenitz?

A încuviințat. Apoi a continuat:

- Am fost logodit cu Freya pe cînd era un copil, imediat după moartea lui Rudolph. Această logodnă este echivalentă cu o căsătorie în toate privințele, cu excepția dormitului împreună. Cînd va împlini șaisprezece ani va avea loc o ceremonie oficială. Atunci va trebui să concepem un moștenitor. În asta constă datoria mea inevitabilă. Dar am și eu viața mea personală. Asta e viața mea publică, dar mi-o voi trăi și pe cea personală.

- Pe care vrei s-o împarți cu mine?

- Pe care am de gînd s-o trăiesc cu tine. Fără tine n-aș mai putea trăi. Nu poți fi toată viața o marionetă ce se mișcă așa cum i se ordonă. Nu! Nu voi fi așa! Mi-aș dori să pot renunța la toate și să plec cu tine... să trăim liniștiți undeva departe. Dar ce s-ar întîmpla dacă aș proceda așa? Haos... război... Nu știi unde ar duce toate astea.

- Trebuie să-ți faci datoria, am spus.

- Și tu și eu...

- Eu mă voi întoarce în Angliă. Îmi dau seama că mi-e imposibil să trăiesc așa cum îmi propui.

- De ce?

- Pentru că nu va dura mult.. Voi deveni o povară.

- Cea mai iubită și mai adorată povară care a existat vreodată.

- Dar totuși o povară. Uneori cred că legătura lui Rudolph

cu sora mea i-a pricinuit moartea. Aș putea să ți-o pricinuiesc și eu ție.

- Sînt gata să risc.

- Dar copiii? am întrebat. Cu ei ce s-ar întîmpla?

- Ar avea tot ce-și poate dori un copil.

- Sora mea a avut un copil. Mă întreb unde este acum acest copil. Imaginează-ți. Un băiețel. Știu că a avut acest băiețel pentru că mi-a scris. Ce s-a întîmplat cu el? Unde s-a dus cînd i-au ucis părinții? Vorbești despre o viață pe care s-o trăirn împreună, despre copiii pe care i-am putea avea împreună. Și totul în secret. Dar la Freya nu te gîndești?

- Freya va înțelege. Știe că avem o căsătorie de conveniență. O voi face să înțeleagă.

- O cunosc foarte bine. Mă îndoiesc că va înțelege... Eu să fiu cea care... nu cred că ar suporta. Îmi dau seama că nu se poate și că trebuie să plec cît mai repede.

- Nu! a strigat. Nu! Promite-mi că nu vei fugi și nu te vei ascunde. Cel puțin promite-mi că mă vei anunța înainte de a face asta.

Se opri și-mi cuprinsese umerii. Aș fi vrut să nu mă mai privească așa pentru că îmi era din ce în ce mai greu să-l părăsesc. Simțeam cum hotărîrile mele se clatină.

- Desigur că îți voi spune cînd plec.

Mi-a zîmbit încrezător.

- Cu timpul am să te conving. Spune-mi... ce ai simțit cînd m-ai văzut în hol?

- Am crezut că visez.

- Ca și mine. Am visat deseori revederea noastră... că voi fi din nou față în față cu tine... că te voi găsi pe neașteptate. Am fost sigur că te voi găsi. Numai asta mi-am dorit. Și tu să crezi că eu aș putea fi încă în Anglia... căutîndu-te.

- Ce ai făcut? La cine te-ai interesat?

- Am fost în atelierul pietrarului. Știam că erați prieteni. Nu mai era acolo. Preotul era plecat. Îi ținea locul altcineva care mi-a spus că mătușa ta împreună cu soțul ei s-au

mutat, dar nu știa unde anume. La Greystone Manor nu erau decît servitorii.

- Precis că era și vărul meu.
- Mi-au spus că e plecat în luna de miere.
- Luna de miere?! Nu, nu se poate!
- Așa mi s-a spus. Era ca o conspirație împotriva mea.

Am auzit de moartea bunicului tău.

- Ce ai auzit?
- Că a murit într-un incendiu.
- Ai auzit ceva despre... o implicare a mea?

S-a încruntat ușor.

- Au făcut niște aluzii. N-am înțeles foarte bine ce au vrut să spună. Niște comentarii răutăcioase, indirecte. Am stat la han. Nu păreau dornici să vorbească despre asta.

Am spus:

- M-am certat cu bunicul în noaptea în care a murit. Cei din casă au auzit cearta pentru că el a țipat la mine. A insistat să mă mărit cu vărul Arthur și m-a amenințat că mă alungă dacă n-o fac.

- Ce mult aș fi vrut să fi fost alături de tine!

- În noaptea aceea a murit. Camera lui și cea vecină cu a lui au ars. Focul a cuprins doar acele două camere. Când l-au scos din cameră, bunicul era deja mort... dar nu din cauza asfixierii. Se lovise la cap. Au crezut că ar fi putut să fi căzut... dar pe de altă parte l-ar fi putut lovi cineva.

- Vrei să spui că au crezut că incendiul a fost înscenat?

- Nu au fost siguri. Verdictul dat după anchetă a fost: "Moarte prin accident". Dar cei din casă au zis că cearta noastră.

- Doamne, Dumnezeule! Biata mea Pippa! Dacă aș fi fost acolo...

- Măcar dacă ai fi fost... Am avut-o alături pe mătușa Grace. A fost bună cu mine. Și Arthur a fost amabil... și bunica mi-a lăsat moștenire o sumă de bani care mi-a dat posibilitatea să plec... să vin aici:

M-a strîns la piept.

- Scumpa mea Pippa, a exclamat, de acum înainte voi

avea grijă de tine.

O clipă m-am sprijinit de el lăsându-l să creadă că ar fi posibil - și poate încercînd să mă amăgesc.

A spus:

- Acum s-a terminat! Trebuie că a fost un adevărat coșmar. Ar fi trebuit să fiu alături de tine. Am ezitat acolo, pe peron. Am vrut să vin după tine să te iau, apoi mi-am zis: "Cum să fac asta dacă ea nu vrea?"

- Am vrut să vin. Am vrut.

- Iubita mea, dacă ai fi venit!

- Unde? În ascunzătoarea pe care mi-o pregătești? Un pavilion de vînătoare într-o pădure? E ca un blestem care se repetă. Întîi Francine, apoi eu. Am fost totdeauna apropiate. Uneori am impresia că-i retrăiesc viața. Am fost mereu împreună pînă cînd s-a îndrăgostit atît de prostește... și acum se pare că și eu am făcut la fel.

Mă privea grav.

- Dragostea ta pentru mine va fi cel mai înțelept lucru pe care l-ai făcut vreodată!

Am dat din cap.

- Mi-aș dori să fi fost un bărbat obișnuit - chiar un majordom, așa cum am crezut că ești... N-am fost niciodată prea sigură... aș fi vrut să fii orice, în afară de ceea ce ești... să nu fi avut aceste îndatoriri... și mai ales, nu față de Freya.

- Vom reuși să trecem peste toate astea. Îți voi arăta locul acela pe care îl voi găsi pentru tine. Căminul nostru. Vreau să împart cu tine tot ce am.

- Dar nu poți. Nu poți nici măcar numele să mi-l dai.

- Îți pot da toată dragostea mea... toată, Pippa.

- Trebuie să te gîndești la căsnicia ta. Am îndrăgit-o pe Freya. E încă o copilă... încîntătoare. Te va face s-o iubești.

- Nimeni nu mă va putea îndepărta de iubita mea Pippa. Oh, Pippa, draga mea, ascultă cum cîntă păsărelele. "Ciocîrlia se rotește... Este pace pe pămînt". Îți aduci aminte? Cîntecul Pippei. Va fi pace pe pămînt atît timp cît vom fi împreună.

- Trebuie să mă întorc. Mi se va simți lipsa. Mi-e teamă că și ție.

- Ne întâlnim din nou... mâine. Voi găsi un loc unde să putem trăi în siguranță. Trebuie. N-are rost să ne împotrivim. Din clipa în care te-am văzut mi-am dat seama că așa va fi. Mi-am spus: "Ea este singura din întreaga lume și nu mai vreau pe nimeni altcineva".

Am dat din cap. Oscilam între extaz și disperare. Știam că eram pe punctul de a ceda. Știam că trebuie să iau de la viață ceea ce îmi oferă. Și el și-a dat seama de asta. Îmi trădasem sentimentele prea ușor.

- Mâine. Mâine, Pippa, te rog promite-mi. Tot aici.

I-am promis și ne-am întors la cai. Când m-a ajutat să încălec, mi-a luat mâna și m-a privit rugător. Simțeam că-l iubeam atât de mult încât nu-i puteam refuza nimic.

Mi-am tras mâna fiindcă îmi era frică de propriile mele sentimente și am spus cât am putut de rece:

- Nu trebuie să călărim împreună. Am putea fi văzuți. Te rog pleacă.

- Vom merge împreună.

- Nu. Prefer așa. Dacă am fi văzuți împreună mi-ar fi greu să mai plec de la castel.

Și-a plecat capul și a fost de acord că era mai înțelept să procedăm așa.

- Poate ar trebui să fim mai prevăzători o vreme, a spus. Mi-a sărutat mâna cu pasiune și a plecat.

Am rămas pe loc câteva clipe cu ochii ațintiți asupra pavilionului. Nu doream să mă întorc la castel așa repede. Îmi formulasem scuze pentru eleva mea. Bănuiam că Freya o să vrea să știe unde am fost. M-am hotărât să-i spun că simțisem nevoia de aer curat și de mișcare după noaptea trecută și de aceea călărisem puțin prin pădure.

Brusc m-a cuprins dorința să cobor de pe cal și să mă duc la mormîntul lui Francine. Mă simțeam mai aproape de ea ca niciodată. Am prionit calul și am mers în spatele pavilionului.

În timp ce mă apropiam de mormînt am avut o senzație

ciudată că nu sînt singură. La început am crezut că mă urmărește cineva care a văzut că m-am întîlnit cu Conrad. Am înghețat de spaimă. Oare de ce simțisem o prezență străină? Auzisem vreun zgomot? Mă avertizase instinctul?

Ajunsesem la îngrăditură. Am văzut că ceva se mișcă repede... O scînteie colorată. Apoi mi-am dat seama că era cineva la mormînt.

M-am retras, nedorind să fiu văzută. Bănuiam că era Gisela. Stăteam nemișcată ținîndu-mi respirația. O siluetă s-a ridicat. Avea o lopățică în mîină. Părea că plantase ceva.

Nu era Gisela. Era o tînără mai înaltă și mai subțire decît Gisela. A rămas o clipă în picioare uitîndu-se la ce a plantat. A spus apoi brusc:

- Vino aici Rudi!

Apoi am văzut copilul. Trebuie să fi avut vreo patru-cinci ani. Părul auriu și buclat îi strălucea în soare.

- Vino Rudi să vezi florile ce frumoase sînt.

Îi priveam în timp ce copilul a venit către ea.

- Acum trebuie să plecăm, a continuat. Dar mai întîi...

Am rămas uluită pentru că îngenuncheseră amîndoi. Am văzut copilul stînd cu ochii închiși, cu mîinile strînse, murmurînd parcă o rugăciune. Nu auzeam ce spunea.

S-au ridicat. Femeia ținea într-o mîină un coș în care era lopățica. Cu cealaltă mîină apucase mîna copilului. M-am retras în umbra tufișurilor care creșteau acolo din abundență și i-am urmărit ieșind din îngrăditură și pierzîndu-se în pădure.

Inima îmi bătea cu putere iar mintea începuse să-mi fabuleze. Cine era ea? Cine era copilul? Stăteam acolo fără grai, privindu-i. Ar fi trebuit să-i vorbesc, s-o întreb de ce are grijă de mormîntul surorii mele. Dar n-o pierdusem. Cel puțin puteam s-o urmăresc să vad'unde se ducea.

M-am luat după ei. Nu-mi era greu să mă ascund datorită pomilor care mă acopereau. Și, la urma urmelor, dacă mă vedeau puteau să creadă că am ieșit la o plimbare prin pădure.

Am ajuns în fața unei case - mică, dar plăcută. A dat

drumul copilului de mînă. Micuțul a alergat pe poteca ce ducea la ușa casei. Sărea de colo-colo așteptînd-o. A venit și au intrat în casă împreună.

Eram năucită. De ce îngrijea mormîntul lui Francine? Cine era? Și, mai presus de toate, cine era copilul?

Nu știam ce să fac. Să bat la ușă s-o rog să-mi arate drumul și să încheg o conversație cu ea?

Era deja tîrziu. Mi-ar fi fost greu să-mi justific absența mea îndelungată. "Altă dată", mi-am spus. Mă voi întoarce. Voi avea timp să mă gîndesc cum ar fi cel mai bine să o abordez.

Ceea ce văzusem și întîlnirea cu Conrad mă tulburaseră. Eram năucită și nesigură întrebîndu-mă ce îmi va rezerva viitorul și spunîndu-mi că trebuie să fiu pregătită pentru orice.

Cînd m-am întors la castel am dat cu ochii de Freya care mă căutase.

- Unde ai fost? Nimeni n-a știut ce s-a întîmplat cu tine.
- Am simțit nevoia de aer curat.
- Puteai să te duci în grădină pentru asta.
- Am vrut să călăresc.
- Ai fost în pădure, nu-i așa?
- De unde știi?
- Am spionii mei.

Și-a îngustat ochii. Cîteva clipe am crezut că știa că mă întîlnisem cu Conrad.

- Și apoi, iată dovada! a spus scuturîndu-mi un ac de brad de pe bluză. Pari foarte speriată. Nu ești ceea ce spui că ești. Plănuiești o lovitură de stat. De aceea ești independentă financiar. Cine a mai auzit de o guvernantă care să nu fie terorizată de ideea că își poate pierde postul și că ar putea să rămînă pe drumuri?

- Tu ai auzit - am spus, recăpătîndu-mi echilibrul. Și eu sînt aceea!

- De ce ai plecat fără să-mi spui?
- Dormeam adînc după emoțiile provocate de balul de aseară unde ai fost vioara întîi. Am crezut că vrei să te

odihnești.

- Am fost îngrijorată. Mi-a fost frică să nu mă părăsești.

- Copil prostuț!

S-a aruncat în brațele mele.

- Nu mă părăsi, Anne!

- De ce ți-e teamă? am întrebat-o.

M-a privit fix.

- De tot, a spus. De căsătorie... de schimbare... mi-e teamă să cresc. Nu vreau să mă maturizez, Anne. Vreau să rămân așa.

Am sărutat-o cu tandrețe.

- Te vei descurca foarte bine la momentul potrivit, am liniștit-o eu.

- Oare? Sînt foarte rebelă și n-aș putea să-i tolerez amantele.

- Poate că nu va avea nici una.

- Așa va trebui să fie! a spus cu fermitate.

- Un proverb englez spune că să nu-ți ridici poalele pînă nu sari pîrleazul.

- Un proverb foarte înțelept - a replicat Freya. Așa voi face. Dar voi trece pîrleazul cum vreau eu!

- Cunoscîndu-te, sînt sigură că vei lupta să obții ceea ce vrei.

- Problema e că Sigmund pare a fi genul care face ce vrea el. Ție nu ți s-a părut, Anne?

- Ba da, am spus încet.

- Atunci problema va fi cine e mai tare.

- Poate nu va fi nici o luptă. Poate că veți dori amîndoi același lucru.

- Ce înțeleaptă ești, Anne! Vei fi lîngă mine. Voi insista să fie așa. Te voi face *Mare Vizor*.

- Ți-ai băgat în cap asta! Cred că vrei să spui *Mare Vizir* și sînt sigură că nu aș fi deloc potrivită pentru o asemenea funcție.

- Ne vom ridica poalele cînd vom trece pîrleazul, m-a citat Freya, aproape ironică.

Rîdeam, dar în același timp mă întrebam: "Ce voi face?"

Trebuie să plec. Dar el nu-mi va îngădui. Voi rămîne. Vom trăi împreună... în umbră, ascunși, dar împreună... ca Francine și Rudolph”.

Trebuia să aflu cine era femeia care plantase flori pe mormîntul lui Francine și, mai ales, cine era copilul.

Capitolul 7

Regele pădurii

Norocul mi-a surîs. În după amiaza aceea Freya a venit la mine. Era bosumflată. Contele și Contesa doreau ca ea, împreună cu Tatiana și cu Günther, să-i facă o vizită Marelui Duce.

- Și ce te nemulțumește? am întrebat-o.

- Vroiam să merg cu tine să călărim.

- O putem face altă dată.

- Mă îndoiesc că îl vom vedea pe Duce și totdeauna trebuie să participăm la atâtea ceremonii! Mi-ar fi plăcut să nu mă duc.

- Vizita nu va dura mult.

- Sper ca Sigmund să fie acolo.

- Cred că îți face plăcere să-l vezi.

S-a strîmbat.

Am urmărit suita pînă a plecat și apoi m-am dus imediat la grajduri. Aveam o după amiază liberă. Am ajuns repede pe drumul spre pavilion și apoi am luat-o către casa pe care o descoperisem de dimineață.

Femeia era în grădină. Am recunoscut-o pe loc. I-am dat bună ziua și am rugat-o să-mi arate drumul spre oraș, deși îl cunoșteam foarte bine. A venit la gard, s-a aplecat peste el și m-a îndrumat. Încercînd să lungesc vorba, am spus:

- Pădurea e foarte frumoasă.

A fost de acord cu mine.

- Nu-ți e urît să stai singură aici? am întreat.

- Nu prea. Am atîtea de făcut... Îngrijesc de casa fratelui meu.

- Numai două persoane... am murmurat și m-am întreat dacă asta nu sunase iscoditor și totodată impertinent.

- Doar noi doi, fata în casă și băiețelul meu.

N-a menționat nici un soț, am remarcat imediat și prin cap mi-au trecut o groază de posibilități.

- Am trecut pe la pavilion, am continuat. Pare pustiu.

- Ah, da, acum așa e.

Avea o figură deschisă și prietenoasă. Poate că îi făcea plăcere un pic de conversație pentru că, fără nici o îndoială, vedea puțină lume.

- Sînteți în vizită pe aici? m-a întreat.

- Nu chiar. Sînt angajată la castel.

- Oh?! A devenit interesată. Fratele meu lucrează acolo... pentru Conte.

- Eu stau acolo... sînt guvernanta englezoaică a Contesei Freya.

Asta n-o interesa prea mult.

- Oh, da, am auzit că ar fi o englezoaică acolo. Ați plecat și v-ați rătăcit?

- Nu e prea greu în pădure.

- Nicăieri nu-i mai ușor. Dar nu sînteți departe. Dacă o luați înapoi spre pavilion și o țineți pe potecă, ajungeți la vila de lîngă pavilion și de acolo se face un drum. De acolo se vede orașul.

- De la pavilion știu pe unde sînt. Pavilionul pare interesant, dar e cam posomorît.

- Da, acum nu mai e folosit.

- Păcat. Pare să fi fost un loc admirabil.

- Oh, da... mai înainte îl foloseau des cînd veneau la vînătoare, știți. Trebuie să ai grijă în pădure. Dacă sînt mai ales cerbi, poți să dai și peste un mistreț sălbatic.

- Cred că am văzut un mormînt... undeva, în spatele pavilionului.

- Da, e un mormînt acolo.

- Ciudat loc pentru un mormînt. De ce să fie cineva îngropat acolo și nu în cimitir?

- Cred că a existat un motiv.

Am așteptat, dar nu părea dispusă să continue, așa că am spus:

- Pare bine îngrijit.

- Da. Eu am grijă de el. Nu-mi place să-l văd năpădit de buruieni. Mormintele trebuie îngrijite. Dacă nu sînt, arată ca și cum nimănui nu i-ar păsa de cel înmormîntat acolo.

- Înseamnă că a fost o prietenă?

- Da, a spus. Trebuie să mă iertați. Îl aud pe băiețelul meu. S-a trezit din somn. O să găsiți ușor drumul. Să dea Domnul să aveți o zi bună.

Mi-am dat seama că n-am știut să exploatez situația. Nu descoperisem mare lucru, cu excepția faptului că o cunoscuse pe Francine și fusese prietena ei.

M-am hotărît să revin. Cel puțin, am deschis o cale acolo unde părea să nu fie nimic.

Cînd m-am întors în oraș, am trecut pe la hanul de unde odată închiriasem un cal și m-am hotărît să mai stau puțin în *Biergarten*. Mi-am lăsat calul în grajd și m-am dus în grădină. Cred că vroiam să vorbesc cu cineva și nevasta hangiului era foarte prietenoasă.

Și-a amintit de mine și mi-a spus-o cînd mi-a adus cana cu bere - o specialitate a Bruxenstein-ului. A făcut o pauză și nu mi-a fost greu s-o rețin.

I-am spus că acum lucrăm la castel.

- Am auzit că tînăra contesă are o englezoaică să o ajute să vorbească bine limba, a spus.

- Eu sînt aceea, am spus.

- Și îți place?

- Foarte mult, am replicat. Contesa e încîntătoare.

- E populară, și la fel e și Baronul. Nu m-ar surprinde să grăbească puțin căsătoria. Cred că depinde de Marele Duce. Dacă se reface, lucrurile vor fi ca mai înainte.

Am fost de acord și i-am spus că am găsit pădurea încîntătoare.

- Pădurile noastre sînt celebre prin cîntece și prin legende, a răspuns ea. Se spune că se pot întîmpla fel de fel de lucruri acolo. Trolli, pitici, uriași, vechii zei ai... unii spun că mai sînt acolo... și că unii oameni au darul să-i vadă.

- Trebuie să fie înspăimîntător să locuiești în inima pădurii. Am trecut pe acolo astăzi.

- Pe la pavilion?

- Da, am văzut pavilionul, dar vorbeam de o casă... una mică... în pădure... lîngă pavilion. Mă întreb cine stă acolo.

- Ah, știu ce vrei să spui. Trebuie să fie locul lui Schwartze.

- Am văzut pe cineva acolo. I-am cerut să-mi arate drumul.

- O fi fost Katia.

- Are un băiețel?

- Da. Pe Rudolph.

- Soțul ei lucrează pentru vreuna din familiile de la castel?

- Nu există nici un soț.-

- Oh... înțeleg.

- Sărmana Katia. A avut necazuri.

- Păcat! Pare foarte plăcută, chiar fermecătoare.

- Da, este. Viața a fost totuși crudă cu ea. Dar are băiatul pe care îl iubește la nebunie. E tare frumușel.

- Am remarcat copilul. Are vreo patru-cinci ani.

- Da, cred că atunci s-a întîmplat. Un adevărat mister.

- Oh?

- Cine poate spune ce se întîmplă în cazuri din astea? Se pare, un ghinion... În partea aia a pădurii... ținînd cont și de ceea ce s-a întîmplat la pavilion...

- Vrei să spui, crima?

- Da. A fost groaznic. Unii spun că a fost gelozie. Dar eu n-am crezut niciodată. A fost cineva care a vrut să-l înlătore pe Rudolph, astfel încît Sigmund să-i ia locul.

- Vrei să spui că Sigmund...?

- Oh, tac! Am spus că e un mister... acum mulți ani. Cel mai bine e să fie dat uitării. Se spune că Sigmund va fi un Duce minunat. E puternic, și asta e ceea ce dorim. Ascultă - și-a lăsat capul pe o parte - mă aștept să vină pe aici.

- Cine?

- Contele și Contesa cu Sigmund și cu tînăra Contesă. Am auzit că în după amiaza asta l-au vizitat pe Marele Duce. Sigmund îi va escorta înapoi la castel. O să ies să-i văd.

- Pot să vin cu tine?

- Sigur că da.

Am stat cu ea și cu alții înghesuiți în ușile hanului. Inima mi-a bătut să-mi sară din piept de mîndrie și teamă în timp ce îl priveam. Era magnific pe calul lui alb, răspunzînd aclamațiilor mulțimii. Lîngă el era Freya îmbujorată, cu ochi strălucitori și foarte frumoasă. Era limpede că poporul o plăcea.

- Mica rățușcă, am auzit spunînd pe cineva. Este încîntătoare, nu?

Urmau Contele și Contesa cu Günther și Tatiana. Cu ei mai erau cîteva gărzi călare, îmbrăcați în uniforme albastre cu maro și cu pene la coifurile argintii.

În timp ce-i priveam mi-am amintit de situația deznădăjduită în care mă aflam și-mi dăseam seama că nu aveam loc în viața lui Sigmund. Voi fi amanta lui, ascunsă... așteptînd zilele pe care le putea petrece cu mine. Și dacă apăreau copii... ce făceam cu ei?

Cum aș fi putut să fac asta? Trebuia să plec.

Oh, Francine - m-am gîndit - oare și cu tine s-a întîmplat la fel?

Cînd am ajuns în camera mea, unul dintre vafeți stătea la ușă. Mi-a spus:

- Am un bilet pentru dumneavoastră, Fräulein. Mi s-a spus să nu-l dau nimănui decît dumneavoastră.

- Mulțumesc, i-am spus luîndu-l. S-a înclinat și a plecat.

Știam dinainte de a-l deschide cine mi-l trimisese. Era scris pe hîrtie albăstruie cu efigia cu lei și săbii încrucișate pe care o mai văzusem.

Scumpa mea, (îmi scria în engleză)

Trebuie să te văd. Vreau să-ți vorbesc. E de nesuportat să fii atît de aproape și totuși atît de departe de mine. Nu pot să mai aștept pînă mîine. Vreau să te văd în seara asta. Chiar lîngă castel e un han. Se numește "Regele Pădurii". Vino acolo. Te aștept. Te rog. O să te aștept la nouă. După cină o să te poți furișa.

C.

Regele Pădurii. Îl văzusem. Era foarte aproape de porțile castelului. Puteam s-o fac? Cred că da. Puteam să pretextez o durere de cap, să mă retrag devreme și să mă furișez. N-ar fi înțelept. S-ar întîmpla ca la Grange. Nu trebuia să mă duc. Mă gîndeam totuși la el așteptîndu-mă acolo. Ar fi așa de nefericit. Oamenii cum sînt Conrad și Freya erau obișnuiți ca totul să se facă după voia lor. Ar trebui să învețe că nu totdeauna se întîmplă așa. Și totuși... vroiam să mă duc.

Ba nu, m-am admonestat singură. Totuși n-aveam cum să-i trimit un mesaj. Cum aș fi putut eu să-i cer cuiva să-i ducă un bilet Baronului Sigmund!

Nu. M-am hotărît că trebuie să mă duc și să-l fac să-și dea seama că nu puteam să-l mai văd. Trebuia să plec din

castel. Să zicem să mă întorc la Daisy. Dar nu era destul de departe. Putea să mă caute și acolo. Nu. O să mă duc să-l văd și să-i explic că nu trebuie să ne mai întâlnim.

Am reușit să plec relativ ușor. Freya era puțin distrată. Îi plăcea să călărească pe străzi cu Sigmund și era încântată de aclamațiile mulțimii. Când i-am spus că aș vrea să mă retrag devreme pentru că mă doare capul, a spus doar "Somn ușor, Anne. Poate o să mă culc și eu devreme".

Astfel am reușit să mă strecor fără bătaie de cap.

El mă căuta și m-a ajuns înainte de a ajunge la han. Avea o mantie întunecată și o pălărie neagră ca orice om de afaceri care călătorește. Deși am mai văzut pe mulți îmbrăcați la fel, el arăta foarte distins.

Mi-a strâns brațul și a rostit:

- Am închiriat o cameră unde nu vom fi deranjați.

- Am venit să-ți spun că trebuie să plec, am spus.

Nu mi-a răspuns, dar mi-a strâns brațul mai tare.

Am intrat în han și am urcat o scară lăturalnică. Îmi spuneam: "Așa va fi mereu - totdeauna în umbră". Brusc, nu mi-a mai păsat. Îl iubeam și știam că n-aș putea fi fericită fără el. Cum spunea proverbul acela spaniol? "Dumnezeu spune să iei ce dorești. Să iei, dar să plătești pentru asta".

Era o cameră mică, dar lumina lumînărilor arunca o aură plăcută romantică, sau poate mi se părea că era așa pentru că eram numai noi doi acolo.

Mi-a scos în grabă gluga pelerinei și acele care îmi țineau părul strâns. Pletele mi-au alunecat grele pe umeri.

- Pippa - a murmurat - în sfârșit, împreună. M-am gândit la tine... te-am visat și acum, iată-te aici.

- Nu trebuie să rămîn... Am venit numai să-ți spun...

Mi-a zîmbit și mi-a tras ușor pelerina de pe umeri.

- Nu! am spus încercînd să fiu fermă.

- Ba da, a răspuns. Așa ne e scris, știi foarte bine. Nu poți să scapi de soartă. Oh, Pippa, te-ai întors la mine...

pentru a nu ne mai despărți niciodată.

- Trebuie să plec, am insistat. N-ar fi trebuit să vin. Am crezut că vrei să-mi spui ceva.

- Vreau absolut totul, mi-a replicat.

- Ascultă, am continuat. Trebuie să fim raționali. Acum este cu totul altfel. Data trecută n-am știut cine ești. M-am lăsat amăgită. Eram inocentă... fără experiență. Nu mai avusesem niciodată un amant. Am crezut că ne vom căsători și vom trăi împreună căsătoriți. Acum lucrurile s-au schimbat. Ceea ce facem e greșit și sînt conștientă de asta.

- Iubita mea, conveniențele sînt făcute de societate...

L-am întrerupt:

- Nu e vorba numai de conveniențe. Mai e și Freya. Am îndrăgit-o. Ce ar crede dacă ne-ar vedea acum? Nu se cuvine... e îngrozitor de greșit... și trebuie să plec.

- Nu-ți voi permite așa ceva.

- Eu sînt cea care hotărăște.

- Nu poți fi atît de crudă!

- Înțeleg că sînt încă naivă și că ai mai fost probabil în asemenea situații de multe ori...

- N-am iubit niciodată pînă acum, a spus. Nu e suficient?

- E adevărat?

- Jur că așa este. Te iubesc... pe tine și numai pe tine, acum și pururea.

- Cum poți să știi ce sentimente vei avea în viitor?

- Am știut din prima clipă cînd te-am zărit. Dar tu?

Am ezitat și apoi am spus:

- Poate, în ceea ce mă privește, am știut că așa va fi, dar cu tine e altceva. Dacă aș pleca, m-ai uita repede.

- Niciodată.

- Ar fi atît de multe în viața ta care ar compensa orice frustrare provocată de faptul că o femeie te-a respins...

- Nu înțelegi. Dacă ar fi vorba numai de mine aș fi gata oricînd să renunț la tot pentru tine.

- Cum să renunți la strigătele de admirație și la ovații? Înseamnă atît de mult pentru tine! Te-am urmărit. Eram în

balconul unui han cînd ai trecut călare pe cal alături de Freya. V-am văzut. Zîmbeai mulțumit. Oamenii v-au plăcut pe amîndoi, iar voi ați fost încîntați de simpatia și respectul lor. Asta înseamnă foarte mult pentru tine.

- Într-un fel, am fost crescut și educat pentru asta - a admis. Dar nu m-am gîndit niciodată că eu voi ajunge într-o asemenea poziție socială din cauza lui Rudolph. Eu eram numai o ramificație a arborelui nostru genealogic. Dacă ar fi trăit Rudolph... Dar de ce să ne gîndim la asta iubito? Să luăm de la viață tot ceea ce ne oferă.

- Nu. Trebuie să plec. Mă voi întoarce în Anglia. Cred că așa e cel mai bine. Mă voi duce la mătușa Grace și voi încerca...

Brațele lui deja mă cuprinseseră.

- Pippa, te iubesc, iar timpul e atît de scurt... acum. Dar vom trăi o viață împreună.

- Dar poziția ta socială... Freya?

- Voi găsi eu ceva. Te rog, iubito... hai să fim fericiți... acurn.

Buzele mele au spus nu, dar trupul meu striga "Da, da!". Pentru mine era irezistibil și amîndoi știam asta.

Nu există scuze. N-am avut nici una. Ne-am lăsat în voia pasiunii. Nici unul dintre noi nu se putea gîndi la altceva cînd eram acolo, împreună, doar noi doi. S-a întîmplat ca și atunci, la Grange. N-a mai rămas nimic altceva decît dragostea noastră, dorința noastră. N-am mai rezistat și m-am prăbușit în brațele lui pe jumătate înspăimîntată, pe jumătate extaziată. Am azvîrlit la o parte orice sentiment de vinovăție și jenă.

Pe urmă am stat întinsă alături de el, în brațele lui. Îmi pipăia fața cu degetele, asemenea orbilor.

- Vreau să-ți cunosc bine fiecare părțică fiindcă acum tu ești una și aceeași cu mine. Ne aparținem unul altuia. Trebuie să te am în minte așa cum ești, cînd nu voi fi alături de tine. Am găsit un cămin pentru noi. Nu departe de oraș... în pădure... o căsuță

minunată pe care o vom transforma în căminul nostru.

Brusc, am revenit cu picioarele pe pămînt de pe înălțimile olimpice pe care mă aflasem. Am avut o viziune: pavilionul de vînătoare - întunecat, sinistru, bîntuit de fantome.

- E în partea de vest a orașului, a continuat.

A vrut să spună că orașul va fi între noi și pavilionul de vînătoare.

- Îți voi arăta casa și o vom face căminul nostru. Voi fi acolo cît de mult voi putea. Doamne, Dumnezeule, Pippa, ar putea fi minunat.

- Nu voi accepta niciodată - am spus. Nu pot. Mi-e rușine. Îți dai seama cum mă simt față de copila aceea pe care am îndrăgit-o și care este nevinovată? Am început s-o iubesc...

- Pe mine mă iubești, ține minte! a spus. Nimeni nu trebuie să stea în calea iubirii noastre.

- Dar nu mai pot sta cu Freya... după asta.

- Atunci hai în căminul nostru din pădure.

- Trebuie să mă mai gîndesc. Nu mă pot hotărî așa de ușor. Nu-mi pot imagina ce i-aș putea spune. Ce ar simți ea? Va fi soția ta, iar eu amanta ta.

- Nu e tocmai așa, a protestat.

- Dar cum altfel? Nu cred că pot face asta. Nu lui Freya. Chiar și acum mă simt vinovată, vrednică de dispreț. Zilele trecute, într-un elan de afecțiune pentru mine, Freya m-a sărutat... iar eu i-am întors sărutul. Apoi m-a copleșit oroarea. Mă considera prietena ei în timp ce eu o trădam. Îmi spuneam: "Sărutul Judei". Nu, cel mai bine ar fi să plec acasă, în Anglia. M-aș putea duce la mătușa Grace, aș putea lua viața de la capăt, poate undeva departe de Greystone Manor.

- Rămîi aici. Nu te las să pleci.

- Sînt liberă. Nu uita asta!

- Nimeni nu e liber cînd iubește cu adevărat. Și tu ești încătușată, iubito. Ne aparținem unul altuia pentru tot restul vieții... acceptă asta... și o să vezi că e singurul mod de a supraviețui.

- Pentru mine singurul mod de a supraviețui e să plec de aici.

- Nu accept... și nici tu. Dacă aș fi fost liber să mă căsătoresc cu tine, aș fi fost cel mai fericit om din lume.

- Asta nu se poate, am spus..

- Numai dacă nu descoperim un nou moștenitor. Măcar dacă Rudolph ar fi fost însurat...

- Dar a fost!

- Oh, înscenarea din registru! Nu era acolo, nu-i așa? Am căutat-o împreună. Dacă aș fi avut o dovadă a faptului că a fost căsătorit și că a avut un copil! Dacă am putea aduce acel copil în fața tuturor și am spune: "Iată noul conducător al Bruxenstein-ului în caz că Marele Duce..."

- Ar fi doar un copil.

- Copiii cresc.

- Ce s-ar întâmpla? Bănuiesc că ar fi un fel de regentă...

- Ceva asemănător.

- Și tu ai fi regentul?

- Probabil că așa ar fi. Dar aș fi liber atunci. Kollenitz-ul n-ar dori o alianță cu un regent. Atunci ei ar vrea ca Freya să se mărite cu moștenitorul.

- Diferența de vîrstă ar face o asemenea căsătorie imposibilă.

- Cui crezi că i-ar păsa de această diferență? Au mai existat asemenea căsătorii nepotrivite încheiate din rațiuni de stat. N-ar avea nici o importanță nici dacă Freya ar fi și cu zece ani mai în vîrstă. La urma urmelor, și eu sînt cu zece ani mai mare decît Freya. Dar ne pierdem timpul cu tot felul de supoziții departe de subiect. Trebuie să acceptăm realitatea. Va trebui să iau parte la acea ceremonie nupțială cu Freya și să concepem un moștenitor. Apoi îmi voi fi făcut datoria față de stat. Dar nu te voi lăsa să pleci, Pippa, niciodată... niciodată! Dacă fugi, vin după tine. Voi răscoli toată Anglia... toată lumea, și tot te voi aduce înapoi.

- Împotriva voinței mele?

- Iubita mea Pippa, nu voi face nimic împotriva voinței tale. Toate resentimentele tale se vor prăbuși cînd vom fi împreună. N-am dovedit-o de două ori pînă acum?

- Sînt slabă... nesăbuită... imorală. Îmi dau seama...

- Ești amabilă, drăgălașă și adorabilă.

- Nu ai dreptul să mă ispitești.

- Am dreptul la o dragoste adevărată.

- Ce proastă sînt! Aproape te cred.

- Ai fi proastă dacă nu m-ai crede.

- Atunci, e adevărat?

- Știi.

- Cred că da. Sîntem doi oameni prinși ca într-o capcană într-o situație neobișnuită. Mă întreb dacă așa ceva s-a mai întîmplat vreodată.

- I s-a întîmplat chiar surorii tale. Nu chiar la fel... dar Rudolph nu s-ar fi putut căsători cu ea.

- De ce nu?

- Pentru că îi era merit lui Freya.

- Dar el n-a trecut prin ceremonia de logodnă care este echivalentă cu căsătoria.

- E adevărat. Dar știa că nu are voie să se însoare fără aprobarea miniștrilor Marelui Duce. Iubito, hai să lăsăm asta la o parte. Să profităm de clipele petrecute împreună. Îți promit că va fi minunat.

- Acum trebuie să plec. E tîrziu.

- Numai dacă îmi promiți că ne vom întîlni cît mai curînd. Doresc să-ți arăt casa în care aș vrea să locuim. Te rog să vii aici mîine seară. Vrei?

- Nu pot. Cum să plec așa? Ar putea să bată la ochi. Freya ar deveni bănuitoare.

- Voi fi aici mîine seară la aceeași oră. Iubita mea Pippa, te rog vino.

Mi-am pus pelerina și m-a condus pînă aproape de poarta castelului. Gărzile m-au privit bănuitoare și mi-am dorit să-mi pot ascunde fericirea sălbatică ce mă invadase.

Nu știam cum voi putea da ochii cu Freya. Îmi era teamă să nu-mi trădez sentimentele cînd va vorbi despre Sigmund. Avea spirit de observație și mă cunoștea bine. Cu siguranță ar fi ghicit că s-a întîmplat ceva.

În ultima vreme, Freya se schimbase. Părea mai matură, mai retrasă, mai obsedată de propria-i persoană. Altădată ar fi remarcat ușor comportamentul meu mai neobișnuit.

Și Fräulein Kratz a remarcat schimbarea petrecută cu Freya.

- Nu e deloc atentă la lecții, s-a pîns Fräulein Kratz. Cred că și-a pierdut puțin capul venind aici, văzîndu-l pe Baron și dîndu-și seama ce viitor măreț o așteaptă.

- E suficient pentru oricine ca să-și piardă capul.

- Nu se mai poate concentra asupra unui subiect și tot timpul vrea să amînăm lecțiile. E greu să-ți impui autoritatea cu ea. Ce părere ai Fräulein Ayres?

- În cazul meu este altceva. Nu e vorba de lecții propriu-zise. Vorbim numai în limba engleză. Nu trebuie să stăm la masă și să studiem anumite cărți, deși aș dori să citească mai mult în limba engleză.

- Cred că trebuie să accept această situație.

- Da, Fräulein Kratz. În orice caz, așa ai mai mult timp liber.

A recunoscut că așa era, lucru dealtfel valabil și în cazul meu.

Ne-am întîlnit după masa de prînz. Purta un costum de călărie albastru deschis care-i scotea în evidență tenul diafan.

- Vreau să călăresc după amiază, Anne. Cred că și tu vrei să faci același lucru, sau poate vrei să mergi în oraș?

- Cum dorești, desigur.

- Ah, nu... nu pot merge cu tine. Trebuie să-i însoțesc

pe Günther și Tatiana.

Am fost încîntată pentru că eram liberă să-mi duc la bun sfîrșit un plan anume.

- Sper să te distrezi cît mai bine, i-am spus.

- Îmi pare rău că nu poți veni cu noi.

- Nu-i nimic, înțeleg. Plimbare plăcută!

S-a aruncat de gîtul meu.

- O după amiază plăcută, Anne.

- Voi încerca să mă distrez puțin.

- Apoi vom conversa mult în limba engleză... mîine sau poimîine.

M-am dus în camera mea și mi-am pus costumul de călărie. Era încă devreme cînd am pornit călare prin pădure.

Planul mi-l făcusem după ce mă treziseam în dimineața aceea. Urma s-o văd pe cea care îngrijea mormîntul lui Francine. Aveam convingerea că știa ceva ce trebuia neapărat să aflu. Mă interesa mult copilul. De ce nu? Era o presupunere ciudată, dar de ce îl chema Rudolph? De ce să fie pus un băiețel de patru ani să îngenucheze la mormîntul unei străine? Dacă micuțul Rudolph era copilul despre care îmi scrisese Francine? Dacă aș fi putut să dovedesc că Francine a fost cu adevărat cununată, dacă aș fi putut să-i găsesc fiul, atunci băiețelul acela ar fi devenit moștenitorul Ducatului. Ar fi fost înaintea lui Conrad. Deși venisem în Bruxenstein să dezleg enigma vieții și morții surorii mele, îmi dădeam seama că era posibil să găsesc și o soluție pentru propria mea problemă.

Poate că imaginația mea era prea creatoare, poate că nu era atît de simplu cum mi se părea. Trebuia să încerc să aflu și să fac uz de toată ingeniozitatea de care eram în stare.

În timp ce treceam călare pe lîngă casa Giselei îndreptîndu-mă spre pavilionul de vînătoare, mă gîndeam la seara precedentă, la pasiunea sălbatică ce ne sfișia pe amîndoi făcîndu-ne să uităm de tot.

Cum putusem eu, care mă considerasem totdeauna o persoană onorabilă, să mă las tîrîtă într-o asemenea aventură amoroasă cu viitorul soț al elevei mele? Nu mă mai puteam înțelege. Știam doar că vreau să fiu cu el, că vreau să renunț la orice altceva. Doream, mai presus de orice, să-i fac plăcere, să fiu cu el pentru totdeauna.

Am prionit calul și am mers pe jos în jurul pavilionului, am trecut de mormînt îndreptîndu-mă către casa lui Katia.

Pe cînd străbăteam desișul pădurii, imediat după pavilion, am auzit zgomot de copite. M-am retras de pe poteca îngustă așteptînd să treacă persoana care călărea. Era un bărbat a cărui figură îmi era cunoscută. M-a privit lung în timp ce trecea pe lîngă mine. Mergea încet pentru că poteca era îngustă. A înclinat capul într-un fel de salut, iar eu am făcut la fel. Am mers mai departe întrebîndu-mă unde îl mai întîlnisem. Veneau și plecau foarte mulți oameni la castel. Poate că lucra acolo. Oricum, mintea îmi era prea plină de alte probleme pentru a-mi pierde timpul cu identitatea străinului.

Am ajuns la casa lui Katia. Părea liniște. Am deschis ușa și m-am îndreptat spre veranda plină cu ghivece de flori.

Am bătut la ușă. Liniște, urmată de zgomot de pași. Ușa s-a deschis și Katia a apărut în prag. Mă privea mirată. Părea că nu-și mai aduce aminte de femeia care o rugase să-i arate drumul prin pădure.

Repetasem de multe ori ce urma să-i spun:

- Mă întreb dacă pot vorbi cu tine. Vreau să te întreb ceva foarte important. Pot să fac asta?

Mă privea uluită și am continuat:

- Te rog... este foarte important pentru mine.

S-a dat ușor înapoi și a deschis larg ușa.

- V-am mai văzut, a spus.

- Da. Ieri. Te-am rugat să-mi arăți drumul.

A zîmbit.

- Da, îmi amintesc. Vă rog să intrați în casă.

Am intrat și am remarcat ordine și curățenie la tot pasul. A deschis o ușă și am intrat într-o cameră plăcută, mobilată simplu, dar cu gust.

- Vă rog să luați loc, m-a invitat

- Îmi dau seama că ți se pare straniu, am spus. Mă interesează mult mormîntul femeii care a fost ucisă împreună cu Baronul Rudolph.

- Da? a întrebat ușor speriată. De ce... de ce mă întrebați pe mine?

- Pentru că ai cunoscut-o bine. Ai ținut la ea. Te ocupi de mormînt. Îl duci și pe băiețelul tău acolo și e limpede că ai respectat-o mult.

- Îmi iau copilașul cu mine pentru că nu am cu cine să-l las. Acum doarme. E singura perioadă din zi cînd mai pot să fac ceva prin casă.

- Te rog povestește-mi despre prietenia cu femeia care a fost ucisă.

- Aș putea să vă întreb de ce vă interesează?

Era rîndul meu să ezit. Brusc, m-am hotărît. Era singura cale de a obține informațiile pe care le doream atît de mult. Am spus:

- Sînt sora ei.

A rămas uimită. Mă privea năucită. Am așteptat să-și revină. A exclamat:

- Da, știam că are o soră... Pippa. Vorbea despre ea cu atîta dragoste!

Acele cuvinte simple m-au emoționat profund. Simțeam cum îmi tremură buzele, iar cuvintele se precipitau:

- Atunci înțelegi. Știi de ce trebuie ca eu...

Brusc, mi-am dat seama că n-aș fi putut să aflu nimic important dacă nu i-aș fi spus cine eram. Atitudinea ei față de mine se schimbase. Am continuat:

- Te-am văzut îngrijind mormîntul. V-am văzut, pe tine și pe băiețel, îngenunchind acolo. Atunci mi-am spus că ai iubit-o pe sora mea. De aceea m-am hotărît să-ți vorbesc.

- Nu v-am crezut deloc că v-ați rătăcit, a spus. Știam eu

că era vorba despre altceva.

- Cred că sora mea a fost cununată cu Rudolph.

Și-a plecat ochii:

- Ei spun că nu, că a fost doar amanta lui.

- Oricum, trebuie să existe pe undeva o dovadă...

A tăcut. Am continuat:

- Povestește-mi despre ea. Locuia în pavilion, nu-i așa? Trebuie că ați fost vecine.

- Acolo era căminul ei. Știți, nu putea să fie primită la schloss. Baronul avea anumite îndatoriri. Venea cînd putea, dar o făcea destul de des. Se iubeau mult și era o persoană atît de fericită! Rîdea tot timpul. N-am văzut-o niciodată tristă. Își acceptase poziția socială. Sînt sigură că Baronul Rudolph venea la ea ori de cîte ori avea puțin timp liber.

- Spune-mi, cum ai cunoscut-o?

- Pe atunci trăia încă tata. El și fratele meu erau angajații Contelui von Bindorf. Majoritatea celor de aici din jur lucrează fie pentru Conte, fie pentru Marele Duce. Fratele meu, Herzog, este încă în slujba Contelui. Pleacă mereu cu diferite însărcinări. Lipsește mult de acasă.

- Da, am murmurat.

- Mi s-a întîmplat ceva cumplit în pădure. Eram tînără și neștiutoare, înțelegeți. A fost groaznic. Nimeni nu poate înțelege cu adevărat decît dacă trece prin așa ceva. Era un bărbat. Cred că mă urmărea de o vreme... pentru că de multe ori avusesem senzația că sînt urmărită. Apoi, într-o zi... era în amurg...

A făcut o pauză privind undeva în gol, retrăind oroarea acelor clipe.

- ... era unul dintre soldații care alcătuiesc garda de la *Grand Schloss*. M-a prins și m-a tîrît în pădure și apoi...

- Te-a violat.

A încuviințat.

- Îmi era atît de frică! Știam că face parte din corpul de gardă... Mă gîndeam că nimeni n-o să mă creadă... așa că n-am spus nimănui. A fost ca un coșmar și credeam că s-a terminat și că trebuie să uit tot... Și pe urmă... mi-am

dat seama că eram însărcinată.

- Îmi pare atît de rău pentru tine!

- Acum a trecut. Lucrurile astea se uită. Nu mă mai gîndesc nici eu atît de mult la cele întîmplate. Numai cînd vorbesc despre asta îmi reamintesc. Tata era foarte credincios, înțelegeți? Cînd a aflat a fost îngrozit și...

Fața i s-a contorsionat de spaimă și parcă vedeam fetița inocentă și lipsită de apărare de atunci.

- ... Nu mi-au crezut, a continuat. Au spus că am fost o tîrfă, că am adus rușine familiei mele. M-au alungat.

- Și unde te-ai dus?

- Nu știam încotro s-o apuc și m-am dus la sora dumeavoastră. M-a primit și m-a luat la ea. Dar nu numai atît... A făcut totul pentru mine. Ea m-a crezut. A spus că mă va ajuta. Așa a și făcut. Copilul meu s-a născut în pavilionul de vînătoare.

Inima îmi bătea năvalnic.

- A avut și ea un copil... cam în aceeași perioadă?

- Nu știu nimic despre vreun copil, mi-a răspuns. N-am văzut nici un copil acolo.

- Ar fi fost periculos dacă ar fi avut un copil, nu-i așa? am întrebat-o. Ar fi fost moștenitorul Ducatului!

A scuturat din cap.

- Ar fi trebuit să fi fost cununați.

- Eu cred că au fost.

- Toată lumea spune că nu au fost.

- Ți-a vorbit sora mea vreodată despre căsătoria ei?

- Nu.

- Ți-a spus că era însărcinată?

- Nu.

- Spui că băiețelul tău s-a născut la pavilion?

- Da. Am fost bine îngrijită acolo. Ea s-a ocupat de tot.

După nașterea copilului nu am mai avut nici un coșmar. Nu mai puteam să sufăr pentru ceva care mă făcuse să am acest copil.

- Ai iubit-o pe sora mea?

- Cine n-ar fi iubit pe cineva care a făcut atît de mult

bine? M-a salvat de la o soartă cumplită care m-ar fi așteptat. Eram pe jumătate nebună de spaimă și durere. Credeam că sînt blestemată, cum îmi spusese tata. Ea a rîs de toate astea. M-a făcut să înțeleg că nu eram rea sau păcătoasă. M-a ajutat să aduc pe lume un copil sănătos. Ne-a salvat pe amîndoi. N-am să uit asta niciodată.

- Și... din cauza asta îi îngrijești mormîntul?

A încuviințat din cap.

- Așa voi face cît voi trăi. Și apoi locuiesc atît de aproape! Nu o voi uita niciodată. Și vreau ca nici Rudolph să n-o uite. Cînd va fi destul de mare îi voi povesti.

- Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus.

- Ce căutați aici de fapt?

- Vreau să-i găsesc copilul, pentru că sînt sigură că a avut un copil.

A dat din cap.

- Vreau ca tu să mai știi ceva, am continuat. Contesa și cei care m-au angajat nu-mi cunosc adevărata identitate. Ei știi că sînt Fräulein Ayres. Nu mă vei trăda?

- N-aș face asta niciodată, a spus imediat.

- Te cred că n-ai face așa ceva. A trebuit să-ți spun pentru că altfel nu mi-ai fi spus nimic despre sora mea.

A recunoscut că așa era. I-am povestit că datorită banilor moșteniți de la bunica avusesem posibilitatea să călătoresc pînă în Bruxenstein. I-am spus din nou că eram convinsă că Francine fusese cununată cu Baronul Rudolph și că avusesse un copil.

- Ai și tu un fiu, i-am explicat. Vei înțelege sentimentele surorii mele pentru al ei. Vreau să-l găsesc, să am grijă de el. Ar fi o compensație pentru pierderea ei. Și apoi, dacă există, ce fel de viață duce? Îi sînt datoră surorii mele. Trebuie să-i găsesc fiul.

- Înțeleg ce simțiți. Dacă ar fi un copil... dar...

- Am scrisori trimise de ea în care îmi scrie despre copil...

- Poate își dorea un copil. Știu că își dorea. Îmi amintesc cum se purta cu Rudi al meu. Uneori, cînd oamenii își doresc foarte mult ceva, visează...

Vechea explicație! Dar nu era valabilă în cazul lui Francine. Fusese mult prea ancorată în realitate, cu picioarele pe pământ. nu fusese o visătoare. Eu - chiar dacă eram - nu puteam să cred că m-aș fi putut autoamăgi vreodată că am un copil... că aș fi putut să scriu cuiva despre el.

Am spus:

- Îți sînt recunoscătoare și îți mulțumesc că îngrijești mormîntul surorii mele. Dacă mai vrei să-mi spui ceva... să stai de vorbă cu mine... nu uita că sînt Fräulein Ayres.

A dat din cap.

Am plecat de acolo la fel de neștiutoare, cu excepția faptului că aflasem de ce îngrijea Katia mormîntul.

Cînd am intrat în castel și mă îndreptam spre camera mea, am dat de Tatiana. M-a privit cu superioritate, ca de obicei, și a spus:

- Bună ziua, Fräulein.

I-am răspuns la salut și am vrut să plec, dar ea a continuat să-mi vorbească:

- Cred că a progresat bine Contesa Freya la limba engleză.

- Foarte bine, i-am răspuns. E o elevă bună.

Tatiana mă privea cu un oarecare interes. Mă simțeam puțin stînjinită și-mi părea rău că nu purtam ochelarii. Știam că părul îmi scăpase pe umeri de sub pălărie.

- Cred că se teme că o vei părăsi. A spus că ești o femeie independentă financiar.

- E adevărat. Nu sînt nevoită să-mi cîștig existența, dar îmi face plăcere să lucrez cu Contesa.

- Deci teama ei este neîntemeiată și vei rămîne cu ea pînă la căsătorie?

- Mai este pînă atunci...

- Un an... poate mai puțin. Cunoști împrejurările, cu siguranță. Cred că te bucuri de încrederea ei.

- Sîntem prietene atît cît se poate de bune, avînd în vedere pozițiile noastre sociale.

M-a privit apoi cu multă atenție și a spus:

- E ciudat, Fräulein Ayres, dar am impresia că te-am mai întîlnit undeva.

- Cum ar putea fi posibil Contesă?

- Stai să mă gîndesc! Am fost în Anglia. Am stat undeva în comitatul Kent.

- Cunosc bine Kent-ul. Este în partea de sud-est a Angliei. Am fost acolo de cîteva ori. Dar nu cred că ne-am fi putut întîlni și oricum, dacă am fi făcut-o, nu cred că aș fi putut uita o asemenea întîmplare.

Mi-a fost teamă că va aprofunda acest subiect dar, spre ușurarea mea, s-a întors cu spatele dîndu-mi de înțeles că discuția s-a terminat. M-am dus în camera mea. Inima îmi bătea cu putere. Crezusem pentru o clipă că m-a recunoscut. Eram însă convinsă că dacă ar fi fost așa mi-ar fi pus mult mai multe întrebări.

Vreo oră mai tîrziu s-a întors Freya. Am fost mirată, pentru că îmi spusese că se plimbă cu Günther și cu Tatiana. A venit în camera mea. Zîmbea îmbujorată.

- Am călărit atîtea mile, a spus. Eu cu Günther și cu doi valeți ne-am rătăcit de restul grupului.

- V-ați rătăcit în pădure?

- Nu chiar. Dar am străbătut cale lungă.

- Contesa Tatiana s-a întors demult.

Freya mi-a zîmbit conspirativ:

- Nu prea îmi place Tatiana. Am impresia că mă critică tot timpul. E foarte conștientă de originea și poziția ei și consideră că sînt prea emancipată.

- Poate că ești.

- Sînt oare? Sînt? Știi ceva? Nici măcar nu-mi pasă dacă sînt sau nu! Ție îți plac persoanele emancipate, nu?

- Îmi placi mult, Freya, i-am spus cu emoție. Țin mult la tine.

S-a aruncat de gîtul meu. Cu gîndul la Conrad și la tot ce se întîmplase între noi, m-am simțit jenată și rușinată.

În noaptea aceea m-am gîndit la Conrad care mă aștepta la han. Era probabil dezamăgit, frustrat. Dar trebuia să înțeleagă că nu mai puteam continua așa, nu mai puteam

s-o trădez pe Freya. Chiar dacă mi-ar fi fost ușor să plec - ceea ce nu era cazul - trebuia să mă gîndesc foarte bine.

Era cu totul altfel cînd mă gîndeam la cele întîmplate în singurătatea camerei mele. Da, cu totul altfel decît atunci cînd eram cu el, devastată de o pasiune arzătoare care-mi anihila orice sentiment de decență, orice încercare de a rezista. Trebuia să înțeleagă că atunci cînd judecam cu luciditate situația în care mă aflam, mă simțeam vinovată. Îmi era rușine să dau ochii cu Freya, să dau ochii cu mine însămi.

În noaptea aceea m-am trezit brusc, întrebîndu-mă de ce. Apoi am știut. Avusesem o revelație. Probabil îmi apăruse în vis.

Bărbatul pe care-l întîlnisem în pădure cînd fușesem s-o văd pe Katia Schwartz era cel pe care-l văzusem de atîtea ori dînd tîrcoale la Greystone Manor. El era cel care trăsese la han și despre care crezusem că e un turist venit să viziteze acele locuri. Îl văzusem și în drum spre biserica de lîngă Dover cînd fusesem cu domnișoara Elton să ne uităm prin registrul de stare civilă.

Era o stranie coincidență că îl întîlneam aici, în Bruxenstein. N-am putut să dorm. Stăteam întinsă în pat și mă gîndeam la toate: scenele de dragoste cu Conrad, discuția cu Katia Schwartz, începutul de suspiciune din ochii Tatianeii, iar acum la bărbatul din pădure.

În dimineața următoare mi-a fost adus un bilet de la Conrad. Mă gîndeam că era imprudent să mi scrie pentru că cineva ar fi putut intercepta aceste scrisori. dar știam foarte bine că atunci cînd dorea ceva nimic nu-l putea opri să obțină ceea ce vroia.

Iubita mea,

Va trebui să faci un drum în cursul dimineții. Trimit un curier de la Grand Schloss cu mesaje pentru Contele von Bindorf. L-am rugat să discute cu ei cît mai mult timp și mai ales cu contesa Freya. Asta îți va lăsa timp liber. Curierul va sta cu ei pînă după amiaza tîrziu. Între timp te aștept la hanul nostru și de acolo vom merge în pădure. Vreau să-ți arăt ceva.

Toată dragostea mea, acum și totdeauna,

C.

Eram încîntată, dar și speriată. Mă vedeam cufundîndu-mă tot mai adînc într-o intrigă din care nu mai puteam ieși și care ar fi putut să aibă consecințe cumplite. Deci eram liberă, fiindcă așa aranjase Conrad lucrurile.

La timpul convenit am ajuns la han. Mă întrebam dacă deghizarea lui reușise să-i păcălească pe mulți. Eu l-am recunoscut imediat. Poate pentru că îl iubeam atît de mult.

Am mîncat într-o cameră de la han. Eram atît de fericită alături de el. Din cînd în cînd îmi mîngîia mîna. Era foarte tandru în ziua aceea; gata să mă protejeze. Se gîndea nu doar la o simplă întîlnire pasionată, ci la viitorul nostru. Abia aștepta ca eu să văd casa pe care o alesese să ne fie cămin, în ciuda protestelor mele de a nu o mai trăda pe Freya.

- Vino doar să o vezi. E o casă încîntătoare!

- Oricît de încîntătoare ar fi, nu-mi poate influența convingerea că nu se cuvine să fac așa ceva. Refuz!

Mi-a zîmbit rugător:

- Te rog, hai să ne prefacem că se cuvine... măcar pentru un timp.

Am ieșit călare din curtea hanului și am traversat

oraşul. Soarele strălucitor ne încălzea atît de plăcut. O clipă mi-am spus: "Mă voi preface numai astăzi şi apoi mă voi gîndi toată viaţa la această zi".

Pe cînd călăream prin oraş, a trebuit să trecem printr-o piaţă unde avea loc o ceremonie. Era atît de pitoresc! Fetele şi femeile purtau costume naţionale: fuste lungi, roşii şi bluze albe,. În păr aveau prinse flori roşii. Bărbaţii erau îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi cu bretele, cămăşi albe şi ciorapi trei sferturi galbeni. Aveau pălărioare cu boruri înguste şi cu ciucuri lungi ce le atîrnau pe spate. Dansau pe muzica unei viori. Ne-am oprit o clipă să-i admirăm. Mă gîndeam ce minunată era ziua aceea de vară, cu oameni cu feţele zîmbitoare şi mulţumite, cu tineri dansînd veseli şi lipsiţi de griji.

Brusc, o tînără fată s-a apropiat de noi. Mi-a întins un buchet de flori. L-am luat şi i-am mulţumit. Imediat, mulţimea ne-a înconjurat şi au început să cînte imnul lor naţional.

- Sigmund - au strigat - Sigmund şi Freya!

Conrad nu părea stingherit deloc. Le zîmbea şi le vorbea, spunîndu-le că speră ca ei să aibă o zi cît mai plăcută şi că e bucuros că se află în mijlocul lor.

Îşi scosese pălăria şi o flutura înspre ei. Am vrut să mă întorc şi să fug cît mai departe. Conrad însă se simţea minunat. Ştiam că aprobarea mulţimii însemna mult pentru el. Văzîndu-l acolo, înconjurat de oameni, mi-am dat seama cît era de potrivit pentru a fi conducător... şi cît de nepotrivită mă simţeam.

Ne înconjuraseră şi ne aclamau. Cineva a adus cîteva cearşafuri pe care le-a înnodat şi ne-au barat drumul cu ele. Rîdeau şi ne ovaţionau.

- Haide, a spus Conrad, şi mi-a prins calul de căpăstru.

Am mers amîndoi călare către cearşafuri. Cînd am ajuns în dreptul lor, le-au dat drumul şi au căzut pe jos. Am trecut peste ele prin mulţimea care ne aclama

și ne-am continuat drumul spre pădure.

- Te-au plăcut, a spus Conrad.

- Au crezut că sînt Freya.

- Au fost încîntați să ne vadă.

- Vor afla că nu sînt Freya; de fapt mă mir că m-au confundat. O văd destul de des pe Freya.

- Cred că unii știau că nu ești Freya. Nu putea fi altfel. Primul lor gînd a fost că ești Freya... apoi, după ce și-au dat seama că nu ești, s-au prefăcut că cred că ești.

- Cu siguranță. Ce or fi crezut despre mine?

- Ne zîmbeau. Nu se așteaptă ca eu să renunț la compania celorlalte doamne.

- Ah, da, am spus încet. Zîmbesc și ridică din umeri, așa cum făceau și cu Rudolph.

- Înveselește-te, a fost amuzant.

- Semnificativ, într-un fel. Mi-am dat seama ce potrivit ești pentru o asemenea funcție.

- Trebuie s-o accept. Să trăiesc așa. Trebuie să mențin pacea în țară. Nu am altă cale. Viața pe care o vom trăi împreună va avea și mici neajunsuri. Sîntem nevoiți să le acceptăm, dar *trebuie* să fim împreună. Nu vreau să mă gîndesc la un refuz din partea ta. Pippa, să luăm ceea ce Dumnezeu ne oferă... și să ne bucurăm. Va fi minunat. Pot să-ți promit asta. Nu te rog decît... să fim împreună.

Cînd îl auzeam vorbind așa eram topită de plăcere. Toate principiile morale se îndepărtau de mine, în timp ce dorința mă învăluia într-un vârtej amețitor, transformîndu-se în pasiune mistuitoare. Încercam să-mi imaginez viața fără el, dar nu suportam să privesc în față un viitor deprimant care m-ar fi așvîrlit într-o stare de depresiune cûmplită. Pe de altă parte, contemplarea vieții pe care el o plănua pentru noi mă umplea de o exaltare sălbatică... și în același timp copleșitoare.

Știam că aveam să cad ușor pradă tentației de a fi

cu el. Dacă nu ar fi fost vorba de Freya... mă tot gîndeam. Apoi iar m-a izbit enormitatea a tot ceea ce făcusem. Mi-am spus: "Va trebui să plec. Nu îndrăznesc să mai continui o astfel de viață!".

Ce frumoasă era pădurea! Cînd copacii s-au mai rărit am zărit munții în depărtare. Erau acoperiți cu molizi. În vale se zăreau căsuțe răsfirate în grupuri mici. Aproape simțeam mirosul fumului ce se înălța din coșurile bucătăriilor unde se folosea mangalul. Trăgeam în piept aerul curat de munte.

- Îți place acest ținut? m-a întrebat Conrad.

- Îl găsesc minunat.

- Aici va fi căminul nostru. Oh, Pippa, ce fericit sînt că ești lîngă mine! Nu-ți poți imagina cît de mult am suferit cînd am crezut că te-am pierdut. Aproape că m-am blestemat pentru că te-am lăsat să pleci. Dar asta nu se va mai întîmpla niciodată, Pippa. Niciodată!

Am clătinat din cap și el a rîs de mine. Era sigur de el, convins că viața noastră se va desfășura așa cum dorea el.

Am început să urcăm o pantă.

- Ascultă! a spus. E sunetul talăngilor de la gîtul vacilor. Se aud totdeauna de la distanță cînd e ceață. O să-ți placă ceața. Are ceva misterios, romantic. Cînd eram mic o numeam "ceața albastră". Mi se părea că e albastră. Urci mult prin pădure și te trezești în ceața albastră... apoi, după un timp, te afli din nou în plin soare. Obișuiam să vin aici foarte des. Era una din reședințele noastre. Uneori, cînd era foarte cald în oraș, urcam aici călare și ne petreceam toată ziua sau rămîneam chiar și peste noapte. De multe ori dormeam sub cerul liber. Locurile astea sînt pline de amintiri fericite pentru mine, dar asta nu va fi nimic în comparație cu ce ne așteaptă pe noi doi aici.

- Conrad... am început. Nu pot niciodată să-ți spun Sigmund...

- Te rog să n-o faci! Sigmund îmi sugerează

îndatoririle pe care le am. Conrad e pentru cei pe care îi iubesc și care mă iubesc.

- Conrad - am continuat - ai obținut totdeauna ceea ce ți-ai dorit?

A rîs.

- Să zicem că întotdeauna m-am străduit să obțin... și dacă și tu ești hotărîtă, vei obține și tu ceea ce dorești. Dragă Pippa, alungă-ți teama. Fii fericită! Sîntem aici împreună. Mergem spre căminul nostru. Este o casă minunată și va deveni casa noastră și numai a noastră.

Casa era cu adevărat încîntătoare, un fel de castel în miniatură, cu turnulețe la toate cele patru colțuri. Era de dimensiunea unui conac din Anglia.

- Haide, m-a chemat. Nu e nimeni aici. Am aranjat să fim singuri.

- Cine stă aici de obicei?

- Familia care are grijă de casă. Locuiesc în apropiere. Tata, mama, doi fii și două fiice. Se ocupă de gospodărie și menaj. Cînd dădeam cîte o petrecere mai veneau și servitorii de la castel să-i ajute.

- E frumos, am spus.

- Știam că o să-ți placă. E una din casele mele favorite. De aceea am ales-o pentru noi. E cunoscută sub numele de *Marmorsaal* - Sala de Marmură. O să vezi de ce. Este o podea superbă în sala mare de la parter.

O potecă mărginită de tufișuri scunde ducea pînă la ușa casei.

- Avem grijă ca aceste tufișuri să nu crească înalte pentru a nu fi prea întuneric, mi-a explicat Conrad. Nu-mi place întunericul. De fapt, cui îți place? Are ceva amenințător. Asta a fost mereu o casă fericită. Am tăiat pomii și am plantat tufișurile astea care înfloresc mereu și care nu împiedică lumina.

- E o inscripție pe poartă - i-am arătat.

- Da. A fost pusă acolo de unul dintre strămoșii mei

căre a locuit o vreme aici. Era un pierde-vară... oaia neagră a familiei. L-au exilat o vreme aici în pădure. Pasiunea lui era vînătoarea de mistreți. I-a plăcut aici și a vrut să trăiască singur, în ciuda eforturilor familiei de a-l readuce acasă. A poruncit să se pună pe poartă această inscripție. Poți citi ce scrie?

- *Sie thun mir nichts, ich thue Ihnen nichts* (Nu mă deranjați și nici eu nu vă voi deranja). O idee minunată, nu-i așa? Te asigur că nimeni nu ne va deranja. Iată căminul nostru, Pippa.

A descuiat ușa și m-a ridicat în brațe.

- În Anglia nu este obiceiul să treci mireasa în brațe peste prag?

- Ba da, i-am răspuns.

- Atunci iată-ne, iubito. Noi doi.... în noul nostru cămin.

Trebuia să recunosc că era minunat. Podeaua sălii de la parter era acoperită cu dale de marmură de cele mai delicate nuanțe de albastru. Nu mi-am putut stăvili admirația pentru splendoarea lor. Pe pereți atîrnau tablouri. În mijloc era o masă mare pe care se afla un vas cu flori.

Mă ținea strîns în brațe.

- Îți place? m-a întreat.

- E superb.

- Vom fi fericiți aici. Țsta e lucrul cel mai important.

Fiind acolo, lîngă mine, îl credeam. Am vizitat casa. Domnea o ordine desăvîrșită. Probabil că el dăduse toate instrucțiunile. Mă întrebam ce gîndeau cei care aveau grijă de casă. Ghiciseră probabil că venise acolo cu o femeie... amanta lui... și știau poate că voi locui acolo. Probabil că zîmbeau și dădeau din umeri, cum spunea Conrad.

Trebuia să trecem prin piață suportînd zîmbetele ironice ale oamenilor ce ridicau din umeri cînd ne vedeau împreună. Dar copiii noștri? Ce s-ar întîmpla cu ei? Poate că eram deja însărcinată. Da, alunecasem rău pe această cale și avea să-mi fie greu să urc la

loc pe drumul drept al onoarei. Trebuia să mă gîndesc la fața nevinovată a lui Freya pentru a-mi da seama de căderea mea.

Cu toate acestea m-am trezit admirînd perfecțiunea casei: sufrageria cu ferestre înalte și înguste și cu scaune cu tapiserii; camera aceea menită să capteze razele soarelui, asemănătoare cu solariul de acasă; dormitoarele, care deși mai mici decît cele de la castel, erau luminoase și frumos mobilate. De la ferestre se vedea pădurea și munții îndepărtați. Era o casă frumoasă, așezată într-o zonă pitorească.

- Îți place? m-a întreat din nou.

- Nu pot spune decît că e adorabilă.

- Vei fi fericită aici?

N-am putut să-i răspund. În adîncul inimii știam că nu pot fi complet fericită - nici cu el, nici departe de el. Nu puteam să mă prefac.

- Îți voi îndepărta toate scrupulele. Te voi convinge că e singurul mod de a ne trăi viața.

- Așa cum au făcut și alți Baroni, Conți și Margrafi înaintea ta.

- E singurul mod. Viața ne încătușează dacă nu ne eliberăm singuri. Trebuie să înțelegi asta, Pippa.

- Aș dori... dar ce rost are să-mi doresc, dacă...

- Dacă ce?

- Aici totul mi se pare posibil. E ținutul legendelor, al poveștilor fraților Grimm, al fluierașului fermecat. Vraja plutește peste tot... O simt chiar și în pădure... Aici se poate întîmpla orice.

- Ne vom construi vraja noastră, Pippa. Haide, fii fericită! la ceea ce ți se dă. Mă iubești, nu-i așa?

- Din toată inima.

- Atunci, ce altceva mai contează?

- Atît de multe...

- Orice greutate poate fi învinsă.

- N-aș putea niciodată să-mi înving rușinea pentru lipsa de loialitate față de Freya.

- Dar e doar un copil. Va înțelege cînd va crește. Am dat din cap.
 - Dar eu nu voi putea să uit această rușine.
 - Uit-o pe Freya.
 - Tu poți?
 - Nu mă gîndesc decît la tine.
 - Ești un amant atît de versat! Spui numai ce știi că doresc să aud de la tine.
 - Va deveni scopul vieții mele. Voi trăi numai pentru a-ți îndeplini dorințele.
 - Te rog... te rog, nu... - l-am implorat.
- M-a strîns în brațe cu putere.. era într-o dispoziție neobișnuită. Șederea noastră în acea casă i se părea oarecum sacră, ca o ceremonie.

Am spus:

- Nu s-ar putea să fim doi oameni obișnuiți, tu să fii absolvit de responsabilitățile tale, să ne putem căsători și să ne creștem copiii... Să ducem o viață normală?

- Dacă Rudolph n-ar fi murit, ar fi putut fi așa. Dar el a murit prea tînr... fără nici un moștenitor...

I-am povestit despre vizita la Katia Schwartz. I-am spus că îi mărturisisem adevărata mea identitate. Asta nu l-a speriat deloc.

- Măcar dacă ar fi avut un copil, iar ei doi ar fi fost cununați... atunci ar fi fost cu totul altceva...

- Te-ai fi însurat cu mine?

- Mi-aș dori asta mai mult decît orice altceva. Dacă aș putea să mă căsătoresc cu tine și nu cu Freya, nu mi-aș mai dori nimic pe lumea asta.

- Întotdeauna am crezut că sora mea a avut un copil.

- Chiar dacă ar fi avut, tot nu ar putea fi considerat moștenitor.

- Dar dacă Rudolph ar fi fost cununat cu ea, atunci ar fi fost.

- Dar nu au fost cununați.

Eram gata să-i spun că văzusem cununia trecută în registrul bisericii... dar el văzuse că nu era nimic notat

în registru.

- Ar schimba foarte multe - am continuat - dacă ar fi fost căsătoriți și dacă noi am găsi copilul?

- Bineînțeles. Oricît de mult ar fi fost dezaprobată căsătoria, ar fi fost totuși o căsătorie.

Brusc, o speranță sălbatică m-a năpădit. Era probabil magia pădurii, ceața albastră, munții acopeiți cu brazi seculari și mai ales senzația că mă aflu într-un tărîm fermecat unde orice era posibil. Deci m-am lăsat pradă bucuriei de a fi împreună cu Conrad în noul nostru cămin. Aveam convingerea stranie că acolo aveam să află ceea ce căutam.

Cînd m-am întors la castel, curierul era încă acolo. Am răsuflet ușurată. M-am strecurat neobservată în camera mea. Totdeauna mă temeam să dau ochii cu Freya imediat după o întîlnire cu Conrad. Îmi era frică să nu cumva să remarce schimbarea petrecută cu mine.

Mi-am scos pelerina și m-am așezat pe pat cu gîndul la orele petrecute cu Conrad. Ochii mi-au căzut pe masa de toaletă. Am observat că vasul în care îmi țineam acele de păr nu mai era la locul lui. M-am întrebat cînd l-oi fi mișcat din loc. Oricum nu avea prea mare importanță, dar mi s-a părut ciudat fiindcă niciodată nu-l mutam de la locul lui. Eram cufundată în gînduri despre Conrad - starea mea obișnuită după întîlnirile cu el. Oscilam între bucurie și teamă. Uneori mă lăsam pradă visurilor. Îmi imaginam că puteam fi împreună cu Conrad, că lucrurile se aranjaseră și pentru noi. Găsisem copilul lui Francine care fusese declarat moștenitor. Conrad era liber, se însurase cu mine și trăiam fericiți în veci. Fantezie... vise năvalnice... cum ar fi fost oare posibil să se realizeze?

Trebuia să-mi schimb costumul de călărie. Curierul urma să plece din clipă în clipă iar Freya avea să vină în camera mea și să-mi povestească întâmplările acelei zile. Aveam impresia că se maturizase mult. Probabil că apropierea cununiei o făcuse să capete interes pentru politica acelei țări pe care avea s-o conducă în calitate de Mare Ducesă.

Uneori mi se părea că era deosebit de însuflețită și emoționată. "O fi îndrăostită de Conrad?" mă întrebam. Era foarte posibil pentru o tânără romantică.

Mi-am scos hainele și am luat o rochie din șifonier. Mi-am scos și eșarfa de la gît și am tras un sertar ca s-o pun la loc. Mai aveam cîteva eșarfe pe care le țineam acolo împreună cu mănușile și batistele. Mi s-a părut ceva în neregulă: mănușile - pe care eu le așezam totdeauna sub batiste - erau acum deasupra.

Atunci am fost sigură că cineva cotrobăise prin sertar De ce oare?

Un fior rece m-a străbătut. Aveam un sertar pe care îl țineam încuiat. Puseseam în el documentele pe care mi le obținuse vărul Arthur înainte de plecarea din Anglia. Ele îmi dezvăluiau adevărata identitate.

Dacă cineva le văzuse, eram trădată. Se descoperise că nu eram Anne Ayres ci Philippa Ewell. Precis și-ar fi amintit că numele tinerei femei ucise împreună cu Baronul era Francine Ewell.

Am căutat înspăimîntată cheia sertarului. O lăsasem în fundul altui sertar, sub lenjerie. Nu era acolo unde o țineam de obicei ci în altă parte. Am luat-o și am deschis în grabă sertarul Am găsit documentele, dar se vedea că cineva umblase prin ele.

Eram mai mult ca sigură că cineva fusese în cameră în lipsa mea și găsisese documentele, umblase prin ele și apoi pusese cheia, dar nu chiar la locul ei. În cazul acesta eram descoperită. Cine putea fi?

"Freya", mi-am spus. De multe ori mi se păruse bănuitoare. Avea un fel ciudat de a mă privi. De atîtea

ori îmi spusese: "Nu ești ce pari a fi!".

Era posibil să fi venit să afle cine sînt cu adevărat și să-mi fi umblat prin sertarele din camera mea în timp ce eram plecată? Aveam să aflu curînd.

Dacă Freya citise documentele, va trebui să-i mărturisesc tot. Îi voi spune toată povestea și poate că mă va înțelege.

Într-un fel, gîndul că Freya ar fi fost cea care a umblat, mă liniștea. Dar putea fi foarte bine și altcineva.

Capitolul 8

Descoperirea

Urma să aibă loc o slujbă de mulțumire în catedrala din centrul orașului, pentru a celebra însănătoșirea Marelui Duce. Conrad era foarte ocupat cu organizarea ceremonialului, iar Conte, Contesa, Günther și Tatiana rămîneau două zile și două nopți la Grand Schloss pentru a asista la ceremonii.

Am petrecut cu Freya mai mult timp decît în ultimele săptămîni. Eram îngrijorată întrebîndu-mă dacă văzuse documentele din sertar. Nu dădea nici un semn că ar fi făcut-o, ceea ce nu-i prea stătea în fire. Eram sigură că dacă ar fi aflat ceva mi-ar fi spus imediat. E drept că era ceva mai tăcută. Poate din cauza căsătoriei care se apropia.

Călăream împreună prin pădure. Evitasem și pavilionul de vînătoare și *Marmorsaal-ul*. Era foarte gînditoare și m-a lăsat să o conduc. La un moment dat ne-am prapionit caii, ne-am așezat pe iarbă și am început să discutăm.

- Pădurea e frumoasă, am spus, Ascultă... Se aud

talăngile în depărtare!

- Nu aud nimic, a răspuns Freya. Mă bucur că Marele Duce se simte mai bine.

- Toată lumea se bucură. De fapt va fi o sărbătoare națională.

- Dacă n-ar fi trăit, pînă acum eram deja măritată.

- Asta te sperie? am întrebat-o prudentă.

- Prefer să mai aștept.

- Desigur.

- Tu de ce nu te-ai măritat?

- Dintr-un motiv foarte bun: nimeni nu m-a cerut în căsătorie.

- Mă întreb de ce. Ești atrăgătoare.

- Mulțumesc.

- Și nu ești foarte bătrînă... încă.

- Pe zi ce trece mă apropii de senilitate.

- Și eu la fel.. Ca toată lumea. Chiar și Tatiana...

- De ce Tatiana în mod special?

- Pentru că ea se crede altfel decît toți ceilalți - ca o zeiță.

- Mai cunosc pe cineva cu idei asemănătoare despre propria persoană.

- Oh, la mine era vorba numai de nume. În fond, un nume ce-i?

- "Un trandafir, oricum i-am spune, la fel de dulce și suav ar mirosi".

- Din nou poezie! Zău, Anne, uneori ești cumplit de enigmatică! Îmi citezi din Shakespeare cînd eu vreau să-ți vorbesc despre căsătoria mea.

Am rupt un fir de iarbă și l-am privit îndelung. Mă temeam să nu-mi vadă roșeața din obraji. Am întrebat-o încet:

- Ești îndrăgostită de... Sigmund?

A tăcut. Apoi a spus:

- Cred că sînt îndrăgostită.

- Atunci trebuie că ești fericită.

- Sînt. Da, sînt. Crezi că sînt prea tînără pentru

căsătorie?

- Ei, mai e ceva timp pînă atunci, nu? Peste un an vei avea vîrsta potrivită.

- Mă gîndeam dacă 'acum sînt potrivită pentru căsătorie. Cum știi că ești îndrăgostită? Oh, am uitat... tu n-ai de unde să știi... N-ai fost niciodată îndrăgostită și nimeni n-a fost îndrăgostit de tine.

Am tăcut. Apoi am spus:

- Cred că dacă ești, știi.

- Da, așa cred și eu.

- Deci... ești? am întrebat-o și simțeam parcă și pădurea așteptîndu-i răspunsul alături de mine.

- Da, a spus cu hotărîre. Știu că sînt.

S-a aruncat de gîtul meu, m-a îmbrățișat și m-a sărutat ușor pr obraji. Am sărutat-o și eu pe frunte. Mă gîndeam: "Sărutul Judei".

M-am simțit deprimată și nefericită.

Slujba religioasă de recunoștință trebuia să aibă loc sîmbăta următoare. Împodobiseră străzile orașului unde aveau să se desfășoare procesiuni pentru a demonstra Marelui Duce loialitatea cetățenilor. Era limpede că poporul îl iubea pe Duce.

Conrad, în calitate de moștenitor, urma să stea în caleașca neagră alături de Duce, urmați de ceilalți curteni și nobili în propriile lor calești. Armata urma să defileze pe străzi într-un spectacol impresionant.

- Voi sta alături de Conte și Contesă, mi-a spus Freya. Tatiana e furioasă pentru că va fi mai în spate, în altă caleașcă. Pe Günther nu-l deranjează. Nu prea ține la treburile astea. Nu cred că Tatiana mă place.

- De ce crezi asta?

- Are ea motivele ei.

- Le știi?

- Cel mai important e că ar vrea să fie în locul meu, să se mărite cu Sigmund și să devină Mare Ducesă.

- Ce te face să crezi asta?

- Pur și simplu știu. Deschid bine ochii, dragă Anne. M-a privit ușor ironică și, pentru o clipă, am crezut că ea umblase prin documentele mele.

- Tatiana e ambițioasă, a continuat. Nu suportă să fie doar fiica unui conte. Va încheia o căsătorie cu cineva de rangul ei. Dar ea vrea mai mult. Vrea să se mărite cu primul bărbat al acestui Ducat, cu Sigmund... fiindcă nu se poate mărita cu Marele Duce, nu?

- Nu prea.

- Deci îl vrea pe Sigmund, dar el e logodit cu mine, deci Tatiana n-are nici o șansă, biata de ea!

- Crezi că e îndrăgostită de... Sigmund?

Aș fi vrut să nu fi făcut pauza aceea înainte de a-rosti numele.

- Tatiana iubește o singură persoană... pe ea însăși. Nu e prea rău să fii îndrăgostit de tine însăși. Nu ai niciodată neplăceri, nu? Și totdeauna găsești scuze celui pe care îl iubești. E cel mai bun mod de a avea o dragoste perfectă.

- Freya, ești absurdă.

- Știu. Dar tu mă placi așa, nu?

- Cred că da.

- Anne... s-a întâmplat ceva cu tine?

- Ce vrei să spui?

- Pari puțin schimbată.

- În ce fel?

- Cîteodată te uiți peste umeri ca și cînd ai aștepta să ți se întîmple ceva îngrozitor... iar alteleori arăți de parcă ceva minunat ți s-a întîmplat cu adevărat. Mă zăpăcești... ori e una, ori e alta. Hotărăște-te!

- E rodul imaginației tale.

- Doar atît, Anne? Doar atît?

- Bineînțeles, i-am răspuns brusc.

- Poate am o imaginație prea bogată. S-ar putea să

fiu îndrăgostită. Cred că dragostea îi schimbă pe oameni.

- Așa se pare.

A mai venit o scrisoare de la Conrad.

Scumpă mea,

După ce se termină ceremonia de recunoștință, vreau să vii la căminul nostru din Marmorsaal. Găsește-ți o scuză față de Freya și vino. Vreau să facem niște planuri împreună. Mi-e foarte dor de tine. Îți trimit toată dragostea mea acum și totdeauna,

C.

Ca de obicei, scrisorile mă umpleau de fericire, dar și de tristețe. În timp ce mă uitam la sigiliu am avut impresia că cineva îl rupsesese și-l pusese la loc înainte de a ajunge scrisoarea la mine. Mă întrebam dacă era posibil. Conrad era neglijent, știam asta. Se obișnuise atît de mult să aibă tot ce vroia și să i se îndeplinească ordinele încît nu concepea că cineva i-ar putea fi necredincios.

Dacă cineva citise scrisoarea înainte de a ajunge la mine ar fi aflat imediat de legătura noastră. Putea fi oare Freya?

Nu, n-ar fi putut să fie atît de tăcută dacă ar fi aflat. Nu cu mine. Dar ultima discuție cu ea mă pusese pe gînduri. De ce vorbise așa despre dragoste și căsătorie? Parcă ar fi încercat să facă anumite aluzii, parcă ar fi vrut să-mi spună altceva. Și totuși îmi purta aceeași afecțiune. Îmi spusese că este îndrăgostită. Deși dacă ar fi citit scrisoarea ar fi trebuit să fie geloasă pe mine. Dar nu dădea semne că ar fi.

M-a tulburat faptul că cineva îmi citise scrisoarea. Încercam să-mi spun că e doar o închipuire a

conștiinței mele vinovate. Dar mai erau și semnele din camera mea, care dovedeau că cineva umblase în lipsa mea.

O servitoare a bătut în ușă. I-am spus să intre și mi-a întins o scrisoare pe care a scos-o din buzunar.

- Am fost rugată să vă înmînez această scrisoare personal, să n-o dau nimănui altcuiva.

Imediat m-am gândit la Conrad, dar el nu ar fi rugat o servitoare să-mi dea scrisoarea. Cînd m-am uitat la scrisul de pe plic nu l-am recunoscut.

- O tînără femeie mi-a dat plicul. A spus că o să înțelegeți.

- Mulțumesc.

După ce a ieșit fata, am deschis plicul.

Dacă veți veni la casa din pădure, vă voi arăta ceva ce vă interesează mult.

Katia Schwartz.

Am fost atît de surescitată! M-am hotărît să mă duc cît mai repede la Katia.

Nu-mi era ușor. Freya ar fi vrut fără îndoială să meargă cu mine oriunde m-aș fi dus. Nu-mi rămînea decît să aștept ziua slujbei de recunoștință. Deși ar fi trebuit să particip și eu la ceremonie, bănuiam că puteam găsi o scuză. Freya îmi spusese că voi sta în trăsură alături de Fräulein Kratz și încă două însoțitoare.

- Dragă Anne, îmi pare rău că vei sta cu guvernanta în trăsură!

- De ce să-ți pară rău? Acolo îmi este locul.

- Dar știi că tu ești... altfel.

- Dimpotrivă. Sînt aici pentru a-ți îmbunătăți cunoștințele de limba engleză. Deci sînt tot o guvernantă și așa se cuvine să fiu tratată.

- Am vorbit despre tine cu Contesa von Bindorf.

- N-ar fi trebuit.

- Vorbesc cînd și cu cine vreau!
- Știu, dar nu a fost înțelept din partea ta.
- Tatiana chiar s-a supărat. A spus că nu ești decît o guvernantă și că locul tău e în trăsură cu Fräulein Kratz.

- A avut dreptate.
- Ba n-a avut! Ești prietena mea. Le tot spun asta.
- Freya, nu trebuie să-ți uiți rangul.
- Nu uit nimic. De aceea le spun *ce și cînd* nu-mi place ceva.

- Mă voi simți minunat și în trăsura guvernantelor. Oricum, sînt amabili că ne oferă o trăsură.

- Acum ești foarte umilă. Cînd ești așa, ești foarte suspectă.

- Suspectă de ce?
- De tot felul de lucruri, mi-a răspuns îngustîndu-și ochii cu ironie.

- Cu ce o să te îmbraci la slujbă? am întrebato.
- Cu ceva frumos și strălucitor. La urma urmelor e vremea să ne veselim, nu-i așa?

- Sigur că da.

A venit și ziua ceremoniei de recunoștință. Era cald și în aer plutea aroma brazilor. Asta însemna că vîntul sufla ușor dinspre pădure. Începusem să cunosc bine acele locuri și să le îndrăgesc>

Ce festivitate grandioasă se desfășura! Înțelegeam tot mai bine prăpastia care mă despărțea de Conrad. Ce se întîmpla dacă cedam dorințelor lui? Vor avea loc o mulțime de festivități solemne la care va trebui să participe. Dar eu? Unde ar fi trebuit să fiu? Printre mulțime, probabil... Sau poate să nu fiu deloc prezentă... Oricum, nu mai avea importanță. Îl iubeam suficient de mult pentru a dori să-i fac viața cît mai plăcută. Și dacă pentru asta trebuia să am un rol cît mai obscur, asta nu mă deranja. Totuși, într-un anumit fel, mi se părea imoral, inacceptabil... Încă oscilam între iubirea pasionată și nevoia pentru el. Ceva din

interiorul ființei mele însă mă avertiza să fug cît încă mai puteam scăpa din mrejele lui.

Marele Duce arăta remarcabil de bine, avînd în vedere boala de care suferise. Primea ovațiile mulțimii cu blîndețe și cu o anume toleranță. Conrad stătea alături de el în caleașcă. Arăta superb în uniforma de general de armată - albastră cu fireturi argintii. Purta o cască aranjată cu pene albastre.

În spatele lor se afla Freya alături de Contele și Contesa von Bindorf și ambasadorii din Kollenitz. Arăta tînără și atrăgătoare. M

ulțimea o aclama și m-a emoționat încîntarea cu care ea le întîmpina manifestările de simpatie. Copii în costume naționale îi dădeau flori și cîntau imnuri patriotice, în timp ce drapelele fluturau pe străzile înșesate de lume.

Apoi am intrat în catedrală și a început ceremonia religioasă. Stăteam mai în spate, alături de Fräulein Kratz care cînta înfocată un imn religios. Avea lacrimi în ochi.

În ceea ce mă privea, simțeam nevoia să plec, să mă duc cît mai departe de acele locuri unde nu puteam să fiu decît o povară pentru Conrad. Întîlnirile noastre nu puteau fi decît clandestine, "pe furiș, prin colțuri" cum spunea Daisy.

Trebuia să mă întorc în Anglia, să mă ascund undeva. M-aș fi putut duce la mătușa Grace și să stau la ea o vreme. Apoi aș fi putut să iau viața de la capăt.

Vroiam atît de mult să plec și să fiu singură pentru ca să pot să iau o hotărîre. Dacă aveam de gînd să fac ceea ce se cuvenea cu adevărat, nu trebuia să-l mai revăd pe Conrad pentru că mă scotea din minți, îmi anihila voința și rezistența. El încerca să organizeze viețile noastre după propria-i dorință, refuzînd să privească adevărul în față.

Slujba religioasă se terminase. Freya și suita regală urmau să meargă la Grand Schloss unde se organizau

și alte ceremonii. Eu și Fräulein Kratz ne puteam întoarce la castelul von Bindorf.

Deodată m-am gîndit că deoarece Marele Duce se însănătoșise Freya nu va mai trebui să locuiască la castelul Contelui von Bindorf. Urma să se reîntoarcă la Grand Schloss și să aștepte ziua căsătoriei. Desigur, eu trebuia s-o însoțesc. Încercam să-mi închipui cum ar fi fost să trăiesc sub același acoperiș cu Conrad. Îmi dădeam seama că ne apropiam pe zi ce trecea de un deznodămînt major.

Pe la patru după amiaza am ajuns la castel. Mi-am pus în grabă costumul de călărie și m-am îndreptat spre pădure.

Katia mă aștepta. A spus:

- Fratele meu este la Grand Schloss la ceremoniile de acolo. Are o funcție importantă la curtea Contelui. Mi-am închipuit că veți veni cît de repede puteți.

- Mulțumesc. Ard de nerăbdare să aflu ce ai să-mi spui.

- Intrați în casă. N-o să vă las să așteptați.

M-a condus în camera în care mai fusesem și data trecută. A ieșit și s-a întors repede cu o foaie mare de hîrtie în mîină.

Stătea în picioare și mă privea cu o expresie ciudată. Nu părea încîntată de ceea ce vroia să-mi dea să văd. A spus, ezitînd ușor:

- Sînteți sora ei. Ați fost sinceră cu mine. V-ați fi putut periclita situația și totuși mi-ați spus adevărul... De aceea am simțit că trebuie să vă dau asta.

- Ce este? am întrebat-o.

Mi-a înmînat hîrtia. Cînd m-am uitat la ea am simțit că sîngele îmi fuge în picioare. Mîinile îmi tremurau. Era acolo... negru pe alb... așa cum o mai văzusem

împreună cu domnișoara Elton... semnătura, dovada căsătoriei lui Francine cu Rudolph.

- Dar... am îngăimat.

- Foaia a fost ruptă din registrul bisericii cu multă grijă de către fratele meu. El a adus-o aici.

- Știam că am văzut înregistrarea cununiei lor. Eu... acum nu pot gândi prea limpede. Asta... asta schimbă foarte multe... Ea dovedește...

A încuviințat din cap.

- Dovedește că au fost cununați. N-am crezut nici eu că au fost... pînă n-am văzut foaia din registru. Întotdeauna îl numea soțul ei... dar credeam că doar îl consideră așa. Însă era cu adevărat... vezi. M-am gândit că-i datorez asta. De aceea v-am arătat-o.

Am spus încet:

- Explică atît de multe! Am văzut-o cu ochii mei... și apoi a dispărut. Uneori credeam că nu sînt întregă la minte. Cum ai obținut-o?

- Fratele meu a adus-o din Anglia.

- Fratele tău... bineînțeles! El era bărbatul pe care l-am tot văzut. M-a urmărit... și după ce am găsit înregistrarea căsătoriei, el a rupt-o din registru. Eu... nu știu cum să-ți mulțumesc. Nu-ți poți da seama ce ai făcut pentru mine. Începusem să am îndoieli asupra integrității mele mintale. De ce... de ce a trebuit să o rupă de acolo?

- Pentru că cineva dorea să șteargă orice urmă a căsătoriei lor.

- Vrei să spui... Conte von Bindorf...?

- Nu neapărat. Fratele meu e o iscoadă. Ar putea să lucreze pentru mai mulți.

Am tăcut o vreme. Cineva vroia să șteargă urmele căsătoriei. Cine? Ce mai conta, dacă tot erau morți? Nu exista decît un singur motiv și anume existența probabilă a unui copil al celor doi.

Am spus cu hotărîre:

- Există și un copil. El este moștenitorul Ducatului,

fiindcă asta e dovada că sora mea a fost măritată cu Rudolph.

O mulțime de posibilități îmi roiau în cap.. Aș putea găsi copilul... I-aș iubi așa cum ar fi dorit Francine. Acum puteam să-i spun lui Conrad: "S-a îndeplinit ceea ce doream atît de mult. Ești liber. Dacă putem găsi copilul... Dacă mai trăiește... nu mai ești moștenitorul. Poți să desfaci logodna cu Freya". Părea că un vis devenea realitate.

Nu-mi puteam lua privirea de la hîrtia pe care o aveam în mîină. Era ca un talisman - cheia spre viitorul meu fericit.

Mai era copilul. Trebuia să-l găsesc. Katia se uita fix la mine. A dat din cap spunînd:

- M-am gîndit că trebuie să știi că a fost cu adevărat măritată. Mai mult nu știu.

Avea o lucire ciudată în priviri. Am avut impresia că nu dorea ca eu să caut copilul. A continuat:

- Risc foarte mult dîndu-vă această hîrtie. Fratele meu... și alții... m-ar omorî dacă ar afla.

- Dar o să observe că hîrtia a dispărut.

- Nu. Crede că i-a fost furată cînd s-a înapoiat cu ea.

- Cum așa?

- S-a întors din Anglia direct aici. O ținea într-o valiză mică de piele pe care o ia cu el întotdeauna în călătorii. A venit acasă epuizat. Fusesse o călătorie obositoare. Recunosc că am fost indiscretă. Vroiam să aflu scopul călătoriei sale fiindcă mi-am dat seama că era ceva mai special și nu o misiune obișnuită cu care Conte îl însărcinează destul de des. M-am uitat prin valiza lui și am văzut această hîrtie. Mi-am dat seama ce era și mai ales că o privea pe cea care îmi fusese o prietenă atît de bună.

- I-ai luat-o?

- Nu... nu atunci. A doua zi trebuia să se ducă la castel, dar înainte de asta urma să-și ducă la potcovit

calul. În timp ce era plecat, am înscenat un jaf. Am luat hîrtia, valiza și alte cîteva lucruri ca să creadă că cineva intrase în casă să fure. Am stricat lacătul de la ușa și am făcut dezordine prin casă. Apoi am îngropat valiza sub inscripția de la mormîntul surorii dumneavoastră. L-am lăsat pe el să vină primul acasă și să vadă ce se întîmplase. Era ca scos din minți. Spunea că e terminat. A țipat la mine zicînd că nu trebuia să las casa și să plec. I-am spus că n-aveam de unde să știu ce documente importante avea el în valiză. Nu-mi spunea niciodată nimic. După aceea, zile în șir nu a vorbit cu mine... dar i-a trecut. Acum tot eu îi fac menajul. Unele din lucrurile pe care le-am luat sînt încă îngropate acolo. După ce v-am întîlnit și mi-ați spus cine sînteți m-am dus, am dezgropat valiza și am luat hîrtia. M-am gîndit că trebuia să v-o dau.

- Ai fost foarte isteată. E unul din cele două lucruri pe care am venit să le aflu.

- Dar nu există nici un copil, a spus ea hotărîtă. Dovada căsătoriei o aveți acum.

- Cercetările m-au dus atît de departe încît sînt sigură că voi găsi și copilul.

- Bine, acum știți ce trebuia să știți. Mă simt ușurată. I-o datoram surorii dumneavoastră. A fost atît de bună cu mine. Nimeni nu s-a purtat cu mine așa de frumos niciodată... și mai ales la necaz. Trebuia să fac asta pentru ea.

- Îți sînt foarte recunoscătoare. Ascultă! Nu strigă cumva băiețelul tău?

A dat din cap zîbind.

- Da. S-a trezit.

- Du-te și adu-l. Iubeșc copiii și e atît de drăgălaș. M-a ascultat încîntată și a ieșit. S-a întors repede cu băiatul. Era somnoros, cu o mînuță se freca la ochi iar în cealaltă ținea o jucărie.

I-am spus:

- Bună ziua, Rudi.

- Bună ziua, mi-a răspuns.
- Am venit s-o văd pe mama ta și acum... pe tine. Mă privea curios.
- Ce ai în mîină? O jucărie? l-am întrebat.
- E troll-ul meu, a răspuns.
- Da? Așa se numește?

Am observat că jucăria avea o ureche umedă. Am atins-o ușor. Katia a rîs:

- Uneori se poartă ca un bebeluș, nu-i așa Rudi? Are troll-ul de cînd s-a născut. Nu se culcă fără el.

- E troll-ul meu! a exclamat Rudi cu o afecțiune tandră.

- Încă îi mai sugă urechea dreaptă. Cînd era mititel adormea numai așa, și cred că și acum la fel.

Simțeam cum totul se învîrtește în jurul meu. Cuvintele îmi dansau în fața ochilor. Ce spusese Francine? "Are un troll pe care-l ia cu el în pat". Nu spunea ea că nu adoarme decît dacă-i sugă o ureche?

Am mîngîiat ușor copilul pe păr. l-am spus:

- Pe fiul surorii mele îl chema Rudolph... ca pe acest băiețel. Mi-a scris despre el... cu atîta dragoste. Și el avea un troll fără care nu se culca și căruia îi sugă o ureche.

S-a dat înapoi cu un pas.

- Foarte mulți copii au asemenea jucării - a spus brusc. Totdeauna le place să sugă ceva... o jucărie... sau un capăt al păturii. E firesc. Toți copiii fac așa.

Strîngea copilul la piept și mă privea ușor suspicioasă. Mi-am spus: "Cred că ăsta e copilul. Are aceeași vîrstă... același nume... și același troll".

Nu puteam să fac nimic... pe moment. l-am spus:

- Acum trebuie să mă înapoiez la castel.

Katia s-a destins imediat.

Mă gîndeam că trebuie neapărat să găsesc copilul. Trebuia să vorbesc cu Conrad, să ne sfătuim. Vom încerca împreună să aflăm... și dacă avea să se dovedească că băiețelul lui Katia... atunci situația ar

fi fost cu totul alta și pentru noi.

Am luat-o ușor de mână și i-am zîmbit cu amabilitate.

- Nici nu știi ce mult ai făcut pentru mine, i-am spus.

Am împăturit hîrtia și am strecurat-o în corsaj. Nu vroiam s-o las nicăieri pînă nu o va citi și Conrad.

Mi-am luat rămas bun și am plecat spre pădure.

Katia a stat în ușă pînă cînd n-am mai văzut-o, ținînd în brațe băiețelul somnoros.

Restul acelei zile și noaptea le-am petrecut cuprinsă de febra nerăbdării. Am citit de zeci de ori pagina din registru. Mi-am adus aminte de ziua aceea cînd am fost la sacristie cu domnișoara Elton și am văzut cununia notată în registru. Începusem să înțeleg ce se întîmplase. Bărbatul care mă urmărise și care mă pîndea din cimitir era fratele lui Katia. Venise acolo să distrugă dovada acelei căsătorii. M-am tot mirat de comportarea episcopului care negase că mă văzuse vreodată. Fusesse desigur mituit ca să nu vorbească. Fratele lui Katia îi oferise desigur destui bani numai pentru a nu recunoaște că mi-a arătat registrul vreodată. Îmi imaginam cum îl ispitise cu bani. Privind înapoi îmi dădeam seama că fusesse cam prea volubil și sigur pe el. Ar fi trebuit să insist mai mult, să fi încercat să-l prind cu minciuna, dar fusesem prea șocată și ușor de păcălit.

Acum țineam în mână dovada căsătoriei lui Francine cu Rudolph.

Mă întrebăm cum aș fi putut să-l văd pe Conrad imediat. Vroiam chiar să merg călare la Grand Schloss, dar am renunțat dîndu-mi seama că puteam stîrni curiozitatea multora. Nu, trebuia să am răbdare și să aștept o posibilitate.

A trecut și dimineța următoare. Era probabil ocupat

cu străinii invitați la ceremonia de recunoștință. După amiaza am primit un bilet. Îmi scria că vrea să ne întâlnim la han.

M-am strecurat afară din castel fără a-mi păsa prea mult dacă mi se simțea lipsa. Stătusem cu Freya toată dimineața. La ora aceea era probabil cu Tatiana și Günther. În timp ce mă îndreptam călare spre han am zărit-o pe Tatiana lângă grajduri. Am presupus că se reîntorseseră deja.

Conrad mă aștepta îmbrăcat în hainele închise la culoare pe care le purta la întâlnirile noastre clandestine. M-a prins și m-a îmbrățișat parcă mai pasionat ca oricînd.

- Trebuia să te văd, a spus. Vom merge în cameră.

- Am ceva să-ți arăt, i-am șoptit.

Am urcat pe scara din spate și după ce am rămas singuri în cameră m-a sărutat cu patimă și dorință.

- Am făcut o mare descoperire, Conrad. Poate schimba totul pentru noi.

Am scos hîrtia din corsaj și i-am arătat-o. Se uita cînd la hîrtie, cînd la mine.

- Iată! am strigat triumfătoare. Foia care lipsea din registrul de stare civilă. Vezi că a existat? Ți-am spus doar că am văzut-o cu ochii mei. Apoi, pînă să ți-o arăt și ție, a fost ruptă.

Era uluit. A spus:

- Dar epitropul...?

- A mințit. Fusese mituit să mintă de către cel care a rupt foaia... Acum e foarte clar.

- Cine a luat-o?

- Pot să-ți spun și asta. Fratele lui Katia.

- Katia?!!

- Katia Schwartz. Locuiește într-o casă în pădure, lângă pavilionul de vînătoare. A cunoscut-o pe sora mea. Am descoperit-o cînd am văzut că cineva îngrijea mormîntul lui Francine. Am avut încredere în ea, i-am spus cine sînt și ea mi-a dat foaia.

- E incredibil!! a exclamat.

- Nu, e perfect credibil. Herzog Schwartz a fost angajat de cineva interesat să distrugă foaia din registru.

Mă privea ciudat.

- De cine?

- Nu știu, i-am răspuns.

- Pippa, doar nu crezi că eu am fost acela?

- Tu?!!

- Păi, dacă ar fi să cauți un motiv, cine ar fi avut cel mai mult de câștigat?

- Conrad... tu n-ai...?

- Sigur că nu.

- Atunci cine ar fi putut?

- Asta trebuie să aflăm.

- Există un singur motiv pentru care ar fi necesar să o facem, am spus.

A încuviințat din cap.

- Dacă ar fi avut un copil...

Am strigat:

- *Trebuie* să fie un copil. Altfel de ce mi-ai fi scris Francine că are un copil? De ce altceva a fost ruptă foaia din registru?

A tăcut. Vedeam că era împietrit. Am continuat.

- Numai dacă am putea găsi copilul...

- Ar fi moștenitorul Ducatului, a murmurat încet.

- Iar tu, Conrad, ai fi liber să-ți trăiești propria ta viață.

- Dacă acel copil există!

- *Există* cu adevărat. Cineva are interes să ascundă dovada căsătoriei lui Rudolph cu Francine. Copilul e în mod sigur pe undeva pe aici... pe aproape. Sînt sigură că fiul lui Francine trăiește și este adevăratul moștenitor al Ducatului.

- Îl vom găsi!

- Și atunci?

Mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat.

- Vom fi amîndoi liberi să facem ce dorim.

- Dar Freya?

- Va trebui probabil să aștepte pînă ce băiatul va crește mare. Cam cîți ani ar trebui să aibă el acum?

- Vreo patru ani.

- Cam mult de așteptat pentru Freya!

- Vei fi liber, Conrad, dar... Freya va fi rănită în sentimente.

- Nu prea cred că o să-i pese. Tot va fi Mare Ducesă. Se va schimba doar numele celui ce va prelua Ducatul. Dacă putem găsi băiatul voi fi liber să fac ce vreau.

- Cred că l-am găsit.

- Ce spui?!!

- Mama lui adoptivă n-o să fie de acord să renunțe la el și sînt sigură că o să mintă spunînd că este al ei. Dar sînt sigură că el este copilul surorii mele.

- Ce ai descoperit?

- E Katia Schwartz. Biata femeie! Ea mi-a dat foaia din registru ca mulțumire pentru ceea ce a făcut Francine pentru ea. Va fi foarte greu pentru ea să piardă copilul.

- L-ai văzut?

- Da. Are aceeași vîrstă, părul blond, ochii albaștri. Îl cheamă Rudolph, ca pe copilul lui Francine. Ea mi-a scris despre copil, ceea ce e foarte important. Scria că Rudolph al ei avea o jucărie, un troll, căruia îi sugea o ureche înainte să adoarmă. Cînd am fost acasă la Katia Schwartz am văzut copilul. Are un troll căruia îi suga o ureche. Katia spunea că așa face de cînd avea un an.

- Voi pune pe cineva să verifice totul în legătură cu femeia aceea și să afle cele mai mici amănunte despre copil.

- Dacă s-ar putea dovedi că e... , am șoptit.

A rîs ușor.

- Cred că ești o mică vrăjitoare. Ai venit aici deghizată și purtînd un alt nume... ai descoperit secrete pe care nimeni n-a fost în stare să le afle.

M-ai vrăjit. Cine ești, Pippa?

- Sper că sînt cea pe care o iubești. E tot ce vreau să fiu.

Apoi am discutat despre ce aveam de făcut dacă reușeam să dovedim că băiatul lui Katia e moștenitorul Ducatului.

- Ar trebui să stau aici pînă cînd băiatul va ajunge la majorat - a spus Conrad. Ar fi de datoria mea să am grijă de Ducat și apoi să-l învăț cum să-l guverneze. Ar urma să ne petrecem un timp mai îndelungat la Grand Schloss, dar *Marmorsaal* ar putea fi foarte bine căminul nostru. Oh, Pippa... Pippa... îți poți imagina asta? Miine voi pune totul în mișcare. Nu va dura mult. Katia Schwartz va trebui să aducă dovezi că Rudi e copilul născut de ea. Dacă obținem răspunsul pe care îl dorim, vom face cunoscut faptul că Rudolph a fost căsătorit legal și că a avut un fiu. Vor fi știrile cele mai minunate.

Două ore mai tîrziu am părăsit hanul. În zimp ce ne pregăteam de plecare, Conrad mi-a mărturisit:

- N-am vrut să-ți spun mai devreme pentru a nu-ți strica buna dispoziție, dar trebuie să plec peste cîteva zile în străinătate. Nu lipsesc decît o săptămînă. Trebuie să mă întorc cu oaspeții noștri din Schlostein cu care urmează să închei niște tratate. Cînd mă voi întoarce, indiferent ce se va întîmpla, vreau să vii să locuiești la *Marmorsaal*. Nu mai amînăm. Numai dacă nu găsim moștenitorul. Atunci vom face nunta. În loc să trăim împreună într-un păcat respectabil, vom fi împreună respectînd conveniențele virtuozose... așa cum și-ar dori orice supus al acestui Ducat.

Vedeam că lua lucrurile mai ușor decît mine și eram puțin tulburată. Regreta oare că trebuie să renunțe la puterea supremă? Inseamnă mai mult pentru el decît o căsătorie oficială cu mine? Cred că era pe deplin fericit numai atît timp cît eram cu el. Mă simțeam ușor confuză. Dacă ar fi venit un străin și l-aș fi întrebat cine ar fi avut cel mai mare interes să înlăture dovada

căsătoriei lui Rudolph cu Francine și să ascundă existența fiului lor, mi-ar fi răspuns cu siguranță: "Conrad".

Mi-am alungat aceste resentimente și mi-am amintit cît de dornic se arătase să caute și să găsească moștenitorul. Păstrase la el foaia din registru spunîndu-mi că era mai sigur să o încuie undeva decît să o păstrez asupra mea. Doream atît de mult să-mi alung îndoielile!

Două zile mai tîrziu, l-am văzut din nou. Urma să plece și venise să-și ia la revedere. A venit la castel pe neașteptate, cînd niçi Contele nici Contesa nu erau acasă. Freya era plecată cu Günther și alți însoțitori la o plimbare cu caii. Cred că Tatiana era cu ei.

Cînd l-am văzut pe Conrad mi-a sărit inima. S-a creat o oarecare agitație fiindcă nu avea cine să-l primească. L-am auzit în hol discutînd cu servitorii cu volubilitatea care-i adusese atîta popularitate.

- Lăsați, spunea, îl voi aștepta pe Conte!

Am coborît scările. Cînd m-a zărit a exclamat:

- Ah, iat-o pe guvernanta englezoaică! Poate va conversa cu mine pînă se întoarce Contele! Mai exersează puțin conversația în limba engleză!

M-am apropiat de el și i-am făcut o reverență. Mi-a luat mîna și mi-a sărutat-o ceremonios.

- Hai să mergem undeva unde să putem conversa puțin, Fräulein...

- Ayres, domnule Baron... i-am răspuns.

- Ah... da, Fräulein Ayres.

L-am condus într-o cameră ce dădea în hol. A închis ușa și a început să rîdă:

- Pe legea mea, nu-ți pot ține minte numele. Nu știu bine decît "iubita mea Pippa"... dar Fräulein Ayres...

e o străină pentru mine.

- Nu e prudent ce faci - i-am spus.

- Foarte curînd nu vom mai fi nevoiți să ne ascundem.

- Ai aflat ceva despre copil?

A dat din cap cu tristețe.

- Nu e nici o îndoială că băiatul pe care l-ai văzut e fiul lui Katia Schwartz. A fost violată în pădurē, deci nu se cunoaște numele tatălui. Moașa care a îngrijit-o la naștere a depus mărturie că a ajutat-o pe Katia să aducă pe lume un băiețel. Acel băiețel s-a născut sănătos și a primit numele de Rudolph. Conform mărturiilor mai multor persoane de încredere, copilul a fost crescut de la naștere de mama lui.

- Dar faptul că a cunoscut-o pe sora mea.. că am văzut acel troll...

- Da, a cunoscut-o pe sora ta. Nimeni nu a negat asta, iar troll-ul e o jucărie obișnuită pentru copiii din această țară. Majoritatea au așa ceva... și mi s-a spus că mai toți le sug cîte o ureche sau o lăbuță. Nu, e limpede că băiatul e fiul Katiei Schwartz.

- Atunci copilul lui Francine trebuie să fie pe undeva pe aici.

- Dacă există, îl vom găsi.

- Cum?

- Pot face investigații discrete. Am oameni. Dacă băiatul există, cu siguranță îl vom găsi. Dacă nu există, foaia din registru nu are nici o valoare.

- Are pentru mine... chiar dacă nu găsim băiatul. Dovedește că sora mea a spus adevărul. Dovedește că nu a fost amanta lui Rudolph, ci soția lui. Și dacă atunci cînd mi-a scris despre căsătorie a spus adevărul, înseamnă că la fel a făcut și în privința băiatului.

- Îl vom găsi.

M-am smuls brusc din brațele lui fiindcă ușa se deschisese. Tatiana stătea în prag.

- Am auzit că ești aici, domnule Baron, a spus.

Era îmbrăcată în costum de călărie și se vedea bine că atunci sosise.

- Te rog să ne scuzi că nu am fost aici cînd ai venit. Ce gîndești despre noi?

Conrad se apropiase de ea, îi luase o mîină și i-o sărutase, așa cum procedase mai devreme și cu mine.

- Dragă Contesă, te rog să nu-mi ceri *mie* scuze. *Eu* sînt cel care trebuie să-și ceară scuze pentru o vizită la o oră nepotrivită.

- Castelul îți stă întotdeauna la dispoziție - i-a răspuns Tatiana.

Se simțea flatată. Era îmbujorată și destul de drăguță.

- E de neiertat că nu a fost nimeni aici să te întîmpine.

- Fräulein Ayres a făcut onorurile casei.

Conrad s-a întors zîmbind spre mine și mă întrebam dacă Tatiana remarcase sclipirea ironică din privirea lui.

- Drăguț din partea ta, Fräulein, a spus Tatiana. Ai avut o îndatorire importantă pe care ai reușit să o îndeplinești.

Știam ce vroia să spună. Eram în plus. Am făcut o reverență și m-am îndreptat spre ușă.

- Am profitat de ocazie pentru a-mi îmbunătăți cunoștințele de limba engleză, l-am auzit pe Conrad.

- E întotdeauna atît de folositor, i-a răspuns Tatiana.

Cînd să ies, l-am văzut pe Conrad zîmbindu-i. Mă simțeam ridicol de furioasă. Părea să fi uitat că în definitiv nu eram decît o guvernantă englezoaică.

Am urcat în camera mea. Euforia în care plutisem în ultimele zile se destrămase. Cercetările făcute de Conrad nu avuseseră nici un rezultat, iar Tatiana m-a făcut să înțeleg poziția precară pe care o aveam acolo.

După aproape o oră l-am văzut plecînd. Mă uitam de la fereastra camerei mele. Tatiana era cu el.

Au mers împreună pînă la grajduri. Discutau însuflețiți și bine dispuși.

N-am mai avut ocazia să-l văd înainte de plecarea de care îmi spusese. Probabil că nu aflase nimic. Altfel ar fi găsit el un mijloc să-mi dea de știre.

În ziua în care mi-a spus că pleacă mi-a fost adusă o scrisoare de la el. În felul lui obișnuit de tandru îmi spunea că abia așteaptă să se înapoieze și să fie cu mine. La întoarcere trebuia să stau cu el. *Marmorsaal* ne aștepta și nu avea nici un rost să mai amînăm. Îmi scria de asemenea că rugase pe cineva să se intereseze de ceea ce el numea "mica noastră problemă" și că imediat ce află ceva mă anunță pe loc.

A trecut o zi și apoi alta. Freya era distrată. Acum era vioaie și fericită, pentru ca în clipa următoare să se cufunde în melancolie. Mă întrebam cum aș putea să-i vorbesc despre relația mea cu Conrad. Cu cît încercam să fiu mai realistă, cu atît îmi dădeam seama de situația deplorabilă în care mă aflam. Cum aș fi putut să-i spun: "Sînt îndrăgostită de viitorul tău soț. Sîntem deja amanți și avem de gînd să rămînem așa chiar după căsătoria voastră".

N-aș fi crezut niciodată că m-aș putea afla într-o asemenea situație. Îmi doream să pot să discut cu cineva toate astea. Din cînd în cînd, o vedeam pe Daisy. Eram totdeauna binevenită la ei și-mi făcea plăcere să mă joc cu micuțul Hans.

În ziua în care a plecat Conrad i-am mărturisit lui Daisy cîte ceva fiindcă știam că era genul de persoană cu un dar înnăscut să culeagă și să pună cap la cap tot felul de informații. Îi plăceau bîrfele, mai ales cele privind familia Marelui Duce. Deși nu locuiam la Grand Schloss, știa ce vorbeau oamenii pe stradă.

Prindea din zbor tot felul de informații. Uneori aceștia știau mai mult decît cei din Grand Schloss.

Discuția cu Daisy mi-a făcut bine. Nu i-am spus despre recuperarea foii din registru. Simțeam că e prea periculos, chiar și pentru ea. I-am povestit însă despre întîlnirea cu Katia care se ocupa de mormîntul lui Francine.

- A fost o tragedie cu un sfîrșit fericit - a comentat Daisy. Biata fată! Violată în pădure... și apoi condamnată de taică'su ăla bătrîn al ei. Zău așa, unora dintre bărbați le-ar cam trebui o lecție.

- O cunoști, Daisy?

- Am văzut-o de vreo două ori la Gisela. Dar am auzit despre ea.

- Mă mir că nu și-a pierdut copilul după o asemenea experiență tragică.

- Oh, copilul i-a salvat mințile, așa spune toți. După ce l-a născut, s-a schimbat. Era de parcă ar fi meritat să treacă prin toate... ca să aibă copilul. Dă atunci e o mamă atît de devotată!

Hans mi-a arătat jucăriile. Printre ele era un troll la fel cu cel pe care l-am văzut la Rudi. L-am întrebat ce este.

- *Trolli* al meu, mi-a răspuns.

- Te culci cu el în fiecare seară?

A negat scuturînd din cap. Mi-a spus că era un troll rău și că de asta dormea singur în dulapul lui întunecat. Hansie dormea cu un cățel, numai cînd era cuminte.

Daisy îl privea încîntată. Micuțul ei Hansie! Ea o înțelegea pe Katia și dragostea acesteia pentru Rudi al ei.

- Ai mici - a spus Daisy - nu știu cum să zic, te amărăsc nițel, se bagă-n toate alea. Așa face Hansie al nostru. Da' fără el n-am mai putea pentru nimic în lume. Și Hans zice tot așa. La urma urmei, din cauza lu' Hansie a făcut nunta cu mine și m-a făcut respectabilă. Apropo de nunți! Cred că pînă să se

termine anu' o să avem o nuntă grozavă. Atunci lucrurile o să se schimbe pentru tine, don'șoară Pip.

- Da. Pînă atunci va trebui să iau o hotărîre.

- Trebuie că așa o să faci. Sper că nu ne părăsești. Ne-am învățat cu tine p'aici. Îmi place să te știu acolo sus la sloș. Hans zice că ai d'acolo are o părere bună despre tine. Mai ales don'șoara Freya. Am auzit că o să stea cu Contele și Contesă pînă la nuntă. Nu se cuvine să stea cu viitorul bărbat sub același acoperiș... chiar dacă e acoperișul unui castel! Dumnezeu știe cît e dă mare castelu'! Mă-ntreb cînd o fi și nunta aia. Lumea vorbește, știi cum e! Se spune că Sigmund ar fi pus ochii pã alta.

M-am înroșit fără să vreau, am plecat privirea și am ridicat una din jucăriile lui Hansie.

- Ce spui? am întrebat cu vocea pierită.

- Păi, Freya e abia un copil, nu? La ce să te aștepti?

- Ai spus... că... lumea vorbește prin oraș?

- Ah, da. Una, alta. O vede dăstul dă des și, mă rog, om e și el.

- Spune-mi, ce vorbește lumea, Daisy?

- E vorba de Contesa Tatiana. Se pare că Sigmund o înfîlnește cam des. Lumea i-a văzut de multe ori împreună, foarte apropiați, prietenoși. Dacă n-ar fi fost logodit cu Freya... înțelegi ce vreau să spun...

- Da, am spus încet, înțeleg.

- Dacă e sau nu adevărat, e altceva. Oricum, nunta trebuie să aibă loc. Orice ar fi. Chestie dă politică, înțelegi... Nu vrem să avem necazuri d'astea. Și primu' care o știe e Sigmund. Orice ar simți pentru Tatiana, tot cu Freya o să s'nsoare. Văd că-ți place iepurele ăla a lu' Hansie.

- E foarte drăguț.

- Ba io zic că e cam fioros. Chestie dă gusturi, cum să spune. Oricum, lu' Hansie îi place.

Am mai stat puțin și am plecat speriată și foarte tristă.

Cînd m-am întors la castel, Freya nu venise. Mi-am dat seama că în ultimele zile fusesem prea absorbită de propriile mele necazuri pentru a mă mai gîndi la ea. Am stat de vorbă cu Fräulein Kratz. I-am spus că nu trebuie să uităm că Freya se cam îndepărtase de lecții și că ori de cîte ori putea se eschiva.

- S-a schimbat mult de cînd s-a întors Baronul și ne-am mutat în acest castel - a spus Fräulein Kratz.

- E foarte normal, i-am replicat.

Conștiința nu-mi dădea pace. Poate ar fi trebuit să încerc să vorbesc cu Freya. Uneori mă întrebam dacă știe ce se vorbește prin oraș despre Tatiana.

În dimineața următoare m-a salutat puțin distrată. I-am spus:

- Freya, te frămîntă ceva?

- Să mă frămînte? a întreat cu vocea ascuțită. Ce m-ar putea frămînta?

- Te-am întreat numai. Pari puțin...

- Puțin cum?

Vorbise din nou pe același ton ascuțit.

- Preocupată? i-am sugerat.

- Are ce să mă preocupe, slavă Domnului.

- Am vorbit foarte puțin englezește în ultima vreme.

- Cred că engleza mea e destul de bună.

- Oricum e mai bună de cînd am venit eu.

- Ceea ce înseamnă că ți-ai făcut datoria, mi-a răspuns cu ironie. Apoi m-a îmbrățișat. Dragă Anne, nu-ți fă probleme din pricina mea. Mă simt foarte bine. Ce părere ai despre Tatiana?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Am rămas o clipă fără grai. A observat. A spus rîzînd:

- Oh, știu ce-mi vei spune. Nu are nici o importanță ce crezi tu despre Tatiana. Nu e de datoria ta... să ai

părerii despre Tatiana. Dar asta nu te împiedică să ai una. Sînt sigură că ai.

- O cunosc prea puțin.

- Ai văzut-o. Ai tras niște concluzii. Cred că lui Sigmund îi place. De fapt am impresia că o place mai mult decît pe mine.

- Ce vrei să spui? am întrebat-o sperînd că nu observase că îmi tremura vocea.

- Exact ceea ce spun. Ascultă-mă bine. Sînt sigură că ar prefera să fie logodit cu Tatiana și nu cu mine.

- Ce prostie!

- Nu e o prostie! Uită-te la ea - e mai matură... e nobilă... nu se spune așa? E frumoasă... cred că e frumoasă. *Tu nu crezi?*

- Bănuiesc că ar putea fi considerată așa.

- Atunci Sigmund are toate motivele s-o prefere, nu-i așa?

- Ar fi greșit din partea lui - am spus cu hotărîre, de parcă cineva ar fi atentat la ceva ce-mi aparținea. M-am simțit ipocrită și mi-a fost rușine. Apoi, am continuat cu voce înceată, sînt sigură că are prea mult...

- Prea mult ce?

- Prea mult... simț al onoarei pentru a se gîndi la așa ceva.

- Anne Ayres, de multe ori am impresia că ești mai naivă decît un copil. Ce știi despre oamenii de lume, despre bărbați?

- Foarte puțin, poate.

- Nu știi nimic, a spus Freya. Chiar nimic. Sigmund e bărbat... și... așa sînt bărbații... toți, în afară de preoți și de cei prea bătrîni pentru a le mai păsa de femei.

- Freya, cred că ți-ai dat frîu cam liber imaginației.

- Am văzut eu. Sînt sigură că nu cu mine vrea să se însoare.

- Deci te-ai fixat asupra Tatianei.

- Am eu motivele mele - mi-a răspuns.

Am remarcat că nu părea prea tulburată de această presupunere. Cu toate acestea, era ceva straniu în comportamentul ei.

Capitolul 9

Pintenul Klingen

Cînd încep să-mi rememorez întîmplările din acea noapte încă mi se mai învălmășesc în minte. De la bun început am avut sentimentul că o fatalitate cumplită se repetă în viața mea.

M-am trezit cu o senzație ciudată. Se întîmpla ceva straniu. Mi-am dat seama imediat ce mi-am revenit din ceea ce credeam a fi un coșmar. Voci, zgomot de pași... sunete ciudate... și apoi senzația cumplită că mai trăisem odată toate astea. Așa și era. Nu era nici o confuzie. Mirosul înțepător de ars, atmosfera înecăcioasă de fum.

Într-o clipă am sărit din pat și am fugit pe coridor. Atunci mi-am dat seama.

Castelul ardea.

Eram îngrozită. Freya... moartă! Și în chip atît de cumplit!
Focul izbucnise în camera ei și nimeni nu putuse s-o

salveze, deși incendiul fusese descoperit destul de repede.

Noaptea părea că nu se mai termină. Chiar după plecarea pompierilor, cînd ne adunaserăm cu toții șoptind speriați în holul castelului... întunericul continua să ne învăluie. Ce se întîmplase? Nimeni nu știa exact, în afara faptului că focul izbucnise în camera tinerei Contese care fusese sufocată aproape pe loc de fum și flăcări. Se făcuseră încercări repetate pentru a fi salvată, dar a fost prea tîrziu. Nimeni nu fusese în stare să pătrundă în camera în flăcări.

Stăteam tremurînd alături de ceilalți... așteptînd dimineața... gîndindu-mă doar la eleva mea pe care ajunseseam să o iubesc.

În zori s-a constatat că incendiul cuprinsese trei-patru camere, incluzînd-o pe cea în care dormea Freya. Datorită structurii solide din piatră, restul clădirii nu fusese atins cu excepția urmelor de fum de pe pereții unor încăperi.

Fräulein Kratz stătea lîngă mine în hol. Murmura într-una:

- Cine ar fi crezut... Cine ar fi crezut... Era atît de tînără...

Nu suportam să vorbim despre Freya. N-aș fi putut s-o uit niciodată. N-aveam să-mi iert că am trădat-o. Draga, nevinovata Freya, care nu făcuse rău nimănui niciodată... să moară așa!

Eram atît de nefericită și un gînd îmi stăruia în minte: ceva asemănător mi se mai întîmplase odată. Mi-am adus aminte de noaptea cînd a izbucnit focul la Greystone Manor și de acuzațiile ce-mi fuseseră aduce. Tremuram cu sentimentul că pluteau în aer prevestiri rele.

În ziua următoare am trăit cu ochii deschiși un coșmar oribil. Era o forfotă neobișnuită la castel și toată lumea vorbea în șoaptă. M-am retras cît mai departe de toți. Nu vroiam să accept că Freya e moartă. Nu-mi dădusem

seama pînă atunci cît de legată eram de ea.

Seara, Tatiana a venit la mine. A deschis ușa camerei mele și a intrat fără să bată. Părea răvășită, cum probabil arătam și eu. A tăcut o clipă, privindu-mă. Apoi a spus:

- Deci... asta e opera ta.

M-am uitat la ea mirată.

- Știi tot, a continuat. Ai fost prea încrezătoare în tine. Te-ai crezut mai deșteaptă decît ești. Am știut că nu ești ceea ce pretindeai a fi. Știam că ești Philippa Ewell, sora lui Francine Ewell, amanta Baronului Rudolph. Am bănuț din prima clipă că minți. Te-am mai întilnit și înainte. Ai dat buzna la Granter's Grange, îți amintești?

- N-am dat buzna. Venisem să arunc o privire.

- Nu e vremea cea mai potrivită pentru cuvinte alese. Ești o aventurieră... ca și sora ta. Ți-am văzut documentele de identitate.

- Deci, tu ai fost!

- Eram datoare Contesei. Trebuia să știu ce fel de femeie ești.

Vocea a început să-i tremure.

- Copila aceea scumpă și nevinovată... Acum, ucisă!

- Ucisă! am strigat.

- Nu mă lua drept o proastă, Fräulein Ewell. Știu bine cine ești. Știu multe despre tine. Știu că ai făcut același lucru și cū bunicul tău. Avem prieteni în toată lumea care ne veghează interesele. Sora ta a încercat să-și găsească un loc aici, deci am supravegheat cu grijă toate legăturile. Ai crezut că o să-ți meargă din nou aici, cum ți-a mers cu bunicul tău.

- Eu nu...

- Vrei să spui că nu înțelegi, dar înțelegi perfect. Sărmanul bătrîn - bunicul tău - a murit, nu-i așa? Deci, de ce să nu moară și tînăra contesă? Amîndoi îți stăteau în cale. Acum ai un motiv foarte puternic - cum ai avut și atunci - dar de data asta n-o să-ți meargă cu crima.

- Spui lucruri absurde, fără sens.

- Nu cred, și nici ceilalți nu vor crede. Se potrivește

perfect. Umbli după ranguri înalte și avere, ca și sora ta. Ea a sfîrșit ucisă într-un pavilion de vînătoare. Tu unde crezi că-ți vei găsi sfîrșitul, Fräulein Ewell?

- Nu am de gînd să permit nimănui să-mi vorbească în acest mod, am spus. Nu sînt angajata ta. Din nefericire, serviciile mele nu mai sînt necesare. Voi părăsi imediat castelul.

- Ucigașii trebuie să-și ispășească vina, mi-a răspuns.

- De ce mă acuzi?

- De uciderea cu premeditare a Contesei Freya într-o manieră pe care ai mai experimentat-o cu succes în cazul bunicului tău. Doar n-o să negi că bătrînul domn, bunicul tău, a murit sufocat de un incendiu în camera lui?

- Nu neg asta, dar eu n-am avut nici o legătură cu moartea lui.

- Dă-mi voie să te contrazic. A avut de-a face numai cu tine! Bunicul tău te-a nemulțumit. Intenționa să te alunge de acasă, așa că asta i-a adus moartea. Cred că ai reușit să scapi foarte bine, fără nici o acuzație și cu o groază de bani.

- E monstruos. Banii mei nu sînt moșteniți de la bunicul ci de la bunica mea. Eu n-am avut de-a face cu moartea lui.

- Am prieteni acolo. Știu exact ce s-a întîmplat. Te-a amenințat că te dă afară și chiar în aceeași noapte a murit... în chip misterios. Știu, n-au găsit nici o dovadă împotriva ta, dar au existat suficiente bănuieli, nu-i așa? Era într-o cameră în flăcări care nu a ars suficient de mult timp pentru a șterge orice urmă. Doar nu era să repeți aceeași greșeală și acum! Ai vrut să te asiguri că în cazul bieteii Contese nu va rămîne nici o urmă, nici o dovadă.

- Vorbești prostii absurde. Am iubit-o pe Cotesă. Am fost bune prietene.

- Crezi că nu știi cît de mult ai vrut să scapi de ea? Ești o femeie ambițioasă, Fräulein. Ai crezut că dacă ea n-ar mai fi, dacă Baronul Sigmund ar fi eliberat de legămîntul de logodnă, ai fi putut să domnești în calitate de Mare

Ducesă a Bruxenstein-ului.

O priveam înspăimîntată. A rîs cu amărăciune.

- Știi totul despre întîlnirile acelea, a continuat. Cunosc aventura ta amoroasă...

Îmi era teamă cu adevărat. Totul se potrivea perfect. Mi-am amintit oroarea acelor zile trăite la Greystone după moartea bunicului, cînd eram bătută. Mă uitam la fața răutăcioasă a Tatiane și simțeam cum sînt tot mai rău prinsă ca într-un păienjeniș.

Era adevărat că dacă n-ar mai fi fost Freya aș fi avut o șansă să mă mărit cu Conrad. Atîta vreme cît a trăit, n-am avut nici una. Dar ce monstruoasă era Tatiana cum făcea o asemenea afirmație. Cu toate astea, dacă judecam rațional împrejurările, vedeam bine că eram în mare pericol. Eram sigură că el, Conrad, o să mă creadă. Trebuia să-l văd. După acea întîmplare cumplită, urma probabil să sosească mai repede. Nu puteam să gîndesc limpede. Încercam să mă smulg din păienjenișul acela teribil, să mă eliberez de blestemul fatal ce părea că mă atinsese.

- Ai fost isteată pînă la un anumit punct, a spus Tatiana, dar nu suficient. Ai fost prea încrezătoare în tine. Ai venit aici fiindcă și sora ta a făcut la fel. Ai sperat să-i calci pe urme,, dar cu mai mult succes. Aveai de gînd să dovedești că a fost măritată cu Baronul Rudolph. Credeai că așa vei beneficia de niște avantaje, de o anumită poziție socială.

- A fost măritată cu Rudolph, am spus.

A pocnit din degete înspre mine.

- Neghioabo! a strigat. Cine crezi că a vrut să-l înlătore pe Rudolph dacă nu Sigmund și anturajul lui? Sigmund a fost prea isteț pentru tine. Mi-a povestit despre sentimentele tale grețose. Cunosc aventura voastră. I s-a părut atît de amuzantă și oricum trebuia să-ți cunoască orice intenție și orice mișcare. "A fost atît de ușor - îmi povestea rîzînd - s-o fac pe Fräulein să creadă că am gînduri mari cu ea și în același timp să știu tot ce face. E destul de vicleană, dar are și ea slăbiciunile ei pe care i le-am descoperit".

- Nu te cred.

- Asta a fost slăbiciunea ta. Poți fi ușor păcălită de bărbați. Dar n-am venit să discutăm despre aventurile tale amoroase cu Sigmund. Nu au nici o importanță nici pentru el, nici pentru acest caz. Ai crezut că se va însura cu tine dacă Freya va fi înlăturată. Din nefericire pentru tine, Sigmund n-a fost așa cum l-ai crezut... și oricum știu prea multe despre tine. Nu poți să mai păcălești pe nimeni a doua oară.

- E un coșmar.

- Așa trebuie să fi fost și pentru sărmana Contesă Freya.

Mi-am acoperit fața cu palmele. Nu mai puteam suporta pierderea micuței și iubitei mele prietene, ideea că se știa că sînt sora lui Francine, aluziile la adresa lui Conrad - pe care nu le credeam - pericolul cumplit în care mă aflam.

- Ești în stare de arest - a spus Tatiana. Acuzată de uciderea Contesei Freya.

- Vreau să văd pe...

- Da? a rîs ea batjocoritor. Pe cine vrei să vezi? Baronul Sigmund nu-i aici. Chiar dacă ar fi, tot n-ar dori să te vadă. Mai este și altcineva cu care ai vrea să vorbești... dacă îți se va permite?

M-am gîndit la Hans, dar nu am vrut să-l implic. Era angajatul Contelui. Daisy? Era nevasta lui Hans. Cine altcineva?

Zîmbea disprețuitoare.

- Nu te mai obose să cauți, a spus. Oricum nu îți se va permite să vezi pe nimeni. Adună-ți cîteva lucruri. Pentru propria-ți siguranță, te scot de aici. Cînd se va afla că tînăra Contesă a fost ucisă, de cine și pentru ce motiv, oamenii nu vor aștepta nici o judecată oficială. Își vor face singuri dreptate. S-ar putea însă ca cei din Kollenitz să te ceară pentru a te judeca ei. N-aș vrea să fiu în locul tău, Fräulein Ewell.

Am țipat:

- Sînt nevinovată. Am iubit-o, crede-mă. Pentru nimic în lume nu i-aș fi făcut vreun rău.

- Strînge-ți cîteva lucruri de strictă necesitate. Am vorbit

cu părinții mei să te ducem într-un loc sigur pînă la proces. Grăbește-te. Nu mai ai prea mult timp.

A ieșit și privindu-mă cu răutate mi-a strigat din prag:

- În zece minute să fii gata!

Ușa s-a închis în urma ei și m-am prăbușit pe un scaun. Era cu adevărat un coșmar. Trebuie că visam. Nu numai că Freya murise, dar eu eram acuzată de moartea ei.

Jumătate de oră mai târziu călăream în afara orașului înconjurată de gărzi. Oamenii stăteau în grupuri mici lângă castel vorbind în șoaptă. Era o atmosferă deprimantă pe străzi. Simțeam încă miros de ars în nări. Am aruncat o ultimă privire castelului. Urmele flăcărilor se zăreau pe ziduri în lumina soarelui.

Am intrat în pădure. Am trecut de *Marmorsaal*, am traversat râul și am început să urcăm. Spre amiază am ajuns la *Pintenu Klengen*. Mi l-am amintit. Îmi povestise Freya într-una din plimbările noastre despre legenda pintenului și a micului schloss din vîrf. Pe vremuri acolo erau ținuți prizonierii. Cînd erau condamnați la moarte li se oferă șansa de a se arunca de pe stîncă în defileul ce se căsca dedesubt, în loc să stea în fața plutonului de execuție.

Cred că eram încă șocată. Nu îmi dădeam bine seama ce se întîmplă cu mine. Cu o zi înainte călărisem liberă prin pădure pentru a mă întîlni cu iubitul meu. Acum eram prizonieră... acuzată pe nedrept că aș fi ucis-o pe cea pe care de fapt am iubit-o.

O pierdusem pe scumpa mea Freya - o tragedie în orice împrejurare, dar în acest mod... încă nu puteam să pricep dimensiunile cumplite ale oribilei tragedii. Pierderea unei perscane iubite... bănuiala cumplită care căzuse asupra mea și vulnerabilitatea mea în fața pericolelor ce mă înconjurau...

Am urcat pe un drum abrupt tăiat în piatra muntelui și am ajuns în cele din urmă la o poartă. Ne-a deschis un

bărbat cu înfățișare aspră, feroasă. Mă privea cu asprime pe sub sprîncenele stufoase.

- Deci ea e prizoniera, a spus.

Apoi mi s-a adresat:

-Dă-te jos de pe cal. N-o să stăm aici toată noaptea.

Am descălecat și mi-a luat calul, cercetîndu-l cu ochi lacomi. A apărut o femeie.

- Iat-o, Marta, a spus bărbatul.

Femeia m-a apucat de mîină cu brutalitate și m-a privit drept în ochi. M-au înfiorat duritatea și cruzimea întipărite pe fața ei.

- Țigane! a strigat și un băiețandru umil și zdrențaros a apărut în fugă.

- Du-o sus și arată-i unde o să stea! a ordonat femeia.

Am urmat băiatul într-un hol cu pardoseală de piatră. Mi-a arătat o scară în spirală la capătul holului. Treptele de piatră erau abrupte iar o frînghie groasă ținea loc de balustradă.

- Pe aici, mi-a spus.

- Mulțumesc, i-am răspuns și a părut surprins.

Am urcat mult, în spirală, pînă am ajuns în vîrfurile turnului. A deschis larg o ușă și am văzut o cămăruță cu un pat cu saltea de paie, o cană și un lighean pe o măsuță șubredă și un scaun.

M-a privit neajutorat.

- Asta e... tot ce am la dispoziție? l-am întrebat.

A încuviințat din cap. Apoi a scos cheia din ușă.

- Trebuie să vă încui, a rostit cu un zîmbet șters. Îmi pare rău.

- Nu e vina ta. Lucrezi aici?

Din nou a încuviințat din cap.

- Cum te cheamă?

- Îmi zic Zig (prescurtare de la *Zigeuner*) fiindcă îs țigan.

M-am rătăcit de ai mei și am venit aici acum vreun an. De atunci lucrez aici.

- Nu e prea plăcut, nu-i așa?

- Nu, da' mi se dă de mîncare.

- Mă vor ține aici? I-am întrebat.
- Vor încerca să vă convingă să...
- Să ce?

A arătat cu capul spre fereastră.

- Nu pot să mai rămân. O să-mi taie porția de mâncare.

A ieșit închizînd ușa. L-am auzit răsucind cheia în broască.

Ce-o fi vrut să spună cînd a zis că vor încerca să mă convingă? M-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Vedeam *Pintenu* și hăul adînc care se căsca sub el.

M-am așezat pe pat. Eram prea șocată și speriată pentru a judeca limpede. Semăna tot mai mult cu un coșmar fantastic. Am fost acuzată și condamnată fără să mi se dea nici o șansă să mă apăr. Mă simțeam pierdută și cumplit de singură.

Apoi un gând mi-a încolțit în minte: "Conrad mă va salva. Va descoperi ce s-a întîmplat și mă va salva".

Băiatul mi-a adus o farfurie cu tocană. N-am putut s-o mănînc. M-a privit cu milă în timp ce întorceam capul refuzînd mîncarea.

- Mai bine mîncați, a spus.
- Nu pot. Aveți mulți ca mine pe aici? I-am întrebat.

A dat din cap că nu.

- Ce ați făcut *Fräulein*? m-a întrebat.

- Nimic pentru care să fiu tratată așa.

S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

- Ați ofensat pe cineva sus-pus, *Fräulein*? De asta e aduși toți aici.

Mi-a lăsat farfuria cu mîncare. Grăsimea se sleise într-o pojghiță subțire care m-a îngreșat. M-am dus din nou la fereastră. Munți... brazi peste tot... *Pintenu* înalt și abrupt și dedesubt... jos de tot... prăpastia.

"E curată nebulie - mi-am spus. E un vis urît. Așa și se

întîmplă în viață cînd te abați de la calea cea dreaptă. Oare de aceea oamenii făcuseră convenții sociale atît de rigide? Cine ar fi crezut că eu, Philippa Ewell, o fată liniștită, nu prea atrăgătoare, aș putea ajunge amanta unei persoane atît de importante dintr-o țară îndepărtată, aș putea fi acuzată de crimă și închisă într-un castel dintr-un vîrf de munte pentru a aștepta procesul... plutonul de execuție... pentru crima comisă”.

Ce se întîmplase la Greystone Manor cînd fusesem suspectată de a-i fi provocat moartea bunicului era nimic în comparație cu ce mi se întîmpla acum.

Mă abătusem de la drumul cel drept și cuviincios. M-aș fi putut căsători cu vărul Arthur și n-aș mai fi ajuns în situația în care mă aflam. Dar nici n-aș fi cunoscut extazul pe care-l trăisem cu Conrad. Alesesem de bună voie o viață periculoasă și venise vremea să plătesc. Din nou m-am gîndit la proverbul acela vechi spaniol care spunea că poți să iei din viață tot ce dorești dar va trebui să plătești pentru ceea ce ai luat. Și eu și Francine luaserăm. Francine plătise cu viața. Urma oare să fac la fel?

Ziua a trecut. S-a lăsat întunericul. A venit băiețandrul cu o lumîinare într-un sfeșnic de fier. După ce a aprins-o, flăcăruia a început să arunce umbre tremurătoare și ciudate pe pereții camerei, făcînd-o să semene cu o celulă. A aruncat o pătură pe pat.

- E frig noaptea - a spus. Sîntem în creierul munților iar zidurile groase de piatră nu lasă căldura să pătrundă nici ziua. Să nu mă spuneți că v-am adus pătura. Să ziceți că era aici... dacă vă întrebă.

- Zig, am spus, spune-mi cine mai e aici.

- Ai bătrîni, a răspuns băiatul. Și ăl Mare și ea și eu.

- Cei bătrîni sînt bărbatul și femeia pe care i-am văzut?

- E îngrijitorii de la Klinggen Schloss. Pe urmă mai e ăl Mare. E un uriaș și e acolo ori de cîte ori e nevoie. Nu pentru dumneavoastră, sper. Sînteți femeie și p'ormă mai e și nevasta lui.

- Deci sînt patru cu totul.

- Și eu, Zig. Muncesc și primesc mîncare pentru asta.

- Cine a mai fost închis aici?

- Alții.

- Ce s-a întîmplat cu ei?

Și-a îndreptat privirea spre fereastră.

- Vrei să spui că au fost aruncați de pe stîncă?

- D'aia a fost aduși aici.

- Asta intenționează și cu mine?

- Altfel... de ce v-ar fi adus ei aici?

- Care ei? Cine sînt cei pentru care lucrezi? Pentru cine lucrează ei?

- Oameni sus-puși.

- Înțeleg. Rațiuni politice.

- Îi aduce aici și-i lasă să aleagă: ori sar, ori sînt duși în fața plutonului de execuție. Asta să'ntîmplă cînd nu vrea un proces lung și alte chestii d'astea. Cînd vor să ție totul în taină.

- A dat din cap.

- E ăl Mare. Dacă încercați, vă aruncă imediat în prăpastie... și nimeni n-o să știe vreodată ce vi s-a întîmplat.

- Zig, nu sînt vinovată de ceea ce mă acuză.

- Uneori nu face deosebire - a spus posomorît, ridicînd farfuria cu mîncarea neatinsă și îndreptîndu-se spre ușa. L-am auzit cum pune jos farfuria și încuie ușa.

Noaptea aceea mi s-a părut că ține o veșnicire. Întinsă pe salteaua tare de paie, am încercat să-mi ordonez puțin gîndurile care mi se îngrămădiseră în cap.

Era posibil să scap de acolo? Cel mai mult aș fi vrut să-i explic lui Conrad. Mă credea oare vinovată? Nu suportam acel gînd. Era ceea ce mă deranja cel mai mult în acel coșmar. Știa cît de mult dorisem să mă mărit cu el și că nu puteam să accept cu bucurie situația pe care mi-o oferea și că scumpa și nevinovata Freya îmi stătea în cale.

Chiar ar fi putut să creadă că am omorât-o? Îmi puteam imagina cât de logic îi va explica Tatiana situația lui Sigmund. Totul se potrivea de minune. Parcă o auzeam spunându-i: "A mai făcut-o și înainte. Și-a ucis propriul ei bunic. Atunci a scăpat și spera să scape și acum. Slavă Domnului că am descoperit-o la timp! Am trimis-o la *Klingen Schloss*. Am considerat că ar fi cel mai bine pentru toți dacă se aruncă. Și așa a și făcut pentru că și-a dat seama că nu avea altă ieșire."

Dar nu aveam de gând să mă arunc. Vroiam să fac tot posibilul să scap. Trebuia să mă gândesc bine. Oricît de imposibil ar fi părut, trebuia să existe un mijloc de a scăpa. Trebuia să mă întorc la Conrad.

Dar dacă... Nu! Încercam să îmi alung gîndurile negre, dar ele se încăpățîneau să persiste. Nu mai puteam suporta. Auzisem atîtea zvonuri despre el și Tatiana! Dacă erau adevărate? Tatiana îmi spusese că el se distrase pe seama mea. Mi-am amintit cât de voios părăuse atunci cînd m-a rugat să vin să locuiesc la *Marmorsaal*. Oare cât de bine îl cunoșteam pe Conrad? Știam că avea un trup de zeu sau de erou din mitologia nordică și manierele plăcute și fermecătoare ale unui prinț modern. Era amantul ideal pentru orice femeie. Era oare prea atrăgător? Era un amant deșăvârșit pentru că avea o experiență bogată?

Îmi pierdeam vremea cu presupuneri. Ar fi trebuit să mă gîndesc la un plan de evadare. Dacă aș fi putut să plec din castel, să iau calul cu care venisem, să fug departe... Unde? La Daisy? S-o rog să mă ascundă? La Gisela? La Katia? Nu îndrăzneau să le implic. Eram în mîinile dușmanilor mei, acuzată de o crimă cumplită.

Dovezile împotriva mea puteau să pară de necontestat. Fusesem la castel cînd izbucnise focul. Eram implicată într-o aventură amoroasă cu logodnicul lui Freya. Era clar că dacă n-ar mai fi existat ea m-aș fi putut căsători cu el și apoi, cu timpul, aș fi putut să devin Mare Ducesă. În ce labirint de intrigi fusesem prinsă! Și nu vedeam nici o ieșire. Venisem în Bruxenstein sub un nume fals. Aș fi fost imediat etichetată drept intrigantă și considerată vinovată.

Oh, Freya, copilă dragă, cum ar putea cineva să creadă că aș fi fost în stare să-ți fac vreun rău? Și Conrad... unde era? Cu siguranță că aflase deja ce s-a întâmplat. A fost primul anunțat de moartea lui Freya. Va veni... cu siguranță că va veni.

Nu puteam să uit cuvintele Tatianeii. Ar fi fost oare posibil ca ea să fie cea pe care o dorea? A considerat idila noastră o aventură amuzantă?

M-a fulgerat un gând. Știa de ce venisem în Bruxenstein, că eram hotărâtă să dovedesc că Francine a fost măritată și că a avut un copil. Dacă așa era, Conrad nu mai era moștenitorul Ducatului. Nu spusese el că își dorește atât de mult să conducă? Putea fi oare adevărat?

Asemenea gânduri îmi roiseră în cap toată ziua și toată noaptea aceea înspăimântătoare. La ivirea zorilor eram la fereastră privind spre *Pintenul Klingen*.

Era după amiaza celei de a doua zile de temniță. Minutele mi se păreau ore. Din cauză că nu mîncasem, mă simțeam foarte slăbită. De la incendiu nu pusesem nimic în gură. Eram atât de epuizată încît o clipă am ațipit.

În afară de Zig nu venise nimeni în camera mea. Prezența lui îmi făcea bine fiindcă îmi dădeam seama că îi părea rău pentru mine. Îmi spusese că va fi o moarte ușoară. Nici n-aș fi ajuns să simt impactul cu stîncile sau cu pietrele de pe fundul defileului.

Mă întorceam cu gândul în trecut. Simțeam briza mării și mirosul florilor de pe insulă. Vedeam atât de clar tufișurile înflorite și înmiresmate ce creșteau în fața atelierului de sculptură. O auzeam pe Francine asigurînd clienții cît de talentat era tata. O vedeam pe mama bolnavă și întinsă pe pat. Auzeam vocea tatei: "*Domnu'n ceruri ne zîmbește, Este pace pe pămînt...*".

Am stat așa cu gândurile duse, așteptînd, trăind parcă

într-o lume ireală, tînjind după vremurile apuse și temîndu-mă că mi se apropiase sfîrșitul.

Zig a venit din nou cu o farfurie cu aceeași mîncare. Am întors capul, cutremurîndu-mă.

- Ar trebui să vă păstrați în putere, a spus.

Eram sigură că, după ce ieșea din cameră, Zig mînca tocana din farfurie. Bietul băiat! Bănuiam că-i dădeau foarte puțin de mîncare.

Cine erau acei oameni? Servitori în slujba Contelui? Oare întotdeauna adversarii erau trimiși la *Klingen Schloss*?

Era afîta liniște în munți încît cel mai slab sunet se auzea din depărtare. Poate de aceea am auzit zgomotul copitelor înainte de a-i vedea pe călăreți.

Eram la fereastră. Șase călăreți se îndreptau spre schloss. M-am gîndit mai întîi la Conrad. Dar nu, nu era printre ei. L-aș fi recunoscut imediat. Ieșea în evidență oriunde s-ar fi aflat. Acum erau aproape. Am văzut-o pe Tatiana în fruntea lor. Ceilalți păreau a fi gărzi de la castel.

Mi-am dat seama că venise ziua judecării și eram sigură că Tatiana dorea să mă distrugă. Mă considera vinovată și urma să mă facă să-mi ispășesc pedeapsa.

Îi priveam cum se apropiau. S-au oprit, au descălecat și au intrat în schloss. Așteptam încordată știind că foarte curînd avea să apară Tatiana în camera mea.

Am avut dreptate. Am auzit cheia răsucindu-se în broască și am văzut-o în prag.

- Sper că te-ai simțit bine în apartamentele de aici - mi-a spus strîngîndu-și buzele cu răutate.

- Cu siguranță că nu te interesează răspunsul meu - i-am replicat.

Mă simțeam imună la răutățile ei. Urma să mor, dar vroiam s-o fac cu demnitate și curaj.

- Din dovezile pe care le-am adunat a reieșit că ești vinovată.

- Cum s-a putut, fără ca eu să fiu întrebată nimic, fără să am posibilitatea să mă apăr?

- N-a fost nevoie de prezența ta. Faptele sînt evidente.

Te-ai întâlnit de câteva ori cu Baronul la han. El însuși a confirmat. I-ai spus clar că vrei să te măriți cu el, lucru posibil numai dacă nu ar fi existat logodna lui cu Freya. Nu putea exista un motiv mai puternic. Ai mai procedat așa și cu bunicul tău. I-ai înlăturat pe cei care ți-au stat în cale. Moartea este pedeapsa pentru crimă.

- Oricine are dreptul la o judecată cinstită în fața unui tribunal. Așa e legea.

- A cui lege? Legea din țara ta, poate. Dar acum nu ești acolo. Când te afli într-o țară trebuie să te supui legilor ei. Ai fost găsită vinovată și condamnată la moarte. Din cauza celor implicați în această poveste ar fi periculos să apari în fața unei curți. S-ar crea o situație încordată, poate chiar un război între țara lui Freya și Bruxenstein. Freya era foarte importantă acolo și Kollenitz-ul va dori să-i răzbune moartea. Va dori să le fie trimisă ucigașa. Deci îți ofer o șansă.

- Îmi oferi *Klingen Rock*!

A încuviințat.

- Vom evita o serie de neplăceri... poate chiar un război. Te vei arunca de pe stîncă, iar rămășițele le vom trimite în Kollenitz. Vor fi mulțumiți să știe că asasina Contesei e moartă. Vor vedea că s-a făcut dreptate. În zece minute plecăm spre vârful *Pintenului* și vei face ceea ce trebuie.

- N-o voi face! am spus.

A zîmbit.

- Vei fi convinsă să-te răzgîndești.

- Știu ce înseamnă asta. Vei porunci oamenilor tăi să o facă?

- Da! Am căzut de acord cu Marele Duce, cu Baronul Sigmund și cu părinții mei că e cel mai bun și mai omenesc mod pentru tine... deși ucigașii nu merită să fie tratați așa de blînd.

- Nu te cred. Cred că tu singură ai făcut toate astea.

M-a privit întrebătoare și am continuat.

- Tu ai vrut să mă înlături din calea ta, ca și pe Freya...

- Pregătește-te! Nu mai ai mult...

Apoi a ieșit. M-am dus la fereastră. Moartea! O cădere

rapidă și apoi... întunericul. Dar Conrad? Măcar dacă l-aș mai fi văzut o dată... de l-aș fi auzit spunîndu-mi că m-a iubit cu adevărat... că n-a avut nici un amestec în povestea asta.

Dar n-aveam să-l mai văd. N-aveam să știu niciodată...

l-am auzit la ușă. Au intrat. Cel Mare și o femeie. Aveau o expresie dură, chiar crudă, fără nici un fel de emoție, ca și cînd moartea ar fi fost un lucru obișnuit pentru ei. Poate că așa și era. M-am întrebat pe cîți aruncaseră de pe *Pintenul Klingen*.

Mi-am pus pelerina și i-am urmat. Bărbatul a coborît primul, apoi eu și în urma mea femeia. Ne-am oprit o clipă în hol. Asistam la propriile mele funeralii. Cîți oameni au șansa să asiste la funeraliile lor? Toți cei prezenți acolo îmi erau dușmani în afară de Zig care mă privea cu ochii plini de compasiune.

Afară, aerul de munte era răcoros și înmiresmat. După ce stătusem închisă între patru pereți, abia mai puteam respira. Vedeam micuțele flori ale reginei și sclipirea argintie a unui torent ce se rostogolea din munte. Atmosfera era atît de clară, de strălucitoare... Sau mi se părea așa pentru că urma să părăsesc această lume?

Tatianeii îi luceau ochii. Mă ura. Abia aștepta clipa cînd mă voi prăvăli peste marginea stîncii... jos, spre uitare... afară din viața ei pentru totdeauna.

Am mers călare un timp, apoi am descălecat și am pornit pe jos spre marginea prăpastiei. Iarba era destul de rară și picioarele mi se afundau în pămîntul întunecat.

Brusc, profilată pe vîrfurile stîncii, chiar pe locul unde trebuia să sar în prăpastie, am zărit o siluetă. Nu se mișca. A rămas pe loc în timp ce ne apropiam.

Mi-am spus: "Am halucinații. Oare așa se întîmplă cînd te apropii de moarte?"

M-am auzit țipînd:

- Freya!

Silueta nu s-a clintit. Stătea pur și simplu acolo. Era ireală, un rod al imaginației mele. Freya era moartă.

Îmi închipuiam doar că o văd.

M-am întors spre Tatiana. Privea înainte, palidă la față, tremurînd de spaimă.

Brusc, apariția - dacă era o apariție - a început să se miște înspre noi. Tatiana a început să țipe:

- Nu!... Nu!... Ești moartă...

Apoi a început să fugă și am văzut-o luptîndu-se să scape din brațele Celui Mare.

Freya spunea:

- Anne... Anne... Avea de gînd să te azvîrle de pe stîncă. Anne, ce s-a întîmplat? Și tu crezi că sînt o stafie?

Brusc, s-a aruncat de gîtul meu și m-a strîns în brațe. Eram zguduită de suspine. Nu puteam să vorbesc, să-mi controlez sentimentele... nu puteam decît să mă gîndesc că era acolo... stafie sau nu... și că îmi salvase viața.

- Gata, Anne, calmează-te! Nu sînt un duh. M-am prefăcut doar. Dacă te oprești din tremurat am să-ți povestesc totul.

A strigat ceva și cîțiva călăreți au apărut din spatele unor grămezi de bolovani unde stătuseră ascunși. Günther era printre ei. I-a spus Celui Mare:

- Du-o pe sora mea înapoi la *Klingen Schloss*. Venim și noi.

- Arată groaznic, a spus Freya. Cine n-ar arăta? Știam că așa o să facă Tatiana, că o să vrea să te arunce de pe stîncă. Dar s-o ducem înapoi acum.

Nu mi-a mai spus nimic pînă n-am ajuns la *Klingen Schloss*. M-a luat în cămăruța ce dădea din hol, m-a așezat pe un scaun și s-a așezat pe un taburet lîngă mine. A insistat să rămînem singure.

- Nu vreau să ne audă nimeni, a spus. Am vrut să-ți spun ție mai întîi. O să vină și Günther, cînd îl voi striga.

- Oh, Freya! am exclamat. Nu mă pot gîndi la altceva decît că ești aici, vie, după ce am crezut...

- Stăpînește-ți emoția. Unde e calma și înțeleapta mea guvernantă englezoaică? Nimeni n-ar fi putut să mă facă să mă mărit cu cine nu vroiam.

- Vrei să spui cu Sigmund?

- Nu l-am vrut pe Sigmund, așa cum nici el nu m-a vrut. De ce să fiu obligată să mă mărit cu el? Ar fi fost ridicol. Am refuzat să accept. Așa mi-a spus și Günther. Știi, eu și Günther am hotărît să ne căsătorim. Ei nu mi-ar fi îngăduit niciodată, așa că singura soluție era ca mai întâi să ne cununăm și apoi să spunem: "Am făcut-o". Atunci nu ne-ar mai fi împiedicat nimeni... indiferent că eram sau nu logodită. Ne-am căsătorit și am trăit împreună... Cine știe? Poate că sînt deja însărcinată. Așa am impresia. Deci cum să mă mărit cu alt bărbat?

- Oh, Freya, Freya... te-ai cam grăbit.

- Ne-am hotărît să fugim. Providența a fost de partea noastră în noaptea aceea. Am înfășurat o legătură de haine și le-am așezat sub plapumă înainte de a pleca. Am aranjat plapuma să pară că domnișoara Contesă Freya doarme acolo. Asta în eventualitatea că cineva s-ar uita în camera mea. Nu vroiam să se dea alarma că am fugit pînă cînd nu ne îndepărtam suficient de castel. Tatiana a plănuit să se strecoare în camera mea, să mă lovească lăsîndu-mă în nesimțire și apoi să dea foc. Am aflat repede cînd m-am întors și am auzit ce s-a întîmplat... pentru că a intrat în cameră înainte ca eu să plec. Stăteam la fereastră cu cămașa de noapte trasă peste hainele de călătorie așteptînd momentul prielnic să mă strecor afară, cînd ușa camerei mele s-a deschis încet. M-am ascuns după draperie, așa că am putut să văd tot ce s-a întîmplat. S-a strecurat înspre patul meu. Ținea un fier de călcat în mînă. Mă ascunsesem pentru că nu vroiam să fiu observată. Stăteam la fereastră așteptînd un semnal de la Günther. Trebuia să mă anunțe că drumul era liber. Am întreat: "Ce dorești Tatiana?" A rămas înmărmurită. A bîguit că i se păruse că am strigat-o. l-am spus că n-am făcut-o și am întreat-o ce ținea în mînă. A spus: "Oh, n-am mai așteptat să-l pun la loc. Tocmai călcam ceva cînd mi s-a părut că te aud strigîndu-mă". Mi s-a părut foarte ciudat. După aceea am fugit cu Günther. Ne-am dus la un preot și ne-am cununat. E minunat să fii măritată, Anne, dar numai cu cel

pe care-l iubești.

- Oh, Freya, scumpa mea Freya!

- Te rog, fără lacrimi! Sînt aici. Teafără. Acuzația ridicolă împotriva ta nu mai există. Nu poți acuza pe cineva de crimă cînd nimeni n-a fost ucis. Tatiana a încercat însă să mă ucidă și ar fi făcut-o dacă n-aș fi fugit să mă cunun cu Günther. Vezi cît sînt de norocoasă? Sînt așa de fericită, Anne! Günther e cel mai minunat soț...mult mai blînd și mai bun decît ar fi fost vreodată Sigmund. Cine vrea să fie Mare Ducesă și bătrînă? Prefer să fiu soția lui Günther... și să mă gîndesc la copilașii pe care îi vom avea... și care vor semăna cu el... și poate și cu mine puțin... pentru că nu arăt rău, nu? Günther crede că sînt frumoasă.

- Oh, Freya, oprește-te! am rugat-o. Încearcă să fii puțin serioasă. A venit și Sigmund?

- Au încercat să ajungă la el și să-l anunțe despre cele întîmplate. Cînd am apărut împreună cu Günther s-a creat o oarecare confuzie. Ajunseseră la concluzia că tu ești ucigașa și am aflat că ai fost luată de la castel pentru a fi pusă la adăpost pînă la proces. Îți imaginezi consternarea lor cînd m-au văzut! Nu poți condamna un ucigaș cînd nu există nici o victimă. Contele și Contesa erau îngroziți. Știi de ce, nu? Au crezut că dacă voi fi înlăturată, Tatiana se va mărita cu Sigmund. Apoi am apărut. Nu fuseseră nici o crimă... Scumpa mea Anne, tu care nu mi-ai fi clintit un fir de păr și care m-ai chinuit în schimb cu cuvintele alea nesuferite în limba engleză. De ce oare nu vorbesc și englezii limba germană? De ce nu e germana și limba lor maternă? N-am să înțeleg niciodată. Germana e mult mai ușoară, mai logică...

- Freya, Freya, te rog...

- Știu. Divaghez. Pentru că sînt fericită. Îl am pe Günther și totul e minunat. Și te-am salvat și pe tine, Anne. Am fost îngrozită. Îmi era teamă să nu ajung prea tîrziu. Știam ce avea de gînd Tatiana. Am înțeles de ce. Am văzut-o înainte de a ieși din cameră. Știam că se va întoarce. A lovit legătura aceea de haine pe care o pusesem sub plapumă...

A făcut-o pe întuneric... Doar nu era să aprindă o lumînare și să atragă atenția! Cînd a crezut că eram în nesimțire a dat foc patului. Pe urmă te-a acuzat pe tine.. Am auzit că te-a dus la *Klingen Schloss* și mi-am dat seama ce intenții avea. De aceea m-am prefăcut că sînt o fantomă. Știam cît e de superstițioasă și că o să se sperie foarte tare cînd o să mă vadă. E normal să-ți ieși din minți cînd vezi fantoma unei persoane pe care ai ucis-o. Cred că mi-am jucat bine rolul. Acum și-a mărturisit vinovăția... iar noi două vom fi împreună...

Nu puteam să rostesc un cuvînt. Eram prea copleșită de emoție.

Nu trecuse o oră de cînd sosisem la *Klingen Schloss* și a venit Conrad. Galopase în viteză mare.. Cînd m-a cuprins în brațe cu pasiune am crezut că mor de fericire. Fusese prea bruscă trecerea de la cea mai cumplită disperare la fericirea supremă. În timp ce mă privea intens, cu ardoare, de parcă ar fi vrut să-și amintească fiecare trăsătură a chipului meu pentru a fi sigur că sînt cu adevărat lingă el, m-am întrebat cum de am putut să mă îndoiesc de sentimentele lui.

Freya ne privea încîntată.

- Totul e bine - a spus. Ce sfîrșit minunat! Acum știu ce vor să spună cînd zic: "Și au trăit fericiți în vecii vecilor". Și cînd te gîndești că totul a ieșit așa numai datorită istețimii mele. Deși trebuie să recunosc că și Günther mi-a dat o mîna de ajutor. Günther! a strigat Freya.

Eram toți patru împreună, zîbind și discutînd cu voioșie. Era o adunare încîntătoare. Știam că mai avem greutăți de învins - și Conrad știa asta cel mai bine - dar pe moment ne-am dat frîu liber bucuriei de a fi împreună. Fericirea care ne cuprinsese era și mai mare avînd în vedere coșmarul prin care trecusem.

Conrad mi-a povestit ce îngrozit fusese cînd a ajuns la

Grand Schloss și a auzit că Freya e moartă, că eu am fost acuzată de a o fi ucis și dusă la *Klingen Schloss*.

A aflat apoi că Freya se măritase cu Günther. A alergat călare spre *Klingen Schloss* terorizat că ar putea ajunge prea târziu. Și dacă n-ar fi fost Freya, așa s-ar fi întâmplat.

- Oh, Freya! a exclamat Conrad, cum ți-aș putea arăta întreaga mea recunoștință?

Freya ne zîmbea încântată. Semăna cu zeița cea bună al cărei nume îl purta și cu care îi plăcea uneori să se confunde.

- Nu știi de ce aș fi bună cu tine cînd ai preferat-o pe alta în locul meu - a răspuns prefăcîndu-se severă.

- Dar eu cum mă simt - a continuat Conrad pe același ton - cînd ai fugit cu altul și m-ai părăsit?

- Nimic, pe lîngă ce mi-ai făcut tu mie. Să te îndrăgostești de guvernanta mea englezoaică! Nu contează. Te iert pentru că, din întîmplare, și eu o iubesc destul de mult. Acum va trebui să-i spun Philippa. Mi se pare foarte ciudat. Nu știi cum voi reuși s-o strig așa.

Draga de Freya! Ca de obicei, trăia intens clipa prezentă și - cum era și fericită - poate că proceda înțelept.

Mai târziu Conrad mi-a spus:

- Trebuie să facem ca Freya! Vom merge la un preot și ne vom cununa.

- Ești încă moștenitorul Marelui Duce! i-am reamintit.

- Nu mai sînt logodit cu Freya. Ar fi trebuit să obțin o dispensă, dar ea a rupt logodna în mod ireversibil. Acum mă pot însura cu cine vreau.

- Poate că suferitorilor n-o să le placă.

- Trebuie ori să accepte, ori să mă revoce.

- Îți asumi un mare risc.

- Risc să fiu nefericit toată viața dacă nu profit de ocazie.

Am mers cu Freya și Günther la *Marmorsaal*. Am găsit un preot și ne-am cununat.

- Fapta s-a comis, a rîs Conrad. Nu mai poate nimeni să facă nimic.

Günther și Freya s-au întors cu noi în oraș. Ne-am

străcurat încet în Grand Schloss. Acolo am fost prezentată Marelui Duce. Conrad l-a anunțat că ne-am căsătorit. Mai erau de față Freya și Günther. Stăteam toți patru înaintea lui.

Ne-a dat binecuvîntarea lui, deși se vedea bine că era oarecum neliniștit. Apoi i s-a adresat lui Conrad zîbindu-i cu afecțiune:

- Înțeleg că va trebui să trăiesc ceva mai mult, pînă cînd toată lumea se va obișnui cu cele întîmplate.

M-a privit serios:

- Știu că ai fost acuzată pe nedrept și mai știi de prietenia dintre tine și Baron. Va trebui să te obișnuiești cu noul tău mod de viață din care nu vor lipsi dificultățile. Sper că afecțiunea pe care i-o porți soțului tău te va ajuta să treci peste ele.

I-am sărutat mîna și i-am mulțumit. Îl găseam înțelept și încîntător.

După aceea am stat de vorbă cu Conrad. Mi-a spus că unchiul lui a înțeles foarte bine situația după ce i-o explicase el.

Ambiția Tatiane era să devină Mare Ducesă. Se gîndise să-și realizeze această ambiție prin căsătorie. Îi stăteau în cale două persoane: Freya și eu. De aceea plănuse să scape de amîndouă odată. Familia ei știa ce se întîmplase în Anglia. Ei aparțineau fracțiunii care dorise să-l înlocuiască pe Rudolph cu Sigmund.

- Aceste stătulețe și principate sînt mereu înțesate de asemenea intrigi - a spus Conrad. Totdeauna am fost de părere că ar fi foarte bine dacă ne-am reuni într-o singură țară mare... un imperiu. Așa am fi mai prosperi. Am deveni o mare putere. Așa cum sîntem acum, ne măcinăm între noi. Tot felul de societăți secrete urzesc într-una intrigi. Nimeni nu poate fi acuzat de moartea lui Rudolph. Fără îndoială că a fost ucis de un asasin plătit.

- Poate de fratele lui Katia.

- Foarte probabil. Locuia în apropiere și ar fi fost mai comod să-l aleagă pe el. Dar cine știe sigur? Oricum, el nu

poate fi acuzat de crima comisă fiindcă s-a supus unor ordine, ca soldații. Sora ta a murit numai fiindcă era cu Rudolph. Cu ea personal n-a avut nimeni nimic... numai dacă nu există un copil care ar fi putut să devină moștenitor. Probabil că așa s-a întâmplat. Ni se poate întâmpla și nouă, știi bine. Pippa, te-ai gândit ce viață vei duce după ce te-ai căsătorit cu mine? E o viață periculoasă aici. Nu seamănă cu cea dintr-o provincie englezească unde principalele motive de îngrijorare sînt fie pentru cine bat clopotele de înmormîntare, fie numele celor care vor candida pentru consiliul parohial.

- Știu foarte bine ce mă așteaptă, i-am spus - așa cum știa și Francine. Oricum, n-aș schimba această viață pentru nimic în lume. E tot ceea ce mi-am dorit.

A spus:

- Mai e ceva. Poate că supușilor n-o să le placă această căsătorie. Kollenitz nu poate obiecta pentru că Freya a fost cea care a rupt logodna. Dar cei de aici...

- Ar fi preferat să te însori cu Tatiana.

- Nu acum... pentru că Tatiana nu va mai părăsi mănăstirea. Va fi îngrijită acolo pînă se va însănătoși, fiindcă ei spun că e bolnavă. Apoi se va călugări. Așa se întâmplă în asemenea cazuri. Totdeauna a fost dezechilibrată. Cred că acum nu mai e întregă la mințe. S-ar putea să-și revină... și atunci o să vrea să rămînă la mănăstire. Cît despre noi... trebuie să așteptăm, Pippa. Vom mai face o ceremonie nupțială... cu serbări în tot orașul. Îmi pare rău, dar te-ai măritat cu mine, nu uita. Trebuie să înduri totul. Cum s-ar putea altfel? Cred că te vor accepta... cu timpul. Cum s-ar putea altfel? Unii vor considera povestea noastră romantică. Știi cum sînt oamenii. Pe Freya au iertat-o. Mai mult chiar, au întâmpinat-o cu urale și flori. Întotdeauna au plăcut-o pe Freya.

- Îi înțeleg foarte bine - am spus - Freya este fermecătoare, tînără, frumoasă...

- Și pe Günther îl plac. De fapt le plac poveștile romantice, iar povestea fugii ei, cu cel pe care-l iubește i-a

captivat... așa cum probabil că pînă la urmă îi va captiva și povestea noastră.

- Conrad, l-am întrebat pe un ton serios, nu-i așa că *nu ți-ar place* să renunți la funcția ta? Înseamnă atît de mult pentru tine...

I-am văzut privirea visătoare din ochi. Fusese crescut în Bruxenstein pentru a conduce. Trebuia să învețe să-l accept așa cum era.

Capitolul 10

Domnu'n ceruri ne zîmbește

Două luni mai târziu, cînd a avut loc ceremonia nunții noastre oficiale, eram deja sigură că sînt însărcinată. Gîndul mă umplea de bucurie. Copilul meu avea să fie moștenitorul Ducatului.

Conrad arăta superb. Eu purtam o rochie de mireasă albă brodată cu perle. Niciodată nu purtasem ceva asemănător. Freya mi-a spus că arătam splendid, așa cum se cuvenea să arate o viitoare Mare Ducesă. Prezența Marelui Duce la nunta noastră a pecetluit aprobarea ei oficială. Spre surprinderea mea, m-am comportat la înălțime.

După cununie ne-am plimbat în caleașca regală pe străzile orașului. Am ieșit apoi în balconul castelului încadrat de Conrad și de Marele Duce, în timp ce mulțimea ne ovaționa.

Conrad era încîntat. Mă comportasem potrivit rangului pe care-l aveam acum. În noaptea aceea i-am spus că vom avea un copil.

Copilul urma să se nască peste șase luni și trăiam liniștită la *Marmorsaal* în pădure. O trăsură mă ducea unde aveam nevoie.

Pe tînărul Zig îl luasem în slujba mea. N-am putut să-uit bunătatea față de mine cînd am fost la nevoie. Recunoștința lui m-a emoționat și mi-am dat seama că îmi va fi un servitor credincios.

Deseori o vizitam pe Daisy care era încîntată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ori de cîte ori mă vedea, în primele minute îmi arăta un respect deosebit, după care deveneam iar *don'șoara Pip*.

Și apoi... s-a petrecut atît de brusc... atunci cînd nu mai aveam nici o speranță.

Am venit la Daisy fără să o anunț. Gisela era și ea. Cînd m-a văzut, Daisy m-a poftit ceremonioasă în salonașul ei unde gemenii lui Gisela - Carl și Gretchen - se jucau cu Hansie.

- Te rog ia loc unde dorești, m-a invitat Daisy îmbujorată și încîntată de onoarea pe care considera că i-o fac. Gisela era la fel de emoționată și nu-și găsea locul.

- Pentru Dumnezeu, Daisy, încetează odată! Sînt aceeași, nu m-am schimbat.

Daisy i-a făcut cu ochiul lui Gisela.

- Auzi la ea! Viitoarea Mare Ducesă! Cum vă simțiți astăzi, doamnă? Ce face ăl mic?

- Extraordinar de bine, Daisy. Mișcă într-una. E semn bun.

- Bun, dar puțin incomod. Ce face Hansie?

- Hansie e băiat bun... cîteodată!

- Dar gemenii?

Se ridicaseră în picioare și mă priveau cu gravitate. Simțiseră parcă atitudinea respectuoasă a celor vîrstnici față de mine.

- Mă cunoști, i-am spus lui Carl.

A încuviințat din cap.

- Arată-mi jucăriile tale.

Gretchen a ridicat de jos un mieluț de pluș și mi l-a întins.

- E foarte drăguț, i-am spus. Cum îl cheamă?

- Franz.

- E un miel drăgălaș.

Copiii au aprobat dînd din cap.

- Se joacă așa de bine... gemenii și Hansie - a spus Daisy. E plăcut cînd vine Gisela la mine sau cînd mă duc eu la ea. Mai stăm de vorbă și copiii se joacă. O să vezi tu cînd o să ai și tu unul.

- Toate clopotele vor suna atunçi, a adăugat Gisela.

- Și eu am un clopoțel - m-a anunțat Gretchen.

- Eu am o vulpe... o vulpiță... a rostit Carl.

- Și cum o cheamă?

- *Fuchs* a răspuns Gretchen.

Carl s-a apropiat de mine și mi-a spus confidențial:

- Eu îi spun *Puiuț*.

Am simțit că se învîrtește casa cu mine. Pronunțase cuvîntul *Puiuț* în limba engleză cu un accent desăvîrșit. Mi-am amintit de scrisorile lui Francine pe care le știam cuvînt cu cuvînt.

- Cum îi spui? l-am întrebat emoționată.

- Puiuț! a strigat. Puiuț! Puiuț!

- De ce? l-am întrebat din nou.

- Așa îmi spunea mami mai demult... cînd aveam altă mami...

Se făcuse liniște. Gisela se îngălbenise la față. Carl își ridicase vulpea de pe jos și-i spunea:

- Puiuț! Ești un Puiuț bun și cuminte.

- M-am auzit spunînd:

- El e copilul. Carl.

Ea nu a negat. Mă privea palidă și înfricoșată.

Gisela și-a dat seama că nu mai avea ce să facă și mi-a povestit tot. M-a asigurat că nu mi-a spus mai înainte pentru că Francine o pusese să jure că nu o va face pînă cînd copilul nu va fi în siguranță.

Francine dusese o viață solitară în pavilionul de vînătoare așteptînd vizitele lui Rudolph. Se împrietenise cu Gisela și Katia. De la Katia afla ce intrigi se mai țes la Castel. Trebuie că și-a dat seama că viața lui Rudolph este în pericol. Cînd a înțeles că e însărcinată teama ei s-a dublat.

Trăind izolată nu i-a fost greu să-și ascundă sarcina. Cele două femei i-au fost prietene credincioase. Au mai ajutat-o un preot și o moașă care locuise în apropiere de pavilion. Francine și Rudolph s-au hotărît să nu spună nimănui că vor avea un copil, moștenitor al Ducatului, pînă cînd viața lor nu va fi în siguranță. Și cu ajutorul prietenilor lor, așa s-a și întîmplat.

Marele Duce nu știuse nimic despre căsătoria lui Rudolph căruia îi fusese teamă să-i mărturisească tatălui său din rațiuni politice, deoarece Bruxenstein avea nevoie de ajutor de la Kollenitz. Dacă s-ar fi știut că Rudolph a rupt logodna cu Freya s-ar fi iscat mari tulburări.

Astfel că Rudolph a tăinuit totul. Era un bărbat fermecător, dar cu un caracter slab, pe linia minimei rezistențe în orice împrejurare. A păstrat secretă cununia cu Francine ca și nașterea fiului său.

Copilul s-a născut și a fost botezat cu numele de Rudolph. În același moment Gisela o năștea pe Gretchen și li s-a părut o idee nemaipomenită să spună că Gisela a născut gemeni. Astfel Francine își păstra propriul copil aproape de ea. Putea să-l vadă în fiecare zi iar cei doi copii, Gretchen și micuțul băiețel căruia pentru mai multă siguranță îi spuneau Carl erau cu ea în permanență.

Francine spusese că Rudolph îi va mărturisi tatălui său, dar el tot amînase, iar la sfîrșit, cînd copilul avea aproape un an, sosise și noaptea aceea în care Rudolph și Francine fuseseră asasiinați.

Acum Gisela era îngrozită. Își iubea copilul pe care îl adoptase și știa că dacă s-ar fi știut adevărata identitate a acestuia, viața lui ar fi fost în mare pericol. Mai mult, îi jurase lui Francine că nu va dezvălui adevărata identitate a copilului pînă nu va fi sigură că el va fi acceptat drept cine este.

Era ciudat că chiar copilul însuși făcuse posibilă descoperirea.

Marele Duce a ascultat cu gravitate povestea. Apoi i-a pus la curent cu acest secret pe miniștrii săi.

Verdictul a fost unanim. Legea eredității trebuia să aibă întîietate. Copilul era moștenitorul Ducatului și trebuia crescut și educat cu conștiința responsabilităților pe care va trebui să și le asume într-o zi.

S-a hotărît că totul va fi dat în vileag. Întreaga istorie va fi făcută cunoscută tuturor. Căsătoria lui Rudolph cu Francine va fi dovedită. Exista foaia din registrul bisericii și la o nevoie putea fi găsit și preotul care îi cununase.

Moașa și toți cei care jucaseră un rol cît de mic în această conspirație a tăcerii vor fi scoși la lumină și adevărul va fi dezvăluit, restabilit.

Era o poveste romantică, violentă, sălbatică, dar astfel de povești nu erau neobișnuite. Țsta era adevărul, și oamenii trebuiau să-l cunoască.

Acele zile mi-au rămas în memorie ca unele din cele mai stranii din viața mea. Mi-amintesc cum treceam cu Conrad pe străzi în caleașca regală însoțiți de Marele Duce și de micul Carl - acum Rudolph.

Băiatul lua totul ca pe ceva convenit, de parcă pentru toți băieții crescuți în vilele din pădure era cel mai natural lucru de pe pămînt să se plimbe în calești și să fie aclamați de mulțime.

Mai era un lucru care îl scotea din sărite și asta era să

fie despărțit de Gretchen. Așa că s-a hotărît ca Gretchen să fie adusă la castel și cei doi copii să continue să fie împreună.

Gisela nu-și mai încăpea în piele de mîndrie. Se simțea ușurată de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe umeri. Se temuse totdeauna pentru Carl, iar gîndul că mica ei Gretchen o să trăiască într-un castel și să devină învățată, rămînînd lîngă Carl - pentru ea rămăsese pentru totdeauna Carl - i se părea că este ceva care nici n-ar fi fost posibil.

Poate că fusese o zi bună ziua în care Francine, frumoasa doamnă venită din Anglia, devenise prietena ei.

E uluitor ce repede uită lumea. După șase luni, povestea părea o istorie de demult, iar un an mai tîrziu cînd a murit Marele Duce, Bruxenstein-ul a căpătat un regent - pe Conrad - cu o nevastă care, deși era englezoaică și odată fusese guvernanta Contesei Freya, fusese acceptată ca Baroană, nevasta regentului. Aveam de acum un fiu al meu propriu pe care-l botezasem Conrad după tatăl său iar Freya care urma și ea să devină în curînd mamă fusese unul dintre participanții importanți la botez.

Au acceptat ceremonia ca pe un fapt al vieții și cît timp eram cu familia mea eram fericită. M-am simțit ușurată să mă văd acceptată pentru că în fond nu eram doar soția regentului ci și mătușa moștenitorului tronului. Spre surpriza mea, în timpul ultimelor luni ale vieții, devenisem o prietenă a Marelui Duce căruia, după primul șoc, începuse să-i placă turnura evenimentelor atît timp cît țara trăia în pace și prosperitate.

Freya era fericită. Günther era fericit. Conte și Contesa pe care eu nu-i cunoscusem și nu-i înțelesesem prea bine ajunseseră să accepte liniștiți lucrurile. Faptul că fuseseră amestecați în acea fracțiune care pusese la cale asasinarea lui Rudolph părea acum foarte probabil. Dacă ei avuseseră

un plan să-l însoare pe Sigmund cu Tatiana sau că simțeau, așa cum simțeau mulți alții, că guvernarea lui Rudolph ar fi fost dezastruoasă pentru Bruxenstein, n-aveam de unde să știu. Am descoperit că erau mulți patrioți înflăcărați care considerau că moartea lui Rudolph era preferabilă unui război în care ar fi fost aruncată țara de o guvernare slabă. Se prea poate ca și Contele și Contesa să fi fost printre ei. Știam că Sigmund nu era în nici un fel amestecat în moartea lui Rudolph. De fapt preferase viața liberă pe care o dusesse înainte ca grijile statului să înceapă să-l apese.

- Totul aparține trecutului, spunea el, și nu câștigi nimic dacă încerci să-l dezgropi... chiar dacă descoperi întregul adevăr.

Și desigur, avea dreptate.

Tatiana rămăsese la mănăstire. Că avea într-adevăr mintea rătăcită sau că se complăcea doar în această situație era un lucru de care nu eram sigură. Încercase să ne omoare, pe Freya și pe mine, dar cât timp rămînea închisă departe eram gata amîndouă să uităm totul.

Și așa lunile treceau una după alta.

Cînd fiul meu avea doi ani am făcut împreună cu soțul meu Conrad o călătorie în Anglia. Granter's Grange fusese pregătit pentru venirea noastră și mi se părea atît de ciudat să mă întorc și să văd coliba în care mama lui Daisy locuia încă și atîrna rufele la uscat în serile de vară.

Daisy era cu noi, lucru care îmi făcea multă plăcere, dar nu aveam de gînd să stăm prea mult pentru că nu suportam să fim departe de copiii noștri.

Stăteam și priveam zidurile gri de la Manor. Acum părea diferit pentru că pe pajiști se jucau copii. Erau patru - doi băieți și două fete. Trebuie să fi fost copiii vărului Arthur.

Sofia m-a făcut să mă simt bine venită. Era limpede că era fericită și mă gîndeam ce extraordinar lucru era faptul

că vărul Arthur, care păruse un soț imposibil pentru Francine și pentru mine, s-a dovedit a fi bun pentru Sophia. Am fost și mai uimită cînd l-am văzut pe vărul Arthur. Se mai rotunjise și părea deosebit de mulțumit. Se bucura vizibil de viața de familie și am fost uimită să văd că nu le era frică deloc de el copiilor. Mă întrebam cum arăta cînd le dădea lecții de educație religioasă.

Cînd am rămas singură cu el a fost puțin încurcat, ca și cum ar fi încercat să-mi spună ceva și nu știa cum să înceapă.

I-am spus:

- Căsătoria te-a schimbat, vere Arthur.

A admis că așa era.

- Trebuie să vă fi părut nesuferit și ție și lui Francine, a murmurat.

- Ai fost, am încuviințat. Dar acum ești alt om.

- Eram ipocrit, Philippa - a mărturisit. Cînd privesc înapoi mă disprețuiesc singur. Și asta nu-i nimic. Sînt cu adevărat un criminal...

Am rîs.

- Categorie, nu. Ce înțelegi prin criminal? Să uiți să-ți spui rugăciunea într-o seară?

S-a aplecat spre mine și mi-a luat mîna.

- Mă temeam de sărăcie, a spus. Nu mai vroiam să trăiesc de azi pe mîine o viață de preot prăpădit... ceea ce aș fi făcut dacă n-ar fi existat bunicul tău. Doream Greystone Manor... îl vroiam cu disperare. Mi-a reușit... dar nu l-am meritat.

- Oh, prostii! Ai făcut din el un loc fericit. Copiii sînt adorabili.

- Asta așa e, a spus el, dar nu merit norocul care a dat peste mine. Mă bucur că am ocazia să-ți vorbesc. Te-am judecat greșit, Philippa. Eram gata... Dar lasă-mă să-ți explic. Îmi doream cu disperare Greystone Manor, așa că am devenit exact persoana pe care o vroia bunicul tău. De aceea a hotărît că trebuia să mă însor cu tine sau cu Francine. Știu ce a ieșit din asta. Nu m-am însurat cu nici

una dintre voi. Pentru mine totdeauna nu a contat decît Sophia.

- Oh, vere Arthur, dacă am fi știut!

- N-am îndrăznit să spun. Sophia și cu mine eram întrăgostiți de cîțva timp... Apoi a rămas însărcinată. A venit noaptea în care a murit bunicul tău. Te-ai certat cu el și au auzit toți. El era foarte agitat. M-am gîndit că dacă pierduse orice speranță să ne comportăm conform dorințelor lui, n-o să vrea să ne piardă pe toți și cît timp era stăpînit de această stare era timpul să-i spun ce se întîmplase. M-am dus în camera lui. L-am mărturisit că trebuia să mă însor imediat cu Sophia. N-am să-i uit niciodată figura. Era în cămașă de noapte și degetele îi tremurau. S-a uitat neîncrezător la mine și apoi s-a dat jos din pat. Credeam că vrea să mă lovească. Venea spre mine și am întins mîinile să mă apăr. Nu știu dacă l-am împins sau nu. Totul s-a petrecut așa de repede! A căzut pe spate și s-a lovit la cap. Am fost cuprins de panică pentru că mi-am dat seama că e mort. Nu eu l-am omorît. A căzut. Mi-am dat seama că vor fi destule probleme. Totul va ieși la iveală... Trebuia să mă gîndesc la Sophia... Trebuia să acționez rapid...

- Așa că - am spus - ai dat foc...

A încuviințat.

- N-ar fi trebuit să te las să suferi niciodată, Philippa, a spus grăbit. Dacă lucrurile ar fi mers mai departe... Trebuia să spun adevărul. Dar era Sophia și copilul pe care îl purta... Înțelegi? Dacă puteam trece totul sub tăcere... dacă s-ar fi descoperit...

- Chiar dacă suspiciunea plana asupra mea?

- Niciodată nu te-ar fi acuzat. A fost un accident totuși și, Philippa, erai tînără... ai plecat. Nu mă simțeam vinovat... cu excepția faptului că erai implicată.

Gîndurile mi s-au întors înapoi la acele zile ciudate. Mi-am amintit ce neașteptat de amabil fusese cu mine. Auzeam țipetele copiilor pe pajiște și i-am strîns mîna.

Deodată, m-am simțit fericită. M-am uitat în sus și am

văzut o ciocîrlie zburînd în înalturi. Am spus:

*Ciocîrlia se rotește
Cîntecu-i se'nalță-n vînt
Domnu'n ceruri ne zîmbește
Este pace pe pămînt.*

Osîrșit